james rollins

harta oaselor

„Un ritm amețitor, plin de forță"

STEVE BERRY

James Rollins

HARTA OASELOR

Seria „SIGMA FORCE” 2

V.1.0

Traducere din limba engleză LAURA MARIA BERTEANU

James Rollins
Map of Bones
EDITURA RAO
2007

Pentru Alexandra şi Alexander:
ca vieţile voastre să strălucească
mai puternic decât toate stelele.

Veridicitatea oricărei ficţiuni este o reflecţie a faptelor prezentate. Astfel, deşi adevărul poate fi uneori mai ciudat decât ficţiunea, aceasta trebuie să aibă întotdeauna la bază un adevăr. În acest sens, toate vestigiile, relicvele, catacombele şi comorile descrise în aceasta povestire sunt adevărate. Ruta istorică urmată în aceste pagini este autentică. Elementele ştiinţifice în jurul cărora se desfăşoară evenimentele prezentate în roman se bazează pe cercetări şi descoperiri recente.

Moaştele i-au fost încredinţate lui Rainald von Dassel, Arhiepiscop de Koln (1159-1167), după ce împăratul Barbarossa a prădat oraşul Milano. Această comoară i-a fost acordată Arhiepiscopului Germaniei în semn de răsplată pentru ajutorul oferit de acesta prin îndeplinirea funcţiei de cancelar în serviciul împăratului din acea vreme. Nu toţi au fost împăcaţi să vadă comoara părăsind Italia... nu erau dispuşi să renunţe la ea fără luptă.

L'histoire de la Sainte Empire Romaine
(Istoria Sfântului Imperiu Roman), 1845
HISTOIRES LITTERAIRES

PROLOG

MARTIE 1162

Oamenii arhiepiscopului se retraseră în umbrele din adâncul văii. În spatele lor, în vârful trecătorii de iarnă, caii nechezau, străpunşi şi sfâşiaţi de săgeţi. Bărbaţii strigau, ţipau şi urlau. Clinchetul tăişurilor de oţel ce se izbeau neîncetat răsuna aidoma clopotelor de argint ale capelei.

Dar asta nu putea fi voia Domnului.

„Ariergarda trebuie să reziste!”

Fratele Joachim strânse cu putere frâiele, simţind cum calul începe să alunece pe panta abruptă. Căruţa încărcată ajunsese în siguranţă pe fundul văii. Dar, ca să fie sigur că scapă, trebuia să mai meargă încă o leghe.

Dacă ar fi putut să ajungă…

Cu mâinile încleştate pe hăţuri, Joachim îşi îmboldi iapa şi animalul coborî împleticindu-se spre fundul văii. Intră într-un râu îngheţat, împroşcând apa în toate direcţiile. Joachim risca să arunce o privire în urma.

Deşi primăvara începea să-şi arate cu timiditate semnele, iarna încă mai stăpânea înălţimile. Crestele străluceau orbitor în lumina soarelui la amurg. Zăpada reflecta razele roşiatice şi un talaz orbitor de gheaţă se întindea peste vârfurile ascuţite ca nişte colţi. Aici însă, în defileurile întunecate, zăpada topită transformase pădurea într-o adevărată mocirlă. Caii îşi păstrau cu mare greutate echilibrul şi riscau să-şi rupă câte un os la fiecare pas. În faţă, căruţa era afundată în noroi până la osie.

Joachim îşi îmboldi iapa, grăbindu-se să ajungă lângă soldaţii care însoţeau căruţa.

Mai înhămaseră un echipaj de cai în faţă. Bărbaţii împingeau din spate. Ca să ajungă la drum, trebuia să înainteze pe cealaltă muchie.

— Iii-ha! strigă vizitiul plesnind din bici.

Calul din faţă îşi înalţă capul, apoi se ridică în două picioare. Nu se întâmpla nimic. Lanţurile zornăiră, din spinarea cailor ieşiră aburi albi în aerul rece şi bărbaţii înjurară mai vârtos.

Încet, prea încet, căruţa reuşi să se smulgă din noroi, scoţând

acelaşi clipocit pe care-l face sângele într-o rană deschisă din piept. Dar cel puţin atelajul se pusese din nou în mişcare. Fiecare întârziere îi costase sânge. Vaietele muribunzilor încă se mai auzeau în trecătoarea din spatele lor.

„Ariergarda trebuie să mai reziste puţin!”

Căruţa îşi continua drumul. Urca din nou. Cele trei sarcofage mari, de piatră, aşezate cu grijă în căruţa neacoperită, se zbăteau sub strânsoarea funiilor cu care fuseseră legate.

Dacă s-ar fi spart vreunul…

Fratele Joachim ajunse lângă căruţa care înainta cu greu.

Tovarăşul lui, fratele Franz, îşi apropie calul de al lui.

— Iscoadele spun că drumul e liber în faţă.

— Moaştele nu se pot întoarce la Roma. Trebuie să ajungem la graniţa germană.

Franz dădu din cap. Înţelegea. Moaştele nu mai erau în siguranţă pe pământ italian. Nu de când adevăraţii credincioşi fuseseră exilaţi în Franţa şi un papă fals stăpânea în Roma.

Căruţa urca mai repede acum, găsind, cu fiecare metru, pământ mai solid. Totuşi, se mişca la fel de repede ca un om la pas. Joachim continua să privească spre culmea din depărtare, uitându-se peste crupa calului.

Sunetele luptei se transformaseră în gemete şi suspine care-şi trimiteau ecourile stranii prin întreaga vale. Clinchetul spadelor încetase cu desăvârşire, semnalând înfrângerea ariergardei.

Joachim scrută orizontul, dar înălţimile erau cufundate în umbre adânci. Bolta pinilor negri ascundea totul.

Apoi Joachim zări o străfulgerare argintie.

Apăru o siluetă singuratică, încadrată de un petic de lumină. Armura îi strălucea.

Joachim nu avea nevoie să vadă dragonul roşu, pictat pe platoşa bărbatului, ca să îl recunoască pe aghiotantul Papei cel Negru. Profanul Sarazin luase numele creştin de Fierabras, după unul din paladinii lui Carol cel Mare. Era cu un cap mai înalt decât oamenii lui. Un adevărat uriaş. Nu existau în întreaga lume mâini pătate de mai mult sânge creştinesc. Botezat însă cu un an în urmă, Sarazinul stătea acum lângă cardinalul Octavius, Papa cel Negru, care îşi luase numele de Victor IV.

Fierabras ramase în peticul de lumină, fără vreo intenţie de a se lua după ei.

Sarazinul ştia că era prea târziu.

Căruţa reuşi, în sfârşit, să urce culmea şi să ajungă pe cărarea uscată, brăzdată de urme, de deasupra. De acum încolo, vor

avea viteză bună. Pământul Germaniei era la doar o leghe distanţa. Ambuscada Sarazinului eşuase.

O mişcare îi atrase atenţia lui Joachim.

Fierabras îşi scoase de pe umăr un arc uriaş, la fel de negru ca umbrele din jur. Potrivi cu mişcări încete o săgeată în coardă, îi fixă vârful, apoi se lăsă pe spate şi trase cu toată forţa.

Joachim se încrunta. „Ce spera să câştige cu o singura săgeată?”

Arcul zvâcni şi săgeata îşi luă zborul, arcuindu-se deasupra viii, pierzându-se o clipă în lumina, deasupra culmii. Joachim scruta încordat cerul. Apoi, tăcută ca un şoim care se prăvăleşte asupra prăzii, săgeata lovi, înfigându-se în sicriul din mijloc.

Deşi părea imposibil, capacul sarcofagului trosni parcă lovit de trăsnet. Funiile se rupseră şi capacul se sfărâmă. Eliberate din strânsoare, toate trei sicriele alunecară acum spre fundul deschis al căruţei.

Bărbaţii dădură navala, încercând să oprească sarcofagele de piatră, care s-ar fi sfărâmat dacă s-ar fi lovit de pământ. Mâinile se întinseră. Căruţa se opri. Totuşi, unul dintre sicrie alunecase prea mult. Se înclina peste margine şi strivi un soldat sub greutatea lui, rupându-i piciorul şi pelvisul. Urletele nenorocitului sfâşiară văzduhul.

Franz se apropie grăbit, lăsându-se să alunece din şa. Se alătură bărbaţilor care încercau să ridice lada de piatră de deasupra soldatului… şi, mai important, să o aşeze la loc, în căruţă.

Sarcofagul fu ridicat, bărbatul se elibera, dar lada era prea grea pentru a o putea ridica la înălţimea căruţei.

— Funii! strigă Franz. Ne trebuie funii!

Unul dintre bărbaţii care ţineau sicriul alunecă. Sarcofagul căzu din nou, pe o parte. Capacul de piatră aluneca şi se deschise.

În spatele lor, răsuna ropot de copite. Pe poteca. Se apropia repede. Joachim se întoarse, ştiind deja ce avea să vadă. Cai în armuri ce străluceau în bătaia soarelui năvăleau înspre ei. Deşi erau la distanţa de un sfert de leghe, se vedea limpede ca toţi călăreţii erau îmbrăcaţi în negru. Erau oamenii Sarazinului. O a doua ambuscada!

Joachim îşi potoli calul. Nu aveau cum să scape.

Franz scoase un sunet de uimire – nu din cauza situaţiei în care se aflau, ci la vederea conţinutului sarcofagului răsturnat. *Sau, mai degrabă, la lipsa conţinutului.*

— Gol! strigă tânărul călugăr. E gol!

Şocul îl făcu pe Franz să sară în picioare. Urcă în căruţă şi se uită în sarcofagul al cărui capac fusese sfărâmat de săgeata Sarazinului.

— Nici aici nu-i nimic, spuse Franz, căzând în genunchi. Moaştele? Ce înseamnă asta?

Privirea tânărului călugăr întâlni ochii fratelui Joachim şi citi în ei lipsa oricărei surprize.

— Ştiai!

Joachim privi în urmă, spre caii care se apropiau în goană. Caravana lor fusese doar un şiretlic, o momeală care să-i atragă pe oamenii Papei cel Negru. Curierul plecase cu o zi înainte, pe un catâr, ducând adevăratele moaşte învelite în nişte zdrenţe şi ascunse într-o căpiţa de fân.

Joachim se întoarse şi privi dincolo de vale, spre Fierabras. Poate că Sarazinul îşi va ostoi azi setea de sânge, dar Papa cel Negru nu va pune niciodată mâna pe moaşte.

Niciodată!

ÎN ZILELE NOASTRE
22 IULIE, 11.46 P.M.
KOLN, GERMANIA

Miezul nopţii se apropia. Jason îi întinse iPod-ul lui Mandy.

— Ascultă! E noul single al lui Godsmack. Nici măcar nu a fost încă scos în State. Ce zici, nu că e tare?

Reacţia ei fu mai slabă decât sperase Jason. Mandy ridică din umeri, fără nici o expresie, dar luă totuşi căştile. Îşi dădu pe spate vârfurile vopsite în roz ale părului ei negru şi-şi puse căştile pe urechi. Mişcarea făcu să i se deschidă haina, lăsând să i se vadă sânii de mărimea mărului, strânşi de tricoul negru, de la Pixies.

Jason îi privi fascinat.

— Nu aud nimic, zise Mandy cu un oftat obosit, privindu-l cu sprâncenele ridicate.

„Oh!” Jason îşi îndreptă din nou atenţia pe iPod şi apăsă pe „Play.”

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se în mâini. Stăteau pe fâşia îngustă de iarbă ce încadra piaţa pietonală Domvorplatz, înconjura masiva catedrală gotică, Kolner Dom. Cocoţată pe

Dealul Catedralei, oferea o încântătoare privelişte asupra întregului oraş.

Jason privi uimit la lungimea celor două spirale gemene, decorate cu figuri de piatră, săpate în basoreliefuri de marmură, ce înfăţişau de la motive religioase până la imagini ezoterice. Aşa cum erau acum, luminate pe timp de noapte, îi dădeau o senzaţie stranie, de ceva străvechi, ridicat din adâncurile pământului; păreau sa vină din altă lume.

Ascultând muzica ce răzbătea prin căştile iPod-ului, Jason o privi pe Mandy. Amândoi erau studenţi la Boston College şi se aflau acum în vacanţa de vara. Călătoreau cu rucsacul în spate prin Germania şi Austria. Călătoreau împreună cu alţi doi prieteni, Brenda şi Karl, dar aceştia erau mai interesaţi să viziteze cârciumile locale decât să participe la slujba de la miezul nopţii. Mandy însă primise o educaţie romano-catolică. La această catedrala nu se ţineau slujbe miezonoptice decât cu ocazia unui număr restrâns de sărbători şi, de fiecare dată, erau oficiate de însuşi Arhiepiscopul de Koln. Sărbătoarea din acea seară, Ziua celor Trei Crai, era una dintre aceste ocazii. Mandy nu voise s-o rateze.

Deşi era protestant, Jason fusese de acord să o însoţească.

Acum aşteptau sa sosească miezul nopţii. Mandy dădea uşor din cap în ritmul muzicii. Lui Jason îi place a să-i vadă şuviţele săltându-i în faţa şi-n spate şi buza de jos ieşindu-i în afara, pe măsură ce ea se concentra asupra muzicii. Deodată, simţi o atingere pe mâna. Mandy îşi apropiase braţul de al lui, atingându-i, în treacăt, podul palmei. Totuşi, ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra catedralei.

Jason îşi ţinu răsuflarea.

În ultimele zece zile, cei doi petrecuseră din ce în ce mai mult timp unul în compania celuilalt. Înainte de excursie, fuseseră doar simple cunoştinţe. Mandy era cea mai buna prietena a Brendei încă din liceu, iar Karl era colegul de cameră al lui Jason. Cei doi amici ai lor, recent îndrăgostiţi, nu voiseră să călătorească singuri, în cazul în care proaspăta lor relaţie s-ar fi destrămat în timpul excursiei.

Dar nu fusese aşa.

Drept urmare, Jason şi Mandy se trezeau din ce în ce mai des plimbându-se împreuna, abandonaţi de amicii lor.

Nu că asta l-ar fi deranjat pe Jason. Urmase un curs de istoria artei la facultate, iar Mandy se specializa în studii europene. Aici, toate manualele lor academice începeau să prindă viaţa, căpătau

greutate şi substanţa. Împărtăşind acelaşi entuziasm al ineditului, cei doi descoperiseră că le plăcea să călătorească împreuna.

Jason, la rândul lui, îşi feri privirea de a ei, însă îşi apropie un deget de mâna fetei. I se părea lui sau noaptea devenise mai strălucitoare?

Din păcate, cântecul se termină prea repede. Mandy îşi îndreptă spatele şi-şi retrase mâna ca să-şi scoată căştile.

— Ar trebui să intrăm, şopti ea, făcând semn cu capul spre şirul de persoane care pătrundeau prin uşa deschisă a catedralei.

Mandy se ridica şi-şi încheie haina – un sacou clasic, de culoare neagra, pe care şi-l pusese peste tricou.

Jason se ridica şi el în timp ce fata îşi netezea cu mâna fusta lungă până la glezne şi-şi ascundea după urechi vârfurile roz ale şuviţelor din faţa. Într-o clipită, deveni, dintr-o studenta uşor nonconformista, o sobră absolventa a şcolii catolice.

Jason rămase uimit de transformare. În blugi negri şi cu o geacă subţire, se simţi dintr-odată nepotrivit îmbrăcat pentru o slujbă religioasă.

— Araţi foarte bine, zise Mandy, parând să-i ghicească îngrijorarea.

— Mulţumesc, mormăi el.

Îşi adunară lucrurile, aruncară cutiile goale de Cola într-un coş de gunoi din apropiere şi traversară piatra cubica din Domvorplatz.

— *Guten Abend!*[1] îi întâmpina la uşa un diacon îmbrăcat într-o sutană neagră. *Willkommen!*[2]

— *Danke*[3]*,* murmură Mandy în timp ce urcau scările.

În faţa lor, lumina candelelor năvălea prin uşile deschise ale catedralei, licărind de-a lungul treptelor. Îţi dădea senzaţia că te întorci în istorie. Ceva mai devreme în aceeaşi zi, Jason aflase că piatra de temelie a catedralei fusese pusă încă din secolul al XIII-lea. Îi venea greu să cuprindă cu mintea o întindere de timp atât de vastă.

Scăldat în lumina candelelor, Jason ajunse în dreptul uşilor masive, sculptate şi o urma pe Mandy în interiorul catedralei. Fata îşi muie degetele în apa sfinţită dintr-un bazin şi îşi făcu semnul crucii. Jason se simţi brusc stânjenit, dându-şi dintr-odată

[1] Bună seara! – lb. germană, în original (n. tr.).

[2] Bine aţi venit! – lb. Germana, în original (n. tr.).

[3] Mulţumesc – lb. germana, în original (n. tr.).

seama că asta nu era credinţa lui. Era un intrus în acest loc, printre aceşti oameni. Se temea să nu facă vreo gafă, să nu se facă de râs şi să nu o pună astfel pe Mandy într-o postură jenantă.

— Vino după mine, zise Mandy. Vreau un loc bun, dar nu prea în faţă.

Jason o urma. Când intră complet în biserică, uimirea luă repede locul stânjenelii. Deşi mai fusese înăuntru şi aflase o mulţime de amănunte despre istoria şi arta clădirii, se simţi din nou izbit de grandoarea simplă a spaţiului. Naosul alungit se întindea o suta douăzeci şi doi de metri în faţa lui, traversat de un transept de nouăzeci şi unu de metri, formând o cruce în centrul căreia se afla altarul.

Totuşi, nu lungimea sau lărgimea catedralei îi captase atenţia lui Jason, ci incredibila ei înălţime. Privirea i se ridica din ce în ce mai sus, condusă de arcade ascuţite şi coloane înalte înspre cupolă. Mii de lumânări scoteau spirale înguste de fum din vârful flăcărilor ce se ridicau pâlpâitoare spre cer, mirosind a tămâie.

Mandy îl conduse înspre altar. În faţa lor, părţile laterale ale transeptului fuseseră îngrădite cu o funie, dar erau suficiente locuri goale în centrul naosului.

— Ce-ar fi să stăm aici? zise fata, oprindu-se la jumătatea drumului spre altar.

Îi adresă lui Jason un zâmbet timid, abia schiţat, de mulţumire.

Tânărul dădu din cap, mut de uimire în faţa frumuseţii ei atât de simple – o Madonna în negru.

Mandy îl lua de mână şi îl trase spre capătul şirului de bănci, lângă perete. Jason se aşeză pe locul lui, bucuros de intimitatea relativă pe care i-o oferea acest spaţiu retras.

Mandy îşi lăsă mâna într-a lui. Îi simţea căldura palmei.

Nu încăpea îndoială, noaptea era luminoasa.

În cele din urmă, se auzi un clopot şi corul începu să cânte. Începea slujba. Jason o urmarea îndeaproape pe Mandy, care se ridica în picioare, îngenunchea şi se aşeza la loc cu o expresie de pătrunsă evlavie. El, unul, nu participa la ritual, dar se trezi intrigat, pierdut în frumuseţea spectacolului. Îl vrăjeau preoţii în mantii strălucitoare care legănau cădelniţele, imnul ce vesti sosirea arhiepiscopului, cu pălăria lui înaltă şi ţuguiată şi cu veşmintele tivite cu aur, cântecele pe care le cântau atât corul, cât şi enoriaşii, momentul aprinderii lumânărilor de procesiune.

Şi, de jur împrejur, operele de artă păreau că participă la ceremonie laolaltă cu credincioşii. O statuie de lemn, înfăţişând-o

pe Fecioara cu Pruncul, numită Madonna din Milano, impresiona prin graţie. De cealaltă parte, o statuie de marmură a Sfântului Christopher ţinea în braţe un copil, zâmbind parcă de dincolo de vreme. Iar peste toate acestea, vitraliile de Bavaria păreau să vegheze de la înălţime, acum înnegrite de fum şi de vreme, dar încă mai reflectând lumina candelelor ce transforma sticla în adevărate giuvaieruri.

Dar nimic nu putea egala frumuseţea sarcofagului de aur din spatele altarului, închis într-o raclă de sticlă şi metal. Deşi nu era mai mare ca un trunchi de arbore şi fusese construită sub forma unei biserici în miniatură, racla moaştelor era principala atracţie a catedralei, motivul ridicării unui lăcaş de cult de dimensiuni atât de impresionante, locul spre care se îndreptau atât arta, cât şi credinţa. Proteja averea cea mai de preţ a bisericii. Construita din aur masiv, racla fusese montată înainte chiar de a fi săpată temelia catedralei. Lucrat de Nicolas de Verdun în secolul al XIII-lea, sarcofagul era considerat cel mai bun exemplu de lucrare medievala în aur, păstrată până în zilele noastre.

În timp ce Jason îşi continua acest studiu amănunţit, slujba se apropie încet de final, marcat prin sunete de clopot şi prin rugăciuni. În cele din urmă, sosi momentul împărtăşaniei, al împărţirii pâinii euharistice. Enoriaşii ieşeau încet din rândurile de băncuţe şi înaintau unul câte unul spre altar, pentru a primi trupul şi sângele lui Isus Hristos.

Când sosi momentul, Mandy se ridică împreună cu ceilalţi credincioşi din rândul lor şi-şi trase mâna dintr-a lui.

— Mă întorc imediat, îi şopti ea.

Jason privi cum rândul se goleşte şi cum întregul grup înaintează încet spre altar. Aşteptând cu nerăbdare întoarcerea lui Mandy, se ridica pentru a-şi dezmorţi picioarele. Profită de această clipă de răgaz ca să studieze grupul statuar ce încadra o cabină de spovedanie. Acum, că se ridicase în picioare, regreta că băuse şi a treia cutie de Cola. Privi în spate, înspre pronaosul catedralei. Chiar la ieşire, era o toaletă publică.

Privind cu jind într-acolo, Jason fu primul care observa un grup de călugări care intrau prin partea din spate a catedralei, blocând toate uşile. Deşi purtau robe lungi până în pământ, cu glugi şi legături în jurul taliei, Jason simţi pe dată că era ceva în neregula. Se mişcau prea repede, cu o precizie aproape militărească, strecurându-se în umbră.

Sa fi făcut parte din sfârşitul ceremoniei?

Privi iute de jur împrejur şi remarcă alte siluete ascunse de

robe, postate în dreptul uşilor, chiar şi în spatele funiilor ce îngrădeau transeptul de lângă altar. Deşi îşi ţineau capetele plecate cu evlavie, păreau să stea în aşteptare.

Ce se petrecea?

O zări pe Mandy lângă altar. Tocmai primea împărtăşania. Nu mai rămăseseră decât câţiva enoriaşi în spatele ei. „Trupul şi sângele lui Hristos” aproape că citi Jason pe buze.

— Amin! se trezi răspunzând.

Împărtăşania luă sfârşit. Ultimii enoriaşi se întoarseră la locurile lor, inclusiv Mandy. Jason îi făcu semn cu mâna, ca să găsească rândul, apoi se aşeză lângă ea.

— Ce e cu călugării ăştia? întrebă el, aplecându-se spre fată.

Mandy îngenunchease, cu capul plecat. Singurul ei răspuns fu un „Şşşt!” scurt, care-l readuse la tăcere. Se aşeză la loc. Majoritatea enoriaşilor erau, la rândul lor, îngenuncheaţi, cu capetele plecate. Doar câţiva, asemenea lui Jason, care nu luaseră împărtăşania, rămăseseră pe scaune. În faţa lor, preotul termina de aranjat obiectele de pe masă, în timp ce bătrânul arhiepiscop stătea pe podiumul lui, cu bărbia în piept, pe jumătate moţăind.

Misterul şi fascinaţia dispărură din sufletul lui Jason. Poate că era din cauza vezicii care-l apăsa tot mai tare, dar nu-şi mai dorea decât să plece cât mai repede de acolo. Atinse chiar cotul lui Mandy, pregătindu-se să o îmboldească să plece.

O mişcare în faţă îl opri. Călugării care se aşezaseră în lateralele altarului scoaseră nişte arme de sub faldurile robelor. Metalul străluci în lumina lumânărilor – Uzi-uri cu nasul cârn, pe care fuseseră montate amortizoare de sunet.

Un ropot de împuşcături, nu mai tare ca tuşea seacă a unui fumător înrăit, răsună în jurul altarului. Capetele se ridicară printre rânduri. În spatele altarului, preotul, îmbrăcat în alb, dansa sub forţa impactului. Parcă ar fi fost stropit cu bile de vopsea – vopsea de culoare roşu aprins. Se prăbuşi peste altar vărsând în cădere cupa cu vin, peste propriul sânge.

După câteva clipe de tăcere încărcata de groaza, începură sa răsune ţipetele enoriaşilor. Oamenii săriră în picioare. Bătrânul arhiepiscop se împletici pe podiumul său, pierzându-şi echilibrul. Mişcarea brusca făcu să-i cadă de pe cap pălăria, care se rostogoli pe jos.

Călugării împânziră culoarele, apropiindu-se din spatele catedralei şi din laterale. Strigau răspicat ordine în germană, franceza şi engleza.

— *Bleiben Sie in Ihren Sitzen...*[4] *Ne bouge pas...*[5]

Vocile răsunau înfundate, chipurile din spatele glugilor erau pe jumătate ascunse de măşti din mătase neagra. Însă armele ridicate transmiteau cât se poate de clar mesajul: „Rămâneţi aşezaţi sau veţi muri!”

Mandy se aşeză la loc, lângă Jason. Îi căuta mâna. Jason îi strânse degetele într-ale sale şi privi în jur, fără să îndrăznească măcar să clipească. Toate uşile erau închise şi păzite.

Ce se petrecea?

Din grupul de călugări înarmaţi din faţa intrării principale, se desprinse o siluetă. Era un bărbat îmbrăcat ca toţi ceilalţi, doar că mai înalt. Părea să crească pe măsură ce înainta. Mantia lui era mai degrabă o pelerină. Era, în mod evident, un fel de şef. Nu avea nici o arma şi înainta încrezător pe culoarul principal, din mijlocul naosului.

Se duse direct la altar, lângă arhiepiscop. Se încinse o discuţie aprinsă. Lui Jason îi trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama că vorbeau în italiană. Deodată, arhiepiscopul făcu un pas în spate, îngrozit.

Liderul se dădu deoparte. Doi bărbaţi se apropiară. Armele străluciră. Nu ţintiră ca să ucidă. Traseră asupra panoului ce sigila racla de aur. Sticla trosni, dar nu cedă. Antiglonţ!

— Hoţi… murmură Jason.

Toată povestea era un jaf extrem de elaborat.

Rezistenţa sticlei păru să-i dea puteri arhiepiscopului. Bătrânul îşi înălţă mândru capul. Conducătorul călugărilor ridică mâna şi spuse din nou ceva în latină. Arhiepiscopul scutură din cap.

— *Lassen Sie dann das Blut Ihrer Schafe Ihre Hande beflecke,* spuse bărbatul, vorbind de aceasta dată în germană.

„Atunci, sângele turmei să cada pe mâinile tale!”

Liderul făcu semn spre încă doi călugări să se apropie. Aceştia se aşezară de ambele părţi ale voltei sigilate şi ridicară nişte discuri mari, de metal. Efectul fu instantaneu.

Sticla antiglonţ, deja slăbită, exploda, spulberata parcă de un vânt nevăzut. În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, sarcofagul se sfărâmă în mii de bucăţele. Jason simţi o presiune bruscă, un şir de pocnituri înăuntrul urechilor, ca şi când zidurile catedralei ar fi fost împinse spre interior, zdrobindu-i pe toţi. Presiunea îl asurzea; îşi miji ochii.

---

[4] *Rămâneţi la locurile voastre!* – lb. germana, în original (n. tr.).

[5] *Nu mişcaţi!* – lb. franceză, în original (n. tr.).

Se întoarse spre Mandy.

Mâna fetei rămăsese strânsă într-a lui, dar gâtul îi era acum dat pe spate şi gura deschisă.

— Mandy…

Cu coada ochiului, văzu şi alţi enoriaşi înţepeniţi în aceeaşi poziţie ciudată. Mâna lui Mandy începu să tremure într-a lui; vibra asemenea unei boxe date la maximum. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, transformându-se în sânge. Nu mai respira. Trupul îi zvâcni o dată, apoi înţepeni şi mâna i se smulse din strânsoare, nu înainte însă să simtă înţepătura unui şoc electric ce răzbătu din vârful degetelor ei într-ale lui.

Se ridică, prea îngrozit ca să mai poată sta pe scaun.

O dâră subţire de fum se înălţa din gura deschisa a lui Mandy. Avea ochii daţi peste cap, albi, dar începuseră deja să se înnegrească pe la colţuri.

Era moarta!

Jason, mut de groaza, privi în jur. Acelaşi lucru se întâmpla cu toată lumea. Doar câţiva rămăseseră neafectaţi: doi copii, prinşi între părinţii lor, plângeau şi ţipau. Jason îi recunoscu pe cei rămaşi în viaţă – erau cei care nu participaseră la împărtăşanie.

Ca şi el.

Se ascunse în umbra de lângă perete. Mişcarea lui trecuse, momentan, neobservată. Găsi cu spatele o uşa, rămasă nepăzită de călugări. Nu era o uşă adevărată.

Jason o deschise doar într-atât cât sa se poată strecura în cabina de spovedanie.

Căzu în genunchi, chircit, strângându-şi coatele cu mâinile. Buzele începură să şoptească o rugăciune.

Apoi, la fel de brusc, se sfârşi. O simţi în cap. O pocnitura. O eliberare de sub presiune. Zidurile catedralei se depărtară la loc.

Plângea. Lacrimile îi împânzeau obrajii.

Riscă să privească printr-o gaură din cabina de spovedanie.

Vedea clar naosul şi altarul.

Aerul duhnea puternic a păr ars. Încă se mai auzeau plânsete şi ţipete, dar acestea mai ieşeau acum doar din câteva gâtlejuri – din ale celor rămaşi în viaţă. Un bărbat, un vagabond, judecând după zdrenţele de pe el, ieşi împleticindu-se din rândul lui şi o luă la fugă pe culoar, înainte să apuce să facă zece paşi, un călugăr îl împuşcă în moalele capului. O singura lovitură. Trupul se prăbuşi la pământ.

„Dumnezeule…! Dumnezeule…!”

Muşcându-şi buzele ca să-şi înăbuşe suspinele, Jason rămase

cu ochii aţintiţi spre altar.

Patru călugări ridicară sarcofagul de aur din racla sfărâmată. Cadavrul însângerat al preotului fu aruncat cu piciorul de pe altar şi, în locul lui, cei patru aşezară caseta cu moaşte. Şeful scoase de sub mantie un sac mare, de pânza. Călugării deschiseră capacul casetei şi mutară conţinutul în sac. Odată golit, preţiosul sarcofag fu abandonat, lăsat să cadă cu zgomot pe pardoseala de marmură.

Liderul îşi aruncă sacul pe umăr şi se îndreptă spre ieşire, pe culoarul din mijloc, ducând cu el moaştele furate.

Arhiepiscopul strigă ceva în spatele lui. Din nou, în latină. Părea să fie un blestem.

Singurul răspuns fu o fluturare de mână din partea bărbatului.

Un alt călugăr păşi în spatele arhiepiscopului şi ridică un pistol în dreptul capului bătrânului.

Jason se lăsă în jos – nu voia să mai vadă!

Închise ochii. Alte împuşcături răsunară între zidurile groase. Ţipetele încetară brusc. Moartea puse stăpânire pe catedrală în timp ce călugării îi măcelăreau pe puţinii supravieţuitori.

Jason rămase cu ochii strâns închişi, rugându-se.

Cu o clipă mai devreme, zărise blazonul de pe haina liderului. Pelerina neagră i se deschisese când ridicase braţul, dezvăluind un sigiliu roşu aprins: un dragon răsucit, cu coada înfăşurată în jurul propriului gât. Simbolul nu îi era cunoscut lui Jason, dar îl trimise cu gândul la ceva exotic – era mai degrabă persan, decât european.

Dincolo de uşa cabinei de spovedanie, o tăcere de mormânt se lăsase peste catedrală.

Nişte paşi apăsaţi se apropiară de ascunzătoarea lui.

Jason strânse şi mai tare ochii, îngrozit de monstruozitatea celor petrecute, de imposibilitatea situaţiei, de sacrilegiul comis.

Totul pentru un sac de oase!

Şi, deşi întreaga catedrală fusese ridicată în jurul acestor oase, deşi nenumăraţi regi se plecaseră în faţa lor, deşi până şi această slujbă la care tocmai asistase se ţinuse în onoarea acestor oameni de mult morţi – Sărbătoarea celor Trei Crai – o întrebare răsuna mai tare ca oricare alta în mintea lui Jason.

„De ce?”

Imagini ale celor Trei Crai se regăseau în întreaga catedrala, săpate în piatră, desenate pe sticlă sau lucrate în aur. O fresca îi înfăţişa pe cei trei înţelepţi străbătând deşertul pe cămile, călăuziţi de steaua din Bethlehem. Alta reda adorarea Pruncului

Isus, înfăţişând siluete îngenuncheate care aduceau ofrande de aur, tămâie şi smirnă.

Dar Jason nu mai vedea nimic din toate astea. Tot ce-şi mai amintea era ultimul zâmbet al lui Mandy. Atingerea ei blânda.

Nu mai era.

Paşii răsunară în faţa cabinei lui.

În tăcere, cerea impetuos un răspuns pentru acest măcel.

De ce?

De ce să fure oasele Magilor?

ZIUA ÎNTÂI

1
ÎN SPATELE CELEI DE A OPTA BILE

24 IULIE, 4.34 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

Sabotorul sosise.

Grayson Pierce îşi strecura motocicleta printre clădirile întunecate din centrul bazei militare Fort Detrick. Se opri, dar lăsă motorul pornit. Motorul electric nu scotea mai mult zgomot decât un frigider. Mânuşile negre ale bărbatului se asortau cu vopseaua motocicletei, un aliaj de nichel şi fosfor numit NPL Super Black. Absorbea mai multa lumina vizibila, făcând negrul obişnuit să pară de-a dreptul strălucitor. Salopeta şi casca aveau aceleaşi culori întunecate.

Aplecat pe motocicleta, se apropie încet de capătul aleii. O curte i se deschise în faţa, un petic întunecat încadrat de zidurile de cărămidă şi mortar ce adăposteau Institutul Naţional pentru Studierea Cancerului, o filială a USAMRIID[6]. Aici, războiul naţional contra bioterorismului se purta pe douăzeci de mii de metri pătraţi de laboratoare, în regim de maximă securitate.

Gray opri motorul şi rămase în şa. Genunchiul stâng i se odihnea pe ghiozdanul în care erau cei şaptesprezece mii de dolari. Râmase pe alee, evitând curtea deschisă. Prefera întunericul. Luna apusese de mult şi soarele avea să răsară abia peste vreo douăzeci de minute. Chiar şi stelele erau acoperite de norii care mai rămăseseră în urma furtunii de peste noapte.

O să ţină oare şiretlicul lui?

Şopti, cu voce joasă, în microfonul de la gât:

— Catârul către Vultur. Am ajuns la locul de întâlnire. Continui la pas.

— Recepţionat. Te vedem prin satelit.

---

[6] *The United States Army Medical Research Institute for Infectious Diseases* – Institutul de Cercetări Medicale pentru Boli Infecţioase al Armatei Statelor Unite.

Gray rezistă tentaţiei de a privi în sus şi a face cu mâna. Nu suporta să fie urmărit, supravegheat, dar treaba asta era prea importantă. Reuşise cel puţin să ajungă la un compromis: se dusese singur la întâlnire. Omul lui de contact era foarte precaut. Durase şase luni până să-i câştige încrederea şi trebuise să apeleze la legăturile din Libia şi Sudan. Nu fusese uşor. Banii nu cumpărau prea multă încredere. În special în genul ăsta de afaceri.

Întinse mâna după ghiozdan şi-şi aruncă pe umeri geanta cu bani. Foarte atent, îşi împinse motocicleta sub o boltă întunecată şi o parcă acolo.

Traversa aleea.

Puţini ochi erau treji la acea oră şi cea mai mare parte dintre ei erau electronici. Toate datele lui de identificare trecuseră de inspecţiile de la Old Farm Gate, serviciul de intrare în baza. Acum, nu-i rămânea decât să spere ca acest subterfugiu îl va ajuta ca să evite supravegherea electronică.

Privi cadranul luminat al ceasului său subacvatic, marca Breilting: 4.34. Mai avea de aşteptat un sfert de oră. Atât de multe depindeau de succesul acestei întrevederi!

Gray ajunse la destinaţie. Clădirea 470. Era pustie la acea ora şi fusese programată pentru demolare o lună mai târziu. Foarte slab păzită, clădirea era un loc perfect de întâlnire şi totuşi alegerea ei reprezenta o stranie ironie. Prin anii şaizeci, aici fuseseră cultivaţi spori de antrax, în cuve şi bazine uriaşe unde se năşteau miliarde de bacterii provocatoare de moarte, până când laboratoarele toxice fuseseră închise, în 1971. De atunci, clădirea fusese lăsată în paragină, transformată într-un imens depozit pentru Institutul Naţional pentru Studierea Cancerului.

Acum însă, afacerea cu antrax avea să se desfăşoare din nou sub acest acoperiş. Gray privi în sus. Toate ferestrele erau întunecate. Trebuia să se întâlnească cu vânzătorul la etajul patru.

Odată ajuns la uşa laterala, Gray trecu prin încuietoare un card magnetic pe care i-l furnizase omul lui de legătură de la bază. Ducea pe umăr a doua parte din plata datorată omului; pe prima i-o livrase cu câteva luni în urmă. Gray mai avea la el şi un pumnal de carbon, de treizeci de centimetri, ascuns într-o membrana fixată pe încheietura mâinii.

Singura lui armă.

Nu putea risca să intre cu altceva pe poartă.

Gray închise uşa şi se îndreptă spre scările din partea dreaptă.

Singura lumină venea de la panoul EXIT, care indica ieşirea. Duse mâna la casca de motocicletă şi porni modulul de vedere nocturna. Peisajul se lumina în tonuri de verde şi argintiu. Urcă scările şi ajunse repede la etajul patru.

Odată ajuns sus, împinse uşa din faţa lui.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde anume trebuia să se întâlnească cu persoana de contact. Ştia doar că trebuia să aştepte un semnal. Se opri o clipă în uşă, cercetând spaţiul din faţa lui. Nu-i plăcea.

Casa scărilor se deschidea în colţul clădirii. Un coridor lung se întindea drept înainte şi încă unul la stânga. Uşi de birou, din sticlă mată, se aliniau pe o parte a pereţilor; de cealaltă parte, erau ferestrele. O luă drept în faţă, mergând încet, atent să surprindă orice mişcare.

O cascada de lumina năvăli pe una dintre ferestre, învăluindu-l.

Uluit, Gray se lipi de perete. Fusese oare văzut? Fascicolul de lumina străpunse, pe rând şi celelalte ferestre, străbătând coridorul din faţa lui.

Gray se apleca şi privi pe o fereastra. Dădea înspre curtea larga, din faţa clădirii. Dincolo de aceasta, văzu un Humvee înaintând încet pe stradă. Reflectoarele lui invadau curtea.

O patrula.

Oare o să-l sperie pe omul cu care trebuia să se întâlnească?

Înjurând în gând, Gray aşteptă ca echipajul de poliţie să-şi termine tura. Pentru moment, maşina dispăru în spatele unei structuri masive ce se înălţa în mijlocul curţii de dedesubt. Arata ca o navă spaţiala ruginită, însă era de fapt un recipient sferic de un milion de litri, făcut din oţel, înalt cât trei etaje şi montat pe doisprezece piloni de susţinere. Scări şi schele înconjurau structura aflată acum în renovare, în încercarea de a o readuce la gloria de altădată, din timpul Războiului Rece, când adăpostise o unitate de cercetare. Până şi pasarela de oţel care încercuise cândva ecuatorul sferei fusese înlocuita.

Gray ştia porecla pe care cei de la baza i-o dăduseră sferei uriaşe.

A opta bila.

Buzele lui schiţară un zâmbet amar când realiza în ce situaţie se afla.

„Prins în spatele celei de-a opta bile…”

Patrula reapăru în sfârşit în spatele structurii, traversă încet curtea şi plecă mai departe.

Mulţumit, Gray îşi continuă drumul spre capătul coridorului. Un set de uşi duble, turnante, bloca pasajul, dar prin ferestrele lor înguste se zărea, de cealaltă parte, o cameră mai mare. Gray zări câteva rezervoare înalte, de metal şi sticla. Era unul din vechile laboratoare. Nu avea ferestre şi era cufundat în întuneric.

Apropierea lui trebuie să fi fost observată.

O altă lumina se aprinse înăuntru, incandescenta, suficient de puternica încât să îl facă pe Gray să oprească sistemul de vedere nocturnă. Era o lanterna. Clipi de trei ori.

Un semnal.

Se opri şi împinse cu vârful piciorului una din uşile turnante. Se strecura apoi prin deschizătură îngustă.

— Aici! spuse calm o voce.

Era pentru prima oară când Gray auzea vocea persoanei de contact. Până în acest moment, fusese întotdeauna modificata electronic – un nivel paranoic de anonimitate.

Era o voce de *femeie!* Aceasta descoperire îi produse o oarecare nelinişte. Nu-i plăceau surprizele.

Îşi croi drum printr-un labirint de mese cu scaune cocoţate pe ele. Femeia stătea la una dintre acestea. Ca şi în celelalte cazuri, scaunele erau urcate pe masă, cu excepţia unuia singur. La celalalt capăt al mesei. Se clătină în clipa în care femeia îl lovi cu piciorul.

— Stai jos!

Gray se aşteptase sa găsească un savant nervos şi agitat, o persoana care încerca să facă rost de un ban în plus. Trădarea pentru bani începea să devină un lucru din ce în ce mai comun printre angajaţii institutelor de cercetare.

USAMRIID nu făcea excepţie… doar vreo mie de fiole pe zi. Fiecare fiolă vândută, dacă ar fi fost răspândită corect în aerul dintr-o staţie de metrou sau de autobuz, avea puterea de a ucide mii de oameni.

Iar ea îi vindea cincisprezece.

Gray se aşeză pe scaun şi puse pe masă ghiozdanul plin cu bani.

Femeia era asiatica… nu, eurasiatică. Avea ochii mai mari şi tenul mai închis, frumos bronzat. Purta un costum mulat, pe gât, asemănător cu al lui, care-i sublinia silueta supla. Un pandantiv de argint îi atârna la gât, înfăţişând un dragon răsucit, în miniatura. Gray o cerceta cu atenţie. Trăsăturile Doamnei Dragon păreau mai degrabă plictisite, spre deosebire de ale lui care trădau încordare şi îngrijorare.

Desigur, poate că sursa acestei încrederi o reprezenta revolverul Sig Sauer, de 9 mm, cu amortizor de sunet, pe care femeia îl ţinea îndreptat spre pieptul lui.

Însă cuvintele pe care le rosti mai departe femeia îi făcură sângele să-i îngheţe în vine.

— Bună seara, comandante Pierce.

Fu speriat să-şi audă numele.

„Dacă ştia asta…”

Se pusese deja în mişcare… dar prea târziu.

Revolverul se descărca de la foarte mică distanţă.

Impactul îi împinse trupul înapoi, cu tot cu scaun. Ateriza pe spate, prins între picioarele scaunului. Simţi o durere surdă în piept şi avu senzaţia că nu mai poate să respire. Apoi gust de sânge în gură.

Trădat…

Femeia ocoli masa şi se aplecă asupra lui, cu pistolul întins. Nu-şi asuma nici un risc. Pandantivul cu dragonul de argint i se legăna la gât, strălucind cu putere.

— Presupun că înregistrezi totul printr-un microfon montat în casca, comandant Pierce. Poate chiar transmiţi în direct la Washington… către Sigma. Nu te superi dacă-ţi iau puţin din spaţiul de emisie, nu-i aşa?

Nu era într-o situaţie în care sa se poată împotrivi.

Femeia se aplecă şi mai mult asupra lui.

— În următoarele zece minute. Breasla va închide Fort Detrick şi va contamina întreaga bază cu antrax. Drept răzbunare că Sigma s-a amestecat în operaţiunea noastră din Oman. Dar îi datorez directorului vostru, Painter Crowe, mai mult decât atât. E o problema personala. Asta e pentru sora mea, Cassandra Sanchez, moarta la datorie.

Revolverul se îndreptă spre faţa lui.

— Sânge pentru sânge.

Femeia apasă trăgaciul.

5.02 A.M.
WASHINGTON, D.C.

La şaizeci şi patru de kilometri depărtare, transmisia prin satelit se întrerupse brusc.

— Unde e omul lui de susţinere?

Painter Crowe îşi păstră vocea fermă, înăbuşindu-şi un potop de blesteme. Panica nu i-ar fi folosit la nimic.

— La zece minute distanţa.

— Poţi să restabileşti legătura?

Tehnicianul clatină din cap.

— Am pierdut semnalul principal din casca. Dar mai avem încă imaginea panoramică a bazei de la satelitul NRO.

Tânărul arătă cu mâna spre un alt monitor. Se vedea o imagine în alb negru cu Fort Detrick, centrata asupra câtorva clădiri.

Painter se îndreptă spre şirul de monitoare. Totul fusese o capcană. O capcană pentru Sigma şi îndreptată împotriva lui personal.

— Alertează securitatea din Fort Detrick.

— Domnule?

Întrebarea venea de la secundul lui, Logan Gregory.

Painter înţelese ezitarea lui Logan. Doar câţiva dintre cei la putere ştiau despre Sigma şi despre agenţii acesteia: preşedintele, şefii comuni ai celor două camere şi supervizorii lui imediaţi de la DARPA[7]. După evenimentele de anul trecut, în care fuseseră implicate atâtea nume mari, organizaţia era ţinuta sub stricta supraveghere.

Nici o greşeală nu mai era tolerata.

— Nu risc să pierd un agent, spuse Painter. Alertează-i!

— Da, să trăiţi!

Logan traversă camera, îndreptându-se spre un telefon. Părea mai degrabă un surfer din California decât un comandant strategic: avea părul blond, era bronzat, în forma, dar cu muşchii un pic lăsaţi în dreptul abdomenului. Painter era umbra lui întunecata, pe jumătate amerindian, cu părul negru şi ochi albaştri. Dar nu era bronzat. Nici nu-şi mai amintea ultima oară când stătuse la soare.

Painter voia să se aşeze, să-şi lase capul pe genunchi. Preluase controlul organizaţiei cu doar opt luni în urma. Şi cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse cu restructurări şi cu întărirea măsurilor de siguranţa după ce un cartel internaţional, cunoscut sub numele de Breasla, se infiltrase în organizaţie. Nu se ştia ce informaţii se scurseseră cu aceasta ocazie, aşa că totul trebuise să fie reconstruit de la zero. Până şi centrul lor de

[7] *The Defense Advanced Research Projects Agency* – Agenţia pentru Proiecte de Cercetare Avansată în Probleme de Apărare.

comanda din Arlington fusese desfiinţat şi mutat într-un labirint subteran aici, în Washington. Ba chiar Painter venise mai devreme în acea dimineaţă ca să-şi aranjeze lucrurile în noul lui birou, când primise semnalul de urgenţa pe transmisia prin satelit.

Cerceta monitorul satelitului NRO.

O capcană.

Ştia ce făcea Breasla. Cu patru săptămâni în urmă, Painter începuse să trimită din nou agenţi pe teren, după o pauză de mai bine de un an. Era un test. Sonda terenul. Două echipe. Una în Los Alamos, care investiga pierderea unei baze de date nucleare… şi alta, la Fort Detrick, la doar o oră distanţă de Washington.

Atacul Breslei urmărea să zguduie Sigma şi pe conducătorul ei. Să demonstreze ca Breasla încă mai deţinea suficiente informaţii pentru a submina Sigma. Era o manevră de a forţa Sigma să se retragă din nou, să se regrupeze, poate chiar să se destrame. Atâta timp cât organizaţia lui Painter nu mai prezenta încredere pentru autorităţi, Breasla avea şanse mult mai mari de a opera ne stingherita.

Asta nu trebuia să se întâmple.

Painter se opri din mers şi se întoarse spre secundul lui, cu o vădita expresie de nerăbdare întipărită pe chip.

— Se tot întrerupe, zise Logan dând din cap. Comunicaţia este bruiată în întreaga bază.

Cu siguranţa şi aici era tot mâna Breslei…

Frustrat, Painter se aplecă deasupra consolei şi îşi pironi ochii asupra dosarului misiunii. Pe coperta maronie era tipărită o singură literă grecească:

Σ

În matematică, litera *sigma* reprezenta „suma tuturor factorilor”, unificarea părţilor dispersate într-un întreg. Era, de asemenea, emblema organizaţiei pe care o conducea Painter: Sigma Force.

Acţionând sub auspiciile DARPA – aripa de cercetare şi dezvoltare pentru securitatea departamentului – Sigma reprezenta braţul nevăzut al agenţiei şi avea misiunea de a păzi, a achiziţiona sau a neutraliza oriunde în lume tehnologiile vitale pentru securitatea Statelor Unite. Membrii săi erau cadre

ultrasecrete, foşti soldaţi în trupele speciale, aleşi pe sprânceana şi instruiţi în cadrul unor programe sofisticate, intensive şi riguroase ce acopereau o gama largă de discipline ştiinţifice. Formau o echipa militarizata de agenţi cu pregătire tehnica.

Cu alte cuvinte, erau savanţi ucigaşi.

Painter deschise mapa din faţa lui. Primul dosar era chiar al liderului echipei.

Comandant Grayson Pierce.

Fotografia agentului îl privea din colţul din dreapta sus. Era o fotografie făcuta în puşcărie, în anul în care acesta fusese închis la Leavenworth. Păr negru, ras în părţi, ochi albaştri, încă furioşi. Originea lui galeză era evidentă în pometţii ascuţiţi, ochii mari şi maxilarul puternic. Însă tenul roşcovan era tipic texan, ars de soarele de pe dealurile din Brown County.

Painter nu se obosi să se uite prin dosarul gros de doi centimetri şi jumătate. Cunoştea deja detaliile. Gray Pierce intrase în armată la optsprezece ani şi ajunsese la Trupele de Comandă la douăzeci şi unu. Servise exemplar atât pe câmpul de lupta, cât şi în spatele acestuia. Apoi, la douăzeci şi trei de ani, fusese trimis în faţa Curţii Marţiale pentru lovirea unui ofiţer superior. Painter cunoştea detaliile întregii relaţii pe care cei doi o avuseseră în Bosnia şi, având în vedere circumstanţele, poate că şi Painter ar fi procedat la fel. Totuşi, în armată, regulamentul era regulament. Soldatul plin de decoraţii petrecuse un an la Leavenworth.

Dar Gray Pierce era prea valoros pentru a fi dat la o parte definitiv.

Era păcat sa se irosească atâta talent.

Sigma îl recrutase în urma cu trei ani, direct din închisoare.

Acum, Gray era un pion între Breasla şi Sigma.

Un pion pe cale de a fi strivit.

— Am prins securitatea bazei! zise Logan, cu vădită uşurare în voce.

— Spune-le sa...

— Domnule! Tehnicianul sări în picioare, încă legat de consolă de firul de la căşti. Se uită la Painter. Domule director Crowe, interceptez o urmă de semnal audio.

— Cum?

Painter veni lângă tehnician. Ridică o mână, făcându-i semn lui Logan să rămână pe loc.

Tehnicianul puse semnalul pe boxe.

O voce slabă răzbătu printre interferenţe.

Se auzi ca un singur cuvânt. „Luavardracudenenorociţiordinari…”

5.07 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

Gray lovi cu un călcâi, izbind-o pe femeie în plin. Simţi, satisfăcut, atingerea cărnii, dar nu auzi nimic. Urechile îi ţiuiau în urma sunetului pe care îl făcuse glonţul când se izbise de casca lui din kevlar. Geamul protector de peste faţă arăta acum ca o pânză de păianjen. Urechea stângă îl ardea – mecanismul de transmisie montat în cască se scurtcircuitase.

Ignoră toate acestea.

Răsucindu-se pe picioare, scoase pumnalul din mânecă şi se ascunse sub un şir de mese din apropiere. Distinse o nouă împuşcătură, ca o tuse seacă, în ciuda ţiuitului urechilor. O aşchie sări din muchia de lemn a mesei.

Se trase cât de departe putu şi rămase pe vine pe când cerceta cu mare atenţie încăperea.

Când o lovise, femeia scăpase din mână lanterna, care se rostogolea acum pe podea, aruncând fascicule de lumina în toate părţile. Îşi duse degetele la piept. Locul unde asasina îl împuşcase prima dată încă îl mai durea.

Dar nu curgea sânge.

Femeia îi striga din umbra:

— Armura lichida!

Gray se lăsă şi mai jos, încercând să-şi dea seama unde se afla femeia. Când se aruncase sub masa, declanşase afişajul intern de atenţionare. Imaginile holografice apăreau şi dispăreau fără nici o noimă pe partea din interior a geamului, îngreunându-i vederea, dar nu îndrăznea să renunţe la cască. Îi oferea cea mai bună protecţie împotriva armei care se afla în continuare în mâna femeii.

Casca şi costumul mulat.

Asasina avusese dreptate. Era armură *lichidă.* Inventată în laboratoarele de cercetare ale Armatei Statelor Unite în 2003. Costumul lui fusese îmbibat cu un fluid de îngroşare a ţesăturii – microparticule dure de siliciu suspendate într-o soluţie de polietilen-glicol. În timpul unei mişcări normale, acţiona asemenea unui lichid, dar, în cazul în care era lovit de un glonţ,

materialul se solidifica într-un scut rigid, prevenind penetrarea. Costumul tocmai îi salvase viaţa.

Pentru moment, cel puţin.

Femeia vorbi din nou, rece şi calmă. În timp ce se apropia precauta de uşă.

— Am umplut clădirea cu C4 şi TNT. N-a fost greu, de vreme ce era deja programata pentru demolare. A fost drăguţ din partea Armatei să-mi uşureze munca. Nu a fost nevoie decât de o modificare minoră la detonator pentru ca implozia clădirii sa provoace un curent ascendent exploziv.

Gray îşi imagina dâra de fum înălţându-se pe cerul dimineţii.

— Fiolele de antrax… murmura el, destul de tare ca femeia să îl audă.

— Mi s-a părut potrivit să folosesc însăşi demolarea clădirii ca metoda de răspândire a elementelor toxice.

„Iisuse! Transformase întreaga clădire într-o bombă biologică."

Dacă lua în calcul vântul puternic, nu doar baza era în pericol, ci şi întreg oraşul Frederick, aflat în apropiere.

Gary se mişca. Femeia trebuia oprită. Dar unde era?

Se îndreptă la rândul lui spre uşă, ferindu-se să nu ajungă în bătaia revolverului, dar nu putea lăsa să se întâmple una ca asta. Erau prea multe în joc. Încerca sa pornească modulul de vedere nocturna, dar nu reuşi decât să producă o nouă flamă lângă ureche. Imaginile continuau să se înşire haotic în faţa ochilor lui, ameţindu-l şi derutându-l.

La dracu'!

Găsi închizătoarea pe pipăite şi-şi smulse casca de pe cap.

Aerul proaspăt mirosea a putred şi a antiseptic în acelaşi timp. Râmase aplecat. Ducea casca într-o mân[şi pumnalul în cealaltă. Ajunse la peretele din spate şi se îndrepta repede spre uşa. Vedea destul de bine ca să-şi poată da seama că uşa turnantă nu se mişcase. Asasina era încă în cameră.

Dar unde?

Şi ce putea face ca s-o oprească? Un pistol împotriva unui pumnal. Şansele nu erau de partea lui.

Se răsuci pe călcâie şi-şi azvârli casca spre partea opusă a laboratorului. Ateriza cu zgomot, spărgând unul din vechile bazine.

Gray alergă înspre locul în care bănuia că era asasina. Avea doar câteva secunde.

Femeia scoase capul din ascunzătoare, rotindu-se pentru a trage în direcţia din care se auzise zgomotul. În acelaşi timp,

făcu un salt graţios spre uşa, folosind reculul armei pentru propulsie.

Gray trebuia să admită că era impresionat. Dar nu într-atât încât acest lucru să îl încetinească.

Cu braţul deja ridicat, trimise pumnalul înainte, spintecând aerul. Perfect cântărit şi balansat, tăişul zbură cu o precizie infailibilă.

O izbi pe femeie fix în moalele capului.

Gray continua să se îndrepte în fugă în aceeaşi direcţie.

Abia atunci îşi dădu seama de greşeala făcută.

Pumnalul ricoşa fără să o atingă şi căzu cu zgomot pe pardoseală.

Armură lichidă!

Nu era de mirare că Doamna Dragon îşi dăduse seama ce era cu costumul lui. Doar purta şi ea unul la fel.

Totuşi, atacul o dezechilibra. Căzu pe jumătate, aterizând pe un genunchi. Nici o clipă însă abila asasină nu-şi scăpă ţinta din ochi.

De la un pas distanţă, întinse revolverul spre faţa lui Gray.

Şi de data asta, nu mai avea cască.

5.09 A.M.
WASHINGTON, D.C.

— Am pierdut iar toate legăturile, spuse tehnicianul, deşi nu mai era nevoie de nici o explicaţie.

Painter auzise bufnitura puternică cu o clipă mai devreme, apoi totul se cufundase în tăcere la celălalt capăt la transmisiei prin satelit.

— Mai am încă legătura cu baza, spuse secundul, lângă telefon.

Painter încerca să ghicească ce însemnau zgomotele pe care le auzise la capătul firului.

— Şi-a aruncat casca.

Ceilalţi doi bărbaţi îl priviră fix.

Painter examina dosarul deschis din faţa lui. Grayson Pierce nu era prost. Pe lângă experienţa militară, atrăsese atenţia celor de la Sigma în primul rând prin rezultatele obţinute la testele de inteligenţa şi de aptitudini. Era, cu siguranţa, peste medie, cu mult peste medie, dar existau soldaţi care obţinuseră punctaje şi

mai mari. Factorul decisiv în recrutarea lui fusese comportamentul ciudat din perioada cât fusese închis la Leavenworth. În ciuda condiţiilor dure din tabăra de prizonieri, Grayson se supusese unui regim riguros de studiu – atât de chimie avansată, cât şi de taoism. Aceasta ciudată discrepanţă între cele două alegeri îi intrigase pe Painter şi pe fostul director de la Sigma, Sean McKnight.

Din multe puncte de vedere, Grayson Pierce se dovedea a fi o persoană extrem de contradictorie: era galez, dar locuia în Texas; era adept al taoismului, dar purta întotdeauna la el un rozariu; era un soldat care studia chimia în închisoare. Şi tocmai această stranie particularitate a minţii lui îi asigurase un loc în organizaţia Sigma.

Însă toate acestea aveau un preţ.

Grayson Pierce nu colabora cu ceilalţi. Îi displăcea profund să lucreze în echipă.

Ca şi acum. Se dusese singur, sfidând protocolul.

— Domnule? insista secundul.

Painter trase aer în piept.

— Încă două minute.

5.10 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

Primul glonţ îi şuiera pe lângă ureche.

Bărbatul avusese noroc. Asasina trăsese prea repede. Gray, încă în mişcare în urma saltului, reuşi să se ferească în ultima clipă. Să împuşti pe cineva în cap nu e chiar aşa de uşor cum pare în filme.

Se încaieră cu femeia având arma între ei. Chiar dacă ea trăgea, avea mari şanse să supravieţuiască.

Doar că l-ar fi durut groaznic.

Femeia trase, demonstrându-i ultima variantă.

Glonţul i se izbi de coapsa stângă. Îl simţi până în măduva osului, ca pe o lovitură de ciocan. Ţipă. Şi de ce dracu' să n-o facă? Îl ustura al naibii de rău. Dar nu-i dădu drumul. Îşi folosi furia pentru a izbi cu toată forţa cu cotul în gâtul ei. Însă armura femeii se întări, protejând-o.

La naiba!

Asasina apasă din nou trăgaciul. Gray era mai masiv, mai

musculos, dar femeia nu avea nevoie de forţa pumnului sau a genunchiului. Avea la dispoziţie puterea artileriei moderne. Glonţul îl izbi ca un pumn în stomac. Durerea radie spre şira spinării şi simţi cum i se taie respiraţia. Femeia îşi ridică încet arma.

Revolverul Sig Sauer avea un butoiaş rotund, de cincisprezece gloanţe. De câte ori trăsese? Cu siguranţă, mai avea încă destule gloanţe cât să-l ciuruiască.

Trebuia să o oprească.

Îşi dădu capul pe spate, apoi o izbi cu putere cu fruntea în faţă. Dar nu avea de a face cu o novice. Femeia întoarse capul, încasând lovitura într-o parte a craniului. Totuşi, Gray câştiga destul timp pentru a trage un cablu care atârna de pe o masă din apropiere. Lampa de la capătul cablului se prăbuşi cu zgomot pe duşumea. Globul de sticlă verde se făcu numai cioburi.

Cu braţele înfăşurate ca un urs în jurul femeii, Gray se răsuci până la lampă. Era prea mult să spere că sticla îi va penetra costumul, dar nu ăsta era scopul lui.

Auzi becul pocnind sub greutatea trupurilor lor.

Destul de bine.

Strângându-şi picioarele sub el asemenea unei broaşte, bărbatul făcu un salt în faţa. Era un risc. Zbura spre întrerupătorul de lângă uşa turnantă.

Un sunet de împuşcătură însoţi izbitura pe care o simţi în partea de jos a spatelui.

Gâtul îi zvâcni. Trupul i se dădu de perete. În cădere, lovi cu palma panoul electric şi răsuci întrerupătorul. Lumina pâlpâi în laborator. Cabluri proaste.

Căzu pe spate, spre asasină.

Nu putea spera să-şi electrocuteze inamica. Şi ăsta era tot un lucru care se întâmpla numai în filme. Spera, totuşi, ca persoana care stătuse ultima oară la birou să fi lăsat lampa aprinsă.

Cu picioarele în aceeaşi poziţie, se răsuci şi se aruncă înainte.

Doamna Dragon stătea deasupra lămpii sparte, cu braţul întins spre el, cu arma aţintita. Apasă trăgaciul, dar nu ţintise bine. Unul din geamurile de la uşa turnanta se sparse cu zgomot.

Gray făcu un pas în lateral, îndepărtându-se şi mai mult de pistol. Femeia nu se putea lua după el. Era înţepenită în loc, nu putea să se mişte.

— Armură *lichidă,* spuse el, repetând cuvintele ei de mai devreme. Este, într-adevăr, un costum flexibil, dar are şi un mare dezavantaj.

Se apropie dintr-o parte şi-i luă revolverul din mână.

— Propilen-glicolul este un alcool, un bun conductor electric. Chiar şi o sarcina mica, cum ar fi cea dintr-un bec spart, pătrunde într-o secundă prin întregul lichid. Şi, ca în cazul oricărui asalt, costumul reacţionează.

O lovi în picior. Costumul era tare ca piatra.

— Se rigidizează.

Propriul costum o imobilizase.

Gray o percheziţiona rapid, în timp ce femeia făcea eforturi să se mişte. Cu mare greutate, reuşi să facă o mişcare înceată. Semăna cu Omul de Tinichea cel ruginit, din *Vrăjitorul din Oz.*

În cele din urmă, renunţă. Faţa i se înroşise de la efort.

— N-o să găseşti detonatorul. E programat să explodeze după un anumit timp.

Ochii i se îndreptară spre ceasul de la mână.

— Peste două minute. Nu vei reuşi să dezactivezi toate încărcătoarele.

Gray observă numărul de la încheietura femeii scăzând sub 02.00.

Şi viaţa ei era legată de acel număr. Îi văzu sclipirea de teamă din ochi – asasină sau nu, era totuşi om, se temea de moarte – dar restul feţei se încrâncena să împrumute rigiditatea costumului.

— Unde ai ascuns fiolele?

Ştia că n-o să-i spună. Dar îi urmări privirea. O clipă, pupilele i se rotiră aproape imperceptibil în sus, apoi se fixară asupra lui.

Pe acoperiş!

Avea logica. Nu-i trebuia altă confirmare. Antraxul – *bacillus anthracis* – era sensibil la căldură. Dacă voise ca sporii toxici să se împrăştie în exterior în urma exploziei, fiolele trebuiau montate undeva sus, unde să fie prinşi în suflul exploziei şi proiectaşi înspre cer.

Înainte să apuce să se mişte, femeia îl scuipă, nimerindu-l în obraz.

Nu se obosi să se şteargă.

Nu avea timp.

01.48

Se ridică şi o porni în fugă spre uşă.

— Nu o să reuşeşti! strigă femeia în urma lui.

Părea că ştie că se ducea după bomba biologică şi că nu încerca să fugă, să-şi salveze viaţa. Fără să-şi dea seama de ce, ideea asta îl enerva pe Gray. Parcă l-ar fi cunoscut îndeajuns de

bine încât să-şi dea seama de lucrul ăsta.

Pătrunse în fugă în cel de-al doilea coridor şi intra alunecând în casa scărilor. Urcă câte trei treptele celor două etaje care mai rămăseseră până sus. Uşa ce dădea pe acoperiş fusese modificată pentru a îndeplini standardele OSHA[8]. În faţa uşii era o „bară de urgenţă” (sistem pentru forţarea deschiderii unei uşi sau a unui geam, în cazurile de criză), pentru evacuări rapide în caz de incendiu.

Da, „urgenţă” era într-adevăr un cuvânt care se potrivea acestui moment.

Gray lovi bara şi numaidecât se porni o alarmă. Bărbatul păşi în penumbra care anunţa răsăritul. Acoperişul era făcut din carton şi smoală. Simţea nisip sub picioare.

Cercetă zona.

Erau prea multe locuri în care ar fi putut fi ascunse fiolele: guri de aerisire, conducte de evacuare, antene satelit.

Unde?

Timpul se scurgea necruţător.

5.12 A.M.
WASHINGTON, D.C.

— E pe acoperiş! spuse tehnicianul, arătând cu degetul pe monitorul conectat la satelitul NRO.

Painter se aplecă spre ecran şi zări o silueta minusculă apărând în imagine. Ce căuta Grayson pe acoperiş? Painter cercetă zona din jur.

— E urmărit?

— Din câte vedem noi, nu.

— De la bază ni se raportează că o alarma de incendiu a fost declanşată în clădirea 470, rosti Logan la telefon.

— Probabil să s-a împiedicat de alarmă, interveni tehnicianul.

— Poţi să măreşti imaginea? întrebă Painter.

Tehnicianul dădu din cap şi împinse un buton. Imaginea se mări deasupra lui Grayson Pierce. Nu mai avea casca. Din urechea stângă părea să-i curgă sânge. Stătea în continuare în uşă.

— Ce face? întrebă tehnicianul.

---

[8] Occupational Safety and Health Administration – Administraţia pentru Sănătate şi Siguranţă în Muncă.

— Securitatea de la bază răspunde, raporta Logan.

Painter clătină din cap, dar o siguranţă rece ca gheaţa străbătu din vocea lui.

— Spune-le să nu se apropie! Ordonă-le să evacueze toate persoanele din apropierea clădirii.

— Domnule?

— Fă ce-ţi spun!

5.14 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

Gray mai cercetă o dată acoperişul. Alarma continua să urle. Nu o băgă în seamă. Trebuia să-şi dea seama cum gândise femeia.

Se ghemui. Plouase noaptea trecută. Presupunea că femeia ascunsese recent fiolele, după ce ploaia încetase. Privi cu atenţie, încercând să vadă locuri unde nisipul neted, spălat de ploaie, fusese deranjat. Nu era prea greu. Ştia că nu putuse intra decât pe uşa asta. Era singurul mod de a ajunge pe acoperiş.

Se luă după urmele ei.

Duceau de cealaltă parte a acoperişului, spre o gură de aerisire acoperită.

Desigur.

Jgheabul ar fi fost un coş perfect pentru evacuarea sporilor, în vreme ce nivelurile inferioare ale clădirii implodau, creând o adevărata arma toxică.

Îngenunche. Văzu unde ridicase capacul, dislocând un strat vechi de rugină. Nu avea timp să se uite după eventuale capcane. Scrâşnind din dinţi, smulse gura de aerisire.

Bomba era în interiorul conductei. Cele cincisprezece fiole de sticlă erau aranjate în formă de stea pe un aşternut de C4. Doar atât cât să zgâlţâie recipientele. Privi praful alb din fiecare fiola. Muşcându-şi buza, se întinse şi ridică cu grijă bomba din interiorul conductei. Un cronometru ataşat, contoriza în sens descrescător secundele.

00.54

00.53

00.52

Odată ieşit din conductă, Gray se îndrepta de spate. Verifică rapid bomba. Fusese aranjată în aşa fel încât să nu poată fi

dezamorsată. Nu avea timp să descâlcească firele şi legăturile electrice. Bomba avea să explodeze. Trebuia să o scoată din clădire, să o ducă astfel cât mai departe posibil, de preferat, cât mai departe de el.

00.41

Nu avea decât o singură şansă.

Bagă bomba într-un buzunar micuţ, de nailon, de pe umăr şi privi în jos, spre intrarea în clădire. Se vedeau faruri aţintite asupra acesteia, atrase de urletul alarmei. Cei de la securitatea bazei nu puteau ajunge la timp.

Nu avea de ales.

Trebuia să elimine pericolul… viaţa lui nu conta.

Îndepărtându-se câţiva paşi de marginea acoperişului, trase aer în piept după aceea o porni în fugă înapoi. Când ajunse din nou lângă muchie, îşi lua având şi sari peste parapetul de cărămidă.

Se aruncă în hăul de şase etaje.

5.15 A.M.
WASHINGTON, D.C.

— Iisuse Hristoase! exclama Logan când Grayson sări de pe acoperiş.

— Ăsta nu-i în toate minţile! îl susţinu tehnicianul, sărind în picioare.

Painter urmări calm planul sinucigaş al bărbatului.

— Face ceea ce trebuie să facă.

5.15 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

Gray îşi ţinu picioarele sub el şi braţele întinse, pentru echilibru. Se prăvălea înspre pământ. Se ruga ca legile fizicii şi analiza vectorului de viteza şi traiectorie să nu-l trădeze.

Se pregăti de impact.

Două etaje mai jos, cu un diametru de aproximativ douăzeci de metri, acoperişul sferic al celei de-A Opta Bile se ridica în întâmpinare. Containerul sferic de oţel de un milion de litri

strălucea, acoperit de roua dimineţii.

Se răsuci în aer, chinuindu-se să aterizeze cu picioarele înainte.

Apoi, timpul o luă dintr-odată la goană. Sau poate i se părea lui.

Bocancii îi loviră suprafaţa sferei. Armura lichida i se întări în jurul gleznelor, protejându-le ca să nu se rupă. Impactul îl azvârli înainte, cu faţa în jos, cu picioarele desfăcute. Dar nu ajunsese în centrul acoperişului sferic, ci doar pe partea curba cea mai apropiata de Clădirea 470.

Îşi încleşta degetele în aer, dar nu găsi nimic de care să se prindă.

Corpul îi alunecă pe oţelul ud de rouă, răsucindu-se uşor într-o parte. Îşi depărta picioarele, căutând cu degetele un punct de sprijin. Apoi, trecu de punctul limita şi aluneca în cădere liberă pe curbura acoperişului.

Cu obrazul lipit de oţel, nu văzu pasarela decât abia atunci când se izbi de ea. Mai întâi o lovi cu piciorul stâng, apoi întreg trupul se prăvăli în urma lui. Ateriză în mâini şi-n genunchi pe schela de metal care fusese construită în jurul ecuatorului globului de oţel. Se ridică buimac. Picioarele îi tremurau de încordare şi groază.

Nu-i venea sa creadă că era încă în viaţă.

Cerceta curbura sferei în timp ce scotea bomba biologică din buzunarul de la umăr. Pe suprafaţa globului erau inserate hublouri, folosite cândva de savanţi pentru a putea urmări experimentele biologice dinăuntru.

În toţi anii de utilizare a laboratorului, nici un agent patogen nu scăpase vreodată de acolo.

Gray se ruga să se întâmple la fel şi în acea dimineaţa.

Privi spre bomba din mâna lui: 00.18.

Fără să mai aibă timp să înjure, o luă la fugă pe pasarela exterioară, căutând o trapă de intrare. O găsi cam la jumătate de emisfera distanţă. O uşă de oţel cu hublou. Sări până în dreptul ei, înhaţă clanţa şi o zgâlţâi cu putere.

Uşa nici nu se clinti.

Era încuiată.

5.15 A.M.
WASHINGTON, D.C.

Painter îl privi pe Grayson zgâlţâind trapa sferei gigantice. Remarcă efortul frenetic, recunoscu şi înţelese urgenţa situaţiei. Painter îl văzuse pe Grayson scoţând dispozitivul explozibil din conducta de evacuare. Ştia care era obiectivul misiunii echipei conduse de Grayson: să ademenească persoana suspecta de trafic cu agenţi patogeni.

Painter nu avea nici o îndoială ce fel de moarte se ascundea înăuntrul bombei.

Antrax!

Era limpede că Grayson nu putuse dezamorsa dispozitivul şi încerca acum să îl ducă într-un loc unde nu ar mai fi reprezentat un pericol.

Dar nu avea noroc.

Cât timp mai avea?

5.15 A.M.
FREDERICK, MARYLAND

00.18

Grayson o luă din nou la fugă. Poate mai exista vreo intrare. Bocănea de-a lungul pasarelei. Avea impresia că alerga în bocanci de schi – gleznele îi erau încă strânse în costumul care se întărise în jurul lor.

Mai înconjură încă o jumătate de emisferă.

Apăru o altă trapă.

— Hei, tu! Rămâi pe loc!

Securitatea bazei.

Bubuitul înspăimântător al porta-vocii aproape că-l făcu sa se supună ordinului.

Aproape.

Alergă însă mai departe. Lumina unui reflector se aţinti asupra lui.

— Opreşte sau tragem!

Nu avea timp să negocieze.

O ploaie asurzitoare de gloanţe se izbi în oţelul sferei. Câteva muşcară din pasarelă. Nici unul nu lovi aproape.

Focuri de avertisment.

Ajunse la cea de-a doua trapă, apucă zdravăn mânerul, îl răsuci şi trase.

Ramase o clipă înţepenită, apoi se deschise brusc. Gray scoase un suspin de uşurare.

Aruncă dispozitivul în golul din interiorul sferei, trânti la loc uşa şi se sprijini cu spatele de ea. Alunecă în şezut.

— Hei, tu! Rămâi unde eşti!

Gray nu avea nici cea mai mică intenţie de a se duce undeva. Era foarte fericit acolo unde era. Simţi o vibraţie slabă în spate. Sfera răsuna asemenea unui clopot. Dispozitivul explodase înăuntru, la loc sigur.

Dar era doar prima verigă dintr-un întreg lanţ ce avea să urmeze.

Ca o ciocnire a străvechilor titani, o serie de explozii puternice zguduiră pământul.

Bum... bum... bum...

Sincronizate, programate.

Începea demolarea Clădirii 470.

Chiar şi aşa, izolat pe partea opusă a sferei, Gray simţi o rafală uşoară de aer urmată de o undă puternică şi de o zguduitură în clipa în care clădirea îşi dădu ultima suflare. Un zid dens de praf şi pietriş se formă în momentul când construcţia se prăbuşi. Gray ridică privirea tocmai în clipa în care un val uriaş de fum şi praf începea să se înalţe în aer, tot mai sus, purtat de vânt peste clădirile din apropiere.

Dar această briză nu aducea moarte.

O ultimă explozie răsună din măruntaiele clădirii muribunde. Se auzi un ropot de cărămizi în cădere, ca o avalanşă de pietre. Pământul se cutremură sub el – apoi, auzi un sunet nou.

Scrâşnet de metal.

Clătinaţi de explozie, cu fundaţia zgâlţâită, doi dintre pilonii de suport ai celei de-a Opta Bile se îndoiră, de parcă sfera ar fi încercat să îngenuncheze. Întreaga structură se înclină dinspre clădire înspre stradă.

Alţi piloni se dislocară.

Odată ce începuseră, nimic nu-i mai putea opri.

Containerul sferic de un milion de litri se înclină spre şirul de maşini al celor de la securitate.

Şi Gray era chiar sub el.

Se ridica cu greu şi încercă să înainteze de-a lungul pasarelei înclinate, făcând eforturi să-şi revină în urma impactului. Străbătu în fugă câteva trepte, dar panta deveni dintr-odată prea abruptă, în timp ce sfera continua să se încline. Pasarela se transformă într-o scară. Îşi înfipse degetele în rama de metal şi

se sprijini cu picioarele în punctele de suport ale grilajului. Se zbătea să iasă de sub umbra greutăţii zdrobitoare a globului.

Încercă un ultim salt disperat, prinzându-se cu mâna şi sprijinindu-se în degetele de la picioare.

A Opta Bilă lovi peluza din curtea din faţă şi se prăvăli în argila înmuiată de ploaie. Impactul zgudui pasarela, azvârlindu-l pe Gray din locul unde se afla. Bărbatul zbură câţiva metri, apoi ateriză pe spate, pe iarba de pe peluză. Fusese la doar câţiva metri distanţă de pământ.

Se ridică în capul oaselor şi se sprijini într-un cot.

Maşinile de la securitate se retrăseseră când văzuseră mingea uriaşă prăvălindu-se spre ele.

Dar aveau să apară cât de curând. Şi el nu trebuia să fie prins.

Gray se ridică apoi cu un geamăt şi se retrase, împiedicându-se, în norul de fum care se înălţase în urma prăbuşirii clădirii. Abia acum auzi alarmele răsunând în întreaga bază. Îşi scoase costumul-armură din mers şi-şi mută documentele de identificare în hainele de civil de dedesubt. Străbătu în fugă curtea, spre clădirea adiacentă unde-şi ascunsese motocicleta.

O găsi neatinsa.

Îşi trecu un picior peste şa şi bagă cheia în contact. Motorul toarse, parcă fericit să prindă viaţa. Duse mâna spre maneta de acceleraţie, apoi se opri. Un obiect atârna, agăţat de unul din coame. Îl luă, îl privi o clipă, apoi îl strecură într-un buzunar.

„La naiba…!”

Apucă motocicleta de coarne şi o conduse până în aleea din apropiere. Momentan, nu părea să fie nimeni aici. Se aplecă, ambală motorul şi ţâşni printre clădirile întunecate. Odată ajuns în Porter Street, coti brusc la stânga, cu o mişcare rapidă, sprijinindu-se în genunchiul stâng ca să nu-şi piardă echilibrul. Pe toată strada nu mai erau decât două maşini. Nici una nu părea să aparţină poliţiei militare.

Se strecură printre ele şi porni în viteză spre zona rurală cu dealuri blânde şi păduri dese din jurul heleşteului Nallin.

Intenţiona să aştepte să se calmeze agitaţia, apoi să o ia din loc. Momentan, era în siguranţă. Totuşi, simţea greutatea obiectului din buzunar, lăsat ca un ornament pe motocicleta lui.

Un lanţ de argint… cu un pandantiv ce înfăţişa un dragon.

5.48 A.M.

WASHINGTON, D.C.

Painter se retrase de lângă monitorul ce afişa imaginea prin satelit. Tehnicianul îl văzuse pe Grayson plecând pe motocicletă, după ce apăruse din norul de fum şi praf. Logan mai vorbea încă la telefon, transmiţând informaţii pe o serie de canale secrete, anunţând că totul se terminase. Muşamalizată de sus, întreaga tevatură de la bază avea să fie pusă pe seama unei proaste comunicări şi a unei cablări deficitare.

Numele „Sigma Force” nu avea fie menţionat.

Tehnicianul care se ocupa de comunicarea prin satelit ţinea în continuare casca la ureche.

— Domnule, am un apel telefonic de la directorul de la DARPA.

— Fă-mi legătura aici.

Painter ridică un alt receptor. Ascultă, în timp ce legătura era redirecţionată.

Tehnicianul îi făcu semn cu capul în clipa în care firul inert părea să prindă viaţă. Deşi nimeni nu vorbea încă, Painter aproape că simţi prezenţa mentorului şi comandantului său.

— Domnul director McKnight? zise el, imaginându-şi că bărbatul îl suna ca să-i ceara raportul asupra misiunii.

Se pare însă că se înşela.

Remarcă stresul din vocea interlocutorului.

— Painter, tocmai am primit un raport din Germania. Morţi suspecte la o catedrală. Ne trebuie o echipă acolo până diseară.

— Aşa de repede?

— Îţi trimit detaliile într-un sfert de oră. Dar avem nevoie de cel mai bun agent al tău ca să conducă echipa.

Painter se uită spre monitorul satelitului. Privi motocicleta străbătând ca o săgeata dealurile, apărând şi dispărând printre copaci.

— Cred că am omul potrivit. Dar pot să întreb care este urgenţa?

— Am primit un telefon în această dimineaţă, prin care ni se cerea ca Sigma să investigheze povestea din Germania. Grupul tău a fost solicitat în mod expres.

— Solicitat? De către cine?

Dacă doctor McKnight era atât de agitat, trebuia să fi fost cineva într-o poziţie foarte înalta, poate chiar preşedintele.

Din nou însă, teoria lui Painter se dovedi a fi greşita.

Directorul îi explică:

— De către Vatican.

2
ORAŞUL ETERN

24 IULIE, AMIAZĂ
ROMA, ITALIA

Se dusese întâlnirea ei de la prânz!

Locotenent Rachel Verona începu să coboare scările înguste care duceau sub Biserica San Clemente. Excavările de sub biserică începuseră de doua luni, sub supravegherea unei echipe restrânse de arheologi de la Universitatea din Napoli.

— Lasciate ogni speranza... mormăi Rachel.

Ghidul ei, profesor Lena Giovanna, conducătoarea proiectului, îi aruncă o privire peste umăr. Era o femeie înaltă, de aproximativ cincizeci şi cinci de ani, dar spatele în permanenţă cocoşat o făcea să pară mai bătrână şi mai scundă. Îi adresă lui Rachel un zâmbet obosit.

— Văd că l-aţi citit pe Dante Alighieri. Şi chiar în original, în italiană. *Lasciate ogni speranza, voi ch' entrate!* Abandonaţi orice speranţă, voi ce intraţi!

Rachel simţi că roşeşte uşor. În opera lui Dante[9], aceste cuvinte erau scrise la porţile Infernului. Nu avusese intenţia să se facă auzită, dar acustica acelor catacombe nu lăsa loc de prea multa intimitate.

— N-am vrut sa vă jignesc, *professore.*

Femeia îi răspunse cu un chicotit.

— Nu mă simt jignită, doamnă locotenent. M-a surprins doar să văd că cineva din poliţia militară are aşa bune cunoştinţe de limba italiană. Chiar dacă e vorba de cineva care lucrează pentru Carabinieri Tutela Patrimonio Culturale.

Rachel înţelegea de ce femeia o judecase greşit. De regulă, cei care lucrau la Carabinieri erau percepuţi a fi toţi o apa şi-un pământ. Majoritatea civililor vedeau doar bărbaţii şi femeile în uniformă, care păzeau străzile şi clădirile, înarmaţi cu puşti. Dar ea era absolventă a Facultăţilor de Psihologie şi de Istoria Artelor, nu doar soldat. Fusese recrutată la Carabinieri direct de

[9] Referire la *Divina Comedie,* cântul III (n. tr.).

pe băncile universităţii şi petrecuse apoi încă doi ani la colegiul de formare a ofiţerilor, unde studiase dreptul internaţional. Fusese aleasă personal de către generalul Rende, care conducea unitatea specială Tutela Patrimonio Culturale, responsabilă cu investigarea furturilor de obiecte vechi, de mare valoare.

Când ajunse la capătul scărilor, Rachel călcă într-o baltă. Furtuna de acum câteva zile inundase nivelul subteran. Privi în jos, fără tragere de inimă. Cel puţin, apa era doar până la glezne.

Avea în picioare o pereche de cizme de cauciuc pe care le împrumutase şi care îi erau mult prea mari; erau o măsură de bărbat. Îşi ducea pantofii noi, de lac, marca Ferragamo, în mâna stângă – îi primise cadou de ziua ei. Nu avusese curaj să-i lase pe scări. Peste tot erau hoţi. Dacă şi-ar fi pierdut pantofii sau i-ar fi murdărit, mamă-sa, care-i dăruise, i-ar fi ţinut un perdaf cât toate zilele.

Profesor Giovanna, pe de altă parte, avea o pelerină de cauciuc, infinit mai potrivită pentru explorarea ruinelor de sub apa decât pantalonii strâmţi, bleumarin, ai lui Rachel şi bluza înflorata de mătase. Dar pagerul lui Rachel sunase doar cu un sfert de oră în urmă, tocmai când se ducea să ia masa cu mama şi cu sora ei. Nu avusese timp să se întoarcă acasă şi să se schimbe în uniforma de carabinier. Spera să mai aibă totuşi şansa de a ajunge la întâlnire.

Aşa că venise direct aici, unde se întâlnise cu alţi doi carabinieri din zonă. Rachel îl lăsase pe poliţistul militar sus, în biserică şi începuse investigaţia asupra furtului.

Din anumite puncte de vedere, Rachel era bucuroasa de aceasta întârziere. Amânase mult prea mult să-i spună maică-sii că ea şi Gino se despărţiseră. În realitate, fostul ei iubit se mutase din apartament cu mai mult de o lună în urmă. Rachel vedea deja dezamăgirea din ochii mamei, însoţită de obişnuitele mormăituri de „Ţi-am spus eu!” fără ca vorbele în sine să fie clar articulate. Iar sora ei mai mare, măritată de trei ani, avea să-şi învârtă sfidător verigheta cu diamante pe deget, clătinând în acelaşi timp din cap, ca o înţeleaptă.

Nici una din ele nu fusese de acord cu profesia pe care şi-o alesese Rachel. „Cum o să mai ţii un soţ, fată nebună ce eşti? strigase maică-sa, azvârlindu-şi braţele înspre cer. „Ţi-ai tuns atât de scurt părul ăla frumos! Dormi cu pistolul sub perna. Nici un bărbat nu poate accepta asta.”

Drept urmare, rareori se întâmpla ca Rachel să plece din Roma pentru a-şi vizita familia în castelul de la ţară, Grandolfo, unde

bunicii ei se stabiliseră după cel de-al Doilea Război Mondial, la umbra reşedinţei de vară a Papei. Doar bunica o înţelegea. Ambele împărtăşeau aceeaşi dragoste pentru obiecte vechi şi arme de foc. În copilărie, Rachel îi ascultase cu sufletul la gură poveştile despre război: poveşti de groază presărate cu umor macabru. *Nonna* ei păstra chiar un revolver nazist, un P-08 Luger, pe noptieră, uns şi lustruit, o relicvă furată de la o santinelă în timp ce familia trecea graniţa clandestin. Pe bătrâna asta n-o vedea nimeni croşetând botoşei.

— E chiar în faţă, spuse profesoara.

Se îndrepta prin apă spre o uşă ce strălucea în întuneric.

— Studenţii mei stau de pază.

Rachel îşi urma ghida, ajunse la uşa joasă, se apleca şi intră prin ea. Când îşi îndrepta spatele, se trezi într-o încăpere ca o peştera. Luminată de felinare şi lanterne, volta acoperişului se arcuia deasupra ei, construita din bucăţi scobite de lavă întărită, prinse rudimentar între ele cu un fel de mortar. O grota construită de om. Evident, un templu roman.

În vreme ce intra în încăpere, Rachel era perfect conştienta de greutatea bisericii de deasupra ei. Înălţată în onoarea Sfântului Clement, în secolul al XII-lea, catedrala fusese ridicată peste o biserică mai veche, construita prin secolul al IV-lea. Dar chiar şi această biserică veche ascundea un mister şi mai adânc: ruinele unei curţi de clădiri romane din secolul I d.Hr., inclusiv templul păgân în care se aflau acum. Acest stil de a construi o clădire deasupra alteia nu era ceva neobişnuit – o religie o îngropa pe alta, era o stratificare a istoriei romane.

Rachel se simţi străbătută de un fior familiar; simţea presiunea timpului la fel de solida ca şi greutatea pietrei. Deşi un secol îl îngropase pe celalalt, totul era încă aici. Cea mai timpurie istorie a omenirii, înregistrată în piatră şi în tăcere. Aici era o catedrală la fel de bogata ca şi cea de deasupra.

— Ei sunt cei doi studenţi ai mei, de la universitate, spuse profesor Giovanna. Tia şi Roberto.

În semiîntuneric, Rachel urmări privirea femeii şi se uita în jos, descoperind siluetele ghemuite ale celor doi tineri, amândoi bruneţi şi purtând aceleaşi pelerine murdare. Adunau bucăţi sparte de vase de lut. Când o văzură, se ridicară să o salute. Ţinându-şi în continuare pantofii ca pe o comoara.

Rachel le strânse mâna. Deşi erau studenţi, nici unul nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Sau, poate, era din cauză că ea tocmai împlinise treizeci şi toată lumea din jur părea să

întinerească, în afară de ea.

— Aici! spuse profesor Giovanna şi o conduse pe Rachel spre un alcov în zidul îndepărtat. Probabil că hoţii au operat în timpul furtunii de azi-noapte.

Profesor Giovanna îndreptă lanterna spre o sculptură din marmură, dintr-o nişă îndepărtată. Avea cam un metru înălţime – mai bine zis, ar fi avut, dacă nu ar fi lipsit capul. Nu mai rămăseseră decât trunchiul, picioarele şi un falus proeminent, din piatră. Un zeu roman al fertilităţii.

Profesor Giovanna clatină din cap.

— O tragedie! Era singura statuie intactă descoperită aici.

Rachel înţelegea frustrarea femeii. Întinse mâna liberă şi-şi trecu degetele peste gâtul retezat al statuii. Simţi ceva familiar la pipăit.

— Bomfaier! murmură ea.

Era unealta preferată a jefuitorilor de morminte moderni, uşor de ascuns şi de manevrat. Folosind doar acest instrument simplu, hoţii furaseră, distruseseră şi vandalizaseră opere de artă din întreaga Romă. Furtul nu dura decât câteva clipe şi se opera de multe ori la vedere, adeseori în timp ce curatorul stătea cu spatele. Iar recompensa merita pe deplin riscul. Traficul cu antichităţi furate se dovedise a fi o afacere profitabilă, întrecuta doar de narcotice, de spălările de bani şi de traficul de arme. Tocmai de aceea, armata înfiinţase Comando Carabinieri Tutela Patrimonio Culturale, Poliţia pentru Patrimoniul Cultural, în 1992. Lucrând mână în mână cu Interpolul, încercau să pună capăt acestui flagel.

Rachel se apleca deasupra statuii şi simţi o arsură în stomac. Bucată cu bucată, istoria Romei dispărea. Era o crimă împotriva timpului însuşi.

— *Arslonga, vita brevis,* şopti ea, citându-l pe Horaţiu. Era unul din proverbele ei preferate. „Viaţa e scurta, arta e eternă.”

— Într-adevăr, spuse profesor Giovanna cu durere în glas. Era o descoperire magnifică. Cizelarea, fineţea detaliilor, era o lucrare de maestru. Şi să o distrugă cu atâta sălbăticie…

— De ce n-au furat nenorociţii întreaga statuie? întrebă Tia. Cel puţin ar fi rămas intactă.

Rachel ciocani protuberanţa falică a statuii cu un pantof.

— În ciuda acestui mâner convenabil, statuia era prea mare. Hoţul probabil că avea deja un cumpărător. Capul singur e mai uşor de trecut peste graniţă.

— Există vreo şansă să-l recuperaţi? întrebă profesor

Giovanna.

Rachel nu-i oferi promisiuni deşarte. Din cele şase mii de antichităţi furate cu un an în urmă, doar câteva fuseseră recuperate.

— Îmi trebuie fotografii cu statuia intactă pentru a le trimite la Interpol. De preferat, cu bustul în prim-plan.

— Avem o bază de date digitală, spuse profesor Giovanna. Vă pot trimite fotografiile prin e-mail.

Rachel dădu din cap, cu privirea încă aţintita asupra statuii decapitate.

— Sau şi mai bine, Roberto, aici de faţă, ne-ar putea spune unde a dus capul.

Ochii profesorului Giovanna se aţintiră ca două săgeţi asupra tânărului.

Roberto făcu un pas înapoi.

— C-ce?

Privi de jur împrejurul încăperii, oprindu-se asupra profesoarei lui.

— *Professore*, vă jur că nu ştiu nimic. E o nebunie.

Rachel se uita în continuare la statuia fără cap – şi la singurul indiciu pe care îl avea. Se gândise dacă era mai bine să-şi joace cartea acum sau la secţie. Dar asta ar fi însemnat să-i intervieveze pe toţi, să le ia declaraţii, sa completeze un munte de hârtii. Închise ochii, gândindu-se la masa de prânz la care deja întârziase. În plus, dacă avea vreo şansă de a mai recupera obiectul, viteza ar fi putut fi esenţiala.

Deschise ochii şi vorbi, adresându-se parcă statuii:

— Ştiaţi că şaizeci şi patru la suta dintre furturile arheologice sunt comise de cei care lucrează la sit?

Se întoarse spre cei trei.

Profesor Giovanna se încruntă.

— Doar nu credeţi că Roberto…

— Când aţi descoperit statuia? întrebă Rachel.

— A-acum două zile. Dar am publicat descoperirea pe site-ul Universităţii din Napoli. Ştiau mulţi oameni.

— Dar câţi ştiau că situl a rămas nepăzit în timpul furtunii de azi-noapte?

Rachel se concentra în continuare asupra unei singure persoane.

— Roberto, ai ceva de spus?

Tânărul împietri de uimire.

— Eu… nu… Eu n-am avut nici o legătură cu asta.

Rachel îşi desprinse emiţătorul de la centură.

— Atunci, nu te superi dacă-ţi cercetăm cabina, nu? Cine ştie, poate găsim vreun bomfaier sau vreun ferăstrău cu urme de marmură printre dinţi, care să se potrivească cu statuia de aici.

Un licăr familiar, sălbatic, străfulgera în privirea tânărului.

— Eu... Eu...

— Pedeapsa minimă e de cinci ani de închisoare, insista Rachel. *Obbligatorio.*

În lumina felinarului, tânărul păli vizibil.

— Asta în cazul în care nu cooperezi. Altfel, am putea da dovadă de o oarecare îngăduinţă.

Tânărul clătină din cap, dar nu era prea clar ce anume voia să nege.

— Eu ţi-am dat o şansă.

Rachel îşi ridică emiţătorul la buze. Bâzâitul staţiei răsună cu putere în spaţiul boltit în clipa în care apăsă butonul.

— Nu! zise Roberto ridicând mâna, oprind-o, exact aşa cum sperase Rachel să facă.

Îşi lăsă privirea în podea.

Urmă un lung moment de tăcere. Rachel nu-l întrerupse. Lăsă tensiunea să se acumuleze.

În cele din urma, Roberto scoase un suspin slab.

— Eu... aveam datorii... din jocuri de noroc. N-am avut de ales.

— *Dio mio!* făcu profesoara, ducându-şi mâna la frunte. Oh, Roberto, cum ai putut?

Studentul nu răspunse.

Rachel ştia ce presiune apăsa asupra băiatului. Nu era ceva neobişnuit. El era doar o unealta neînsemnata într-o organizaţie mult mai mare, atât de larg răspândită şi atât de adânc pătrunsă în toate sistemele, încât nu putea fi niciodată pe deplin eliminată. Tot ce putea spera Rachel era să plivească buruienile.

Îşi ridică emiţătorul la buze.

— Carabinier Gerard, urc cu o persoană care are informaţii suplimentare.

— ... *Capitan, Tenente...*

Rachel închise staţia. Roberto stătea cu faţa îngropata în mâini. Cariera lui era distrusă.

— Cum v-aţi dat seama? întrebă profesor Giovanna.

Rachel nu se obosi să explice că nu era ceva neobişnuit ca membrii crimei organizate să coopteze, să implice sau să forţeze cooperarea muncitorilor de la siturile arheologice. Nivelul de corupţie era alarmant de mare şi îi lua prin surprindere pe cei

încrezători şi naivi.

Se întoarse cu spatele la Roberto. De obicei, nu trebuia decât să-şi dea seama care din membrii echipei era punctul slab. În ceea ce-l privea pe tânăr, făcuse doar o presupunere bazată pe intuiţie, apoi crescuse presiunea că să vadă dacă avea dreptate. Riscase jucându-şi aşa de repede cartea. Dacă ar fi fost Tia şi nu Roberto? Până când Rachel şi-ar fi dat seama că urma o pista falsă, Tia ar fi avut timp să-şi avertizeze cumpărătorii. Sau dacă ar fi fost chiar profesor Giovanna, care încerca să-şi suplimenteze salariul de la universitate vânzând una din propriile descoperiri? Existau atâtea lucruri care ar fi putut merge prost! Dar Rachel învăţase că nu câştigi decât dacă rişti.

Profesor Givoanna îşi ţinea în continuare ochii aţintiţi asupra ei, cu aceeaşi privire întrebătoare. „De unde ştiuse să-l acuze pe Roberto?”

Rachel privi spre falusul de marmura al statuii. Nu fusese nevoie decât de un singur indiciu, dar era un indiciu proeminent.

— Nu doar capetele *de sus* se vând bine pe piaţa neagră. Exista o cerere uriaşă pentru antichităţi de natură erotică. Se plătesc aproape de patru ori mai bine decât piesele mai conservatoare. Presupun că nici una dintre voi, doamnelor, nu aţi fi avut vreo reţinere să retezaţi aceasta impresionantă proeminenţă. Se pare însă că bărbaţilor le vine mai greu. O iau ca pe ceva personal.

Rachel clătină din cap şi se îndrepta spre treptele care duceau în biserica.

— Nu vor nici măcar să-şi castreze câinii.

1.34 P.M.

Era foarte, foarte târziu…

Uitându-se la ceas, Rachel traversa în fugă piaţeta de piatră cubică din faţa Bisericii San Clemente. Se împiedică de un cub de piatră ieşit de la locul lui, făcu o serie de paşi împleticiţi, dar reuşi să-şi păstreze echilibrul. Aruncă o privire furioasă spre piatră, de parcă aceasta ar fi avut vreo vină. Apoi, se uita la picioare.

„Merda!”

O zgârietură lată se întindea pe partea exterioară a pantofului.

Îşi ridică ochii spre cer, întrebându-se ce sfânt mai ofensase

de data asta. Probabil să se formase deja un şir întreg.

Continuă să străbată piaţeta, evitând un convoi de biciclişti care se împrăştiau în jurul ei ca nişte porumbei speriaţi. Se mişca acum cu mai multă atenţie, amintindu-şi cuvintele înţelepte ale împăratului Augustus.

Festina lente. Grăbeşte-te încet.

Pe de altă parte, împăratul Augustus nu avea o mamă maestră absolută în tortura cicălitului.

Ajunse în sfârşit la Mini Cooper-ul parcat la marginea piaţetei. În soarele amiezii, culoarea argintie a maşinii strălucea de-ţi lua ochii. Buzele lui Rachel se conturară într-un zâmbet – primul în acea zi. Mini Cooper-ul era tot un cadou de ziua ei. Unul pe care şi-l făcuse singură. Nu faci treizeci de ani decât o dată în viaţă. Era cam extravagant, mai ales că alesese tapiţeria de piele şi optase pentru modelul S, decapotabil.

Dar era bucuria vieţii ei.

Ar fi putut fi unul dintre motivele pentru care Gino o părăsise cu o lună în urmă. Maşina asta o inspira mai mult decât bărbatul cu care împărţea patul. Fusese un schimb bun. Maşina era mult mai disponibilă, din punct de vedere emoţional.

Şi să nu uităm... era *decapotabilă!* Rachel era o femeie care aprecia flexibilitatea – dacă nu o putuse obţine de la bărbatul ei, o avea la maşină.

Dar azi era o zi prea toridă pentru a merge cu capota ridicată.

Păcat!

Descuie uşa şi, chiar înainte să urce în maşină, mobilul începu să-i ţârâie la centură.

Ce mai era acum?

Era probabil carabinierul Gerard, în grija căruia tocmai îl lăsase pe Roberto. Studentul era în drum spre secţia Parioli, unde avea să fie interogat. Privi printre gene numărul care o apela. Recunoscu prefixul internaţional – 39-06 – dar nu şi numărul.

De ce o suna cineva de la Vatican?

Rachel deschise clapa şi-şi duse telefonul la ureche.

— Aici locotenent Verona.

Îi răspunse o voce cunoscută.

— Ce mai face azi nepoata mea preferată...? În afară de faptul că o scoate din răbdări pe mama ei.

— Unchiule Vigor?

Un zâmbet îi înflori pe buze. Unchiul ei, cunoscut sub titulatura de Monsenior Vigor Verona, era directorul Institutului Pontifical

de Arheologie Creştină. Dar nu o suna din biroul de la universitate.

— Am sunat-o pe maică-ta. Credeam că eşti cu ea. Se pare însă că munca unui carabinier nu se termină niciodată. Lucru pe care, cred eu, scumpa ta mamă nu îl apreciază.

— Chiar acum sunt în drum spre restaurant.

— Adică ai fi fost… dacă nu te-aş fi sunat eu.

Rachel îşi sprijini o mână pe maşină.

— Unchiule Vigor, ce vrei să…?

— I-am transmis eu deja scuzele mamei tale. Ea şi sora ta sunt de acord să vă vedeţi la cină. La *Îl Matriciano.* O să plăteşti tu, desigur, din cauza situaţiei neplăcute în care le-ai pus.

Rachel nu avea nici o îndoială că o să plătească – şi nu numai în euro!

— Despre ce e vorba, unchiule?

— Am nevoie de tine aici, la Vatican. Numaidecât. Îţi trimit un bilet de intrare la poarta Bisericii Sfânta Ana.

Rachel se uită la ceas. Trebuia să traverseze jumătate de oraş.

— Trebuie sa mă întâlnesc cu generalul Rende la secţie, ca să discutam despre o ancheta aflata în desfăşurare.

— Am vorbit deja cu comandantul tău. A aprobat venirea ta aici. De fapt, te am pentru o săptămână întreagă.

— O săptămână?

— Poate chiar mai mult. Îţi povestesc despre ce e vorba după ce ajungi.

Îi explică unde voia să se întâlnească. Rachel ridică dintr-o sprânceană, dar, înainte să apuce să ceară detalii, unchiul ei închise.

— *Ciao, mia bambina!*

Clătinând din cap, Rachel urcă în maşină.

„O săptămână sau chiar mai mult”?

Se părea că, atunci când vorbea Vaticanul, până şi armata asculta. Pe de altă parte, generalul Rende era un vechi prieten de familie… vechi de două generaţii. El şi unchiul Vigor se aveau ca fraţii. Nu din întâmplare ajunsese Rachel în atenţia generalului, care o recrutase de la Universitatea din Roma. Unchiul îi purta de grijă din ziua în care tatăl ei murise într-un accident de autobuz, cu cincisprezece ani în urma.

Sub tutela lui, Rachel petrecuse multe veri explorând muzeele din Roma, locuind cu măicuţele de la Sfânta Brigida, aproape de Universitatea Gregoriană, cunoscută sub numele de *il Greg,* unde studiase şi unde preda acum unchiul Vigor. Şi, deşi acesta ar fi

preferat ca nepoata să se alăture clerului şi să-i calce pe urme, fusese nevoit să admită că Rachel era mult prea *împieliţată* pentru o profesiune atât de pioasa şi o încurajase să-şi împlinească pasiunea.

Şi îi mai datora ceva: respectul şi dragostea pentru istorie şi artă, unde cele mai măreţe momente ale trecutului omenirii erau imortalizate în marmură şi granit, în pânză şi ulei, în sticlă şi bronz.

Şi acum, se părea că unchiul nu terminase încă toate planurile pe care le avea pentru ea.

Rachel îşi puse o pereche de ochelari cu reflexe albăstrui, marca Revo, intră pe Via Labicano şi se îndreptă spre impozantul Colosseum. Traficul se bloca în apropierea monumentului, dar Rachel o luă în zigzag pe câteva străzi adiacente, înguste şi cu trotuarele ocupate de maşini prost parcate. Schimba vitezele cu preciza unui pilot de Grand Prix. Încetini când se apropie de o intersecţie cu sens giratoriu, unde cinci străzi se uneau într-un cerc nebunesc. Turiştii îi considerau pe şoferii din Roma nervoşi şi grosolani. Lui Rachel i se păreau prea înceţi.

Se strecura între o remorcă supraîncărcată şi un Mercedes G500. Mini Cooper-ul ei părea o rândunică înghesuită între doi elefanţi. Ţâşni pe lângă Mercedes, umplu spaţiul îngust din faţa acestuia, auzi claxonul nervos, dar plecase deja. Străbătu în viteză sensul giratoriu şi dispăru pe strada ce ducea spre fluviul Tibru. În timp ce zbura pe strada lată, era cu ochii doar la traficul din jur. Ca să te poţi deplasa în siguranţă pe străzile Romei, aveai nevoie atât de atenţie distributivă, cât şi de planificare strategică. Şi tocmai acest gen neobişnuit de atenţie o ajută pe Rachel să remarce maşina care se ţinea după ea.

Un BMW negru se afla la cinci maşini în spatele ei.

Cine o urmărea? Şi de ce?

2.05 P.M.

Cincisprezece minute mai târziu, Rachel trecea prin intrarea unei parcări subterane, chiar în faţa zidurilor Vaticanului. În timp ce cobora, privi în urmă. BMW-ul negru dispăruse la scurtă vreme după ce traversase Tibrul. Încă nu se vedea nici urmă de el.

— Mulţumesc, spuse ea în celular. Maşina a dispărut.

— E liber?

Era un ofiţer de la secţia ei. Sunase să raporteze că este urmărită şi ţinuse linia deschisă.

— Aşa se pare.

— Vrei să trimitem o patrulă?

— Nu e nevoie. Sunt carabinieri de gardă în Piaţă. Mă descurc de aici. *Ciao.*

Nu îi era ruşine fiindcă sunase pentru o alarmă falsă. Ştia că nimeni nu o va ridiculiza pentru asta. Poliţiştii carabinieri păstrau un anumit nivel de paranoia când venea vorba de oamenii lor.

Găsi un loc de parcare, coborî, apoi încuie maşina. Rămase totuşi cu telefonul în mână. Ar fi preferat revolverul de 9 mm.

Odată ajunsă în capătul rampei, ieşi din parcare şi se îndreptă spre Piaţa Sfântul Petru. Deşi se apropia de una din capodoperele lumii, ochii îi erau aţintiţi asupra străzilor şi aleilor din apropiere.

În continuare, nici urmă de BMW.

Probabil că fusese doar o maşină cu turişti care preferau să viziteze monumentele oraşului la răcoarea aerului condiţionat din maşină, în loc să îndure arşiţa amiezii la care s-ar fi supus dacă ar fi luat-o pe jos. Era în plină vară şi toţi vizitatorii ajungeau, în cele din urmă, la Vatican. Aproape sigur, acesta fusese motivul pentru care crezuse că este urmărită. La urma urmei, nu se şi spune că toate drumurile duc la Roma?

Sau, în cazul ăsta, toate străzile.

Mulţumită, închise clapeta telefonului mobil şi traversă Piaţa Sfântul Petru, îndreptându-se spre latura îndepărtata.

Ca de obicei, privirea ei scruta piaţa. În capătul acesteia, se înălţa Catedrala Sfântul Petru, ridicată pe mormântul sfântului martir. Cupola, pictată de Michelangelo, era cel mai înalt punct din întreaga Romă. De cealaltă parte, coloana dublă a lui Bemini se deschidea în două arcade largi, încadrând piaţeta sub formă de gaură de cheie de dedesubt. Potrivit mărturiei lui Bemini, coloanele reprezentau braţele Sfântului Petru, întinse pentru a-i îmbrăţişa pe credincioşi. Pe aceste braţe stăteau cocoţaţi o sută patruzeci de sfinţi de piatră, care priveau spectacolul de dedesubt.

Şi ce mai spectacol era!

Locul unde fusese odinioară circul lui Nero continua să fie un circ şi în ziua de azi.

De pretutindeni, se auzeau voci în franceza, arabă, poloneză, idiş, olandeză, chineză. Grupurile de turişti se strângeau în insuliţe în jurul ghizilor; vizitatorii rânjeau fals în momentul în

care se fotografiau; câţiva evlavioşi stăteau în soare, cu Bibliile în mână, cu capetele plecate în rugăciune. Un grup compact de coreeni se rugau îngenuncheaţi pe pietre, toţi îmbrăcaţi în galben. În toată piaţa, vânzătorii ambulanţi îşi croiau drum prin mulţime, vânzând monede papale, rozarii parfumate şi crucifixe binecuvântate.

Rachel ajunse recunoscătoare de cealaltă parte a pieţei şi se apropie de una dintre cele cinci intrări în complexul principal. Poarta Sfânta Ana. Era poarta cea mai apropiată de destinaţia ei.

Se apropie de una din gărzile elveţiene. Aşa cum cerea tradiţia la această poartă, gardianul purta o uniformă bleumarin cu guler alb şi o bereta neagră. O întrebă cum o cheamă, îi verifică actul de identitate şi o examină cu privirea din cap până-n picioare, ca şi cum i-ar fi venit greu să creadă că era, într-adevăr, locotenent la Carabinieri. După ce fu mulţumit de rezultat, o îndemnă cu destulă superficialitate într-o parte, spre o Vigilanza, Poliţia Vaticană, unde îi fu înmânat un permis laminat.

— Să-l păstraţi tot timpul la dumneavoastră, o avertiză poliţistul.

Înarmată cu permisul, Rachel intră pe poartă în urma şirului de vizitatori şi o luă pe Via del Pellegrino.

În cea mai mare parte a oraşului-stat accesul era interzis vizitatorilor. Singurele spaţii deschise publicului erau Catedrala Sfântul Petru, muzeele Vaticanului şi grădinile. Restul de o sută de acri erau restricţionaţi în absenţa unui permis special.

O singură zonă însă era strict interzisă tuturor, cu foarte puţine excepţii.

Palatul Apostolic, casa papei.

Palatul era destinaţia ei.

Rachel înaintă grăbită printre gheretele de cărămidă galbenă ale gărzii elveţiene şi dalele cenuşii ale Bisericii Sfânta Ana. Aici, nu mai exista nimic din maiestuozitatea celui mai sfânt dintre sfintele state, doar o alee aglomerată şi un şir congestionat de maşini, un blocaj de trafic în interiorul oraşului Vatican. După ce trecu de tipografia şi poşta papală, Rachel traversă şi se îndreptă spre intrarea în Palatul Apostolic.

În timp ce se apropia, studie structura de cărămidă cenuşie. Părea mai degrabă o clădire guvernamentală decât sediul Sfântului Scaun. Însă aparenţele erau înşelătoare. Chiar şi acoperişul. Părea monoton şi lipsit de strălucire, fără nimic care să-l scoată în evidenţă. Dar Rachel ştia că în Palatul Apostolic se ascundea o grădină cu fântâni, cu cărări cu spaliere şi tufişuri

îngrijit tăiate. Toate acestea erau mascate de un acoperiş fals care-l ascundea pe Sfinţia Sa de privirile întâmplătoare ale celor de jos şi de luneta puternică a oricărui eventual asasin ascuns în oraş.

Pentru ea, acesta era Vaticanul: misterios, secret, uşor paranoic, dar, în inima sa, un loc încărcat de frumuseţe simpla şi evlavie.

Şi poate că acelaşi lucru era valabil şi pentru ea. Deşi, în general, părea să se fi îndepărtat de biserica – nu se mai ducea la slujbe decât de sărbători – păstrase totuşi în inima ei un grăunte de credinţă sinceră şi adevărată.

Când ajunse la postul de pază din faţa palatului, Rachel arătă încă de trei ori permisul gardienilor elveţieni. Se întreba dacă nu cumva era un fel de rememorare ale celor trei ocazii când Petru se lepădase de Hristos, înainte de cântatul cocoşilor.

În cele din urmă, i se permise să intre în palatul propriu-zis. O aştepta o călăuză, un american, student la seminar, pe nume Jacob. Era un bărbat slab, cam de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu părul blond, care începuse deja să-i cadă, îmbrăcat în pantaloni largi, de pânză şi cu o cămaşă albă, încheiata până la gât.

— Va rog sa mă urmaţi. Mi s-a spus să vă conduc la monseniorul Verona.

Făcu o mutră comica în clipa în care văzu permisul vizitatoarei şi se bâlbâi surprins.

— Locotenent Verona? Sunteţi… sunteţi rudă cu monseniorul?

— Este unchiul meu.

Bărbatul îşi reveni repede şi dădu precipitat din cap.

— Îmi cer scuze. Dar mi s-a spus să aştept un ofiţer de la Carabinieri.

Îi făcu semn cu mâna să îl urmeze.

— Sunt student şi ajutorul monseniorului Verona la Greg.

Rachel dădu din cap. Majoritatea studenţilor unchiului ei manifestau un respect deosebit faţa de acesta. Era profund dedicat bisericii, dar avea un mare respect pentru ştiinţă. Pe uşa biroului său de la universitate era chiar gravată aceeaşi inscripţie care împodobise cândva uşa lui Platon: „Nimeni nu intră, dacă nu ştie geometrie”.

Rachel fu condusa în palat. Se dezorienta repede. Nu mai intrase acolo decât o singură dată, când unchiul ei fusese avansat în fruntea Institutului Pontifical de Arheologie Creştină. Fusese invitată la audienţa papală privată. Dar palatul era uriaş,

cu o mie cinci sute de camere, o mie de scări şi douăzeci de curţi interioare. Chiar şi acum, în loc să se îndrepte spre reşedinţa papei, de la etajul superior, o luaseră în jos.

Nu înţelegea de ce unchiul ei îi ceruse să se vadă aici şi nu în biroul lui de la universitate. Avusese loc vreun furt? Dacă da, de ce nu-i spusese la telefon? Pe de altă parte, avea cunoştinţă de existenţa acelui strict Cod al Tăcerii de la Vatican. Era una dintre legile canonice. Sfântul Scaun ştia să-şi păstreze secretele.

În cele din urmă, ajunseră la o uşă mică, foarte simplă.

Jacob i-o deschise şi-o pofti înăuntru.

Rachel păşi într-o încăpere sumbră, desprinsă parcă din scrierile lui Kafka. Foarte slab luminată, încăperea era lungă şi îngusta, dar cu plafonul înalt. De-a lungul pereţilor, dulapuri cu sertare cenuşii, din oţel, se ridicau de la duşumea până în tavan. O scară înaltă, de bibliotecă, era sprijinită de un perete, pentru a permite accesul la sertarele de sus. Deşi era o curăţenie impecabilă, în aer plutea un miros greu, de praf şi de vechi.

— Rachel! o strigă unchiul ei dintr-un colţ, făcându-i semn cu mâna să se apropie. Ai ajuns repede, draga mea. De altfel, ştiu eu cum conduci tu. Ai făcut vreo victimă?

Rachel îi zâmbi şi traversă încăperea, apropiindu-se de birou. Observă că unchiul ei nu purta ţinuta obişnuită, compusă din blugi, tricou şi un hanorac, ci era îmbrăcat mai protocolar, potrivit poziţiei lui, într-o sutană neagră, cu bordura şi nasturi violeţi. Ba chiar îşi dăduse cu gel buclele grizonate şi îşi tunsese scurt barbişonul.

— Dumnealui este Părintele Torres, spuse unchiul, custodele oficial al moaştelor.

Bărbatul în vârstă se ridică. Era scund şi îndesat, îmbrăcat în întregime în negru, cu guler rotund şi alb. Umbra unui zâmbet îi alunecă peste chip.

— Prefer titulatura de „rector de *reliquae”.*

Rachel cercetă cu privirea peretele acoperit în întregime de rafturi şi sertare. Auzise de locul ăsta – depozitul de relicve al Vaticanului – dar nu mai fusese niciodată aici. Făcu eforturi să alunge un fior de repulsie. Catalogate şi depozitate în sertare şi pe rafturi, erau bucăţi şi bucăţele rămase din sfinţi şi martiri: falange, şuviţe de păr, fiole cu cenuşă, petice de veşminte, piele mumificată, unghii tăiate, sânge. Puţini ştiu că, potrivit canoanelor, fiecare altar catolic trebuie să conţină cel puţin o relicvă sfântă. Şi, cu noile biserici şi capele ce se înălţau zi de zi în întreaga lume, treaba acestui preot era să împacheteze şi să

trimită prin FedEx fragmente de oase sau alte rămăşiţe pământeşti ale diverşilor sfinţi.

Rachel nu reuşise niciodată să înţeleagă obsesia bisericii pentru moaşte. Ei, uneia, îi dădeau, pur şi simplu, fiori. Dar Roma aproape că se sufoca în ele. Aici puteau fi găsite unele dintre cele mai spectaculoase şi mai neobişnuite rămăşiţe ale sfinţilor: piciorul Mariei Magdalena, corzile vocale ale Sfântului Anton, limba Sfântului Jan Nepomucene, vezica Sfintei Clara. Până şi întreg trupul Sfântului Papă Pius al X-lea zăcea în Catedrala Sfântul Petru, încastrat în bronz. Totuşi, cea mai jenantă dintre toate era o relicvă păstrată într-un altar din Calcuta: presupusul prepuţ al lui Isus Hristos.

Rachel reuşi în sfârşit să-şi recapete graiul.

— S-a… s-a furat ceva de aici?

Unchiul Vigor ridică braţul spre studentul lui.

— Jacob, fi amabil şi adu-ne câte un cappuccino.

— Desigur, monseniore.

Unchiul Vigor aşteptă până când Jacob plecă şi închise uşa. Apoi îşi pironi privirea pe Rachel.

— Ai aflat de masacrul de la Koln?

Rachel fu luată prin surprindere de această întrebare. Fusese toată ziua pe fugă şi nu apucase să urmărească ştirile, dar nu ar fi avut cum să nu audă de masacrul care avusese loc în Germania, cu o seară în urmă, la miezul nopţii. Nu cunoştea totuşi detaliile.

— Doar ceea ce s-a spus la radio, răspunse ea.

Vigor dădu din cap.

— Serviciile secrete ale Vaticanului ne-au furnizat informaţii în avans faţă de ceea ce s-a transmis prin media. Au fost ucişi optzeci şi patru de oameni, inclusiv Arhiepiscopul de Koln. Dar modul în care a fost săvârşit acest masacru nu a fost încă dezvăluit publicului.

— Ce vrei să spui?

— Câţiva au fost împuşcaţi, dar marea majoritate a victimelor pare să fi fost electrocutate.

— Electrocutate?

— Aşa s-ar părea la prima vedere. Încă aşteptăm rezultatele de la autopsie. Din câteva cadavre mai ieşea încă fum în momentul în care au sosit autorităţile.

— Dumnezeule mare! Cum…?

— Răspunsul ăsta s-ar putea să mai aibă de aşteptat. Catedrala e ticsită de investigatori de toate felurile: criminalişti,

detectivi, medici legişti, chiar şi electricieni. Sunt echipe de la BKA din Germania, experţi în terorism de la Interpol şi agenţi de la Europol. Dar, de vreme ce crima a avut loc într-o catedrală romano-catolică, teritoriu sanctificat, Vaticanul a invocat omerta.

— Codul Tăcerii?

Vigor mârâi aprobator.

— Biserica cooperează cu autorităţile germane, dar limitează în acelaşi timp accesul. Nu vor ca toată povestea să se transforme într-un circ.

Rachel scutură din cap.

— Dar ce legătură au toate astea cu faptul că m-ai chemat aici?

— În urma investigaţiei iniţiale, nu pare să existe decât un singur motiv. Racla de aur, cu moaştele catedralei, a fost spartă.

— Au furat sarcofagul…

— Nu, tocmai asta este. Au lăsat cufărul de aur. O operă de artă inestimabilă! Au furat doar conţinutul – moaştele!

Părintele Torres interveni în discuţie:

— Şi nu orice moaşte. Erau oasele celor Trei Magi despre care povesteşte Biblia.

— Magi… adică, cei trei înţelepţi din Biblie?

Rachel nu-şi putu masca neîncrederea din voce.

— Au furat oasele, dar au lăsat cufărul de aur. Cu siguranţa, sarcofagul le-ar fi adus mai mulţi bani pe piaţa neagră decât oasele.

Unchiul Vigor oftă.

— La cererea secretarului de Stat, am venit aici ca să evaluez originea acestor moaşte. Au un trecut ilustru. Oasele au ajuns în Europa graţie zelului şi interesului manifestat pentru colectarea moaştelor de către Sfânta Elena, mama împăratului Constantin. Primul împărat creştin, Constantin şi-a trimis mama în pelerinaje, pentru a aduna sfintele moaşte. Cea mai celebră a fost, desigur, Crucea lui Hristos.

Rachel vizitase Basilica di Santa Croce în Gerusalemme, de pe Dealul Lateran. Într-o încăpere din fundul catedralei, în spatele unui geam, erau cele mai renumite relicve aduse de Sfânta Elena: o aşchie din Adevărata Cruce, un piron folosit la crucificarea lui Isus şi doi spini din cununa lui Hristos. Existau totuşi multe controverse cu privire la autenticitatea acestor relicve. Mulţi credeau că Sfânta Elena fusese trasă pe sfoară.

Unchiul continuă:

— Dar ceea ce nu se ştie la fel de bine, este că împărăteasa

Elena a călătorit mai departe de Ierusalim, de unde s-a întors în circumstanţe misterioase cu un sarcofag mare, din piatră, susţinând că a recuperat trupurile celor Trei Crai. Moaştele au fost păstrate într-o biserică din Constantinopol, dar, după moartea împăratului Constantin, au fost mutate la Milano şi îngropate într-o catedrală.

— Dar parcă ai spus că Germania…

Unchiul Vigor ridică o mână.

— În secolul al XII-lea, împăratul Frederick Barbarossa al Germaniei a jefuit oraşul Milano şi a furat moaştele. Circumstanţele acestei întâmplări sunt neclare şi învăluite în legenda. Dar toate variantele arată că moaştele au ajuns la Koln.

— Până noaptea trecută, adăugă Rachel.

Unchiul Vigor dădu din cap.

Rachel închise ochii. Nimeni nu spuse nimic, lăsând-o să se gândească. Auzi uşa depozitului deschizându-se. Rachel ţinu ochii închişi, pentru a nu-şi pierde firul gândurilor.

— Şi crimele? zise ea. De ce nu au furat oasele când nu era nimeni în catedrală? Înseamnă că actul în sine a fost gândit ca un atac direct împotriva bisericii. Violenţa îndreptată împotriva enoriaşilor sugerează un al doilea motiv, de răzbunare, nu doar un jaf.

— Foarte corect! răsună o voce nouă, din pragul uşii.

Speriată, Rachel deschise ochii. Recunoscu numaidecât roba purtată de noul venit: sutana neagră cu gluga lăsata pe umeri, brâul lat, purtat pe coapse, de culoare roşu aprins, la fel ca pălăria turtită. Îl recunoscu şi pe bărbatul de sub aceste veşminte.

— Cardinalul Spera, zise ea, plecându-şi capul.

Bărbatul îi făcu semn să ridice fruntea. Inelul de aur îi străluci pe deget. Era inelul său de cardinal, dar Spera mai purta încă unul, identic cu primul, pe cealaltă mână. Simboliza poziţia pe care o ocupa, de secretar de Stat al Vaticanului. Spera era sicilian, cu părul negru şi tenul măsliniu. Era, de asemenea, tânăr pentru o poziţie atât de înaltă. Nu împlinise nici cincizeci de ani.

Îi zâmbi cu căldură.

— Văd, monseniore Verona, că aţi avut dreptate când v-aţi lăudat nepoata.

— N-ar fi fost demn de mine să mint un cardinal, mai ales unul care, întâmplător, este chiar mâna dreaptă a Papei.

Unchiul Vigor traversă încăperea şi, în loc să sărute cu evlavie cele două inele ale bărbatului din faţa sa, îl îmbrăţişa cu căldură.

— Cum a primit Sfinţia Sa vestea?

Faţa cardinalului se încruntă, în vreme ce scutura din cap.

— După întâlnirea noastră de azi-dimineaţă, am contactat-o pe Eminenţa Sa în Sankt Petersburg. Se întoarce mâine-dimineaţă.

„După întâlnirea noastră...” Rachel înţelegea acum atitudinea protocolară a unchiului său. Avusese o întrevedere cu secretarul de Stat.

Cardinalul Spera continuă:

— O să întocmesc răspunsul papal oficial împreuna cu Sinodul Episcopilor şi cu Colegiul Cardinalilor. Apoi, trebuie să mă pregătesc pentru slujba memorială de mâine. Se va ţine la apusul soarelui.

Rachel se simţea copleşita. Deşi papa era şef la Vatican, monarh absolut, adevărata putere în stat o deţinea omul din faţa ei, prim-ministrul oficial. Remarcă privirea îngrijorată din ochii bărbatului, felul în care îşi ţinea umerii prea strânşi. Era evident epuizat.

— Şi ai reuşit să afli ceva aici? întrebă cardinalul.

— Da, răspunse răspicat unchiul Vigor. Hoţii nu au toate oasele.

Rachel se întoarse spre el.

— Sunt mai multe?

Unchiul o privi la rândul lui.

— Asta am vrut să verificam aici. Se pare că, după ce Barbarossa a furat moaştele, oraşul Milano şi-a petrecut ultimele secole cerându-le vehement înapoi. Pentru a pune în sfârşit capăt gâlcevii, o parte dintre oasele Magilor au fost trimise la Milano, în 1906, la Basilica Sfântului Eustorgio.

— Slavă Domnului! spuse cardinalul Spera. Aşadar, nu sunt cu desăvârşire pierdute.

— Ar trebui să aranjăm să fie numaidecât trimise aici, interveni părintele Torres. Să fie păstrate în depozitul nostru, la loc sigur.

— Până când se rezolva asta, am întărit măsurile de securitate la *basilica,* spuse cardinalul. I se adresă unchiului Vigor: Când te întorci de la Koln, vreau să te opreşti şi să iei moaştele de la Milano.

Unchiul Vigor dădu din cap.

— Oh şi am reuşit să vă aranjez un zbor mai devreme, continuă cardinalul. Elicopterul o să vă ducă pe amândoi la pista de decolare peste trei ore.

„Pe amândoi?”

— Cu atât mai bine, spuse unchiul Vigor, întorcându-se spre Rachel. Se pare că o vom dezamăgi din nou pe mama ta. Va trebui să renunţe până la urmă la cina de familie.

— Merg… adică, mergem la Koln?

— Ca nunţii ai Vaticanului, spuse unchiul.

Rachel încercă să-şi păstreze mintea limpede. Nunţiii erau ambasadorii Vaticanului în străinătate.

— Nunţiii de urgenţă, îl corectă cardinalul Spera. E un statut temporar. Veţi fi prezentaţi drept observatori pasivi, pentru a reprezenta interesele Vaticanului şi a raporta cele petrecute. Am nevoie de nişte ochi ageri acolo. De cineva familiarizat cu furturile de obiecte vechi şi de valoare. Făcu semn cu capul înspre Rachel. Şi cineva cu vaste cunoştinţe în domeniul antichităţilor.

— Cel puţin, asta-i acoperirea noastră, spuse unchiul Vigor.

— Acoperire?

Cardinalul Spera se încruntă şi vocea îi răsună îngrijorată.

— Vigor…

Unchiul se întoarse spre secretarul de Stat.

— Are dreptul să ştie. Credeam că am stabilit deja asta.

— Ai stabilit *tu!*

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi preţ de câteva clipe. În cele din urma, cardinalul Spera oftă şi cedă cu un semn al braţului.

Unchiul Vigor se întoarse din nou spre Rachel.

— Povestea cu nunţiii e doar praf în ochi.

— Atunci ce facem…?

Îi spuse.

3.35 P.M.

Încă uluită, Rachel aştepta ca unchiul ei să termine o discuţie privată cu cardinalul Spera, de cealaltă parte a uşii.

Alături, părintele Torres se chinuia să aranjeze în rafturi o serie de volume adunate grămadă pe biroul lui.

În cele din urmă, unchiul Vigor se întoarse.

— Speram să putem mânca o brioşă împreună, dar cum ora de plecare a fost devansată, trebuie să ne pregătim amândoi. Ia-ţi cele necesare pentru noapte, paşaportul şi tot ce crezi că-ţi trebuie pentru o zi sau două în străinătate.

Rachel rămase nemişcată.

— Spioni pentru Vatican? Mergem ca *spioni* pentru Vatican?

Unchiul Vigor ridică din sprâncene.

— Te surprinde chiar aşa de mult? Vaticanul, o ţară suverană, a avut întotdeauna servicii de informaţii, cu angajaţi şi agenţi permanenţi. I-am folosit pentru a ne infiltra în grupări teroriste, societăţi secrete, ţări ostile sau în oricare alte organizaţii care ar putea reprezenta o ameninţare pentru Sfântul Scaun. Walter Ciszek, un preot care opera sub numele de cod Vladimir Lipinski, s-a jucat de-a şoarecele şi pisica ani de zile cu KGB-ul, înainte de a fi capturat şi de a petrece două decenii într-o închisoare sovietică.

— Şi noi tocmai am fost recrutaţi în aceste servicii secrete?

— *Tu* ai fost recrutată. Eu lucrez în sistem de mai bine de cincisprezece ani.

— Cum? Rachel mai că se înecă.

— Ce acoperire mai bună pentru un agent decât un arheolog foarte respectat, slujitor umil al Vaticanului? Unchiul Vigor îi făcu semn spre uşă. Haide! Să încercăm să punem totul în ordine.

Rachel ieşi împiedicându-se în urma unchiului ei, încercând să-l vadă în această nouă lumină.

— O să ne întâlnim cu un grup de savanţi americani. La fel ca şi noi, investighează atacul în secret. Ei se concentrează mai mult asupra crimelor şi ne lasă pe noi să ne ocupam de furtul moaştelor.

— Nu înţeleg.

Era mult prea puţin spus.

— De ce atâtea subterfugii?

Unchiul se opri şi o trase într-o capelă mică, laterală. Nu era mai mare decât o debara şi mirosea a tămâie veche.

— Foarte puţin oameni ştiu asta, spuse el, dar există un supravieţuitor al atacului. Un băiat. Este încă în stare de şoc, dar, încet-încet, îşi revine. Este internat la spitalul din Koln, sub pază.

— A fost martor la atac?

Bărbatul îi răspunse dând din cap.

— Ceea ce descrie el pare nebunie curată, dar nu putem ignora ce spune. Toate acele morţi – mai bine zis, cele prin electrocutare – s-au petrecut într-o singură clipă. Muribunzii s-au prăbuşit pe scaune sau în locurile în care stăteau îngenuncheaţi. Tânărul nu a ştiut să explice *cum* s-a întâmplat, dar se pare că a fost foarte clar în legătură cu *cine.*

— Cine i-a omorât pe credincioşi?

— Nu. Care anume dintre credincioşi au suferit o moarte atât

de oribilă.
Rachel aşteptă răspunsul.
— Cei care au fost electrocutaţi, fiindcă deocamdată nu putem spune altceva, au fost cei care s-au împărtăşit.
— Ce?
— Anafura i-a ucis.
Pe Rachel o luă cu fiori. Dacă se răspândea zvonul că azima fusese cauza morţii, acest lucru ar fi avut repercusiuni în întreaga lume. Însăşi Sfânta Taină a împărtăşaniei ar fi fost în pericol.
— Azima a fost otrăvită sau contaminată?
— Încă nu ştim. Dar Vaticanul vrea răspunsuri imediat. Şi Sfântul Scaun vrea să le afle primul. Fără resursele necesare pentru acest nivel de investigaţie clandestină, în special pe teritoriu străin, am apelat la un prieten de la serviciile secrete ale Statelor Unite care-mi datora o favoare. E cineva în care am deplină încredere. O să trimită o echipă la faţa locului chiar în seara asta.
Rachel nu putu decât să dea din cap, uluită de cele aflate în decursul ultimei ore.
— Cred că ai avut dreptate, Rachel, spuse unchiul Vigor. Masacrul din Koln a fost, într-adevăr, un atac direct împotriva Bisericii. Mă tem însă că e doar miza de deschidere într-un joc mult mai complex. Dar ce joc să fie oare ăsta?
Rachel dădu din cap.
— Şi ce legătură au moaştele Magilor cu toată povestea asta?
— Exact. Cât timp îţi faci tu bagajul, eu mă duc la biblioteci şi la arhive. Am pus deja o echipă de studenţi să adune toate referirile la cei trei Crai. Până când va decola elicopterul, voi avea un dosar întreg despre Magi.
Unchiul Vigor o cuprinse în braţe, o strânse la piept şi îi şopti la ureche:
— Încă poţi să refuzi. Nu înseamnă că mă dezamăgeşti.
Rachel se retrase, clătinând din cap.
— Ştii cum se spune, *fortes fortuna adiuvat.*
— Aşa este, norocul le surâde doar celor curajoşi, completa el şi o sărută blând pe obraz. Dacă aş fi avut o fiică aşa ca tine…
— Ai fi fost excomunicat! spuse Rachel şi îl sărută la rândul ei pe celalalt obraz. Acum, hai să mergem!
Unchiul Vigor o conduse la ieşirea din Palatul Apostolic, după care se despărţiră. El o luă înspre bibliotecă, ea înspre Poarta Sfânta Ana.

Nu peste multă vreme şi fără să-şi dea seama când trecuse timpul, Rachel ajunse în parcare şi se urcă în Mini Cooper-ul ei. Ieşi în viteză din parcarea subterană şi intră, cu un viraj strâns, însoţit de scârţâit de roţi, în trafic. Îşi făcu în minte o listă cu tot ce ar fi putut avea nevoie, încercând să minimalizeze orice speculaţie.

Traversă în viteză podul peste Tibru şi se îndrepta spre centrul oraşului. Îngândurată, nu băgase de seamă momentul când maşina de mai devreme începuse din nou să o urmărească. O observă doar când o văzu în spatele ei.

Inima începu să-i bată mai repede.

BMW-ul negru se ţinea la o distanţă de cinci maşini în urmă, copiindu-i fiecare mişcare, făcând slalom printre maşinile mai încete şi chiar printre pietoni. Rachel făcu câteva viraje bruşte, dar nu într-atât cât să-şi alerteze urmăritorii că i-a văzut. Era, la urma urmei, stilul ei obişnuit de a conduce. Dar trebuia să fie sigură.

BMW-ul se ţinea după ea.

Acum ştia.

„La naiba!”

Îşi croi drum prin aleile lăturalnice şi străzile înguste. Şoselele principale erau congestionate. Parcă ar fi fost o urmărire de maşini, transmisă cu încetinitorul.

Urcă Mini Cooper-ul pe un trotuar ca să depăşească un şir de maşini. La următoarea intersecţie, era o trecere de pietoni. Rachel coborî pe ea, de pe trotuar. Câţiva elevi se dădură speriaţi la o parte din calea ei. Nişte cărucioare pline de cumpărături se răsturnară. Înjurăturile umplură văzduhul. O franzelă i se izbi de parbrizul din spate, aruncată de o doamnă grasă, extrem de iritată.

Odată ajunsă pe următoarea magistrală, băgă într-a doua şi viră brusc, apoi încă o dată şi încă o dată. Această parte a Romei era un adevărat labirint de străzi laterale. Cei care o urmăreau nu aveau cum să poată ţine pasul cu ea.

Traversă în viteză nebună Via Aldrovandi şi viră în dreptul Grădinii Zoologice Giardino. Privea mereu în oglinda retrovizoare. Scăpase de urmăritori… cel puţin pe moment.

Reuşi să-şi elibereze o mâna şi înşfacă telefonul mobil. Apasă tasta rapidă pentru Secţia Parioli. Avea nevoie de întăriri.

În timp ce se făcea legătură, ieşi de pe artera principala şi intră din nou pe străduţele laterale. Nu voia să-şi asume nici un risc. Pe cine enervase oare? Cum lucra la Poliţia pentru

Patrimoniul Cultural, îşi făcuse destui duşmani printre familiile crimei organizate care se ocupau de traficul de antichităţi furate.

Se auzi un clichet, un bâzâit, apoi legătură se întrerupse. Se uita pe ecranul celularului. Ajunsese într-un loc cu semnal slab. Cele şapte coline ale Romei şi canioanele ei de cărămida şi marmură făceau aproape imposibilă comunicarea.

Apăsă butonul de *redial.*

În timp ce se ruga sfântului patron al telefoanelor mobile, se gândi dacă era indicat să se întoarcă acasă şi hotărî că nu era o idee bună.

Era mai în siguranţă în Vatican, până când pleca spre Germania.

Pe când ieşea pe Via Salaria, vechiul Drum al Sării, o arteră principala în Roma, se auzi în sfârşit conexiunea.

— Recepţia.

Înainte să apuce să răspundă, Rachel zări o pată neagra.

BMW-ul înainta lângă Mini Cooper-ul ei.

O a doua maşină apăru de cealaltă parte.

Identica, doar că aceasta era *albă.*

Nu o urmărise o singură maşină… ci *două.* Cu atenţia aţintită exclusiv asupra maşinii negre, nu o observase pe cea albă. O greşeală fatală.

Cele două maşini se izbiră în ea, prinzând-o între ele, scoţând un scârţâit înfiorător de metal frecat pe metal. Ferestrele fuseseră deja lăsate. Nasul bont al mitralierelor ieşea afară.

Apăsă cu toată putere pe frână, dar era prea strâns prinsă între cele două maşini. Nu avea scăpare.

3
SECRETE

24 IULIE, 10.25 A.M.
WASHINGTON, D.C.

Trebuia să iasă de acolo!

În vestiarul sălii de sport, Grayson Pierce îmbrăca o pereche de colanţi negri, de biciclist, apoi îşi trase peste cap un hanorac larg, de nailon. Se aşeză pe bancă şi-şi legă şireturile de la pantofii sport.

În spatele lui, uşa vestiarului se trânti de perete. Privi peste umăr şi-l văzu intrând pe Monk Kokkalis, cu o minge de baschet sub un braţ şi pe cap cu o şapcă de baseball, cu cozorocul la spate. Nu mai înalt de un metru şaizeci, Monk arăta ca un pitbull îmbrăcat în trening. Şi totuşi, se dovedise un jucător tenace şi agil. Majoritatea oamenilor îl subestimau, dar avea un deosebit talent de a citi adversarul, de a păcăli orice apărare şi foarte rar i se întâmpla să rateze.

Monk arunca mingea de baschet în coşul cu echipament – ţintind şi de data asta perfect – apoi traversă încăperea, îndreptându-se spre dulapul lui. Îşi scoase helanca, o făcu ghem şi o înghesui înăuntru.

Îl zări pe Gray.

— Asta vrei să porţi la întâlnirea cu comandantul Crowe?

Gray se ridică în picioare.

— Mă duc până la ai mei.

— Parcă ordinele erau să rămânem în campus.

— Să mă scutească!

Monk ridică dintr-o sprânceană. Sprâncenele stufoase erau singurele fire de păr pe care le avea pe capul ras. Preferase să-şi păstreze imaginea pe care i-o impuseseră cei de la Beretele Verzi[10]. Şi mai păstra încă şi alte amintiri din fosta lui viaţă de militar: cicatrice lăsate de gloanţe, trei la număr, pe umăr, pe partea de sus a piciorului şi pe piept. Fusese singurul din echipa

---

[10] *Green Berets* – numele popular sub care sunt cunoscuţi în SUA membrii Forţelor Speciale (n. tr.).

lui care supravieţuise unei ambuscade în Afganistan. În perioada de recuperare la vatră, Sigma îl recrutase datorită IQ-ului său absolut genial şi îl respecializase printr-un program doctoral în medicină judiciară.

— Ai primit deja avizul medical? întrebă Monk.

— N-am decât vreo câteva zgârieturi şi nişte vânătăi pe coaste. „Doar orgoliul e mai rănit”, adăugă Gray în sinea lui, pipăindu-şi locul dureros de sub cea de a şaptea coastă.

Gray dăduse deja raportul, care fusese înregistrat video. Anihilase bomba, dar nu şi pe Doamna Dragon. Singura lor legătură cu o reţea majoră de trafic de arme biochimice reuşise să scape. Trimisese colierul cu dragonul încolăcit, pe care i-l lăsase femeia, la laborator, pentru a fi verificat de amprente. Dar nu se aştepta să descopere ceva.

Îşi luă rucsacul de pe bancă.

— O să am pagerul la mine. Fac doar cincisprezece minute cu metroul.

— Şi vrei să-l laşi pe director să aştepte?

Gray ridică din umeri. Se săturase: raportul în urma misiunii, examenul medical amănunţit şi acum solicitarea asta misterioasă din partea directorului Crowe. Ştia că avea să-i tragă un perdaf. N-ar fi trebuit să se ducă singur în Fort Detrick. Fusese o decizie proastă. Ştia şi el.

Dar, cu nivelul adrenalinei încă ridicat în urma celor petrecute în acea dimineaţă, Gray nu putea să stea pur şi simplu locului şi să aştepte. Directorul Crowe se dusese la o şedinţă la sediul DARPA, din Arlington. Cine ştie când avea să se întoarcă. Până atunci, Gray simţea nevoia să se mişte, să-şi consume energia.

Îşi puse pe umeri rucsacul micuţ, de biciclist.

— Ai aflat cine a mai fost convocata la întrevederea cu directorul? îl întrebă Monk.

— Cine?

— Kat Bryant.

— Serios?

Monk dădu din cap.

Căpitan Kathryn Bryant intrase în Sigma cu doar zece luni în urmă, dar era specialistă în geologie şi se zvonea că era pe cale să obţină un alt doctorat, de data asta în inginerie. Atunci, ar fi fost al doilea agent cu dublă calificare. Grayson era primul.

— În cazul acesta, nu poate fi vorba de o misiune, spuse Gray. N-ar trimite în teren un agent atât de proaspăt.

— Nici unul din noi nu e chiar atât de *proaspăt,* i-o întoarse

Monk luând un prosop şi îndreptându-se spre duşuri. Doar a venit de la departamentul de servicii secrete al Marinei. De la Agenţii Negri, se spune.

— Multe se spun, mormăi Gray şi traversă încăperea, îndreptându-se spre ieşire.

În ciuda coeficientului ridicat de inteligenţă al membrilor săi, în organizaţia Sigma zvonurile circulau la fel ca în oricare instituţie. Chiar şi convocările din acea dimineaţa urmaseră unui val de memo-uri şi culminaseră cu rechemarea agenţilor la sediu. Desigur, o parte din aceasta agitaţie era rezultatul direct al misiunii lui Gray. Ghilda îl atacase pe unul dintre colegii lor. Toată lumea se întrecea în speculaţii. Exista un turnător nou sau ambuscada fusese plănuită pe baza unei informaţii mai vechi, obţinute înainte ca Sigma să se mute în Washington de la sediul DARPA, din Arlington şi să suspende toate operaţiunile de acolo?

Oricum ar fi fost, un nou zvon circula acum pe coridoarele de la Sigma: se punea la cale o nouă misiune, una comandată de sus de tot, o misiune de interes naţional vital. Dar nu se ştia nimic mai mult.

Gray refuza să se lase antrenat în jocul zvonurilor. Prefera să aştepte şi să afle direct din gura comandantului. În pus, nu se punea problema ca el să mai plece undeva curând. O să-l ţină o vreme pe tuşă.

Aşa că putea să-şi vadă liniştit de celelalte obligaţii.

Odată ieşit din sala de gimnastică, Gray străbătu labirintul de coridoare până în dreptul ascensoarelor. Locul încă mai mirosea a vopsea proaspătă şi a ciment.

Fortăreaţa subterană a centrului de comandă Sigma fusese înainte un buncăr şi un adăpost pentru situaţiile de urgenţă. Adăpostise în secret un important centru de cercetare în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar fusese demult abandonat şi dat uitării. Puţini mai ştiau de existenţa lui. Zăcea îngropat sub Mecca comunităţii ştiinţifice din Washington: reţeaua de muzee şi laboratoare care alcătuiau Institutul Smithsonian.

Acum, labirintul subteran avea noi chiriaşi. Pentru restul lumii, era doar un alt grup de cercetare. Mulţi dintre membrii lor lucrau în laboratoarele din Smithsonian, făcând diverse cercetări şi utilizând resursele pe care le aveau la îndemână.

Noua locaţie pentru Sigma fusese aleasa anume datorita apropierii de laboratoarele de cercetare, care acopereau o gamă larga de discipline. Ar fi fost prea scump să recreeze toate facilităţile. Aşa că Sigma fusese îngropata în inima comunităţii

ştiinţifice din Washington.

Institutul Smithsonian nu numai că le furniza resursele necesare, dar le oferea şi un paravan pentru activităţile lor.

Gray îşi trecu palma prin faţa panoului de securitate de la uşa liftului. O linie albastra îi scana amprenta. Uşile se dădură la o parte. Gray urcă în lift şi apasă butonul cel mai de sus, pe care scria HOL. Cabina se ridică în tăcere, urcând de la nivelul patru.

Simţi mai mult psihic decât fizic aparatul care îi scana trupul, căutând eventuale informaţii electronice ascunse. O măsură de siguranţă suplimentară, pentru prevenirea furtului de informaţii din centrul de comandă. Avea şi dezavantaje. În prima săptămână după ce veniseră aici, Monk declanşase alarma generală fiindcă, din neatenţie, adusese înăuntru un MP3 player digital, pe care îl luase la el pentru partida de jogging de după-amiază.

Uşile se deschiseră într-un hol de primire cu aspect obişnuit, unde se aflau doi gardieni înarmaţi şi o recepţioneră. Semăna cu punctul de recepţie al unei bănci. Dar numărul şi complexitatea aproape artistică a măsurilor de securitate rivalizau cu cele de Fort Knox. O a doua intrare în buncăr, o uşă mare de serviciu, la fel de bine păzită, se ascundea la aproape un kilometru distanţă, într-un complex de garaje privat. Motocicleta lui Gray era acolo, la reparaţii. Aşa că Gray o luă la pas spre staţia de metrou, unde ţinea o bicicletă de munte, pentru cazuri de urgenţă.

— Buna dimineaţa, domnule Pierce, spuse recepţioneră.

— Bună, Melody.

Tânăra nu ştia ce se afla, de fapt, în încăperile de dedesubt şi credea varianta finala despre centrul de cercetare, numit, de asemenea, Sigma. Doar gardienii ştiau adevărul. Îl salutară din cap pe Gray.

— Plecaţi aşa de repede azi? îl întreba Melody.

— Doar o oră sau două.

Îşi trecu cartea de identitate holografica prin aparatul de lângă birou, apoi îşi apasă degetul mare pe ecran, anunţându-şi astfel ieşirea din centrul de comandă. Fusese întotdeauna de părere că toate măsurile astea de siguranţă şi para-siguranţă erau exagerate. Acum, nu mai gândea aşa.

Încuietoarea electronică a uşii de afară se debloca scoţând un clinchet.

Unul din gardieni deschise uşa şi aşteptă să iasă Gray.

— O zi buna, domnule, îi spuse gardianul în timp ce Gray părăsea sala de recepţie.

Bună nu era chiar cel mai nimerit cuvânt pentru a descrie ziua lui de până în acel moment.

Un coridor lung, cu panouri, se întindea în faţă, urmat de un singur rând de trepte care conduceau spre zonele publice ale clădirii. Gray intra într-un coridor larg şi trecu pe lângă un grup mare de vizitatori japonezi, conduşi de un ghid care le era şi translator. Nici unul nu îl băgă în seamă.

Asta da ascunzătoare în văzul lumii!

În timp ce traversa podeaua de marmură, auzi discursul conducătorului grupului, rostit rar şi apăsat:

— Castelul Smithsonian a fost terminat în 1855, iar piatra de temelie a fost pusă de însuşi preşedintele James Polk. Este cea mai mare şi mai veche structura a institutului şi a adăpostit odinioară muzeul de ştiinţa şi laboratoarele originale, însă acum serveşte drept birou administrativ şi centru de informaţii pentru cele cincisprezece muzee ale institutului, Grădina Zoologica Naţională şi multe centre de cercetare şi galerii. Dacă veniţi cu mine, urmează…

Gray ajunse la uşile din spate, o ieşire laterală din Castelul Smithsonian şi le deschise, spre libertate. Strânse pleoapele, orbit de lumină, ca să-şi protejeze ochii. În clipa în care ridică braţul, simţi un junghi în zona coastelor. Efectul tabletelor de Tylenol şi codeină începea să treacă.

Când ajunse la marginea grădinilor frumos amenajate, aruncă o privire înapoi spre castel. Numit aşa datorita parapetelor din cărămida roşie, a turlelor, spiralelor şi turnurilor, era considerat unul dintre cele mai frumoase edificii în stil gotic renascentist din Statele Unite. Buncărul fusese construit după ce turnul dinspre sud-vest arsese până la temelii, în 1866, necesitând să fie reconstruit în totalitate. Labirintul secret fusese încorporat la renovări, devenind în cele din urmă un adăpost subteran, cu scopul de a proteja cele mai strălucite minţi ale unei generaţii… sau, cel puţin, pe cele din Washington, D.C.

Acum, ascundea centrul de comandă al organizaţiei Sigma.

Cu o ultima privire aruncată steagului american care flutura deasupra celui mai înalt dintre turnuri, Gray o luă spre Mall, îndreptându-se spre staţia de metrou.

Mai avea şi alte responsabilităţi, nu doar siguranţa Americii.

O responsabilitate pe care o neglijase de prea multa vreme.

4.25 P.M.
ROMA, ITALIA

Cele două BMW-uri strângeau în continuare Mini Cooper-ul ca într-o menghină. Oricât ar fi încercat, Rachel nu reuşea să se elibereze.

Armele scoase pe geamurile din spate ieşiră şi mai mult în afară.

Înainte ca atacatorii să poată deschide focul, Rachel opri motorul maşinii şi trase cu toată forţa frâna de mână. Maşina se smuci cu un urlet de metal frecat. Oglinda retrovizoare i se făcu ţăndări. Impactul îi dezechilibra pe trăgători, dar nu fu suficient de puternic pentru a elibera maşina.

BMW-urile continuau să o târască înainte.

Cum Mini Cooper-ul ei de-acum era cu desăvârşire scos din funcţiune, Rachel se aruncă pe podeaua maşinii, lăsându-se pe stânga pe după schimbătorul de viteze. O ploaie de gloanţe pătrunse prin geamul din dreptul şoferului, trecând direct prin locul unde stătuse ea cu o clipă mai devreme.

A doua oară, n-avea să mai fie aşa norocoasă, în timp ce BMW-urile îşi reduceau viteza, Rachel apăsă comanda acoperişului retractabil. Geamurile începură să se lase în jos şi acoperişul de pânză se împături în spate. Vântul şuieră pe lângă ea.

Se rugă ca diversiunea de moment să-i ofere timpul de care avea nevoie. Împingându-se în picioarele strânse sub ea, sări din dreptul bordului şi se folosi de mânerul uşii de lângă şofer pentru a se strecura prin acoperişul pe jumătate deschis. Sedanul alb era în continuare lipit de portiera din dreapta. Ateriză pe capota lui şi se rostogoli, pe jumătate ghemuită.

Cele două BMW-uri îşi reduseseră viteza până la mai puţin de treizeci de kilometri la oră.

Un ropot de împuşcături se auzi de dedesubt, îşi făcu vânt şi sări. Zbură spre şirul de maşini parcate pe marginea drumului. Se lovi de capota lungă a unui Jaguar şi alunecă pe burtă de pe marginea acesteia, aterizând într-o parte, cu o izbitura care-i făcu să-i clănţăne dinţii.

Ameţita, rămase nemişcată. Mulţimea de maşini parcate o ascundea vederii şoferilor de pe şosea. La jumătate de stradă distanţă, nereuşind să frâneze la timp, cele două BMW-uri ambalară dintr-odată motorul şi, cu un scrâşnet puternic de roţi,

o luară din loc.
În depărtare, Rachel auzi urletele sirenelor de poliţie.
Rostogolindu-se pe spate, îşi căută telefonul mobil la centura. Etuiul era gol. Încerca să dea un telefon în momentul în care apăruseră atacatorii.
„Dumnezeule…”
Făcu eforturi să se ridice în picioare. Nu se temea ca asasinii se vor întoarce. Deja mai multe maşini se opriseră în stradă, blocate de Mini Cooper-ul ei din mijlocul drumului.
Altceva, mai grav, o îngrijora pe Rachel. De data asta, reuşise să zărească numărul de înmatriculare al BMW-ului negru.
SCV 03681.
N-avea nevoie să verifice la poliţie ca să-şi dea seama de unde provenea maşina. Aceste numere speciale erau emise de o singură agenţie.
SCV adică *Stato della Citta del Vaticano.*
Cetatea Vaticanului.
Rachel se ridica. O durea capul. Simţi gust de sânge – îşi spărsese buza. Nu conta. Dacă fusese atacată de cineva aflat în legătură cu Vaticanul…
Încercă să se ţină pe picioare. Inima bătea să-i spargă pieptul. O teama groaznică îi dădu putere. Cu siguranţă, atacatorii mai aveau o ţinta.
— Unchiul Vigor…

11.03 A.M.
TAKOMA PARK, MARYLAND

— Gray? Tu eşti?
Grayson Pierce îşi arunca bicicleta pe un umăr şi urcă treptele verandei casei părinţilor săi, un bungalow cu verandă de lemn, cu acoperiş lat, triunghiular.
Strigă prin uşa cu geam:
— Da, mamă!
Îşi sprijini bicicleta de grilajul verandei şi simţi din nou junghiul în coaste. Sunase acasă de la metrou, ca să-şi anunţe sosirea. Păstra o bicicletă montană Trek încuiată la staţia din apropiere, pentru astfel de ocazii.
— Masa e aproape gata.
— Cum? Găteşti tu?

Gray deschise larg uşa cu geam, care scârţâi din toate balamalele. Se închise imediat în urma lui.

— Se mai întâmpla şi minuni!

— Nu fi obraznic, tinere! Sunt perfect capabila să fac nişte sandviciuri. Cu şuncă şi caşcaval.

Gray traversa camera de zi, cu mobilă de stejar, un amestec rafinat între vechi şi modern. Remarcă şi de data asta, stratul gros de praf. Mama lui nu fusese niciodată o gospodină prea buna. Cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse predând, mai întâi la liceul iezuit din Texas şi acum în calitate de prodecan la Facultatea de Ştiinţe Biologice de la Universitatea George Washington. Părinţii lui se mutaseră cu trei ani în urma în acest cartier istoric liniştit, Takoma Park, cu vile impunătoare, în stil victorian şi case mai vechi, cu şindrila. Gray avea un apartament la câţiva kilometri distanţă, pe Piney Branch Road. Îşi dorise să fie aproape de părinţi, să-i ajute atât cât putea. Mai ales acum.

— Unde e tata? întreba el când intră în bucătărie şi văzu că tatăl lui nu era acolo.

Maică-sa închise uşa frigiderului, cu o sticla de lapte în mână.

— E afară, în garaj. Iar face o casă pentru păsări.

— Încă una?

Maică-sa îl privi încruntată.

— Îi place. Măcar aşa, nu face alte boacăne. Terapeutul a spus ca e bine să aibă un hobby.

Se apropie cu două farfurii cu sandviciuri în mână.

Mama lui venise direct de la universitate. Purta încă jerseul albastru peste o bluză albă şi avea părul blond, încărunţit, dat pe spate şi strâns într-un coc. Îngrijit, profesional. Dar Gray îi remarca cearcănele întunecate de sub ochi. Părea mai trasă la faţă, mai slabă.

Gray îi luă farfuriile din mâna.

— Poate că îl ajută să lucreze în lemn, dar trebuie să facă mereu case pentru păsări? Câte păsări există în Maryland?

Mama zâmbi.

— Mănâncă sandviciurile. Vrei o murătură?

— Nu.

Aşa fuseseră ei întotdeauna. Vorbeau despre nimicuri ca să evite subiectele importante. Dar existau şi lucruri care nu puteau fi amânate la nesfârşit.

— Unde l-au găsit?

— Pe Eleven, la intersecţia cu Cedar. S-a dezorientat. În cele din urmă, a luat-o pe alt drum. A avut destulă minte cât să-i sune

pe John şi pe Suz.

Probabil că vecinii îi telefonaseră mamei lui care, la rândul ei, îl sunase pe Gray, îngrijorată, aproape cuprinsă de panică. Cinci minute mai târziu însă, îl sunase din nou. Taică-său era acasă, sănătos. Totuşi, Gray îşi dăduse seama că ar fi fost bine să le facă o scurtă vizită.

— Mai ia Aricept? întrebă el.

— Desigur. Am eu grijă să-l ia în fiecare dimineaţă.

Tatăl lui fusese diagnosticat cu Alzheimer, în faza incipientă, la puţin timp după ce părinţii lui se mutaseră aici. Începuse cu scurte momente de pierdere a memoriei. Uita unde îşi pusese cheile, numerele de telefon, numele vecinilor. Doctorii spuseseră că era posibil ca mutarea din Texas să fi declanşat simptome latente. După ce se mutase în cealaltă parte a ţării, creierul lui nu mai fusese în stare să asimileze toate informaţiile noi. Încăpăţânat însă, refuzase să se întoarcă. În cele din urmă, pe lângă momentele de uitare, începuse să aibă şi crize de frustrare şi furie. Nu că tatălui său i-ar fi fost vreodată greu să treacă această limită.

— Ce-ar fi să-i duci farfuria acolo? îl rugă mama. Eu trebuie să sun la birou.

Gray se întinse şi luă sandviciurile, lăsându-şi mâna să se odihnească o clipă pe a ei.

— Poate că ar fi cazul să luăm în consideraţie varianta de a angaja o infirmieră care să stea tot timpul cu el.

Femeia clatină din cap – nu atât ca să nege această nevoie, ci mai mult ca un refuz de a o discuta. Îşi trase mâna dintr-a lui. Nu era prima dată când Gray se izbea de acest zid. Taică-său nu voia să accepte ideea, iar maică-sa simţea că era datoria ei să-l îngrijească. Dar era o povară pentru casă, pentru maică-sa, pe care o epuiza, pentru toţi.

— Când a trecut ultima oară Kenny pe la voi? întreba el.

Fratele lui mai mic avea un magazin de computere chiar la graniţa cu Virginia. Se făcuse inginer, ca şi tatăl lor – dar electronist, nu petrolist.

— Ştii cum e Kenny… zise maică-sa. Stai să-ţi aduc o murătură pentru tata.

Gray clatină din cap. În ultima vreme, Kenny spunea că vrea să se mute în Cupertino, California. Avea tot felul de scuze ca să justifice necesitatea mutării, dar, dincolo de toate, Gray ştia adevărul. Fratele lui voia să scape, să fugă de răspundere. Cel puţin Gray înţelegea sentimentul ăsta. Asta făcuse şi el, când se

înrolase în Armata. Probabil că era o trăsătură a familiei Pierce.

Maică-sa îi întinse borcanul de murături, ca să-l deschidă.

— Cum merge treaba la laborator?

— Foarte bine, zise el.

Deschise capacul, luă o murătură şi o puse pe farfurie.

— Am citit în ziar că se fac reduceri de buget la DARPA.

— Postul meu nu e în pericol, o asigură el.

Nimeni din familia lui nu ştia că lucrează pentru Sigma. Credeau că este, pur şi simplu, cercetător în cadrul armatei. Nu considerase necesar să le spună adevărul.

Cu farfuria în mâna, Gray se îndreptă spre uşa din spate.

Maică-sa îl urmări cu privirea.

— O să se bucure să te vadă.

„De-aş putea spune şi eu la fel…"

Gray se îndreptă spre garajul din spate. Auzi acordurile unui post de radio cu muzică country răsunând prin uşa deschisă. Îi învie în minte imaginea cadrilurilor de la Muleshoes. Şi alte amintiri, mai puţin plăcute.

Ramase în picioare, în uşa grajdului. Taică-său stătea aplecat deasupra unei bucăţi de lemn, încercând să-i netezească muchia.

— Tata! striga Gray.

Tatăl lui îşi îndrepta spatele şi se-ntoarse spre el. Era la fel de înalt ca şi Gray, dar cu o constituţie mai vânjoasă, cu umerii mai largi, cu spatele mai lat. Lucrase în câmpurile de petrol ca să se poată întreţine în facultate, unde obţinuse o foarte utilă diplomă de inginer petrolist. Se descurcase bine până când în urma unui accident de muncă îşi pierduse piciorul stâng, de la genunchi. Handicapul şi vechimea îi permiseseră sa se pensioneze la vârsta de patruzeci şi şapte de ani.

Asta se întâmplase cu cincisprezece ani în urmă.

Jumătate din viaţa lui Grayson. Jumătatea urâta.

Taică-său se întoarse spre el.

— Gray?

Îşi şterse cu mâna transpiraţia de pe frunte, murdărindu-se de rumeguş. Se încruntă.

— Nu era cazul să vii până aici.

— Păi, cum altfel aş fi putut să-ţi aduc sandviciurile? făcu Gray, ridicând farfuria.

— Maică-ta le-a făcut?

— O ştii pe mama. S-a străduit.

— Atunci, mai bine le mănânc. Nu vreau s-o descurajez.

Se îndepărtă de masa de lucru şi şontâcăi, sprijinindu-se în

proteză, până la un frigider micuţ, din spate.

— Vrei o bere?

— Trebuie să mă întorc la lucru.

— N-o să mori dintr-o bere. Am nişte poşircă de-aia, Sam Adams, de care-ţi place ţie.

Taică-său era mai degrabă un bărbat care aprecia Budweiser şi Coors. Dar faptul că îşi burduşise frigiderul cu Sam Adams echivala cu o bătaie prietenească pe umăr. Poate chiar cu o îmbrăţişare.

Nu-l putea refuza.

Gray luă sticla şi folosi mecanismul construit în marginea mesei de lucru ca să o desfacă. Taică-său făcu câţiva paşi aplecat într-o parte şi îşi sprijini o coapsă de un taburet. Îşi ridică propria sticlă, un Budweiser, în semn de salut.

— E nasol să îmbătrâneşti… dar măcar există berea.

— Cât de adevărat!

Gray bău cu nesaţ. Nu ştia sigur dacă era bine să amestece codeina cu alcoolul – pe de altă parte însă, fusese o dimineaţă foarte, foarte lungă.

Taică-său îl privi lung. Tăcerea ameninţa să devină curând penibilă.

— Deci, spuse Gray, nu mai găseşti drumul înapoi acasă.

— Mai du-te dracului! răspunse taică-său cu prefăcută mânie, îmblânzită de un rânjet şi de clătinatul capului.

Era un bărbat care aprecia discuţiile directe. „Zi-mi pe faţă!” spunea el întotdeauna.

— Măcar, eu nu sunt infractor.

— N-o să mi-o ierţi niciodată c-am fost la Leavenworth. *Asta* o ţii minte.

Taică-său înclină sticla de bere înspre Gray.

— La dracu’! Şi-o să mi-o amintesc atâta vreme cât o să mai pot!

Ochii li se întâlniră. Gray zări un licăr în privirea zeflemitoare a lui taică-său. Ceva ce arareori mai văzuse la el – teamă!

Relaţia dintre ei doi nu fusese niciodată uşoară. După accident, taică-său se apucase serios de băut, iar stările de beţie erau însoţite de crize severe de depresie. Era greu pentru un petrolist texan să se predea şi să se dedice complet treburilor casnice, să crească doi băieţi în timp ce soţia mergea la lucru. Ca să se răzbune, îşi dăduse toată silinţa să facă treaba asta cât mai prost cu putinţă. Iar Gray, un rebel înnăscut, îl călcase întotdeauna pe bătături.

Până când, în cele din urmă, la optsprezece ani, Gray îşi făcuse bagajele şi se înrolase în armată. Plecase la miezul nopţii.

După asta, nu-şi mai vorbiseră timp de doi ani.

Încetul cu încetul, maică-sa reuşise să-i împace. Totuşi, relaţia dintre ei rămăsese încordata. Maică-sa le spusese odată: „Voi doi semănaţi mai mult decât vă deosebiţi”.

Gray nu auzise nicicând nişte cuvinte care să-l sperie mai tare.

— A dracului porcărie… zise încet taică-său, rupând tăcerea.

— Da, aşa e Budweiserul, zise Grayson ridicând sticla. De-aia beau eu doar Sam Adams.

Taică-său rânji.

— Eşti un măgar.

— Tu m-ai crescut.

— Şi presupun că aşchia nu sare departe de trunchi.

— N-am spus asta.

Taică-său îşi dădu ochii peste cap.

— De ce te mai oboseşti să vii încoace?

„Pentru că nu ştiu câtă vreme o să-ţi mai aminteşti cine sunt”, se gândi Gray, dar nu îndrăzni să rostească cu voce tare cuvintele. Simţea în continuare o strângere de inima, un sentiment înăbuşit la care nu putea renunţa cu desăvârşire. Erau cuvinte pe care voia să le spună, voia sa le audă… şi o parte din el ştia că începea să nu mai aibă timp.

— De unde ai luat sandviciurile astea? întrebă taică-său muşcând şi vorbind cu gura plină. Sunt chiar bune.

— Mama le-a făcut, spuse Gray pe un ton firesc.

Urmă un licăr de nedumerire.

— Oh… da.

Privirile li se întâlniră din nou. Se citea şi mai multă teamă în ochii tatălui său… teamă şi ruşine. Îşi pierduse o parte din bărbăţie cu cincisprezece ani în urmă şi acum era pe cale să-şi piardă şi minţile.

— Tată… eu…

— Bea-ţi berea.

Sesiză o notă de furie bine cunoscută şi, din reflex, Gray o evită.

Îşi termină berea în tăcere. Nici unul din ei nu se simţea în stare să vorbească. Poate că maică-sa avusese dreptate. Chiar semănau prea mult.

În cele din urmă, pagerul de la centură începu să sune. Gray îl înhaţă, cam prea repede. Recunoscu numărul de la Sigma.

— E de la birou, mormăi el. Eu… am o şedinţă după-amiază.

Taică-său dădu din cap.

— Şi eu trebuie să mă întorc la afurisita asta de căsuţă pentru păsări.

Îşi strânseră mâinile – doi adversari stingheri, nici unul dispus să cedeze.

Gray se întoarse în casa, îşi luă la revedere de la maică-sa şi-şi ridica bicicleta. Încalecă şi începu să pedaleze repede spre stația de metrou. Numărul de telefon de pe pager fusese urmat de un cod alfanumeric.

Σ 911.

Era o urgenţa.

Slava Domnului!

5.03 P.M.
CETATEA VATICANULUI

Căutarea adevărului din spatele legendei celor Trei Magi se transformase într-o chinuitoare excavare arheologica – doar ca, în loc să dea la o parte pământ şi pietre, monseniorul Vigor Verona şi echipa lui de arhivari săpau într-un munte de cărţi şi pergamente mâncate de vreme. Echipa de *scriitori* făcuse cercetările iniţiale în Biblioteca Vaticanului; acum, Vigor căuta indicii despre Magi într-una dintre cele mai păzite zone ale Sfântului Scaun: Archivio Segretto Vaticano, scandaloasa Arhiva Secretă a Vaticanului.

Vigor înainta prin lungul coridor subteran. Fiecare lampă se aprindea în momentul în care se apropia şi se stingea când o lăsa în urmă, menţinând o aură de lumina în jurul lui şi al studentului sau, Jacob. Traversară Depozitul principal de manuscrise, poreclit şi *carbonile,* sau buncărul. Construita în 1980, incinta de beton se ridica pe două niveluri, separate de o plasă de metal şi legate între ele de nişte trepte abrupte. Pe o parte, nişte rafturi de oţel interminabile conţineau diverse registre de arhivă: maldăre legate de hârtii şi pergamente. Pe celalalt perete, se aflau aceleaşi tipuri de rafturi metalice, doar că sigilate şi închise în spatele unor uşi de sârmă, care protejau materiale mai sensibile.

Circula o vorba despre Sfântul Scaun: Vaticanul are prea multe secrete… dar nu destule. Vigor începuse sa se îndoiască de a doua parte a zicalei, în timp ce-şi croia cu greu drum prin vastul

depozit. Avea prea multe secrete pe care le ascundea chiar şi de el însuşi.

Jacob avea la el un laptop, pentru a înregistra informaţiile despre acest subiect.

— Carevasăzică, nu au fost doar trei Magi? întreba tânărul în timp ce se îndreptau spre ieşirea din buncăr.

Veniseră aici după fotografia unei vaze care se afla la acel moment la Muzeul Kircher. Pe această vază erau desenaţi nu doar trei magi, ci *opt.* Dar până şi acest număr varia. O pictura din cimitirul Sfântul Petru înfăţişa *doi,* iar alta, de la cripta Domitilla, *patru.*

— În Evanghelii nu se menţionează niciodată cu exactitate numărul Magilor, spuse Vigor.

Epuizarea fireasca în urma tuturor evenimentelor petrecute în acea zi începea să se facă simţită. Găsea util să-şi exprime în cuvinte cea mai mare parte a gândurilor, dovedindu-se astfel un ferm adept al metodei lui Socrate.

— Doar Evanghelia după Matei face referire directa la ei şi chiar şi acolo, menţiunea e vaga. Presupunerea general acceptata că au fost trei înţelepţi provine de la numărul de daruri aduse de Magi: aur, tămâie şi smirnă. Se prea poate chiar să nu fi fost nici măcar regi. Cuvântul *magi* vine în engleză din grecescul *magoi,* care înseamnă „magicieni”.

— Erau magicieni?

— Nu în sensul pe care-l dăm noi astăzi cuvântului. Conotaţia de *magoi* nu implică vrăjitorie, ci mai degrabă se referă la practicanţii unei înţelepciuni ascunse. De-asta li se mai spune şi ce trei „înţelepţi”. Majoritatea exegeţilor de azi ai Bibliei sunt de părere că erau astrologi, adepţi ai lui Zoroastru, veniţi din Persia sau din Babilon. Au citit stelele şi au văzut semnele naşterii unui rege la apus, prevestite de înălţarea unui singur astru.

— Steaua din Bethlehem!

Monseniorul dădu din cap.

— În ciuda modului în care o găsim reprezentată în picturi, steaua nu a fost la vremea respectivă un eveniment spectaculos. Biblia ne spune chiar ca în Ierusalim nici măcar nu a remarcat-o cineva. Magii au fost cei care au venit la regele Irod şi i-au atras atenţia asupra ei. Magii îşi închipuiseră că un nou rege, aşa cum îl văzuseră ei în stele, trebuia să se fi născut într-o familie regală. Irod a fost însă şocat de această veste şi i-a întrebat când văzuseră steaua înălţându-se. A folosit apoi cărţi ebraice sfinte, de profeţie, ca să-şi dea seama unde s-ar fi putut naşte acest

rege. El i-a îndreptat pe Magi spre Bethlehem.

— Aşadar, Irod le-a spus unde să se ducă.

— Într-adevăr. I-a trimis ca spioni. Doar că în drum spre Bethlehem, după cum spune Matei, steaua a reapărut şi i-a condus pe Magi la pruncul nou-născut. După care, avertizaţi de un înger, înţelepţii au plecat fără să-i mai spună lui Irod cine sau unde era copilul. Şi astfel a urmat măcelul pruncilor.

Jacob se grăbi să ţină pasul cu Vigor.

— Însă Maria, Iosif şi pruncul nou-născut fugiseră deja în Egipt, avertizaţi la rândul lor de un înger. Şi ce s-a întâmplat cu Magii?

— Într-adevăr, ce?

Vigor îşi petrecuse ultima oră răsfoind tot felul de texte gnostice şi apostolice care conţineau referiri la vechii Magi, de la Protoevanghelia lui Iacov până la Cartea lui Seth. Dacă moaştele fuseseră furate, exista oare şi altă motivaţie decât profitul în sine? Cunoaşterea s-ar fi putut dovedi a fi cea mai bună arma a lor, în acest caz.

Vigor se uita la ceas. El nu mai avea timp, dar Prefectul Arhivelor avea să continue cercetările, construind baza de date împreuna cu Jacob, care urma sa i-o trimită peste câteva zile prin e-mail.

— Dar atunci, ce e cu numele istorice ale Magilor? întreba Jacob. Gaspar, Melchior şi Baltazar?

— Sunt doar presupuneri. Numele au apărut pentru prima dată în *Excerpta Latina Barbari,* în secolul al VI-lea. Au urmat şi alte referiri după aceasta, dar eu, unul, cred că au fost mai mult legende decât relatări autentice. Totuşi, s-ar putea să merite să mergem în direcţia asta. Va las pe tine şi pe *Preffeto* Alberto să cercetaţi această pistă.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

Vigor se încruntă. Era o sarcină descurajam de grea. Şi apoi, contau la ceva toate astea? De ce furaseră oasele Magilor?

Nu reuşea să înţeleagă. Şi Vigor nu era sigur că răspunsul se afla printre cei patruzeci şi opt de kilometri de rafturi care alcătuiau Arhivele Secrete. Însă toate indiciile păreau să ducă într-o singură direcţie. Întemeiate sau nu pe fapte reale, legendele despre Magi vorbeau despre o vastă bogăţie de cunoştinţe ascunse, ştiute doar de câţiva magi, aleşi.

Dar cine erau ei cu adevărat?

Magicieni, astrologi sau preoţi?

Vigor intră în Camera Pergamentelor, unde îl izbi mirosul puternic de insecticid şi fungicid. Probabil că îngrijitorii tocmai

pulverizaseră substanţele. Vigor ştia că unele dintre cele mai rare documente din Camera Pergamentelor începuseră se capete o nuanţa de mov, căzând pradă unei ciuperci violete foarte rezistente, care ameninţa să le distrugă pentru totdeauna.

Şi încă multe alte documente din această încăpere erau în pericol… nu doar din cauza focului, a ciupercilor sau a neglijenţei, ci din cauza volumului exagerat de mare. Doar jumătate din materialele depozitate aici fuseseră înregistrate. Şi veneau din ce în ce mai multe în fiecare an, trimise de ambasadori ai Vaticanului, de episcopii metropolitane sau de parohii individuale.

Era imposibil să se ţină pasul.

Arhivele Secrete însele se răspândiseră asemenea unui cancer, metastazându-se din încăperile iniţiale în mansarde vechi, în cripte subterane, în celule goale, din turn.

Vigor petrecuse o jumătate de an cercetând dosarele foştilor spioni ai Vaticanului, ale celor de dinaintea lui, agenţi plasaţi în poziţii guvernamentale pe tot cuprinsul lumii. Multe erau scrise codat şi relatau intrigi politice ce se întindeau pe o perioada de o mie de ani.

Vigor ştia prea bine că Vaticanul era o entitate politică în aceeaşi măsură în care era una spirituală. Şi, în ambele situaţii, existau inamici care încercau să slăbească puterea Sfântului Scaun. Chiar şi astăzi. Preoţii asemenea lui Vigor erau cei care se interpuneau între Vatican şi lume. Războinici ascunşi, care menţineau frontul. Şi, deşi Vigor nu era de acord cu tot ce se făcuse în trecut şi poate nici în prezent, credinţa lui rămânea neclintită… ca Vaticanul însuşi.

Era mândru de serviciile aduse tiarei papale.

Imperiile se pot ridica şi prăbuşi. Filosofii veneau şi plecau. Dincolo de toate însă, Vaticanul rămânea statornic, impasibil şi neclintit. Era istorie, timp şi credinţă, toate păstrate în piatră.

Chiar şi aici, multe dintre cele mai mari comori ale lumii erau păstrate în voltele ferecate ale arhivelor, în seifuri şi dulapuri şi în cabinete negre, din lemn, numite *armadi.* Într-un sertar, era o scrisoare din partea Mariei Stuart, scrisă cu o zi înainte de a fi decapitata. În altul, scrisorile de dragoste dintre regele Hernie al VIII-lea şi Anne Boleyn. Erau documente care vorbeau despre Inchiziţie, despre vânători de vrăjitoare, despre cruciade… Erau scrisorile unui han din Persia şi ale unei împărătese Ming. Şi, probabil, cel mai misterios dintre toate, al Treilea Secret al Fatimei era ascuns într-o cutie metalică încuiată. Doar papa avea

dreptul sa citească această a treia profeţie a surorii Lucia dos Santos de la Fatima. Prevestea al treilea război mondial şi sfârşitul lumii.

Dar ceea ce căuta Vigor acum nu era atât de strict păzit. Nu trebuia decât să se caţere undeva sus de tot. Mai exista un indiciu pe care voia să-l cerceteze înainte de a pleca în Germania cu Rachel.

Vigor ajunse la ascensorul micuţ care ducea în partea superioară a arhivelor, numită *piani nobli,* etajele nobile. Ţinu uşa deschisă pentru Jacob, o închise, apoi apăsă butonul. Cu o zguduitură şi un salt, cabina micuţă începu încet să urce.

— Unde ne ducem acum? întreba Jacob.

— În Torre dei Venti.

— În Turnul Vânturilor? De ce?

— Exista un document foarte vechi, care se păstrează acolo. O copie după *Descrierea lumii,* din secolul al XVI-lea.

— Cartea lui Marco Polo?

Vigor dădu din cap în timp ce ascensorul se opri cu o smucitură. Ieşiră în capătul unui coridor lung.

Jacob se grăbi să ţină pasul.

— Ce legătură au aventurile lui Marco Polo cu Magii?

— În cartea asta, se istorisesc mituri din vechea Persie, referitoare la Magi şi la ceea ce s-a întâmplat cu ei. Toate pornesc de la un dar pe care pruncul Isus li l-ar fi oferit. O piatra cu puteri nemaivăzute. Se spune că, datorită acelei pietre, Magii au fondat o frăţie mistică, ezoterică. Aş vrea să aflu mai multe despre acest mit.

Coridorul se termina la Turnul Vânturilor. Încăperile goale ale acestui turn fuseseră încorporate în Arhivele Secrete. Din nefericire, camera pe care o căuta Vigor era chiar în vârf. Blestema lipsa ascensorului şi o apucă în sus, pe scările întunecate.

Nu mai spuse nimic cruţându-şi eforturile pentru urcuş. Scara spiralată făcea cerc după cerc. Râmaseră tăcuţi până când, în sfârşit, ajunseră într-una din cele mai neobişnuite şi mai încărcate de istorie încăperi ale Vaticanului.

Camera Meridianului.

Jacob întinse gâtul spre frescele ce împodobeau pereţii circulari şi tavanul. Descriau scene din Biblie, cu heruvimi plutind printre nori. O singura săgeată de lumină, ce pătrundea printr-o gaura pătrată, din perete, străpungea aerul plin de praf şi lovea lespezile de marmura de pe jos, pe care fuseseră gravate

semnele zodiacale. O linie care marca meridianul traversa pardoseala. Încăperea era observatorul solar din secolul al XVI-lea, folosit la întocmirea calendarului gregorian şi locul unde Galileo încercase să-şi demonstreze teoria cum că Pământul se învârte în jurul Soarelui.

Din nefericire, nu reuşise – cu siguranţa, un mare minus în relaţia dintre Biserica Catolică şi comunitatea ştiinţifică. De atunci, Biserica tot încerca să se revanşeze pentru prejudecăţile de care dăduse dovadă în trecut.

Vigor se opri o clipă să-şi tragă răsuflarea, după lungul urcuş. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-l conduse pe Jacob într-o încăpere aflată chiar lângă Camera Meridianului. Un raft masiv acoperea peretele din spate, umplut până la refuz cu cărţi şi registre legate.

— Conform indexului central, cartea pe care o căutăm noi ar trebui să fie pe cel de-al treilea raft.

Jacob făcu un pas, împiedicându-se de firul întins de-a curmezişul pragului.

Vigor auzi zbârnâitul. Nu avu timp să-l avertizeze.

Dispozitivul incendiar explodă, azvârlindu-l pe Jacob din pragul uşii, direct peste Vigor.

Căzură amândoi pe spate în timp ce zeci de flăcări izbucniră dintr-odată, rostogolindu-se peste ei, ca suflul de foc al unui dragon.

4
ŢĂRÂNĂ DIN ŢĂRÂNĂ

24 IULIE, 12.14 P.M.
WASHINGTON, D.C.

Misiunea fusese catalogată cu codul roşu aprins pentru prioritate, negru pentru repartiţie şi argintiu pentru protocoalele de siguranţa. Directorul Painter Crowe clatină din cap în faţa acestei coloraturi. Probabil ca un birocrat fusese de prea multe ori la magazinul Sherwin-Williams.

Toate instrucţiunile se reduceau la un singur ordin, scris pe rândul de jos: „Sa nu daţi greş!" Când venea vorba de probleme care vizau siguranţa naţională, nu exista locul doi, medalia de argint sau noţiunea de „aproape perfect".

Painter stătea la birou şi se uita peste rapoartele despre agenţii lui. Totul părea în regulă. Acreditările fuseseră stabilite, codurile de securitate aduse la zi, echipamentul fusese verificat şi era complet, orarele prin satelit fuseseră coordonate şi încă alte mii de detalii erau deja aranjate. Painter îşi plimbă degetul în jos, peste analiza costurilor de proiect. Avea programată o întrevedere cu conducerea pentru discutarea bugetului săptămâna următoare.

Se frecă la ochi. Asta ajunsese viaţa lui: birocraţie, rapoarte şi stres. Fusese o zi înfiorătoare. Mai întâi, ambuscada pusa la cale de Breasla, iar acum lansarea unei operaţiuni internaţionale. Totuşi, într-un fel, noile provocări şi responsabilităţi îl entuziasmau. Moştenise Sigma de la fondatorul organizaţiei, Sean McKnight, acum director general la DARPA. Painter nu voia să-şi dezamăgească mentorul. Toată dimineaţa analizaseră împreună ambuscada de la Fort Ketrick şi noua misiune şi stabiliseră strategii, ca odinioară. Sean fusese surprins de liderul de echipă numit de Painter, dar, în cele din urmă, era decizia lui.

Aşadar, misiunea primise aprobarea de începere.

Nu mai rămăsese decât să îşi informeze agenţii. Momentul decolării fusese fixat la ora două dimineaţa. Nu mai avea mult timp. Un avion particular era deja alimentat cu combustibil şi îi

aştepta la Dulles, prin bunăvoinţa companiei Kensington Oil. Era o acoperire perfectă. Painter aranjase chiar el acest ultim detaliu. Lady Kara Kensington îi datora o favoare. Fusese bucuroasă să ajute din nou Sigma.

— Voi, americanii, nu puteţi face nimic singuri? îl mustrase ea.

Interfonul de pe birou scoase un bâzâit.

Apăsă butonul.

— Spune!

— Domnule director Crowe, doctor Kokkalis şi doctor Bryant sunt aici.

— Spune-le să intre.

Se auzi un clinchet când uşa fu deblocată electronic. Monk Kokkalis o împinse şi o lăsă pe Kathryn Bryant să intre prima. Femeia era cu un cap mai înaltă decât fostul membru al Beretelor Verzi. Se mişca graţios, asemenea unei leoaice care îşi ţine în frâu adevărata forţă. Părul castaniu-roşcat, drept, până la umeri, îi era împletit la spate, într-un stil la fel de conservator ca şi hainele: costum bleumarin, bluza albă, pantofi de piele. Singura pată de culoare era o bijuterie, o broşa în formă de broscuţa prinsă pe rever. De aur, cu smaralde. Se asorta perfect cu ochii verzi, strălucitori.

Painter ştia de ce purta broşa de aur. Broscuţa fusese un dar din partea unei echipe amfibii din care făcuse cândva parte, pe vremea când lucra pentru serviciile secrete din cadrul Marinei. Salvase doi bărbaţi, dovedindu-se maestră în mânuirea pumnalului. Însă unul dintre camarazi nu se mai întorsese cu ei. Purta broşa în amintirea lui. Painter bănuia că era ceva mai mult în toată povestea asta, dar din dosar nu aflase mai multe detalii.

— Vă rog să luaţi loc, spuse Painter, salutându-i pe amândoi cu o înclinare a capului. Unde este comandantul Pierce?

Monk se suci pe scaun.

— Gray… comandantul Pierce a avut o urgenţă în familie. Abia s-a întors. O să ajungă aici într-o clipă.

„Îl acoperă”, se gândi Painter. Bun. Era unul din motivele pentru care îl alesese pe Monk Kokkalis pentru aceasta misiune şi îl pusese în aceeaşi echipă cu Grayson Pierce. Se completau unul pe celălalt – dar şi mai important, aveau personalităţi complementare. Monk era cumpătat şi acţiona ca la carte, în vreme ce Grayson reacţiona mai mult instinctiv. Şi totuşi, Grayson îl asculta pe Monk mai mult decât pe oricare alt coleg din Sigma. Monk îi tempera avântul lui Gray. Avea un stil de a glumi şi de a-l lua peste picior care se dovedea mai convingător

decât orice prelegere bine argumentată. Făceau o pereche bună.

Pe de altă parte…

Painter observă cât de înţepată stătea Kat Bryant. Nu era nervoasa, ci mai degrabă curioasă şi nerăbdătoare. Emana încredere de sine. Poate prea multă. Painter hotărâse să o includă în această misiune mai curând datorită experienţei pe care o avea în serviciile de spionaj decât recentelor studii de inginerie. Era familiarizata cu protocoale UE, în special în zona mediteraneană. Avea cunoştinţe de supraveghere microelectronică şi de contraspionaj. Dar, cel mai important, avusese legături cu unul dintre agenţii Vaticanului care urma să participe şi el la aceasta investigaţie, monseniorul Verona. Cei doi lucraseră împreuna la eliminarea unei reţele internaţionale de hoţi de obiecte de arta.

— Atunci, haideţi să rezolvăm cu hârtiile cât timp îl aşteptam pe comandantul Pierce.

Painter le întinse două dosare groase, în mape negre, câte unul pentru Bryant şi Kokkalis. Un al treilea îl aştepta pe Pierce.

Monk remarcă litera grecească argintie, Σ, tipărită pe mapă.

— Aveţi aici toate detaliile acestei misiuni.

Painter lovi cu degetul în monitorul din faţa lui. Cele trei ecrane LED marca Sony – unul în spatele umărului său, unul la stânga şi altul la dreapta – se schimbară de la imaginile panoramice cu peisaje montane, redate în high-definition, în aceeaşi literă Σ argintie.

— Vă voi prezenta chiar eu misiunea şi nu cei de la operaţiuni speciale.

— Compartimentarea informaţiei, spuse Kat încet, cu accentul sudist înmuindu-i plăcut consoanele.

Painter ştia că, la nevoie, putea face să-i dispară din glas până şi cea mai mică urmă de accent.

— Din cauza ambuscadei, continua ea.

Painter dădu din cap.

— Informaţiile au fost restricţionate până la o verificare detaliata a protocoalelor noastre de siguranţă.

— Şi cu toate astea, mai lansăm misiunea? întrebă Monk.

— Nu avem încotro. Ordin de la…

Bâzâitul interfonului îl întrerupse. Painter apăsă butonul.

— Domnule director Crowe, îl anunţă secretara, a sosit doctor Pierce.

— Spune-i să intre.

Uşa se deschise cu acelaşi clinchet şi Grayson Pierce intră în

încăpere. Purta o pereche de blugi negri, marca Levi's, pantofi tot negri, din piele şi o cămaşă albă, apretata. Avea părul pieptănat pe spate, încă ud de la duş.

— Îmi cer scuze, spuse Grayson, oprindu-se între ceilalţi doi agenţi.

Privirea lui tăioasă dezminţea însă orice tentativă de scuză. Rămăsese ţeapăn, aşteptând să fie mustrat.

Şi merita. După ce încălcase protocolul de siguranţa, nu era momentul să facă pe nebunul cu comandantul. Cu toate acestea, un anumit nivel de insubordonare fusese întotdeauna tolerat la comandamentul Sigma. Bărbaţii şi femeile de aici erau cei mai buni dintre cei mai buni. Nu le puteai cere să acţioneze independent pe teren şi apoi să te aştepţi să se spună unui regim de autoritate totalitara la bază. Era nevoie de o mână dibace pentru a găsi o cale de mijloc între cele două.

Painter îl privi fix pe Grayson. Datorita masurilor sporite de siguranţa, comandantul aflase deja că Pierce primise un telefon urgent de la maică-sa, în urma căruia părăsise centrul de comandă. Dincolo de privirea fixă şi hotărâtă a bărbatului din faţa lui, Painter observa o sticlire în ochi, care-i trăda oboseala. Să fi fost de la ambuscada din acea dimineaţa sau de la cele petrecute acasă? Şi era oare el omul potrivit pentru această nouă misiune?

Grayson nu-şi muta privirea dintr-a lui. Aşteptă pur şi simplu.

Întrevederea nu avea ca scop doar discutarea misiunii. Era şi un test.

Painter îi făcu semn să ia loc.

— Familia este importanta, spuse el, scuzându-l. Dar să nu-ţi faci un obicei din a întârzia.

— Nu, domnule.

Grayson traversă încăperea şi se aşeza pe scaun, dar în acest timp privirea îi fugi de la monitoarele cu emblema organizaţiei la dosarele din braţele colegilor săi. Se încruntă. Lipsa mustrărilor îl nedumerise. Bun.

Painter împinse cel de-al treilea dosar înspre Grayson.

— Tocmai începeam să discutăm misiunea.

Luă dosarul. Un licăr de îngrijorare îi luci în ochi, dar nu spuse nimic.

Painter se lăsă pe spate şi atinse din nou ecranul monitorului. O catedrala gotică apăru pe ecranul din stânga, o fotografie din exterior. În dreapta, apăru o imagine din interior. Pretutindeni erau cadavre. Painter ştia că în spatele lui se vedea fotografia

unui contur trasat cu creta în faţa altarului, încă pătat de sânge, indicând locul unde căzuse trupul preotului ucis. Părintele Georg Breitman.

Painter urmări privirile agenţilor trecând de la o imagine la alta.

— Masacrul de la Koln, spuse Kat Bryant.

Painter dădu din cap.

— S-a petrecut la miezul nopţii spre sfârşitul unei slujbe de pomenire a celor Trei Magi. Optzeci şi cinci de oameni au fost ucişi. Motivul pare, la prima vedere, să fie jaful. Racla cu moaşte din incinta catedralei, extrem de valoroasa, a fost sparta.

Painter le prezentă repede câteva imagini cu sarcofagul de aur şi cu rămăşiţele sfărâmate ale vitrinei securizate în care era păstrat acesta.

— Nu s-a furat decât conţinutul. Presupusele oase ale Magilor din Biblie.

— Oase? se miră Monk. Lasă în urmă un cufăr de aur şi iau un sac de oase? Cine ar face aşa ceva?

— Nu se ştie. Există un singur supravieţuitor al masacrului.

Painter le arătă imaginea unui tânăr cărat pe o targă şi încă una cu acelaşi bărbat pe un pat de spital, cu ochii deschişi, dar în stare de şoc.

— Jason Pendleton. American. Douăzeci şi unu de ani. L-au găsit ascuns într-o cabină de spovedanie. Abia dacă mai era coerent când l-au găsit, dar, după un tratament cu sedative, a reuşit să încropească un raport. Criminalii purtau robe şi mantii, ca şi călugării. Nu a putut identifica nici un chip. Au năvălit în catedrală, înarmaţi cu puşti. Câteva persoane au fost împuşcate, inclusiv preotul şi arhiepiscopul.

Alte fotografii apărură, una după alta, pe ecrane: răni provocate de gloanţe, alte contururi trasate cu creta, o reţea de fire roşii care marcau traiectoria împuşcăturilor. Arăta ca scena tipică a unei crime; doar decorul era neobişnuit.

— Şi ce legătură are Sigma cu povestea asta? întreba Kat.

— Au mai fost şi alte cadavre. Oameni care au murit într-un mod inexplicabil. Pentru a pătrunde în incinta de siguranţa, asasinii au folosit un dispozitiv care nu numai că a sfărâmat carcasa de metal şi sticlă antiglonţ, dar, cel puţin aşa spune supravieţuitorul, a declanşat un val de asasinate în întreaga catedrala.

Painter întinse mâna şi apăsa o tastă. Pe toate cele trei ecrane apărură imagini cu alte cadavre. Expresiile celor trei agenţi

rămaseră impasibile. Văzuseră cu toţii suficiente crime, la viaţa lor. Trupurile erau contorsionate, capetele aruncate pe spate. O imagine arăta o faţă fotografiată de aproape. Ochii erau deschişi, corneea opacă şi din colţuri se prelingeau urmele negre ale unor lacrimi de sânge. Buzele erau întinse în spate, îngheţate într-o contracţie de agonie, cu dinţii dezgoliţi, cu gingiile sângerânde. Limba era umflată, crăpată, înnegrită pe margini.

Monk, specialistul în medicină judiciară, îşi îndrepta spatele şi miji ochii. Îi mai plăcea lui s-o facă pe clovnul, dar era un foarte fin observator, aceasta fiind de altfel calitatea sa cea mai mare.

— Aveţi în dosare raportul complet întocmit în urma autopsiei, spuse Painter. Concluzia iniţială a medicilor legişti este că morţile au fost cauzate de o criză de natură epileptica. O manifestare convulsivă extremă asociată cu hipertermie severa, care a determinat creşterea dramatică a temperaturii interne şi lichefierea totală a suprafeţelor externe ale creierului. Toţi au murit cu inima atât de contractata încât nu s-a mai găsit nici urmă de sânge în auricule sau ventricule. Unui bărbat i-a plesnit inima în piept. O femeie cu proteză de metal în femur a fost găsită cu piciorul încă arzând, ore mai târziu, mocnind din interior spre exterior.

Agenţii îşi păstraseră aceleaşi chipuri stoice, dar Monk îşi mijise un ochi şi tenul lui Kat părea să fi devenit o tentă mai palid. Până şi Grayson se holba la imagini, uitând să mai clipească.

Dar Gray fu primul care vorbi.

— Şi suntem siguri că morţile sunt legate de dispozitivul folosit de jefuitori?

— Cât se poate de siguri. Supravieţuitorul îşi aminteşte că a simţit o presiune intensa în cap în clipa în care au pornit dispozitivul. A comparat-o cu senzaţia pe care o ai la aterizare. A simţit-o în urechi. În acest timp, ceilalţi mureau.

— Dar Jason a trăit, spuse Kat trăgând cu putere aer în piept.

— Au supravieţuit şi alţii. Dar cei neafectaţi au fost ulterior împuşcaţi de criminali. Măcelăriţi cu sânge rece.

Monk se foi în scaun.

— Deci, unii au murit şi alţii nu? De ce? A existat vreo legătură între cei care au făcut crizele? Aveau ceva în comun?

— Un singur lucru. Un fapt remarcat chiar şi de Jason Pendleton. Singurii care au suferit crizele par să fi fost cei care se împărtăşiseră.

Monk clipi.

— Acesta este motivul pentru care Vaticanul a contactat autorităţile Statelor Unite. Iar cei de sus ne-au aruncat noua problema în braţe.

— Vaticanul! exclamă Kat.

Painter citi în ochii ei că pricepuse în sfârşit de ce fusese aleasă pentru aceasta misiune, făcând-o să-şi întrerupta programul de studii doctorale.

— Vaticanul se teme de ce s-ar putea întâmpla dacă se află că există o grupare extremista care a ajuns până acolo încât să otrăvească enoriaşii în timpul împărtăşanie, explică Painter. Vor răspunsuri cât mai repede posibil, chiar dacă asta înseamnă încălcarea legislaţiei internaţionale. Echipa voastră va colabora cu doi agenţi din serviciile secrete ale Vaticanului. Ei vor sa ştie de ce tot acest măcel pare gândit să acopere furtul moaştelor Magilor. A fost un gest pur simbolic? Sau ascunde ceva mai mult?

— Şi care este rolul nostru? întreba Kat.

— Să aflaţi cine a pus la cale operaţiunea şi ce dispozitiv a folosit. Dacă a putut ucide într-o manieră atât de specifica şi cu ţintă atât de sigură, trebuie să ştim cu ce ne confruntăm şi cine controlează aceasta teribila armă.

Gray nu spusese nimic, privind imaginile oripilante cu o expresie ce trăda mai degrabă curiozitate ştiinţifica.

— Otrava binară, murmură el în cele din urmă.

Painter se uită la el. Privirile li se întâlniră, ca într-o oglinda – amândoi aveau ochii de culoare albastru-cenuşiu.

— Ce ai spus? întrebă Monk.

— Morţile, spuse Grayson, întorcându-se spre el. Nu au fost declanşate de un singur eveniment. Trebuie sa existe o cauză dublă, cu un factor intrinsec şi unul extrinsec. Dispozitivul – factorul extrinsec – a declanşat criza în masă. Dar nu au răspuns decât cei care se împărtăşiseră. Prin urmare, trebuie să mai existe un factor intrinsec, pe care încă nu îl cunoaştem.

Grayson se întoarse din nou spre Painter.

— S-a dat cumva vin?

— Foarte puţin. Dar toţi au consumat azima de împărtăşanie.

Painter aştepta, urmărind cu atenţie chipul bărbatului. Îl văzu ajungând la o concluzie pentru care experţii avuseseră nevoie de aproape două zile. Existase un motiv, pe lângă inteligenţa şi abilitatea sa fizică, pentru care Grayson îi atrăsese atenţia lui Painter.

— Înseamnă că azima de împărtăşanie a fost otrăvită, spuse Grayson. Nu există altă explicaţie. Victimele au ingerat ceva

împreuna cu anafura. Şi, odată contaminate, s-a putut acţiona.

Privirea lui Grayson o întâlni din nou pe a lui Painter.

— Ostia a fost examinată la laborator?

— Nu s-a găsit o cantitate suficientă în stomacul victimelor pentru a se putea face o analiză completă. Dar a mai rămas după împărtăşanie. Au trimis-o în laboratoarele din toată Europa.

— Şi?

Oboseala dispăruse din ochii bărbatului. Era cât se poate de apt să-şi îndeplinească datoria. Dar testul nu se sfârşise încă.

— Nu s-a găsit nimic, continua Painter. Analizele nu au descoperit nimic altceva în afară de făină de grâu, apă şi ingredientele obişnuite de coacere folosite la fabricarea azimei.

Cuta dintre sprâncenele lui Grayson se adânci.

— E imposibil!

Painter remarcă nota de încăpăţânare din vocea bărbatului. Era ferm că are dreptate.

— *Trebuie* să fie ceva, insistă Grayson.

— Au fost consultate şi laboratoarele DARPA. Rezultatul a fost acelaşi.

— Atunci, s-au înşelat.

Monk întinse mâna, ca să-l calmeze.

Kat îşi încrucişa braţele, analizând problema.

— În cazul ăsta, trebuie să existe o altă explicaţie pentru…

— Rahat! i-o reteză Grayson. Toate laboratoarele s-au înşelat.

Painter îşi stăpâni un zâmbet. Calităţile de lider ale bărbatului din faţa lui începeau să iasă la suprafaţă: minte ascuţită, încredere neclintită, dispus să asculte, dar greu de convins odată ce îşi formase o părere.

— Ai dreptate, spuse Painter în cele din urmă.

În vreme ce Monk şi Kat păreau nedumeriţi, Grayson se mulţumi doar să se lase pe spate, în scaun.

— Laboratoarele noastre au găsit, într-adevăr, ceva.

— Ce?

— Au carbonizat mostra până au desfăcut-o în părţile componente şi au separat toţi compuşii organici. Au înlăturat apoi fiecare element identificat pe măsură ce spectometrul de masă îl măsura. Însă, după ce totul fusese înlăturat, le mai rămăsese încă pe scală un sfert din greutatea uscată a ostiei. Un praf uscat, albicios.

— Nu înţeleg, spuse Monk.

Grayson îi explică:

— Praful rămas nu putea fi detectat de echipamentul de

analiză.

— Îl vedeau pe scală, dar aparatura arăta că nu e nimic acolo.

— Asta e imposibil! spuse Monk. Avem aici cel mai bun echipament din lume.

— Şi totuşi, nu l-a detectat.

— Probabil că substanţa sub formă de praf este cu desăvârşire inertă, spuse Grayson.

Painter dădu din cap.

— Aşa că băieţii noştri au continuat să-l testeze. L-au încălzit până la punctul de topire, 1 160 de grade. Odată topit, a format un lichid limpede. După ce au scăzut temperatura, s-a întărit sub formă de sticlă de chihlimbar. Când au pisat sticla în mojar, s-a transformat din nou în praf alb. În toate stadiile însă, componentul a rămas inert, nedetectabil de către aparatura modernă.

— Ce se comporta aşa? întrebă Kat.

— Un element pe care îl cunoaştem cu toţii, dar într-o stare ce a fost descoperită cu doar vreo două decenii în urmă.

Painter aduse pe ecran următoarea imagine. Înfăţişa un electrod de carbon într-o cameră de gaz inert.

— Unul dintre tehnicieni a lucrat la Universitatea Cornell, unde a fost făcut acest test. Au efectuat o vaporizare fracţionară a prafului asociata cu spectroscopie de emisie. Folosind o tehnica de electroliză, au reuşit să facă praful să revină la starea lui mult mai comună.

Lovi iar ecranul pentru a arăta ultima fotografie. Era o imagine de aproape a electrodului negru, cu singura excepţie că acesta nu mai era negru.

— Au reuşit să facă substanţa transformata să adere la tija de carbon.

Electrodul negru, acum placat, sclipea sub lampă, strălucitor şi inconfundabil.

Grayson se aplecă în faţă, pe scaun.

— Aur!

6. 24 P.M.
ROMA, ITALIA

Sirena maşinii urla în urechile lui Rachel. Stătea pe scaunul de lângă şofer, în maşina de patrulă a Carabinierilor, plină de

vânătăi dureroase, cu capul vâjâindu-i. Dar tot ceea ce simţea era un fior ca de gheaţa, la gândul că unchiul Vigor ar fi putut fi mort. Spaima ameninţa să o sufoce. Nu mai putea să respire şi i se împăienjeniseră ochii.

Rachel abia dacă-l auzi pe poliţistul de patrulă vorbind în staţie. Vehiculul lui fusese primul care sosise la scena ambuscadei de pe stradă. Refuzase să primească îngrijiri medicale şi îşi folosise autoritatea de locotenent ca să-i ordone bărbatului să o ducă în Vatican.

Maşina ajunse la podul de peste Tibru. Rachel privea doar înainte. Dincolo de canal, apăru domul strălucitor al Catedralei Sfântul Petru, înălţându-se deasupra tuturor celorlalte clădiri. Soarele la asfinţit îl scălda într-o baie de aur şi argint. Dar ceea ce văzu înălţându-se în spatele bisericii o făcu să se ridice de pe scaun. Se apucă din instinct cu mâinile de bord.

O coloană densă de fum negru se răsucea pe cerul indigo.

— Unchiul Vigor…

Rachel auzi şi alte sirene răsunând pe malurile fluviului. Maşini de pompieri şi alte vehicule de urgenţă.

Înşfăca braţul poliţistului de patrulă. Ar fi vrut să-l împingă la o parte şi să treacă ea la volan. Dar nu se simţea încă în stare.

— Nu poţi să mergi mai repede?

Carabinierul Norre dădu din cap. Era tânăr, abia numit în funcţie. Purta uniforma neagră cu dungă roşie la pantaloni şi o eşarfă argintie de-a curmezişul pieptului. Trase de volan şi urcă pe trotuar, ca să ocolească un ambuteiaj. Cu cât se apropiau mai mult de Vatican, cu atât aglomeraţia era mai mare. Sosirea atâtor vehicule de urgenţa paralizase complet traficul în zonă.

— Ia-o înspre Poarta Sfânta Ana! îi ordona ea.

Tânărul întoarse volanul şi reuşi să intre pe o alee care îi scoase în apropiere de Porta Sant Anna. În faţa lor, sursa incendiului deveni evidentă. Dincolo de zidurile Cetăţii Vaticanului, Turnul Vânturilor era a doua clădire ca mărime din oraş. Etajele superioare erau în flăcări. Turnul se transformase într-o torţă de piatră.

„Oh, nu…!”

În acest turn se găseau o parte din Arhivele Vaticanului. Ştia că unchiul ei se dusese să facă cercetări în biblioteca Sfântului Scaun. După ceea ce i se întâmplase ei, era imposibil ca incendiul să fie un simplu accident.

Maşina frână brusc, aruncând-o pe Rachel în faţă. Simţi centura de siguranţă tăindu-i pieptul. Îşi luă cu greu ochii de la

turnul în flăcări.

În faţa lor, traficul era complet blocat.

Rachel nu mai putea aştepta. Înşfăcă mânerul portierei, o deschise şi începu să se strecoare afară din maşină.

Simţi nişte degete prinzându-i umărul, ţinând-o în loc.

— *Tenente* Verona, spuse Carabiniere Norre, poftim! S-ar putea să aveţi nevoie de asta.

Rachel privi pistolul negru, o Beretta 92, arma de serviciu a bărbatului. O luă, dând din cap în semn de mulţumire.

— Anunţă la secţie. Spune-i generalului Rende de la TPC că m-am întors în Vatican. Poate să mă găsească prin Biroul de Secretariat.

Tânărul dădu din cap în semn că a înţeles.

— Aveţi grijă, *Tenente.*

Printre urletele sirenelor ce se auzeau din toate direcţiile, Rachel o porni la pas. Îndesă pistolul sub cureaua pantalonilor şi-şi scoase bluza pe deasupra ca sa ascundă Beretta. Cum nu purta uniforma, nu era o idee bună să fie văzută alergând spre o situaţie de urgenţa cu o armă în mâna.

Trotuarele erau pline de oameni. Rachel începu să se strecoare printre maşinile blocate în stradă şi trecu chiar peste capota uneia dintre ele pentru a-şi putea continua drumul. Văzu în faţă o maşină roşie, de pompieri, îndreptându-se spre Poarta Sfânta Ana. Abia reuşea să înainteze. Un grup de gărzi elveţiene forma câte o baricadă în fiecare parte. Alertă maximă. Nu mai aveau halebardele de ceremonie. Fiecare bărbat ţinea în mână o puşcă de asalt.

Rachel îşi făcu loc cu coatele prin mulţime până ajunse în dreptul gărzilor.

— Locotenent Verona de la Corpul de Carabinieri! strigă ea cu braţele ridicate, cu actul de identitate în mână. Trebuie să ajung la cardinalul Spera!

Expresiile gardienilor râmaseră dure, neclintite. În mod evident, li se ordonase să blocheze intrarea în Cetatea Sfântă, să nu lase pe nimeni să treacă, în afara personalului de urgenţă. Un locotenent de Carabinieri nu avea autoritate în faţa gărzilor elveţiene.

Din spatele liniei însă, un gardian înaintă înspre ea, îmbrăcat într-o uniformă bleumarin-închis. Rachel îl recunoscu – era bărbatul cu care vorbise ceva mai devreme. Îşi făcu loc printre gărzi până în dreptul ei.

— Locotenent Verona, spuse el. Mi s-a ordonat să vă escortez.

Veniţi cu mine.

Se întoarse pe călcâie şi o luă înainte.

Rachel se grăbi să-l prindă din urmă în timp ce intrau pe poartă.

— Unchiul meu… monseniorul Verona…

— Eu nu ştiu decât că trebuie să vă escortez la *eliport.*

O conduse spre un vehicul electric, parcat chiar lângă poartă.

— Ordinele cardinalului Spera.

Rachel urcă în vehicul. Maşina de pompieri trecu prin faţa lor şi intră în curtea largă din faţa Muzeului Vaticanului. Se alătură celorlalte maşini de intervenţie, printre care şi două transportoare militare, cu mitraliere montate deasupra.

Când primi semnalul de liberă trecere, gardianul o luă spre dreapta, ocolind blocajul ce se formase în faţa muzeului. Deasupra lor, turnul continua să ardă. De undeva din depărtare, un jet de apă explodă în sus, încercând să ajungă la focul de la etajele superioare. Limbi de flăcări ieşeau pe ferestrele ultimelor trei nivele. Nori grei de fum negru se ridicau răsucindu-se. Turnul era o cutie de lemn uscat, umplută cu zeci de mii de cărţi, pergamente şi suluri de hârtie.

Era un dezastru de proporţii. Tot ceea ce scăpa de foc, avea să fie distrus de apă şi de fum. Secole de arhive, de înregistrare a istoriei occidentale… distruse!

Şi totuşi, temerile lui Rachel se îndreptau acum într-o singură direcţie.

Unchiul Vigor!

Maşinuţa trecu pe lângă garajul cetăţii şi coborî pe un drum pavat. Mergeau în paralel cu Zidul Leonine, stânca de piatră şi mortar care împresura Cetatea Vaticanului. Încercuiră complexul muzeului şi ajunseră la grădinile întinse, care acopereau jumătatea din spate a oraşului-cetate. Fântânile arteziene dansau în depărtare. Lumea era pictată în nuanţe de verde. Părea o schimbare prea pastorală faţă de peisajul infernal din spatele lor, plin de fum, foc şi urlet de sirene.

Îşi continuară drumul în tăcere, până când ajunseră chiar în capătul grădinilor.

Destinaţia lor le apăru în faţă, ascunsă într-un alcov de cărămidă – eliportul Vaticanului. Transformat din nişte foste terenuri de tenis, eliportul era format doar dintr-o suprafaţă întinsă, de beton şi o serie de dependinţe.

Pe pista de decolare era un singur elicopter, izolat de agitaţia din spatele lor. Elicea începuse să se învârtă şi prindea, încet,

viteza. Motorul scânci. Rachel recunoscu aparatul alb şi solid. Era elicopterul privat al papei, numit, în glumă şi „papacopterul”.

Recunoscu de asemenea roba neagră şi eşarfa roşie a cardinalului Spera. Stătea în uşa deschisa din dreptul scaunului pasagerului, uşor aplecat pentru a se feri de elicea care se rotea. Cu o mână, îşi ţinea scufia pe cap.

Se întoarse când auzi maşina apropiindu-se şi ridică o mână în semn de salut. Maşinuţa electrică se opri la câţiva metri distanţă. Rachel sări aproape din mers. Alergă înspre cardinal.

Acesta trebuia, cu siguranţa, să ştie ce se întâmplase cu unchiul ei.

Alba sau neagră…

Din spatele elicopterului, o siluetă ieşi şi se apropie grăbită de ea. Rachel se repezi asupra bărbatului şi-l strânse cu putere în braţe, sub lamele elicei care se învârtea tot mai repede deasupra capetelor lor.

— Unchiule Vigor…

Lacrimile îi şiroiau pe faţă, fierbinţi, topind gheaţa din jurul inimii.

Bărbatul o împinse la o parte.

— Ai întârziat, copilă.

— Am fost… reţinută, răspunse ea.

— Da, am auzit. Generalul Rende m-a informat că ai fost atacată.

Rachel privi în spate, spre turnul cuprins de flăcări. Simţi mirosul de fum din părul unchiului ei. Avea sprâncenele uşor arse.

— Se pare că nu doar eu am fost atacată. Slavă Domnului că eşti teafăr!

Chipul unchiului se întunecă, vocea îi deveni gravă.

— Din nefericire, n-am avut toţi norocul ăsta.

Rachel îi surprinse privirea.

— Jacob a fost ucis în explozie. Trupul lui m-a acoperit, m-a salvat.

Rachel îi simţi durerea din glas. Răzbătea chiar şi prin huruitul elicopterului.

— Haide! Trebuie să plecăm.

Unchiul Vigor o împinse spre elicopter. Cardinalul Spera le făcu un semn din cap.

— Trebuie opriţi, spuse el apăsat.

Rachel urcă în elicopter, după unchiul ei. Îşi puseră centurile de siguranţă în timp ce uşile se închideau. Izolaţia groasă

estompa zgomotul, dar Rachel auzi totuşi turaţiile motorului. Aparatul se ridică numaidecât de la pământ şi începu să se înalţe în aer.

Unchiul Vigor stătea în scaun, legat cu centura de siguranţă, cu capul plecat, cu ochii închişi. Buzele îi tremurau în timp ce rostea o rugăciune tăcută. Pentru Jacob… sau poate chiar pentru ei doi.

Rachel aşteptă până deschise ochii. Ieşiseră deja din Vatican şi erau deasupra fluviului Tibru.

— Atacatorii… începu Rachel. Conduceau maşini cu numere de Vatican.

Unchiul dădu din cap. Nu părea surprins.

— Se pare că nu doar Vaticanul are spioni peste graniţă, ci, la rândul lui, este spionat şi de cineva din interior.

— Cine…?

Cu un geamăt, unchiul Vigor o întrerupse. Îşi îndrepta spatele, duse mâna în buzunarul jachetei şi scoase o foaie de hârtie împăturită. I-o întinse fetei.

— Supravieţuitorul atacului de la Koln a făcut această descriere unui portretist. Asta a văzut băiatul brodat pe pieptul unuia dintre atacatori.

Rachel despături hârtia. Redat în detalii impresionante, văzu desenul unui dragon roşu, cu aripile întinse, cu coada răsucită, înfăşurată în jurul propriului gât.

Lăsă mâna să-i cadă pe genunchi şi-i aruncă o privire pătrunzătoare unchiului ei.

— E un simbol vechi, spuse unchiul Vigor. Datează încă din secolul al XIV-lea.

— Şi ce simbolizează?

— Curtea Dragonului.

Rachel clătină din cap. Nu mai auzise de el.

— E un cult alchimist medieval, creat dintr-o schismă a Bisericii timpurii, aceeaşi schismă care a fost martoră la apariţia papilor şi antipapilor.

Rachel auzise de antipapii Vaticanului, bărbaţi care ocupaseră funcţia de conducători ai Bisericii Catolice, dar a căror alegere fusese ulterior decretată necanonică. Motivele erau diverse, cele mai frecvente fiind uzurparea şi exilul papei legitim ales, de obicei de către o partidă militantă susţinută de un rege sau de un împărat. Din secolul al II-lea până într-al XV-lea, patruzeci de antipapi ocupaseră scaunul papal. Cea mai tumultuoasă perioadă însă fusese în timpul secolului al XIV-lea, când pontificatul legitim

fusese izgonit din Roma şi mutat în Franţa. Timp de şaptezeci de ani, papii domniseră în exil, în vreme ce Roma fusese guvernată de o serie de antipapi corupţi.

— Ce legătură are cultul ăsta străvechi cu situaţia noastră de acum? întrebă Rachel.

— Curtea Dragonului este activă, chiar şi în ziua de azi. Suveranitatea ei este recunoscută până şi de UE, similară cu cea a ordinului Cavalerilor de Malta, care a deţinut statut de observator în cadrul Naţiunilor Unite. Obscura Curte a Dragonului a fost asociată cu Consiliul European al Prinţilor, Cavalerii Templieri şi Ordinul Rosicrucian. Curtea Dragonului a recunoscut public că are membri în rândurile Bisericii Catolice. Chiar şi aici, în Vatican.

— Aici?

Rachel nu-şi putu ascunde uimirea din voce. Ea şi unchiul Vigor fuseseră luaţi în vizor. De către cineva din interiorul Vaticanului.

— Cu câţiva ani în urmă, a fost un scandal destul de mare, continuă unchiul Vigor. Un fost preot iezuit, părintele Malachi Martin, a scris despre o aşa-zisă „biserică secretă” din interiorul Bisericii. Era un învăţat care vorbea şaptesprezece limbi, autor al multor texte scolastice şi unul dintre apropiaţii papei Ioan al XXIII-lea. Lucrase aici, în Vatican, timp de douăzeci de ani. Ultima lui carte, scrisă chiar înainte de a muri, vorbea despre un cult alchimist aflat chiar în interiorul Vaticanului, care desfăşura ritualuri în secret.

Rachel simţi un val de greaţă, fără nici o legătură cu faptul că elicopterul tocmai schimbase direcţia, îndreptându-se spre aeroportul internaţional de lângă Fiumicino.

— O biserică secretă în interiorul Bisericii? Şi crezi că ea e răspunzătoare pentru masacrul de la Koln? De ce? Care e motivul?

— Motivul pentru care au furat moaştele Magilor? N-am nici cea mai vagă idee.

Rachel tăcu preţ de câteva clipe, cântărind în minte noile informaţii. Ca să prinzi un criminal trebuia mai întâi de toate să îl cunoşti. Clarificarea motivelor oferea adesea mai multe informaţii decât dovezile fizice.

— Ce altceva mai ştii despre această Curte? întrebă ea.

— În ciuda lungii sale istorii, nu mare lucru. În secolul al VIII-lea, împăratul Carol cel Mare a cucerit vechea Europă în numele Sfintei Biserici, zdrobind religiile păgâne şi înlocuindu-le cu

creştinismul.

Rachel dădu din cap. Cunoştea prea bine tacticele brutale ale lui Carol cel Mare.

— Dar zarurile s-au întors, continuă unchiul Vigor. Ceea ce a căzut cândva în dizgraţie, revine la modă. În secolul al XII-lea, a început să renască o credinţă gnostică, mistică, încurajată în secret de aceiaşi împăraţi care, odinioară, o condamnaseră cu atâta duritate. Încet, s-a format o schismă – Biserica s-a îndreptat spre catolicismul de astăzi, în vreme ce împăraţii şi-au continuat practicile gnostice. Schisma a atins punctul maxim în timpul secolului al XIV-lea. Pontificatul exilat, din Franţa, tocmai se întorsese. Pentru a face pace, împăratul Sfântului Imperiu Roman, Sigismund de Luxemburg, a susţinut politic Vaticanul, mergând chiar până acolo încât să scoată în afara legii practicile gnostice, în rândul claselor inferioare.

— Doar în rândul claselor inferioare?

— Aristocraţia a făcut excepţie. În vreme ce interzicea credinţele mistice în rândul oamenilor obişnuiţi, împăratul a creat o societate secretă a familiilor regale din Europa, dedicată alchimiei şi scopurilor mistice. Aşa-numitul Ordinis Draconis. Curtea Imperială a Dragonului Regal. A continuat să existe până în ziua de azi. Dar există multe secte în diverse ţări. Unele sunt inofensive, strict ceremoniale, însă altele, recent apărute, sunt conduse de lideri necruţători. Pun pariu că, dacă într-adevăr Curtea Dragonului e implicată în povestea asta, avem de-a face cu una din aceste ramuri înverşunate.

Rachel trecu, fără să-şi dea seama, la procedura de interogatoriu. „Cunoaşteţi adversarul!”

— Şi care este scopul acestor secte?

— Ca în orice cult al aristocraţiei, aceşti lideri extremişti cred că ei şi membrii organizaţiei lor sunt conducătorii de drept şi aleşii omenirii. Că s-au născut pentru a guverna lumea, drept cuvenit lor prin puritatea sângelui.

— Sindromul superiorităţii de rasă al lui Hitler.

Unchiul Vigor aprobă din cap.

— Dar ei vor mai mult. Nu doar să fie regii lumii. Caută toate formele de cunoştinţe străvechi ca să-şi lărgească şi mai mult sfera lor malefică de influenţă.

— Se aventurează acolo unde Hitler s-a temut să meargă, murmură Rachel.

— În mare, afişează un aer auster de superioritate, în timp ce manipulează scena politică din spatele unui paravan de ritualuri

şi mister. Lucrează cu grupări elitiste cum ar fi Skull and Bones din America[11] sau Bilderburg din Europa. Acum însă şi-au scos ghearele – sfidătoare, însângerate.

— Ce înseamnă asta?

Unchiul Vigor clătină din cap.

— Mă tem că această sectă a descoperit ceva de importanţă majoră, ceva ce i-a făcut să iasă din ascunzătoare.

— Şi crimele?

— Un avertisment transmis Bisericii. Ca şi atacurile asupra noastră. Cele două tentative simultane de crimă petrecute astăzi nu pot fi o simpla coincidenţă. Cu siguranţă, au fost comandate de Curtea Dragonului, ca să ne încetinească şi să ne sperie. Nu poate fi o coincidenţă. Curtea îşi încordează muşchii, îşi arată colţii, încearcă să facă Biserica să dea înapoi. Îşi leapădă pielea pe care a purtat-o timp de secole.

— Dar în ce scop?

Unchiul Vigor se lăsă pe spate şi ofta.

— Ca să atingă ţelul tuturor nebunilor.

Rachel îl privea în continuare nedumerită.

Îi răspunse printr-un singur cuvânt:

— Armageddon!

4.04 P.M. EST (Eastern Standard Time)
ÎN AER, DEASUPRA ATLANTICULUI

Gray îşi scutură paharul, făcând cuburile de gheaţă să se lovească între ele, cu un clinchet cristalin.

Kat Bryant îşi ridica privirea. Stătea în faţa lui, în cabina capitonată a avionului particular. Tăcea, dar sprânceana ei încruntată vorbea de la sine. Încerca să se concentreze asupra dosarului misiunii – pentru a doua oară. Gray îl citise deja din scoarţă-n scoarţa. Nu găsea ca ar fi necesar să-l mai studieze o dată. Prefera să privească cerul albastru-cenuşiu de deasupra Oceanului Atlantic, încercând să-şi dea seama de ce oare fusese ales tocmai el ca lider al misiunii. La treisprezece mii de metri înălţime, nu avea încă nici un răspuns.

Îşi roti scaunul, se ridica şi se îndreptă spre barul de mahon, din fundul cabinei. Clătină din nou din cap, uimit de luxul de aici:

[11] Ordinul Craniul şi Oasele – societate secretă care îşi desfăşoară activitatea la Colegiul Yale, din SUA. (n. tr.).

cristale Waterford, lemn de nuc autentic, scaune din piele. Arăta ca un pub englezesc, la o scară mai mică.

Dar cel puţin îl cunoştea pe barman.

— Încă o cola? întreba Monk.

Gray îşi puse paharul pe tejgheaua barului.

— Nu. Cred că mi-am atins limita.

— Nu ţii la băutură, glumi prietenul său.

Gray se întoarse cu faţa spre cabină. Tatăl său îi spusese cândva că felul în care te comporţi reprezintă jumătatea drumului spre ceea ce vrei să ajungi. Desigur, el se referea atunci la angajarea lui Gray ca muncitor necalificat la o sonda, unde era chiar el inginer supraveghetor. Gray avea pe atunci doar şaisprezece ani şi îşi petrecuse toată vara sub soarele torid din estul Texasului, muncind din greu în vreme ce prietenii lui din liceu se distraseră pe plajele din South Padre Island. Cuvintele tatălui său încă-i mai răsunau în minte: „Ca să fi bărbat, trebuie mai întâi să te porţi ca un bărbat!”

Poate că acelaşi lucru era valabil şi în cazul unui lider.

— Gata, ajunge cu buchiseala! spuse el, atrăgându-i atenţia lui Kat.

Se uita apoi la Monk.

— Şi tu, cred că ai explorat îndeajuns misterele dulapului cu băuturi.

Monk ridică din umeri şi veni în zona cabinei principale.

— Mai avem mai puţin de patru ore de zbor, spuse Gray.

Avionul lor, un Citation X construit la comanda, zbura aproape cu viteza sunetului. Aveau să aterizeze în Germania la două, ora locală, în toiul nopţii.

— Vă sugerez să încercăm cu toţii să dormim puţin. Odată ajunşi, n-o să mai avem timp de odihna.

Monk căscă.

— Mie nu trebuie să-mi spui de două ori, comandante.

— Dar mai întâi, hai să trecem în revistă informaţiile. Că doar am primit cu duiumul.

Gray arătă cu mâna spre scaunele de lângă el. Monk se prăvăli într-unul. Gray se aşeză şi el, faţă în faţă cu Kat. Stăteau toţi în jurul unei mese.

În vreme ce pe Monk îl ştia încă de când intrase în Sigma, căpitanul Kathryn Bryant rămânea pentru Gray o persoană prea puţin cunoscută. Era atât de adâncită în tot felul de studii, încât puţini dintre membrii Sigma se puteau lăuda că o cunosc cu adevărat. În cea mai mare parte, rămăsese cu reputaţia pe care

şi-o câştigase de la recrutare. Un agent o descrisese ca fiind un „computer ambulant”. Faptul că lucrase ca agent de informaţii sporea şi mai mult misterul din jurul ei. Umbla vorba că activase chiar la *spionii negri.* Dar nimeni nu ştia sigur. Trecutul ei era strict confidenţial, chiar şi pentru colegii de la Sigma. Astfel de secrete nu făcuseră decât să o izoleze şi mai mult.

Gray avea şi el o problemă cu trecutul femeii. Avea motive personale să-i antipatizeze pe cei de la spionaj. Operau de la distanţă, departe de câmpul de luptă, mai departe chiar decât piloţii de bombardamente – dar acţiunile lor erau mult mai periculoase. Mâinile lui Gray erau pătate de sânge din cauza unui agent de informaţii care-şi făcuse prost treaba. De sânge nevinovat. Nu putea scăpa de o anumită doza de neîncredere.

O privi atent pe Kat. Ochii verzi îi erau duri. Întreg trupul îi părea încordat. Lăsă trecutul la o parte. Acum, era colega lui de echipă.

Inspiră adânc. Şi el era comandantul ei.

„Poartă-te ca atare...”

Îşi drese vocea. Era timpul să se apuce de treabă. Ridică un deget.

— Aşadar... în primul rând, ce ştim?

Îi răspunse Monk, cu o mină foarte serioasă:

— Nu prea multe.

Kat afişa aceeaşi expresie impasibilă.

— Ştim că autorii masacrului au legătură, într-un fel sau altul, cu un cult cunoscut sub numele de Curtea Dragonului Roşu.

— E ca şi cum ai spune că au legătură cu Hari Krishna, i-o întoarse Monk. Gruparea asta e la fel de ascunsă şi de răspândită ca o ciupercă. Nu avem nici cea mai vagă idee cine se află, de fapt, în spatele întregii poveşti.

Gray dădu din cap. Primiseră ultimele informaţii prin fax, chiar în avion. Dar ceea ce-l îngrijora şi mai mult era vestea atentatelor la viaţa coechipierilor lor din Vatican. Cu siguranţă şi de această dată fusese tot Curtea Dragonului. Dar de ce? Spre ce zonă de război clandestin se îndreptau? Avea nevoie de răspunsuri.

— Atunci, haideţi să analizăm situaţia, spuse Gray, realizând că vorbea exact ca directorul Crowe.

Ceilalţi doi îl priviră, aşteptând.

— Ne întoarcem la elementele de bază: mijloace, motiv şi ocazii.

— Ocazia a fost cum nu se poate mai bună, spuse Monk. Au

lovit după miezul nopţii. Când majoritatea străzilor erau pustii. Dar de ce nu au aşteptat să se golească şi catedrala?

— Ca să transmită un mesaj, răspunse Kat. O lovitură împotriva Bisericii Catolice.

— Nu putem face această presupunere, zise Monk. Încearcă să priveşti dintr-o perspectivă mai largă. Poate că a fost o diversiune. Menita să ne trimită pe o pista falsă. Au comis un masacru atât de oribil, încât nimeni să nu mai acorde atenţie faptului că s-au furat nişte oase prăfuite.

Kat nu păru convinsă, dar femeia era greu de citit – îşi juca bine cartea. Parcă ar fi învăţat asta undeva.

Gray puse capăt disputei.

— Oricum ar fi, pentru moment, discuţia cu privire la *ocazie* nu ne oferă nici o pistă în legătură cu cine ar fi putut comite masacrul. Hai să trecem la motive.

— De ce să fure nişte oase? spuse Monk clătinând din cap şi îndreptându-şi spatele. Poate vor să le vândă înapoi Bisericii Catolice, împotriva unei recompense.

Kat clătină din cap.

— Dacă voiau doar bani, ar fi luat racla de aur. Prin urmare, trebuie să mai fie ceva în legătură cu oasele. Ceva despre care noi nu ştim nimic. Poate că ar fi mai bine să lăsăm pista asta în seama persoanelor noastre de contact de la Vatican.

Gray se încruntă. Nu-i plăcea să colaboreze atât de strâns cu Vaticanul. Prea multă secretomanie şi dogmă religioasă. Fusese crescut în religia romano-catolică şi, deşi era destul de credincios, mai studiase şi alte religii şi filosofii: budismul, taoismul, iudaismul. Învăţase mult, dar nicăieri nu găsise răspunsul la această întrebare: Ce anume căuta?

Gray clătină din cap.

— Momentan şi *motivul* acestei crime rămâne necunoscut. O să cercetăm problema în profunzime după ce ne întâlnim cu ceilalţi. Prin urmare, ne mai rămân doar *mijloacele.*

— Şi aici discutăm strict despre problema financiară, spuse Monk. Operaţiunea a fost bine planificată şi impecabil executată. Numai dacă ne gândim la numărul de persoane implicate, ne dăm seama că a fost extrem de costisitoare. În toată povestea asta, colcăie banii.

— Banii şi un nivel de tehnologie pe care noi nu îl înţelegem, spuse Kat.

Monk dădu din cap.

— Dar praful ala ciudat, de aur, din azimă?

— Aur monoatomic, murmură Kat, încreţindu-şi buzele.

Gray îşi imagină electrodul placat cu aur. Primiseră, în dosare, informaţii suplimentare despre această ciudată formă de aur, rezultate ale cercetărilor efectuate în laboratoare din întreaga lume: British Aerospace, Laboratoarele Naţionale Aragonne, Laboratoarele Boeing din Seattle, Institutul Niels Bohr din Copenhaga.

Praful nu fusese aur obişnuit, nu era doar pudra de aur. Fusese o stare elementară complet nouă a aurului, clasificată ca *starea M.* În loc să aibă matriţa metalică obişnuita, pudra alba era aur divizat în atomi individuali. Monoatomic sau în stare M. Până de curând, oamenii de ştiinţa nu bănuiseră că aurul se poate transmuta, nici în mod natural, nici artificial, într-o formă inerta, de praf alb.

Dar ce însemnau toate astea?

— Bine, spuse Gray, am citit cu toţii dosarul. Să discutăm aspectul ăsta. Să vedem dacă ne conduce undeva.

Monk vorbi:

— În primul rând, nu doar aurul se comporta aşa. Să nu uităm asta. Se pare că toate metalele intermediare din tabelul periodic – platina, rodiu, iridiu şi altele – se pot dizolva, la rândul lor, în praf.

— Nu se dizolvă, spuse Kat.

Se uită la dosarul în care se găseau copii ale unor articole din *Platinum Metals Review, Scientific American* şi chiar *Jane's Defense Weekly,* jurnalul Ministerului de Apărare al Marii Britanii. Părea că arde de nerăbdare să deschidă mapa.

— Termenul este *dezintegrare,* continuă ea. Aceste elemente în stare metalica se descompun atât în atomi individuali, cât şi în micromănunchiuri. Din punct de vedere al fizicii, această stare apare când electronii „de înaintare” şi „de întoarcere” fuzionează în jurul nucleului atomului, moment în care fiecare atom îşi pierde reactivitatea chimică faţă de vecinul său.

— Vrei să spui că nu mai stau *lipiţi* unul de altul.

Lui Monk îi jucau ochii în cap, uşor amuzaţi.

— Pe înţelesul tuturor, da, asta e ideea, zise Kat cu un oftat. Tocmai această lipsă de reactivitate chimică face metalele să îşi piardă aspectul *metalic* şi să se dezintegreze în praf. Un praf care poate fi detectat cu aparatura obişnuita de laborator.

— Aha… făcu Monk.

Gray se încrunta la Monk. Acesta ridica din umeri. Gray ştia prea bine că prietenul lui făcea pe prostul.

— Eu cred, continuă Kat fără să remarce schimbul de priviri, că autorii masacrului ştiau de aceasta lipsă de reactivitate chimică şi s-au bazat pe ideea că praful de aur nu va fi niciodată detectat. Asta a fost a doua lor greşeala.

— A doua? întrebă Monk.

— Au lăsat un martor în viaţă. Un tânăr. Jason Pendleton.

Kat deschise mapa din faţa ei. Părea să fi cedat în cele din urma tentaţiei.

— Revenind la chestiunea cu aurul. Ce spuneţi de lucrarea asta despre superconductibilitate?

Gray dădu din cap. Trebuia să-i recunoască meritele lui Kat. Descâlcise cel mai intrigant aspect al metalelor în stare M. Până şi Monk renunţase la atitudinea glumeaţă.

Kat continua:

— Deşi praful pare inert când este analizat cu echipamentele de laborator, starea atomică este departe de a avea o energie scăzută. E ca şi când fiecare atom ar fi luat energia pe care o folosise pentru a reacţiona cu vecinul său şi ar fi transformat-o în energie internă, îndreptată spre el însuşi. Energia a deformat nucleul atomului, întinzându-l într-o formă lunguiaţă, numită…

Cercetă articolul plimbându-şi degetele peste cuvinte. Gray observă că denumirea fusese evidenţiată cu galben fosforescent.

— O stare asimetrica de mobilitate atomică ridicată, spuse ea. În fizică se ştie că astfel de atomi pot transmite energie de la un atom la următorul fără să piardă energie netă.

— Creşterea conductivităţii, spuse Monk, fără să se mai prefacă.

— Energia transmisă într-un superconductor continuă să treacă prin material fără să piardă deloc putere. Un superconductor perfect ar permite acestei energii să curgă la infinit, până la sfârşitul timpului însuşi.

Urmară câteva clipe de linişte. Se gândeau cu toţii la multiplele şi uluitoarele implicaţii ale acestei teorii.

Monk vorbi primul.

— Grozav! Aşadar, am redus misterul la nivelul nucleelor atomice. Hai să dăm un pic înapoi. Ce legătură au toate astea cu masacrul din catedrala? De ce să otrăvească azima cu praful ăsta ciudat, de aur? Şi cum au făcut ca praful să omoare atâţia oameni?

Toate erau întrebări de bun-simţ. Kat îşi închise mapa, recunoscând şi ea, prin acest gest tacit, că răspunsul nu se găsea acolo.

Gray începea se înţeleagă de ce directorul i-i dăduse pe aceşti doi oameni ca parteneri. Nu doar pentru experienţa şi cunoştinţele lor în domeniul serviciului de informaţii şi al medicinei judiciare. Kat avea o neobişnuită capacitate de a se concentra asupra celor mai mici detalii, de a observa amănunte care tuturor celorlalţi le scăpau. Monk însă, la fel de inteligent, se pricepea să privească problema în ansamblu, să pună detaliile la locul potrivit.

Dar el oare ce rol avea?

— Se pare că mai avem încă multe de investigat, conchise Gray.

Monk îşi ridică o sprânceană.

— Cum am spus de la început, nu avem prea multe de la care să pornim.

— Tocmai pentru asta am fost chemaţi noi. Ca să rezolvăm imposibilul.

Gray se uită la ceas, înăbuşindu-şi un căscat.

— Şi pentru asta, ar trebui să ne odihnim cât putem mai bine înainte de a ateriza în Germania.

Ceilalţi doi îl aprobară dând din cap. Gray se ridică şi se îndrepta spre un scaun aflat în apropiere. Monk îşi luă perne şi pături. Kat trase paravanele de la ferestre, reducând lumina. Gray îi privea.

Echipa lui. Răspunderea lui.

„Pentru a fi bărbat, trebuie mai întâi să te porţi ca un bărbat.”

Gray îşi luă perna şi se aşeză. Nu coborî spătarul. În ciuda epuizării, nu prea credea ca o să poată dormi. Monk stinse luminile de deasupra. Cabina se cufundă în întuneric.

— Noapte buna, comandante, spuse Kat din cealaltă parte a cabinei.

În vreme ce partenerii lui începeau să adoarmă, Gray stătea treaz în întuneric, întrebându-se cum ajunsese aici. Timpul se dilată. Sunetul motorului se pierdu în depărtare. Totuşi, somnul părea să-l ocolească.

Profitând de intimitatea pe care i-o oferea momentul, Gray baga mâna în buzunarul de la blugi. Scoase un rozariu, prinse între degete crucifixul de la capăt şi îl strânse atât de tare încât simţi o durere în palmă. Îl primise cadou de absolvire de la bunicul său, care murise la doar câteva luni după aceea, când Gray era deja în tabăra de instrucţie militară. Nu putuse veni la înmormântare.

Se lăsă pe spate. După întrevederea din acea după-amiază, îşi

sunase părinţii şi-i minţise că trebuia să plece într-o călătorie de afaceri, pentru o problemă apărută în ultima clipă.

Iarăşi fugea…

Degetele îi alunecau pe mărgelele dure ale rozariului.

Nu se ruga.

10.34 P.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

Château Sauvage, pitit în trecătoarea din Alpii Savoy, părea un uriaş de piatră. Zidurile de apărare erau groase de trei metri. Deasupra lor se înălţa un turn, pătrat. Singura cale de acces spre poarta castelului era un pod de piatră care se întindea deasupra trecătorii. Deşi nu era cel mai mare castel din cantonul elveţian, era, cu siguranţă, unul dintre cele mai vechi, construit în secolul al XII-lea. Iar rădăcinile lui erau chiar şi mai vechi. Zidul de apărare fusese ridicat pe ruinele unui castru roman, o străveche fortificaţie militară din secolul întâi.

Era, de asemenea, unul dintre cele mai vechi castele aflate în proprietate privată. Aparţinea familiei de Sauvage încă din secolul al XV-lea, când armata din Berna ocupase cu forţa oraşul Lausanne, înlăturându-i de la putere pe episcopii decadenţi, în timpul Reformei.

Parapetele castelului dădeau spre Lacul Geneva, aflat undeva, mult mai jos şi spre frumosul oraş de la poalele munţilor, Lausanne, cândva un sat de pescari, astăzi o metropolă în toată regula, cu parcuri pe malul lacului, cu muzee, cu centre de sănătate şi relaxare, cu cluburi şi cafenele.

Proprietarul actual al castelului, baronul Raoul de Sauvage, ignoră panorama oraşului cufundat în întuneric, luminat doar de felinarele străzilor şi coborî scările care duceau în subsolul castelului. Fusese chemat. În spatele lui, un câine lăţos, imens, de şaptezeci de kilograme, îl urma la pas. Blana miţoasă, negru cu maro, a bernardezului de munte mătura treptele vechi, de piatră.

Raoul mai avea şi o văgăună unde ţinea pitbuli de luptă, nişte brute masive, de o sută de kilograme, din Gran Canaria, cu părul scurt, cu gâtul gros, torturaţi până la sălbăticie. Creştea campioni ai acestui sport sângeros.

Acum însă, Raoul avea de rezolvat nişte probleme şi mai

sângeroase.

Trecu de nivelul cu temniţele castelului, cu grotele săpate în piatră. Celulele adăposteau acum vasta lui colecţie de vinuri – o pivniţă perfectă. O secţiune însă îşi mai păstra menirea din vremurile de demult. Patru grote de piatră fuseseră prevăzute cu gratii moderne, de oţel, cu încuietori electronice şi supraveghere video. În apropierea acestor celule, o încăpere mare mai adăpostea încă instrumente de tortură vechi… şi câteva moderne. Familia lui ajutase câţiva lideri nazişti să scape din Austria după cel de-al Doilea Război Mondial – familii care aveau legătură cu dinastia de Habsburg. Îi ascunseseră acolo. Drept răsplată, bunicul lui Raoul îşi luase partea, „plata” pentru serviciile aduse, cu ajutorul căreia reuşise să păstreze castelul în familie.

Acum însă, la doar treizeci şi trei de ani, Raoul avea să-şi întreacă bunicul. Raoul, cu toate că era fiu nelegitim, primise atât titlul, cât şi moştenirea la vârsta de şaisprezece ani, după moartea tatălui său. Era singurul urmaş de sex masculin. În familia Sauvage, legăturile de sânge cântăreau mai mult decât cele maritale.

Încă unul dintre „câştigurile” obţinute de bunicul său.

Baronul de Sauvage coborî şi mai mult, mergând cu capul aplecat, ca să nu se lovească de tavan, urmat de câinele lui. Un şir de becuri simple îi luminau drumul.

Scara de piatră se transformă în pietre săpate direct în stâncă. Pe aici călcaseră odinioară şi legionarii romani, cărând adesea un taur sau un ţap spre a fi sacrificat în camera de dedesubt. Încăperea fusese transformată de către romani într-un templu închinat lui Mithra, un zeu al soarelui importat în Iranul antic, al cărui cult fusese adoptat de soldaţii imperiului. Mithraismul a apărut înaintea creştinismului şi între cele două religii există asemănări uimitoare. Ziua de naştere a lui Mithra se sărbătorea pe 25 decembrie. Venerarea zeului implica botezul şi consumarea unei mese sacre, compuse din pâine şi vin. Mithra avusese şi el doisprezece discipoli, considera duminica o zi sfântă şi vorbea despre un rai şi un iad. Când murise, Mithra fusese şi el pus într-un mormânt şi înviase peste trei zile.

Plecând de la aceste informaţii, unii cercetători în domeniu susţineau că religia creştină încorporase mitologia mithraică în propriul ritual. Cum se întâmplase şi cu castelul în sine – cetatea nouă se înălţase pe ruinele celei vechi, cel puternic îl îngropase pe cel slab. Raoul nu găsea nimic rău în toate astea, ba chiar

respecta această evoluţie a lucrurilor.

Era legea firii.

Raoul coborî ultimele trepte şi intră în vasta grotă subterană. Plafonul peşterii era un dom natural de piatră, împodobit cu gravuri rudimentare care reprezentau stelele şi un soare stilizat. Într-o parte, se afla un vechi altar mithraic, pe care se sacrificau odinioară taurii tineri. În spatele acestuia, curgea un firicel de apă rece şi adâncă, un pârâu. Raoul îşi imagina că leşurile sacrificate erau aruncate aici pentru a fi duse de apă. Scăpase chiar el de câteva cadavre în felul ăsta... de cele pe care nu le aruncase la câini.

La intrare, Raoul îşi scoase haina lungă, de piele. Sub haină, purta o cămaşă veche, din ţesătură aspră, pe care era brodat un dragon răsucit, simbolul Oridinis Draconis, ordin din care familia sa făcea parte de generaţii întregi şi al cărui drept de membru îl dobândise prin naştere.

— Stai, Drakko! îi porunci el câinelui.

Bernardezul de munte se aşeză pe labe. Ştia că nu e indicat să nu se supună.

La fel cum ştia şi stăpânul lui...

Raoul îl salută pe ocupantul cavernei cu o plecăciune, apoi merse mai în faţă.

Marele Imperator Suveran al Curţii îl aştepta în faţa altarului, îmbrăcat într-un costum de motociclist, din piele neagră. Deşi era cu douăzeci de ani mai bătrân decât Raoul, bărbatul era la fel de înalt şi de lat în umeri ca şi tânărul. Nu-şi arăta nicidecum vârsta. Trupul îi părea neatins de trecerea timpului.

Conducătorul pătrunsese în grotă prin intrarea secretă, din spate... împreună cu un străin.

Era interzis oricui din afara Curţii să-i vadă faţa Imperatorului. Ca măsură de siguranţă, străinul fusese legat la ochi.

Raoul îi remarcă, de asemenea, pe cei cinci bărbaţi musculoşi care aşteptau în fundul cavernei, toţi înarmaţi cu puşti automate – garda de elita a Imperatorului.

Raoul înainta cu braţul drept pe piept. Căzu într-un genunchi în faţa Imperatorului. Raoul era conducătorul infamilor *adepţi exempti,* ordinul militar al Curţii, o onoare pe care familia sa o deţinea încă de pe vremea lui Vlad Ţepeş, unul din strămoşii familiei de Sauvage. Dar toţi se plecau în faţa Imperatorului. O poziţie pe care Raoul spera să o ocupe chiar el, într-o bună zi.

— Ridică-te! îi porunci bărbatul.

Raoul se supuse.

— Americanii sunt deja pe drum, spuse Imperatorul. Vocea lui, înăbuşită de cască, răsuna totuşi dur. Oamenii tăi sunt gata?

— Da, sire. Am ales personal doisprezece oameni. Aşteptam doar ordinele voastre.

— Prea bine. Aliaţii noştri ne-au împrumutat pe cineva care să ne ajute în această operaţiune. Cineva care-i cunoaşte pe agenţii americani.

Raoul se strâmbă. Nu avea nevoie de ajutor.

— Ai vreo obiecţie în legătură cu asta?

— Nu, sire.

— Un avion vă aşteaptă, pe tine şi pe oamenii tai, la aeroportul Yverdon. Eşecul nu-ţi va mai fi tolerat a doua oară.

Raoul simţi că i se strânge inima în piept. El condusese misiunea pentru furtul moaştelor de la Koln. Însa nu reuşise să purifice sanctuarul. Lăsase un supravieţuitor. Şi încă unul care arăta acum cu degetul direct spre ei. Raoul căzuse în dizgraţie.

— Nu voi da greş, îşi asigură el superiorul.

Imperatorul îl privi lung prin vizorul coborât al căştii.

Parcă-l săgeta cu privirea.

— Îţi cunoşti datoria.

Raoul dădu din cap.

Imperatorul o porni înainte, trecând pe lângă Raoul urmat de gărzile sale de corp. Se îndrepta spre castel. Punea stăpânire pe *chateau* până la terminarea jocului. Mai întâi însă, Raoul trebuia să cureţe mizeria pe care o lăsase în urma.

Asta însemna un nou drum în Germania.

Aştepta să plece Imperatorul. Drakko se luă după grupul de bărbaţi, de parcă ar fi simţit cine deţine adevărata putere.

Pe de altă parte însă, conducătorul vizitase adesea castelul în ultimii zece ani, de când cheile damnării şi mântuirii căzuseră în braţele lor.

Totul datorită unei descoperiri întâmplătoare la Muzeul din Cairo.

Acum erau atât de aproape…

Odată ce Imperatorul plecă, Raoul se uită în sfârşit la străin. Ceea ce văzu îl dezamăgi profund şi nu se sfii s-o arate. Cel puţin costumul mulat, în întregime negru, îi venea bine.

La fel ca şi pandantivul de argint în formă de dragon, care atârna de lanţul de la gâtul femeii.

ZIUA A DOUA

5
FRENETIC

25 IULIE, 2.14 A.M.
KOLN, GERMANIA

Lui Gray i se păruse întotdeauna că bisericile aveau noaptea un aer oarecum fantomatic. Niciodată însă senzaţia nu fusese atât de intensă ca în cazul lăcaşului de cult în care se afla acum. După crimele recent petrecute aici, clădirea în stil gotic îţi trezea un sentiment de groază aproape palpabilă.

În timp ce traversa piaţa împreună cu echipa lui, Gray examina cu atenţie Catedrala din Koln sau Domul, cum îi spuneau localnicii. Era luminată de nişte felinare exterioare care învăluiau edificiul într-o strălucire argintie. Cea mai mare parte a faţadei dinspre vest era formată din două turnuri masive. Spiralele gemene se ridicau aproape una de cealaltă, înălţându-se de ambele părţi ale uşii principale, cu doar câţiva metri distanţa între ele. La capăt se ţuguiau, formând două vârfuri ascuţite, terminate în nişte cruci micuţe. Fiecare din cele două structuri a câte o sută cincizeci de metri fusese decorată cu basoreliefuri complicate. Ferestre umbrite de arcade se înălţau de-a lungul turnurilor, urcând parcă spre cerul nopţii şi spre Luna de deasupra.

— Se pare că ne-au lăsat lumina aprinsă, spuse Monk privind cu uimire catedrala înconjurată de felinare.

Îşi potrivi rucsacul mai sus pe umăr.

Toţi purtau costume civile închise la culoare, pentru a nu ieşi în evidenţă. Pe dedesubt însă, fiecare membru al echipei avea, lipit de corp, un costum mulat, de armură lichidă. Rucsacurile lor negre, marca Arcteryx, erau bine utilate în vederea misiunii, inclusiv cu armele primite de la persoana lor de legătură de la CIA, care-i aşteptase la aeroport: pistoale compacte Glock M-27, de calibru 40, prevăzute cu sistem de ţintire pe timp de noapte, pe bază de tritiu.

Monk mai avea şi o puşcă automată Scattergun prinsă de coapsa dreaptă, ascunsă sub o haină lungă. Arma fusese creată

anume pentru astfel de situaţii – era compactă, cu vârful turtit, prevăzută cu spot de lumină pentru a putea ţinti cu precizie şi în semiîntuneric. Kat, pe de altă parte, nu folosea ceva atât de sofisticat. Reuşise în schimb să ascundă opt pumnale. Indiferent de poziţie, atingea în orice secundă o lamă cu degetele.

Gray se uită la ceasul subacvatic marca Breilting. Limbile fosforescente arătau ora două şi un sfert. Se încadrau perfect în timp.

Traversară piaţa. Gray cercetă cu privirea colţurile întunecate pentru a surprinde vreun eventual element suspect. Totul părea în regulă. La acea oră şi în mijlocul săptămânii, locul era aproape pustiu. Doar câţiva trecători răzleţi… Şi cei mai mulţi dintre aceştia se clătinau pe picioare, îndreptându-se spre casele lor, după ce cârciumile din oraş se închiseseră. Dar mai existau încă semne ale aglomeraţiei de mai devreme. Grămezi de flori lăsate de cei veniţi să plângă victimele masacrului zăceau pe marginile piaţetei, alături de cutii de bere aruncate de turişti. Munţi de lumânări de ceară, acum topite, încadrau altarele comemorative, unele cu fotografii ale celor care muriseră. Câteva candele încă mai ardeau, ca nişte steluţe pâlpâitoare în noapte, singuratice şi abandonate.

Într-o biserică din apropiere, avea loc o slujbă comemorativă, cu un mesaj al papei transmis în direct.

Se făcuseră demersuri ca piaţa să fie goală în acea noapte.

Cu toate acestea, Gray observă că tovarăşii lui scrutau cu mare atenţie împrejurimile. Nu-şi asumau nici un risc.

Chiar în faţa catedralei, era parcată o camionetă, cu emblema municipala *Polizei* scrisă pe-o parte. Servise ca bază de operare pentru echipa de legişti. La aterizare, Gray fusese informat de către Logan Gregory, secundul organizaţiei Sigma, că toate echipele locale de investigaţii fuseseră retrase la miezul nopţii, dar că aveau să se întoarcă în zori. La ora şase fix. Până atunci, biserica era numai a lor.

Ei, nu chiar numai a lor.

Una din uşile laterale ale catedralei se deschise în clipa când se apropiară. O siluetă înaltă şi uscăţivă se profilă pe fundalul luminii din interior. Ţinea un braţ ridicat.

— Monseniorul Verona, şopti Kat, confirmând identitatea persoanei.

Preotul înaintă spre cordonul instalat de poliţie de jur împrejurul catedralei. Vorbi cu unul din cei doi gardieni de serviciu, postaţi acolo pentru a-i ţine pe eventualii curioşi

departe de scena crimei, apoi le făcu semn celor trei să treacă prin baricadă.

Gray, Monk şi Kat îl urmară prin uşa deschisă.

— Căpitane Bryant! spuse monseniorul zâmbind cu căldură. În ciuda circumstanţelor tragice, este o adevărată plăcere să te revăd.

— Mulţumesc, profesore, spuse Kat, însoţindu-şi răspunsul de un zâmbet afectuos, care-i îmblânzi trăsăturile într-o expresie de prietenie sinceră.

— Te rog, spune-mi Vigor.

Intrară cu toţii în pronaosul catedralei. Monseniorul închise şi încuie uşa în urma lor. Îi cercetă din ochi pe cei doi însoţitori ai lui Kat.

Gray simţi greutatea privirii lui. Bărbatul era cam de aceeaşi înălţime ca şi el, dar avea o constituţie mai firavă. Părul grizonat îi era pieptănat pe spate, ondulându-i-se în valuri. Avea barbişon frumos îngrijit şi era îmbrăcat simplu, în blugi şi cu un pulover negru, cu anchior, care lăsa să i se vadă gulerul preoţesc.

Însă privirea fermă şi fixă a bărbatului fu cea care-l frapa cel mai mult pe Gray. În ciuda atitudinii sale primitoare, omul acesta inspira respect. Până şi Monk îşi îndreptă umerii sub privirea lui.

— Veniţi înăuntru, spuse Vigor. Ar fi bine să-ncepem cât mai repede.

Monseniorul îi conduse spre uşile închise ale naosului, le deschise şi le făcu celor trei semn să intre.

De-ndată ce pătrunse în interiorul bisericii, două lucruri îl izbiră pe Gray. Primul era mirosul. În aer, dincolo de izul puternic de tămâie, se simţea un miros greu, de ars.

Totuşi, acesta nu fu singurul lucru care-i atrase atenţia lui Gray. O femeie se ridică dintr-un şir de bănci şi le veni în întâmpinare. Arăta ca Audrey Hepburn în tinereţe: piele albă ca zăpada, păr scurt şi foarte negru, cu cărare şi dat pe după urechi, ochi de culoarea caramelului. Nu le zâmbi. Privirea i se plimbă asupra nou-veniţilor, insistând o idee mai mult asupra lui Gray.

Gray recunoscu pe dată legătura de rudenie dintre tânără şi monsenior, mai degrabă după intensitatea privirii decât după vreo trăsătură fizică.

— Nepoata mea, o introduse Vigor. Locotenent Rachel Verona.

Terminară repede cu prezentările. Şi, deşi nu exista nici un fel de animozitate pe faţă, cele două tabere rămâneau încă separate. Rachel păstra o oarecare distanţă prudentă, gata parcă

să înhaţe în orice clipă arma, dacă ar fi fost necesar. Prin vesta descheiată, Gray zărise un pistol la centura femeii. O Beretta de 9 mm.

— Ar trebui să-ncepem, spuse Vigor. Vaticanul a reuşit să ne asigure puţină intimitate sub pretextul că are nevoie de timp să sfinţească şi să binecuvânteze naosul după evacuarea ultimului cadavru.

Monseniorul îi conduse pe culoarul central.

Gray observă că porţiuni din şirurile de bănci fuseseră marcate cu bandă adezivă. Pe fiecare dintre ele erau cartoane cu numele celor decedaţi. Păşi printre contururile desenate cu creta pe jos. Podeaua fusese spălată, dar sângele pătrunsese adânc în mortar şi pătase duşumeaua de piatră. Buline galbene, de plastic, marcau locurile unde căzuseră cartuşele, trimise de mult către laboratoare, pentru a fi analizate.

Gray privi în lungul catedralei, imaginându-şi cum trebuie să fi arătat locul ceva mai devreme: cadavre peste tot, miros pătrunzător de sânge ars. Aproape că simţea un ecou al durerii, rămas întipărit în piatră, la fel ca duhoarea. Simţi un fior străbătându-i trupul. Fiind romano-catolic, acest măcel reuşi să-l tulbure mai mult decât doar prin violenţa lui. Era o insulta la adresa lui Dumnezeu. Era ceva satanic.

Fusese oare asta o parte din motivaţia crimei?

Să transforme sărbătoarea într-o Liturghie Neagră?

Monseniorul vorbi, întrerupându-i firul gândurilor.

— Aici se ascundea băiatul care a fost găsit în viaţa.

Arătă spre o cabină de spovedanie de lângă peretele dinspre nord, la jumătatea naosului lung.

Jason Pendleton. Singurul supravieţuitor.

Gray găsi un fel de mulţumire sumbră în ideea ca nu toţi muriseră în acea noapte însângerata. Atacatorii făcuseră o greşeală. Nu erau perfecţi. Erau oameni. Se concentra asupra acestui gând. Deşi fusese un act diabolic, mâna care-l comisese fusese a unui om, la fel ca oricare altul. Nu ca n-ar fi existat şi diavoli cu chip de om.

Dar oamenii puteau fi prinşi şi pedepsiţi.

Ajunseră la sanctuarul înalt, unde se aflau altarul de marmura şi *cathedra* cu spătar înalt, scaunul episcopului. Vigor şi nepoata lui îşi făcură cruce. Monseniorul se lăsă într-un genunchi, apoi se ridică. Îi conduse în spatele altarului, printr-o poarta deschisa în grilaj. Şi aici fuseseră trasate contururi cu creta şi marmura era pătata de sânge. Poliţia sigilase cu bandă galbena o zonă din

dreapta.

Un sarcofag de aur fusese răsturnat pe podea, crăpând dalele de marmură şi zăcea într-o rână cu capacul la doi paşi depărtare.

Gray îşi dădu rucsacul jos de pe umăr şi se lasă într-un genunchi.

Racla de aur, când fusese întreagă, reprezentase, în mod evident, o biserica în miniatura, cu arcade modelate în aur şi împodobita cu scene realizate din rubine şi smaralde care descriau viaţa lui Hristos, de la momentul adorării Sale de către Magi până la patimi şi răstignire.

Gray îşi puse o pereche de mânuşi de cauciuc.

— Aici erau păstrate moaştele?

Vigor dădu din cap.

— Încă din secolul al XIII-lea.

Kat i se alătură lui Gray.

— Văd că au luat deja amprentele, spuse ea, arătând spre praful fin şi alb care se mai vedea încă pe crăpătură şi în adânciturile basoreliefurilor.

— Nu s-a găsit nimic, spuse Rachel.

Monk îşi roti ochii prin catedrala.

— Şi n-au mai luat nimic altceva?

— S-a făcut un inventar complet, continuă Rachel. Am avut deja ocazia să luăm declaraţii întregului personal, inclusiv preoţilor.

— S-ar putea să vreau şi eu să discut cu ei, mormăi Gray, studiind încă racla.

— Apartamentele lor sunt în curtea interioară, răspunse Rachel înăsprindu-şi vocea. Nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic. Dar, dacă vrei să-ţi pierzi timpul, n-ai decât.

Gray îşi ridică ochii spre ea.

— Am spus doar că *s-ar putea* să vreau să discut cu ei.

Femeia îi susţinu cu stoicism privirea.

— Şi eu aveam impresia că această investigaţie este un efort *comun.* Nu ajungem nicăieri dacă ne reverificăm unii pe alţii la fiecare pas.

Gray trase aer în piept, ca să se calmeze. Începuse investigaţia doar de câteva minute şi reuşise deja să-şi calce partenerii pe bătături. N-ar fi trebuit să interpreteze atât de dur îngrijorarea şi încordarea de mai devreme a femeii.

Vigor puse o mâna pe umărul nepoatei sale.

— Vă asigur că a fost o investigaţie temeinică. Cunoscându-i pe colegii mei, pentru care vorba măsurată şi prudenţa sunt

adesea mai importante decât raţiunea, mă îndoiesc că veţi reuşi să obţineţi mai multe detalii. Nu vă vor spune nimic, mai ales dacă vor fi interogaţi de o persoană care nu aparţine clerului.

— Toate bune şi frumoase, dar putem reveni la subiect? interveni Monk.

Toate privirile se-ndreptară spre el. Încerca sa schiţeze un zâmbet.

— Cred că tocmai întrebasem dacă s-a mai furat şi altceva.

Gray simţi că atenţia nu mai era îndreptată asupra lui. Ca de obicei, Monk îl scotea din încurcătura. Un diplomat în armura!

Rachel îl fixa pe Monk cu o privire nedumerită.

— După cum am spus, nimic nu a fost…

— Da, mulţumesc, doamnă locotenent. Dar eu voiam să ştiu dacă se mai păstrează şi alte moaşte în această catedrala. Moaşte pe care hoţii să *nu* le fi luat.

Rachel se încruntă, nedumerită.

— M-am gândit, explică Monk, că ceea ce nu au luat hoţii ne-ar putea oferi la fel de multe informaţii ca şi ceea ce au luat.

Ridică din umeri. Chipul lui Rachel se relaxa puţin, analizând acest nou punct de vedere. Furia i se risipi.

Gray era mulţumit. Cum reuşise Monk să facă asta?

Monseniorul îi răspunse:

— Există o cameră de tezaur lângă naos. Acolo se păstrează moaştele bisericii originale, în stil romanesc, care se înălţa cândva în acest loc: sceptrul şi lanţul Sfântului Petru şi câteva bucăţi din crucea lui Hristos. La fel şi sceptrul unui episcop din secolul al XIV-lea şi o sabie încrustata cu diamante a unui principe elector din secolul al XV-lea.

— Şi nu s-a furat nimic din camera de tezaur?

— Totul a fost inventariat, răspunse Rachel, păstrând, în continuare, privirea fixă. Nu s-a mai furat nimic altceva.

Kat se apleca lângă Gray, dar ochii-i erau aţintiţi asupra celor rămaşi în picioare.

— Aşadar, au fost luate doar oasele. De ce?

Gray îşi îndreptă atenţia asupra sarcofagului deschis. Scoase un pix cu lanternă din rucsacul de lângă el şi examina interiorul. Nu avea nici un model. Era doar o suprafaţă neteda de aur. Observa un fir de praf alb pe fundul raclei. Să fi fost oare tot pudră pentru luarea amprentelor? Sau cenuşă de oase? Nu puteau afla decât într-un singur fel. Se întoarse iar la rucsac, de unde scoase o trusă. Folosi un aspirator mic, cu baterii, ca să colecteze praful suspect într-o eprubetă sterila.

— Ce faci? întreba Rachel.

— Dacă ăsta e praf de oase, am putea afla răspunsul la câteva întrebări.

— Cum ar fi?

Gray se lăsă pe spate şi examina eprubetă. Erau doar câteva grame de praf gri.

— Putem face nişte teste ca sa determinăm vechimea, să aflăm dacă oasele furate au aparţinut sau nu unei persoane care a trăit în vremea lui Isus. Poate că întreg masacrul s-a comis pentru a recupera osemintele cuiva care a făcut parte din Ordinul Dragonului. Cine ştie ce lord sau prinţ... Gray sigila eprubetă şi puse mostra deoparte. Aş mai vrea şi câte va mostre din geamul spart al incintei de siguranţa. Poate aflăm cum a reuşit dispozitivul să crape sticla antiglonţ. Laboratoarele noastre pot sa examineze microstructura cristalină şi să determine modele de fragmentare.

— Mă ocup eu, spuse Monk deschizându-şi rucsacul.

— Dar piatra? întreba Rachel. Sau alte materiale dinăuntrul catedralei?

— Ce vreţi să spuneţi? întreba Gray.

— E posibil ca mecanismul care a provocat moartea credincioşilor să fi afectat şi piatra, marmura, lemnul, plasticul... Într-un fel ce nu poate fi detectat cu ochiul liber.

Gray nu se gândise la asta. Dar ar fi trebuit. Monk îi surprinse privirea şi-şi încrunta sprâncenele. Se părea că locotenenta de la Carabinieri era mai mult decât o fetişcană drăguţa.

Gray se întoarse spre Kat pentru a pune la punct metodologia de colectare a mostrelor. Dar femeia părea preocupată. Cu coada ochiului, Gray observase interesul pe care-l manifesta pentru racla moaştelor. Mai că nu-şi băgase capul în sarcofag, ca să vadă mai bine. Stătea ghemuita pe podeaua de marmură, aplecată asupra unui lucru.

— Kat...?

Fata ridica o pensulă micuţă.

— O clipă!

În cealaltă mână ţinea o brichetă cu gaz, în formă de pistol. Apăsă trăgaciul şi o flacără subţire şi albastră ieşi şuierând prin ţeavă. Duse focul deasupra unei grămăjoare de praf, evident adunat cu pensula de pe fundul sarcofagului.

După câteva secunde, praful gri se topi şi se transformă, bolborosind, într-un lichid transparent, de culoare chihlimbarului. Aluneca pe marmura rece şi se întări numaidecât, sub formă de

sticlă. Strălucirea de pe marmura albă era inconfundabilă.

— Aur! spuse Monk.

Toţi urmăriseră experimentul.

Kat se trase într-o parte şi stinse bricheta.

— Praful din racla moaştelor… e acelaşi care se găseşte în pâinea de la împărtăşanie. Aur monoatomic, sau în stare M.

Gray îşi aminti cum le descrisese directorul Crowe testele efectuate în laborator – cum praful fusese topit, apoi se întărise. Şi se transformase în aur solid.

— Asta e aur? întrebă Rachel. Aur, metalul preţios?

Sigma informase Vaticanul cu privire la ultimele descoperiri legate de praful din azimă, pentru a putea fi luate măsurile de siguranţă. Şi cei doi spioni ai Sfântului Scaun fuseseră informaţi, dar, evident, avuseseră îndoieli.

— Eşti sigură? întrebă Rachel.

Kat era deja pregătită să aducă dovezi în sprijinul afirmaţiei sale. Avea în mână un recipient cu picături de ochi, al cărui conţinut îl vărsa pe masă. Gray ştia ce se găsea în flaconul de ochi. Laboratoarele de la Sigma le dăduseră tuturor câte unul, special în acest scop. Un compus de cianură. De ani de zile, minerii utilizau un procedeu numit „lipitoarea de cianura” pentru a scoate aurul din tot felul de rămăşiţe.

Atinsă de picătură, sticla de chihlimbar sfârâi de parcă ar fi fost arsă de un acid. Însă, în loc să îngheţe sticla, cianura săpă în aceasta o dâră de aur curat, o vână de metal, închistată în sticlă. Nu încăpea nici o îndoială.

Monseniorul Verona privi fără să mai clipească, lărgindu-şi cu un deget gulerul preoţesc de la gât. Murmură:

„Iar străzile Ierusalimului vor fi pavate cu un aur atât de pur, încât va părea sticlă transparentă…”

Gray privi întrebător spre preot.

Vigor clătină din cap.

— Din Cartea Apocalipsei… nu mă luaţi în seamă.

Însă Gray remarcă felul în care bărbatul se retrase în sine, rupându-se pe jumătate de realitate, pierdut în gânduri. Oare ştia mai multe? Gray simţi că monseniorul nu încerca să se ascundă de ei, ci mai degrabă avea nevoie de timp ca să chibzuiască la ceva anume.

Kat îl întrerupse. Stătuse aplecată asupra mostrei cu o lupă montată într-o lampă cu ultraviolete.

— Cred că e ceva mai mult decât aur aici. Detectez şi nişte pete mici, de argint.

Gray se apropie de ea. Kat îl lăsă să privească prin lentila ei, făcând umbră cu mâna bucăţii de sticlă, pentru ca mostra să fie mai bine luminată de razele ultraviolete. Venele de aur metalic păreau, într-adevăr, pătate de impurităţi argintii.

— Ar putea fi şi platină, spuse Kat. Amintiţi-vă că starea monoatomică poate fi prezentă nu doar la aur, ci la orice metal tranziţional din tabelul periodic. Inclusiv la platină.

Gray dădu din cap.

— Poate că praful nu e aur pur, ci un amestec de mai multe serii de platină. Un amalgam de mai multe metale în stare M.

Rachel continua să privească bucăţica de sticlă.

— Praful ăsta n-ar putea proveni chiar din sarcofag? Poate că, în timp, aurul carcasei s-a sfărâmat…

Gray clatină din cap.

— Procesul de aducere a aurului metalic în stare M este foarte complicat. Timpul singur nu poate face asta.

— Dar doamna locotenent s-ar putea să aibă totuşi dreptate, spuse Kat. Poate ca dispozitivul folosit a afectat racla cu moaşte şi a produs transmutări în aurul din care e făcut sarcofagul. Încă nu aveam nici cea mai mică idee cu privire la mecanismul prin care funcţionează…

— S-ar putea sa am eu un indiciu, o întrerupse Monk.

Stătea lângă carcasa de siguranţa zdrobită, de unde adunase câteva cioburi. Se îndreptă spre o cruce masivă, de fier, aflată în apropiere.

— Se pare că unul dintre băieţii de la Criminalistică nu a observat un glonţ, spuse Monk.

Întinse mâna şi scoase un cartuş gol de sub picioarele unui Crist răstignit. Făcu din nou un pas în spate, îl ridică în dreptul crucii, apoi dădu drumul cartuşului. Bucata de metal zbură douăzeci şi unu de centimetri prin aer şi se lipi, cu zgomot, din nou de cruce.

— E magnetizat, spuse Monk.

Se auzi încă un zgomot. Mai puternic, mai ascuţit. Crucea se răsuci pe jumătate în firida ei.

Preţ de-o clipă, Gray nu înţelese ce se petrecuse.

Monk plonja înspre altar.

— Jos! strigă el.

Se auziră mai multe împuşcături.

Gray simţi o lovitura în umăr. Se dezechilibra, dar armura lichidă îl feri de orice rana serioasa. Rachel îl înşfăca de braţ şi îl trânti spre un rând de bănci.

Gloanţele muşcară din lemn, apoi ricoşară în marmura şi în piatră.

Kat se trânti la pământ împreuna cu monseniorul, acoperindu-l cu trupul ei. Un glonţ o lovi în coapsa, aproape făcând-o să se prăbuşească, dar căzură împreuna în spatele altarului, lângă Monk.

Gray abia dacă reuşise să-i zărească pe atacatori.

Bărbaţi în sutane cu glugă.

Se auzi un clinchet surd. Gray ridica privirea şi văzu un obiect negru, de mărimea unui pumn, arcuindu-se în aer, pe toată lungimea bisericii.

— Grenadă! strigă el.

Îşi puse rucsacul în cap şi o împinse pe Rachel între bănci. Pe brânci, se îndreptară cât putură mai repede spre zidul dinspre sud.

3.20 A.M.

Monk abia dacă avu timp să reacţioneze la strigătul lui Gray. Îi înşfăca pe Kat şi pe monsenior şi se lipi de ei, acoperindu-i cu trupul lui, în spatele altarului de piatră.

Grenada căzu în fundul catedralei şi explodă, cu un sunet înfricoşător. O cascada de bucăţi de marmura ţâşni în sus şi în lateral, izbindu-se de şirurile de bănci de lemn. Un nor de fum se înălţa, în rotocoale.

Pe jumătate asurzit de explozie, Monk îi trase pur şi simplu în picioare pe Kat şi pe monseniorul Verona.

— După mine!

Era moarte curată sa rămână acolo, în loc deschis. Dacă aruncau o grenadă în spatele altarului, soarta le era pecetluita. Trebuiau să ajungă într-un loc mai ferit.

Monk ţâşni spre zidul dinspre nord. În urma lui, împuşcăturile răsunau cu aceeaşi sălbăticie. Gray ţintise zidul opus. Foarte bine. După ce ajungeau în poziţie, puteau încerca un foc încrucişat prin centrul bisericii.

Odată plecat de lângă altar, Monk se îndrepta cât putu mai repede spre un adăpost. Căută din ochi cea mai apropiata ascunzătoare şi zări o uşa mare, de lemn. Asasinii remarcară în sfârşit fuga lor. Gloanţele se izbiră în marmura de pe jos, ricoşară în coloane şi se înfipseră în băncile de lemn. Veneau acum din

toate direcţiile. Alţi asasini trăgeau din fundul bisericii, intrau pe celelalte uşi, le blocau toate căile de ieşire, îi încercuiau.

Le trebuia o acoperire.

Monk îşi smulse arma automata de la şold. Într-o clipită, o ridică sub braţul stâng, îndoit şi apăsă trăgaciul. Odată cu împuşcăturile, auzi un geamăt puternic în spatele unor bănci din apropiere. Nu trebuia să fi un ţintaş prea dibaci când trăgeai cu arma asta.

Schimbându-şi poziţia, Monk îndreptă puşca spre clanţa uşii de lemn. Era prea mult să spere că ar fi putut găsi o ieşire acolo, dar cel puţin n-ar mai fi fost în centrul naosului. De la câţiva paşi distanţă, apăsă trăgaciul. Auzi un protest slab din partea monseniorului Verona.

Dar nu avea timp de polemici.

Explozia făcu o gaură de mărimea unui pumn, zdrobind dintr-odată atât clanţa, cât şi încuietoarea. Încă fugind, Monk se izbi în uşă, care cedă sub lovitura umărului său. Se prăbuşi înăuntru, urmat de Kat şi de monsenior. Kat se întoarse, şchiopătând şi închise uşa.

— Nu! spuse preotul.

Monk înţelese acum motivul protestelor.

Incinta în care intraseră era de mărimea unui garaj pentru o singura maşină. Privi cutiile de sticlă pline cu robe, însemne vechi şi bucăţi de sculpturi. Din câteva străluceau chiar bucăţi de aur.

Era Camera de Tezaur a catedralei.

Nu exista nici o ieşire.

Erau prinşi în capcană.

Kat îşi luă poziţia, cu pistolul în mână şi se uită prin gaura făcută în uşă.

— Vin!

3.22 A.M.

Rachel ajunse la capătul şirului de bănci, cu respiraţia tăiată, cu bubuiturile inimii răsunându-i în urechi. Gloanţele continuau să răsune în jurul lor, venind din toate părţile, smulgând bucăţi de lemn din băncile care-i adăposteau.

Explozia grenadei încă-i mai răsuna în cap, însă auzul începuse să-i revină. Cu siguranţă, preoţii şi personalul auxiliar

auziseră zgomotul asurzitor şi chemaseră poliţia.

Focurile încetară pe moment. Atacatorii îşi schimbau poziţia, înaintând spre centrul culoarului.

— Du-te lângă zid! îi spuse Gray. Ascunde-te în spatele stâlpilor. Te acopăr eu.

Rachel zări cei trei stâlpi care susţineau acoperişul boltit. Era un adăpost mai bun decât cele două şiruri de bănci care o încadrau momentan. Privi în spate, spre american.

— La semnalul meu! spuse el, ghemuindu-se.

Privirile li se întâlniră. Rachel zări o urmă de frică, dar şi concentrare şi hotărâre. Bărbatul dădu din cap, se răsuci, se pregăti, apoi strigă:

— Acum!

Rachel se aruncă spre capătul şirului de bănci, în timp ce o ploaie de gloanţe şuiera în spatele ei. Se auzeau mai tare decât cele ale atacatorilor. Armele lui Gray nu aveau amortizoare.

Căzu pe podeaua de marmură şi se rostogoli până în dreptul pilonilor. Sări numaidecât în picioare, cu spatele lipit de stâlpul uriaş. Uitându-se cu grijă pe lângă acesta, îl zări pe comandantul Pierce apropiindu-se cu spatele, cu câte un pistol în fiecare mână, trăgând încontinuu.

Un bărbat în robă din capătul aceluiaşi şir de bănci căzu pe spate, cu trupul zvâcnindu-i sub impactul gloanţelor. Un altul, în centrul culoarului, scoase un ţipăt şi-şi duse mâinile la gât, de unde ţâşni un fir roşu de sânge. Ceilalţi se feriseră de atacul americanului. În partea opusă a bisericii, Rachel zări cinci, şase bărbaţi adunaţi în jurul uşii Camerei de Tezaur a bisericii, trăgând aproape fără oprire.

Când comandantul Pierce ajunse lângă ea, gâfâind, Rachel se răsuci pentru a privi şi de cealaltă parte a stâlpului. Se uită de-a lungul zidului. Deocamdată, nimeni nu blocase drumul aici. Dar era evident că lucrul ăsta avea să se întâmple cât de curând.

— Ce facem acum? întrebă ea scoţându-şi pistolul dintr-un tocul de umăr – Beretta pe care i-o dăduse, în Roma, şoferul de la Carabinieri.

— Şirul ăsta de coloane merge în paralel cu zidul. O luăm pe aici. Trage în tot ce mişca.

— Scopul fiind…?

— Să ieşim dracului din capcana asta!

Rachel se încruntă. Şi cu ceilalţi cum rămânea?

Probabil că americanul îi remarcă îngrijorarea.

— Ieşim în stradă. Atragem după noi cât mai mulţi nenorociţi

putem.

Rachel dădu din cap. Carevasăzică, ei erau momeala.

— Să mergem!

Stâlpii de lângă zidul de sud erau la doar doi metri distanţă unul de celălalt. Porniră cu mişcări repezi, aplecaţi, folosind şirurile de bănci din apropiere drept acoperire suplimentară. Comandantul Pierce trăgea în sus, în vreme ce Rachel îi descuraja pe atacatori să intre pe culoarul dintre zid şi şirul de stâlpi, trăgând în orice umbră se mişca.

Planul funcţiona. Şi mai multe împuşcături se concentrară în jurul lor. Dar lucrul ăsta îi şi încetini; şi mai exista şi pericolul unui al doilea atac cu grenadă. Ajunseseră abia la jumătatea naosului şi devenise deja imposibil să mai alerge de la un stâlp la altul.

Americanul încasă o lovitură în spate, care-l trânti la pământ. Rachel scoase un ţipăt, dar bărbatul se ridică numaidecât.

Rachel continua să înainteze pe culoar, ţinându-se aproape de zid, ţintind cu arma în toate direcţiile. Concentrându-se doar în exterior, făcu aceeaşi greşeală pe care o comiseseră şi atacatorii lor cu o noapte în urmă.

Uşa cabinei de spovedanie se deschise în spatele ei. Înainte să se poată mişca, un braţ ieşi în afară şi i se înfăşură în jurul gâtului. Beretta îi scăpă dintre degete. Ţeava rece a unei arme îi apăsa în gât.

— Nu mişca! ordonă o voce gravă, de bariton, când comandantul se-ntoarse spre ea.

Braţul atacatorului o apăsa ca un trunchi de copac, împiedicând-o să respire. Era înalt, un adevărat uriaş şi o ridicase practic pe vârfurile picioarelor.

— Aruncaţi armele!

Focurile încetară. Era evident acum de ce nu aruncaseră cu o a doua grenadă în direcţia lor. În timp ce ei doi îşi imaginau că scapă, bărbaţii cu puştile nu făcuseră decât să-i atragă în capcană.

— Eu aş face ce spune, răsună o voce subţire, din celălalt compartiment al cabinei de spovedanie.

Uşa se deschise şi o a doua persoană ieşi pe culoar, îmbrăcată într-un costum de piele neagră.

De data asta, nu era un călugăr, ci o femeie. Zveltă, eurasiatică.

Ridică pistolul. Un Sig Sauer negru. Îl aţinti spre faţa lui Gray.

— Deja vu, comandante Pierce?

3.26 A.M.

Uşa era o problemă. Cu încuietoarea distrusă, fiecare lovitură de glonţ ameninţa să o deschidă. Şi nu îndrăzneau să o ţină cu umărul. Majoritatea şarjelor erau oprite de scândurile de lemn, dar câteva gloanţe mai găseau totuşi puncte slabe prin care să pătrundă, transformând uşa într-un adevărat şvaiţer.

Monk îşi pusese un bocanc în prag, blocând uşa cu călcâiul, în timp ce restul corpului şi-l ţinea într-o parte. Gloanţele se izbeau în lemn, iar impactul îi făcea piciorul să i se zgâlţâie până la genunchi.

— Grăbiţi-vă! striga el.

Scoase ţeava puştii pe gaura făcută mai devreme şi trase orbeşte. Un cartuş fumegând sări din armă, lovi una din raclele lungi, în care erau expuse comorile, după care ricoşa.

În spatele uşii, ropotul armei automate îi ţinea pe atacatori la distanţă. Păreau să ştie că prada lor era deja prinsă în capcană.

Atunci, ce mai aşteptau?

Monk se pregătea să vadă în orice clipă o grenadă aruncată înspre uşă. Se ruga ca grosimea zidului de piatră să-i ţină în viaţă. Dar apoi? Uşa ar fi fost făcută bucăţi – nu aveau nici cea mai mică şansă.

Şi era puţin probabil să le vină cineva în ajutor. Monk auzise ecourile armei lui Gray răsunând prin biserică. Părea că se retrage spre ieşirea principală. Monk ştia că Pierce încerca să-i atragă înspre el pe atacatori, ca să-i îndepărteze de locul unde se aflau ei. Era singurul motiv pentru care mai erau încă în viaţă.

Acum însă, arma lui Gray amuţise.

Erau pe cont propriu.

O nouă şarjă de gloanţe izbi uşa, zguduind cadrul, smucindu-i piciorul proptit în prag. Simţi un junghi în coapsă în urma efortului şi piciorul începu să-i tremure.

— Băieţi, acum ori niciodată!

Un zornăit îi atrase privirea. Monseniorul Verona îşi tot făcuse de lucru cu un şir de chei, pe care i le dăduse îngrijitorul catedralei. Se chinuia să deschidă cea de-a treia raclă blindată. În cele din urmă, cu un strigăt de uşurare, găsi cheia potrivită şi capacul cutiei se deschise, ca o poartă.

Kat întinse mâna peste umărul bărbatul şi înşfacă o sabie

lungă, păstrată în raclă. O armă decorativă, din secolul al XV-lea, cu mâner de aur, împodobit cu giuvaieruri. Lama însă, lungă de un metru, era din oţel lustruit. O smulse de la locul ei şi o trase după ea. Se ţinu într-o parte, evitând direcţia împuşcăturilor, apoi înfipse spada între uşă şi cadru, blocând în acest fel intrarea.

Monk îşi retrase piciorul, frecându-şi genunchiul care îl durea îngrozitor.

— Era şi timpul!

Din nou, îşi scoase arma pe gaura din uşă şi trase – mai degrabă de nervi decât în speranţa că ar fi putut nimeri pe cineva.

Când împuşcăturile îi făcură pe atacatori să se retragă un pas, Monk riscă să privească afară. Unul dintre asasini zăcea întins pe spate, într-o baltă de sânge, cu jumătate de cap zdrobit. Una din loviturile sale oarbe atinsese o ţintă.

Acum însă, atacatorii se săturaseră de joaca.

Un ananas negru şi neted se rostogoli printre băncile de lemn, îndreptându-se direct spre uşă. Monk se trânti la pământ şi se lipi de piatra.

— Foc în ascunzătoare!

3.28 A.M.

Explozia din cealaltă parte a bisericii atrase toate privirile – mai puţin pe a lui Gray. Nu mai putea face nimic pentru ceilalţi.

Un zâmbet sumbru încreţi faţa bărbatului înalt.

— Se pare ca prietenii voştri…

Rachel se mişcă. Cu atenţia distrasa momentan, atacatorul îşi slăbise strânsoarea, subestimând-o, probabil, pe femeia subţirica. Rachel îşi lăsă capul în jos, după care îl ridică brusc la loc, izbind falca bărbatului suficient de tare încât să audă dinţii clănţănindu-i în gură.

Mişcându-se cu o viteza surprinzătoare, lovi cu podul palmei braţul care o împresura, lăsându-se în acelaşi timp în jos. Cu cotul, îi aplica atacatorului o lovitura puternică în plex, apoi se răsuci şi-l izbi cu pumnul în testicule.

Gray îşi îndrepta numaidecât pistolul spre Doamna Dragon. Însă femeia fu mai rapida – făcu un pas în faţă şi-şi puse pistolul între ochii lui Gray, la doar trei centimetri distanţa.

Lângă ei, bărbatul înalt se îndoi de mijloc şi căzu într-un genunchi. Rachel îl lovi cu piciorul peste mână, azvârlindu-i arma într-o parte.

— Fugi! îi şuieră Gray, cu ochii aţintiţi asupra Doamnei Dragon.

Agenta Breslei îi întâlni privirea – apoi, făcu un lucru cât se poate de ciudat. Arăta cu ţeava puştii în direcţia ieşirii şi-i făcu semn cu capul.

Îi dădea drumul.

Gray se dădu un pas în spate. Femeia nu trase, dar rămase cu arma îndreptată spre el, pregătită în cazul în care ar fi încercat s-o atace.

În loc să se gândească la gestul neaşteptat al femeii, Gray se răsuci pe călcâie şi trase înspre călugării pe care-i văzu cel mai aproape de el. Doi căzură la pământ. Fuseseră luaţi prin surprindere de explozia grenadei şi nu observaseră schimbul rapid de forţe care se petrecuse lângă ei.

Gray o înşfăcă pe Rachel de braţ şi o trase după el, spre ieşire.

Un pistol răsună direct în spatele lui. Un glonţ îl lovi în partea de sus a braţului. Se dezechilibra uşor, clătinându-se câţiva paşi. Din pistolul Doamnei Dragon ieşea fum. Trăsese înspre Gray în timp ce-l ajuta pe bărbatul înalt sa se ridice. Îi curgea sânge pe faţă. Se rănise singura pentru a nu-i da de înţeles ce se petrecuse. Ratase intenţionat.

Rachel îl ajută să-şi recapete echilibrul şi se ascunseră amândoi după ultimul stâlp. Uşa care dădea în pronaos era chiar în faţa lor. Nimeni nu le stătea în drum.

Gray riscă să privească în spate, spre schimbul de focuri din fundul catedralei. Uşa fusese dărâmată şi toată scena era învăluită în fum. Cei câţiva atacatori înarmaţi trăgeau încontinuu prin deschizătură, asigurându-se că nimeni nu avea să mai scape, de data asta. Apoi, unul dintre ei aruncă o a doua grenadă – chiar prin uşa dărâmată.

Ceilalţi asasini se aruncară la pământ în momentul exploziei.

Un nor de moloz şi de fum se ridică în aer.

Gray întoarse capul. Rachel urmărise şi ea atacul. Ochii-i erau plini de lacrimi. O simţi alunecând lângă el, cu picioarele înmuiate. În adâncul sufletului, încercă un sentiment de durere în faţa suferinţei femeii. Pentru el, nu era prima dată când pierdea colegi de echipă. Învăţase să-i jelească mai târziu.

Dar ea pierduse pe cineva din familie.

— Mergi mai departe! spuse el aspru.

Era tot ce putea face. Trebuia s-o ducă la loc sigur.

Fata îşi ridica privirea spre el şi păru să câştige putere din calmul şi asprimea lui. De asta avea nevoie. Nu de compasiune. De putere! Gray mai văzuse această reacţie pe câmpul de luptă. Femeia se ridică.

O strânse de braţ.

Rachel dădu din cap. Era gata.

O luară împreuna la fugă şi ieşiră pe uşile din faţă, trântindu-le în urma lor.

În vestibul erau doi asasini, care aşteptau lângă cadavrele a doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme de poliţişti germani. Gardienii din cordonul de pază. Cei doi călugări nu părură a fi luaţi prin surprindere. Unul din ei trase imediat, forţându-i pe Rachel şi pe Gray să se arunce într-o parte. Nu puteau ajunge la uşile care dădeau afară, dar găsiră o altă uşă, imediat în stânga lor.

Nu aveau altă alternativă decât să intre prin ea. Cel de-al doilea bărbat îşi ridică arma. Un zid de foc se îndrepta spre ei. Nenorocitul avea un aruncător de flăcări. Gray trânti uşa, dar câteva flăcări reuşiră să pătrundă pe dedesubt. Se trase înapoi, parcă în paşi de dans. Uşa nu avea încuietoare.

Gray privi în spate.

Un şir de trepte se înălţau în spirala.

— Scara turnului! spuse Rachel.

Focuri de armă muşcară din uşă.

— Hai! o îndemna Gray.

O împinse pe Rachel în faţa lui şi începură amândoi să urce treptele în fugă. În spatele şi dedesubtul lor uşa crăpă, deschizând drumul. Gray auzi o voce cunoscută, urlând în germana.

— Prindeţi-i pe nenorociţi! Ardeţi-i de vii!

Era bărbatul înalt, liderul călugărilor.

Paşii atacatorilor răsunară greu pe treptele de piatră.

Din cauza scării întortocheate, nici unii, nici alţii nu puteau ţinti, însă urmăritorii erau în avantaj. În timp ce Gray şi Rachel fugeau, o fântâna de flăcări se ridică în urma lor, urmărindu-i, răsucindu-se de-a lungul scărilor care urcau spre turn.

Suiau în fuga cerc după cerc. Scările erau din ce în ce mai înguste, pe măsură ce se apropiau de vârful ţuguiat al turnului. Ferestre înalte, cu vitralii, le apăreau din când în când în drum, dar erau prea înguste pentru a se putea strecura prin ele, doar nişte săgeţi lunguieţe săpate în zidurile groase.

În sfârşit, treptele ajunseră în clopotniţa din vârful turnului. Un

clopot masiv, cu balans liber, atârna deasupra fântânii turnului, acoperita cu un grilaj de oţel. O punte încercuia clopotul.

Cel puţin aici ferestrele erau destul de mari pentru a putea trece prin ele şi nu erau prevăzute cu geamuri, care ar fi atenuat dangătele măreţului clopot – erau însă sigilate cu bare de fier.

— O punte de panoramă turistică, spuse Rachel.

Ţinea o armă, împrumutata de la Gray, îndreptată înspre scări.

Bărbatul privi repede în jur. Nu exista nici o altă ieşire. Priveliştea oraşului se deschidea de jur împrejurul lui: Rinul strălucea, traversat de arcada Podului Hohenzollern; Muzeul Ludwig era luminat feeric, la fel şi pânzele albastre de la Koln Musical Dome. Nu exista însă nici o ieşire spre străzile de dedesubt.

În depărtare, auzi sirene de poliţie, un geamăt straniu şi mult prea îndepărtat.

Gray îşi ridică privirea, calculând.

Rachel scoase un ţipăt. Gray se întoarse tocmai în clipa când un jet de flăcări năvălea dinspre scări. Rachel se trase lângă el.

Nu mai aveau timp.

3.34 A.M.

Dedesubt, în catedrală, Yaeger Grell intră în camera în care avusese loc explozia, cu arma în mână. Aşteptase până când fumul celei de-a doua grenade se risipise. Cei doi parteneri ai lui se duseseră lângă ceilalţi, la intrarea bisericii, ca să pregătească ultimele bombe incendiare.

Avea să li se alăture şi el – dar voia mai întâi să vadă cum muriseră cei care îl uciseseră pe Renard, tovarăşul lui de arme. Păşi în încăpere, pregătindu-se să simtă miros de carne arsă şi să vadă intestine vărsate pe podea.

Rămăşiţele uşii îi împiedicau înaintarea. Păşi cu arma înainte. Când făcu al doilea pas, ceva îi lovi braţul. Se dădu înapoi, uluit. Nu înţelegea. Îşi privi mut de uimire încheietura retezată, din care ţâşnea sângele. Nu simţea nici o durere.

Ridică privirea la timp pentru a vedea o spadă – o spadă! – despicând aerul. Îi atinse gâtul înainte ca mirarea să-i dispară de pe chip. Nu simţi nimic în clipa când trupul i se prăbuşi în faţă, cu capul aruncat pe spate.

Apoi continuă să cadă, să cadă, să cadă… Şi totul se întunecă.

3.35 A M.

Kat se retrase şi lăsă jos sabia încrustată cu nestemate. Se aplecă, apucă leşul de-o mână şi-l târî din dreptul uşii, ca să nu poată fi văzut prin deschizătură. Capul încă-i mai vâjâia în urma exploziei.

Îşi şopti lui Monk – cel puţin, spera că-i şoptise, nu-şi putea auzi propriile cuvinte:

— Ajută-l pe monsenior!

Privirea lui Monk se mută de la cadavrul decapitat la sabia plină de sânge din mâna femeii. Avea ochii lărgiţi, şocaţi, dar şi încărcaţi de respect. Se duse la una din raclele cu comori şi îl scoase pe monsenior dinăuntrul acesteia. Toţi trei se ascunseseră în cutiile blindate, după explozia primei grenade, cu certitudinea că o a doua avea să-i urmeze.

Aşa şi fusese.

Dar raclele securizate îşi făcuseră datoria şi protejaseră cea mai de preţ comoară dintre toate: vieţile lor. Încăperea fusese distrusă, dar, la adăpostul sticlei blindate, cei trei supravieţuiseră.

Fusese ideea ei.

După aceea, cu ecourile exploziei răsunându-i încă în cap, Kat se rostogolise afară din cutia ei şi găsise pe jos sabia cu mânerul de aur. Se dovedise a fi o armă mai potrivită decât pistolul. Nu voia să facă zgomot şi să atragă atenţia celorlalţi asasini.

Totuşi, mâna îi tremura. Îşi amintea ultima luptă cu cuţite în care fusese implicată… şi urmările acesteia. Strânse cu putere mânerul spadei, trăgând putere din duritatea oţelului.

În spatele ei, monseniorul Verona se ridică în picioare, clătinându-se. Îşi privi mădularele, mirat parcă să le găsească încă ataşate de trup.

Kat se întoarse spre uşă. Cu excepţia tovarăşului lor mort, nici un alt atacator nu părea să mai fie prin preajmă. Toţi se adunaseră la intrare.

— Ar trebui să plecăm de-aici, spuse Kat făcându-le semn.

Lipită de perete, îi conduse departe de ieşirea principală, departe de călugări înarmaţi. Ajunseră în colţul în care naosul era traversat de transept. Kat le făcu semn celorlalţi doi să ocolească intersecţia.

Odată ieşiţi din câmpul vizual al asasinilor, monseniorul arătă cu mâna în lungul transeptului.

— Pe acolo! şopti el.

În capăt, se zarea încă o pereche de uşi. O altă ieşire. Nepăzită.

Strângând în mână spada din secolul al XV-lea, Kat îi grăbi înainte. Supravieţuiseră!

Dar ce se întâmplase cu ceilalţi?

3.38 A.M.

Rachel îşi descărcă arma în hăul scării spiralate, numărând după fiecare tragere. Noua gloanţe. Aveau muniţie de rezerva, dar nu mai aveau timp să încarce. Comandantul Pierce era prea ocupat.

Fără alta alternativă, trase orbeşte, sporadic, ţinându-i pe atacatori la distanţă. Explozii de foc continuau sa o atace, întinzându-se ca limbile unui dragon.

Situaţia asta nu putea dura prea mult.

— Gray! strigă femeia, lăsând la o parte politeţurile.

— Încă o secundă, îi răspunse bărbatul, de după cealaltă parte a clopotului.

În timp ce flăcările se întindeau dinspre scară, Rachel ţinti şi apăsă trăgaciul. Trebuia să-i ţină la distanţă. Glonţul lovi zidul de piatră şi ricoşa în josul scărilor.

Apoi glisiera pistolului se deschise.

Nu mai avea gloanţe.

Se dădu în spate şi ocoli clopotul, până de cealaltă parte.

Gray îşi dăduse rucsacul jos din spate şi legase o funie de una din zăbrelele de la o fereastră. Celalalt capăt îl înfăşurase în jurul încheieturii mâinii şi-şi trecuse funia pe după un braţ. Folosise un cric de mână din trusa pe care o adusese cu el ca să depărteze doua gratii de la o fereastra. Deschizătură era suficient de mare cât să se poată strecura prin ea.

— Ţine frânghia, spuse el.

Rachel luă funia de nailon, cam de cinci metri lungime. În spatele ei, o nouă şarjă de flăcări izbucni, ridicându-se dinspre scări. Urmăritorii testau din nou terenul, pregătindu-se sa înainteze.

Gray îşi înşfăca rucsacul şi se strecura printre bare. Odată ieşit

pe parapetul de piatra, îşi puse rucsacul pe umeri şi se întoarse spre Rachel.

— Funia!

Fata i-o întinse.

— Ai grijă!

— Cam târziu pentru asta.

Privi în jos, printre bocanci. Nu era un lucru prea înţelept, se gândi Rachel. O căzătura de la o sută de metri ar slăbi genunchii oricui... iar forţa picioarelor era extrem de importantă acum.

Gray privi în jos, de pe marginea clopotniţei de sud a catedralei.

La doar patru metri distanţa, peste un hău prevestitor de moarte, se înălţa clopotniţa de nord, o copie geamăna după cea în care se aflau acum. Accesul publicului era interzis aici, aşa că nu erau gratii la ferestre. Dar nu exista nici cea mai mică şansă să poată sări de la o fereastră la alta fără să-şi ia avânt. Gray intenţiona în schimb să se arunce înainte şi să prindă orice priză ar fi avut norocul să nimerească de pe faţada decorată a turnului opus.

Riscul era mare, dar nu aveau altă soluţie.

Trebuiau să sară, să abandoneze corabia.

Gray îndoi genunchii. Rachel nu îndrăznea nici să respire, ţinându-se cu o mână de gât.

Fără a ezita nici o secundă, Gray se aplecă pur şi simplu în afară şi sări, arcuindu-şi întreg trupul, apoi dădu drumul colacului de funie. Zbură peste hău şi lovi zidul chiar sub bordura ferestrei. Întinse ambele braţe spre pervaz, prinzându-l ca prin minune. Dar impactul îl azvârli înapoi. Braţele nu-i rezistară. Începu să cadă.

— Piciorul stâng! îi strigă Rachel.

O auzi. Pipăi cu vârful piciorului stâng suprafaţa de piatră şi găsi un cap de demon, care decora şirul de jos. Îşi sprijini piciorul pe capul statuii.

Acum că găsise pe ce să-şi sprijine greutatea corpului, reuşi să prindă din nou pervazul de deasupra şi găsi o priză şi pentru vârful bocancului drept. Stătea agăţat ca un păianjen pe zid. Inspiră adânc, îşi potoli bătăile inimii, apoi sui şi se strecură prin fereastră.

Rachel riscă o privire în spate, aplecându-se ca să se uite pe sub clopot. Flăcările nu se mai înălţau la intrare. Ştia că şi ceilalţi înţelegeau ce însemna această bruscă încetare a focului.

Rachel nu mai putea aştepta. Se strecură printre gratiile

depărtate. Marginea era murdară de găinaţ de porumbel şi vântul bătea în rafale puternice.

De cealaltă parte, Gray legase capătul funiei, formând un pod.

— Grăbeşte-te! Te prind eu!

Privi în ochii lui, de cealaltă parte a hăului şi găsi încrederea de care avea nevoie.

— Te prind eu, repeta bărbatul.

Rachel înghiţi în sec şi întinse mâna. „Nu privi în jos!” îşi spuse şi prinse funia. Mâna după mână. Era tot ce trebuia să facă.

Se apleca în afară cu ambele mâini încleştate pe funie, cu picioarele încă pe marginea zidului. Auzi clopotul sunând în spatele ei. Speriată, privi peste umăr şi văzu un cilindru argintiu rostogolindu-se pe podeaua de piatră.

Nu ştia ce este, dar un lucru era sigur – nu era de bine.

Fără să mai aibă nevoie de nici o altă încurajare, Rachel îşi făcu vânt pe funie şi traversă stângace podul improvizat, lovind din picioare, punând o mână după cealaltă. Gray o prinse la jumătatea drumului.

— Bombă! reuşi ea să îngăime cu răsuflarea tăiată, aruncându-şi capul pe spate ca să arate spre turnul din care tocmai scăpase.

— Ce…?

Bubuitura îi acoperi restul cuvintelor. Împinsă din spate de impactul exploziei, Rachel zbură prin deschizătura ferestrei şi ateriză direct pe pieptul lui Gray. Se prăbuşiră amândoi, îmbrăţişaţi, pe podeaua clopotniţei de nord. Un zid de flăcări albastre trecu pe deasupra lor, intrând pe fereastră, fierbinte ca interiorul unui furnal.

Gray o ţinu strâns, acoperind-o cu propriul trup.

Însă flăcările se risipiră repede în rafalele vântului.

Gray se rostogoli într-o parte şi Rachel se ridică într-un cot. Privi în spate, spre turnul de sud. Clopotniţa era în flăcări. Limbi încolăcite de foc ieşeau pe toate cele patru ferestre, în ciuda vacarmului, se auzeau limpede dangătele clopotului.

Gray veni lângă Rachel. Trase funia. Nodul din cealaltă parte arsese, desfăcând podul. În faţa lor, gratiile ferestrelor străluceau, înroşite de foc.

— Dispozitiv incendiar, spuse Gray.

Flăcările dansau în vântul puternic ca nişte lumânări în noapte. Un ultim omagiu adus celor ucişi cu câteva zile înainte şi în noaptea aceea. Rachel îşi imagina zâmbetul ştrengăresc al unchiului Vigor. Era mort. Se simţi copleşita de durere. Se

clatină, gata sa cadă pe spate, dar Gray o prinse.

Sirenele maşinilor de poliţie răsunau în tot oraşul, trimiţându-şi ecourile până la ei.

— Trebuie să plecăm, spuse Gray.

Rachel dădu din cap.

— Ei cred că am murit. Să-i lăsăm să creadă asta.

Îi permise sa o conducă până la scări. Coborâră în grabă, învârtindu-se iar şi iar. Sirenele se auzeau şi mai tare acum – însă mai aproape, un motor se trezi la viaţa, ambalându-se treptat, urmat numaidecât de al doilea.

Gray se uită pe fereastră.

— Pleacă!

Rachel privi şi ea. Trei etaje mai jos, două dube negre se depărtară de trotuar, traversând în trombă piaţa pietonală.

— Haide! spuse Gray. Am o presimţire rea.

Se grăbi să coboare, sărind treptele două câte două. Rachel îl urmă aproape lipită de el, încrezându-se în instinctul bărbatului.

Ajunseră în cele din urmă în pronaos. Una din uşi fusese lăsată întredeschisă. Rachel privi în lungul bisericii – spre locul unde fusese ucis unchiul ei. Dar ceva îi atrase atenţia, mai aproape, pe podea, chiar pe culoarul central.

Un fel de gantere argintii.

Douăsprezece, dacă nu şi mai multe. Legate între ele cu fire roşii.

— Fugi! striga ea, răsucindu-se pe călcâie.

Ţâşniră împreună pe uşile principale şi ieşiră în goană în piaţă.

Fără nici un cuvânt, se îndreptară în fugă spre singurul adăpost. Camionul poliţiei germane, parcat în mijlocul pieţei. Se aruncară în spatele lui tocmai în clipa când răsună explozia.

Parcă s-ar fi declanşat o serie de focuri de artificii.

Se auzi zgomot de sticla spartă, suficient de tare cât să acopere vuietul exploziei. Rachel ridică privirea. Vitraliul bavarez uriaş, de deasupra intrării principale, datând încă din Evul Mediu, se sfărâmă, preschimbându-se într-o cascadă de foc şi de sticlă strălucitoare.

Rachel se lipi de camion. O ploaie de cioburi de sticlă căzu în jurul lor, acoperind întreaga piaţă.

Ceva se izbi de camion, cu un zgomot asurzitor. Rachel se aplecă şi privi printre roţi. Văzu una din uşile masive ale catedralei zăcând în mijlocul străzii.

Apoi, un zgomot nou! Voci surprinse. Înăbuşite. Veneau *dinăuntrul* camionului. Rachel se uita la Gray. Într-o clipă, în

mâna bărbatului apăru ca prin minune un cuţit.

Înconjurară camionul până pe cealaltă parte.

Înainte să apuce să atingă clanţa, uşa se trânti de perete.

Rachel îl privi mută de uimire pe colegul cel scund al lui Gray, care ieşi împleticindu-se. Fu urmat numaidecât de partenera lor, care ţinea în mână o sabie lunga. Şi, la sfârşit, de o silueta îndrăgită.

— Unchiule Vigor!

Rachel se năpusti asupra lui şi-l îmbrăţişa.

Monseniorul o strânse, la rândul său, cu putere la piept.

— Cum se face, întreba el, că toată lumea îşi doreşte cu atâta înverşunare să mă arunce în aer?

4.45 A.M.

O ora mai târziu, Gray intra în camera de hotel cu nervii încordaţi la maximum. Închiriaseră camera sub o identitate falsă, hotărând împreună că era indicat să dispară din stradă cât mai repede cu putinţă. Hotelul Cristall din Ursulaplatz era situat la mai puţin de un kilometru de catedrala. Era o clădire micuţă, cu un ciudat decor scandinav realizat în culori primare.

Se retrăseseră aici ca să se regrupeze, să stabilească un plan de acţiune.

Mai întâi însă, aveau nevoie de mai multe informaţii.

O cheie se răsuci în broască. Gray îşi duse mâna la pistol. Nu-şi asuma nici un risc. Dar nu era decât monseniorul Verona care se întorcea dintr-o expediţie de cercetare.

Vigor intră în încăpere. Expresia îi devenise extrem de întunecată.

— Ce e?

— Băiatul e mort, spuse monseniorul.

Se apropiară şi ceilalţi.

Vigor le explică:

— Jason Pendleton. Băiatul care a supravieţuit masacrului. Tocmai au dat ştirea la BBC. A fost ucis în camera de spital. Cauza morţii e încă necunoscută, dar există suspiciuni puternice că s-a acţionat din exterior. Mai ales că moartea lui a coincis cu incendierea catedralei.

Rachel clătină cu tristeţe din cap.

Ceva mai devreme, Gray simţise o imensă uşurare să-i

găsească pe toţi în viaţă, cu doar câteva vânătăi şi zgârieturi. Uitase sa se mai gândească şi la supravieţuitorul masacrului.

Dar, desigur, totul se lega în aceasta odioasă schemă. Atacul de la catedrală fusese, evident, o operaţiune de „spălare”, menită să şteargă orice urmă a atacului iniţial. Asta includea, fireşte şi eliminarea unicului martor.

— Aţi mai aflat şi altceva? întrebă Gray.

Îl trimisese pe monsenior jos, la bar, după ce se cazaseră, ca să afle care era situaţia catedralei. Monseniorul era cel mai potrivit pentru treaba asta. Vorbea fluent limba, iar gulerul preoţesc îl scotea în afara oricărei suspiciuni.

Chiar şi acum, urletele sirenelor răsunau în întreg oraşul. Pe fereastră, vedeau dealul catedralei, unde se strânseseră o sumedenie de maşini de pompieri şi alte vehicule de intervenţie, cu semnalele lor luminoase care trimiteau în noapte fulgere albastre şi roşii. Nori de fum acoperiseră cerul întunecat. Străzile erau pline de gură-cască şi de tot felul de maşini.

— N-am aflat nimic nou, spuse Vigor. Focul încă arde cu putere în interiorul bisericii. Dar nu s-a întins. Am văzut un interviu luat unuia dintre preoţii din parohie. Nimeni n-a fost rănit. Dar şi-au manifestat îngrijorarea în legătura cu soarta mea şi a nepoatei mele.

— Bun, zise Gray făcând-o pe Rachel să-şi întoarcă privirea spre el. După cum am mai spus, atacatorii cred, momentan, că ne-au eliminat. Ar trebui să păstrăm acest avantaj cât mai mult timp posibil. Câtă vreme nu ştiu că suntem încă în viaţă, vor privi mai puţin peste umăr.

— Şi nu vor mai încerca să ne omoare, spuse şi Monk. Partea asta-mi place cel mai mult.

Kat lucra ceva la un laptop conectat la o camera digitală.

— Chiar acum încarc fotografiile, spuse ea.

Gray se ridică şi se apropie de birou. Când se ascunseseră în camionul din faţa catedralei, Monk şi însoţitorii săi profitaseră de ocazie pentru a face câteva fotografii. Gray era impresionat de ingeniozitatea şi prezenţa lor de spirit.

Imagini alb-negru umplură ecranul.

— Uite-l! spuse Rachel arătând cu degetul spre una dintre ele. Ăsta e individul care m-a prins.

— Liderul grupului, zise Gray.

Kat apăsă de două ori butonul mouse-ului deasupra imaginii şi mări fotografia. Bărbatul fusese surprins în mişcare, în timp ce ieşea din catedrală. Avea păr negru, destul de lung, aproape

până la umăr. Nu avea barbă sau mustaţă. Trăsături acviline. Împietrite, lipsite de expresie. Chiar şi în fotografie, emana un aer de superioritate.

— Uitaţi-vă ce mutră îngâmfată are nenorocitul ăsta! spuse Monk. Parc-ar fi motanul care tocmai a înfulecat canarul.

— Îl recunoaşte cineva? întrebă Gray.

Toţi clătinară din cap.

— Pot să mă conectez la software-ul de recunoaştere facială de la Sigma, spuse Kat.

— Nu încă, o opri Gray, apoi răspunse privirii ei încruntate. Deocamdată, nu luăm legătura în nici un fel, cu nimeni.

Privi în jurul lui. Deşi în mod normal prefera să opereze pe cont propriu, fără ca Big Brother să-l urmărească peste tot, de data asta nu mai putea face pe lupul singuratic. Avea o echipă acum, răspundea şi pentru viaţa altora, nu numai a lui. Privirea îi căzu asupra lui Vigor şi Rachel. Şi nici măcar nu era vorba doar de membrii echipei lui. Toţi se uitau la el. Se simţi dintr-odată copleşit. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să ia legătura cu Sigma, să se consulte cu directorul Crowe, să-i paseze şi altuia o parte din responsabilitate.

Dar nu putea… cel puţin nu încă.

Gray îşi adună gândurile şi-şi recăpăta stăpânirea de sine. Îşi drese glasul.

— Cineva ştia că suntem singuri în catedrală. Fie spionau deja biserica, fie fuseseră informaţi dinainte.

— Un turnător, spuse Vigor, frecându-şi barba de sub buza de jos.

— Posibil. Dar nu pot spune cu siguranţă de unde a plecat.

Gray se uită la Vigor.

— De la noi sau de la voi.

Vigor oftă şi dădu din cap.

— Mă tem că ar putea fi vina noastră. Curtea Dragonului a susţinut întotdeauna că are membri în interiorul Vaticanului. Şi, având în vedere că ambuscada de aici a venit imediat după atacurile îndreptate asupra mea şi a lui Rachel, nu pot decât să-mi imaginez că problema vine chiar din interiorul Cetăţii Sfinte.

— Nu neapărat, răspunse Gray. Se întoarse spre laptop şi arătă spre o altă imagine. Măreşte-o pe-asta.

Kat apăsă butonul mouse-ului. Fotografia unei femei zvelte care urca în spatele uneia din cele două dube umplu ecranul. Trăsăturile feţei nu i se distingeau prea bine.

Gray privi spre ceilalţi.

— O cunoaşte cineva?

Din nou, toţi clătinară din cap.

Monk se aplecă spre ecran.

— Nu, dar nu m-ar deranja s-o cunosc.

— E aceeaşi femeie care m-a atacat la Fort Detrick.

Monk se dădu un pas în spate – dintr-odată, femeia nu i se mai părea atât de atrăgătoare.

— Agenta Breslei?

Vigor şi Rachel păreau nedumeriţi. Gray nu avea timp să le spună toată povestea Breslei, dar le făcu un rezumat: o organizaţie terorista, care avea legături cu mafia rusească şi manifesta un deosebit interes faţă de tehnologia ultramoderna.

Când termina, Kat îl întreba:

— Şi tu crezi că problema ar putea fi în tabăra noastră?

— După ce s-a întâmplat la Fort Detrick...? Gray se încruntă. Cine poate spune de unde se scurg informaţiile? Dar faptul că aici avem de a face cu Breasla, operând alături de Curtea Dragonului, mă face să cred că au venit tocmai datorită faptului că ne-am implicat. Dar mai cred şi că în jocul ăsta sunt la fel de în urmă ca şi noi.

— De ce spui asta? întrebă Rachel.

Gray arătă spre ecran.

— Doamna Dragon m-a lăsat să plec.

Toţi tăcură, muţi de uimire.

— Eşti sigur? întrebă Monk.

— Foarte sigur, spuse Gray frecându-şi vânătaia din partea de sus a braţului, unde-l împuşcase femeia în timp ce fugea.

— Dar de ce să facă asta? întrebă Rachel.

— Fiindcă trage pe sfoară Curtea Dragonului. După cum am spus, părerea mea e că singurul motiv pentru care Breasla a intrat în jocul ăsta este că a intervenit Sigma. Curtea a cerut ajutorul Breslei ca să ne prindă sau să ne elimine.

Kat dădu din cap.

— Şi, dacă am fi murit, n-ar mai fi avut nevoie de Breasla. Parteneriatul ar fi luat sfârşit, iar Breasla n-ar mai fi aflat ce ştie Curtea Dragonului.

— Dar Curtea ne crede morţi, spuse Rachel.

— Exact. Şi ăsta e un motiv în plus ca să le lăsăm impresia asta cât mai mult timp posibil. Dacă suntem morţi, Curtea o să rupă legăturile cu Breasla.

— Un adversar mai puţin, spuse Monk.

Gray îl aprobă din cap.

— Şi ce facem acum? întrebă Kat.

Asta era un mister. Nu aveau nici o pista… în afară de una. Gray privi spre rucsacul lui.

— Praful pe care l-am strâns din racla moaştelor! Acolo este cheia întregii poveşti. Dar nu ştim în ce broască se potriveşte. Şi dacă nu-l putem trimite la Sigma pentru testare…

Vigor vorbi şi el:

— Cred că ai dreptate. Într-adevăr, praful ăsta nu poate da răspunsul. Însă o întrebare şi mai bună decât „Ce este…” Monseniorul se opri brusc, mijind ochii. Îşi duse mâna la frunte. Ce este…? murmură el ca pentru sine.

— Unchiule? întreba Rachel îngrijorata.

— Ceva… o idee într-un colţ al minţii mele…

Gray îşi aminti o expresie asemănătoare, de intensă concentrare interioară, când monseniorul citase un verset din Cartea Apocalipsei.

Preotul strânse pumnul.

— Nu pot sa fac legătură. E ca şi când aş încerca să prind în palmă un balon de săpun. Clătină din cap. Poate că sunt prea obosit.

Gray simţi că bărbatul era sincer… în cea mai mare parte. Dar exista ceva ce nu le spunea, ceva declanşat de cuvintele *ce este…* Preţ de o clipă, Gray zări un licăr de teama în ochii nedumeriţi ai preotului.

— Deci, care e întrebarea mai bună? zise Monk, revenind la firul original al discuţiei. Începuserăţi să spuneţi ceva despre o întrebare mai bună decât ce anume ar putea fi praful asta.

Vigor dădu din cap, încercând să se concentreze.

— Aşa e. Poate ar trebui să ne întrebăm *cum* a ajuns praful acolo. O dată pe an, moaştele sunt scoase cu grijă din racla şi sarcofagul este curăţat. Sunt sigur că au şters cu atenţie interiorul.

Kat îşi îndreptă spatele.

— Înainte de atac, ne întrebam dacă nu cumva dispozitivul folosit a alterat în vreun fel aurul din sarcofag, făcându-l să se preschimbe în praf alb.

— Aşa să fi ajuns acolo? întrebă Rachel.

— Posibil, zise Monk. Vă amintiţi crucea magnetizată din biserică? S-a întâmplat ceva tare ciudat acolo, ceva care a afectat metalele. De ce nu şi aurul?

Gray regreta că nu avusese mai mult timp să adune mostre şi să facă mai multe teste. Dar de când incendiaseră catedrala…

— Nu, spuse Kat oftând exasperată. Nu uitaţi că praful nu era aur pur. Am zărit şi alte elemente. Poate platină sau alt element din grupul de metale tranziţionale care se pot dezintegra în formă de praf în stare M.

Gray dădu încet din cap, amintindu-şi dârele argintii din aurul topit.

— Eu nu cred că aurul provenea din carcasa sarcofagului, spuse Kat.

Monk se încruntă.

— Dar dacă nu este aşa, iar cutia e curăţată în fiecare an… atunci cum ar fi putut ajunge acolo?

Dintr-odată Gray făcu ochii mari. Înţelegea acum ce o intrigase atât de mult pe Kat.

— Provine chiar din *oase.*

— Nu exista alta explicaţie, îl aprobă Kat.

Monk clipi, clătinând din cap.

— Uşor de spus. Nu avem oasele, ca să putem testa ipoteza. Le-au luat ei pe toate.

Rachel şi Vigor se uitară unul la celalalt.

— Ce este? întreba Gray.

Rachel îi surprinse privirea. Chipul ei strălucea de entuziasm.

— Nu au luat toate oasele.

Gray se încruntă.

— Unde…?

Îi răspunse Vigor:

— La Milano.

6
TOMA NECREDINCIOSUL

25 IULIE, 10.14 A.M.
LACUL COMO, ITALIA

Gray şi însoţitorii săi săriră din Mercedesul E55 pe care-l închiriaseră şi se-ndreptară în grabă spre piaţa pietonală a oraşului Como, de pe marginea lacului cu acelaşi nume. Plimbăreţi matinali şi gură-cască se zăreau ici-colo prin piaţa pavată cu piatră cubică, mărginită de o faleză ce se întindea de-a lungul apei albastre şi nemişcate.

Kat căscă şi se întinse – parcă era o pisică făcându-şi, leneşă, rondul de dimineaţă. Se uită la ceas:

— Trei ţări în patru ore.

Conduseseră toată noaptea. Traversaseră Germania, îndreptându-se spre Elveţia, apoi trecuseră Alpii, în Italia. Merseseră cu maşina. Era mai bine decât cu trenul sau cu avionul. Aşa se puteau deplasa nebăgaţi în seamă. Trecuseră graniţele cu acte false. Nu voiau să dea nimănui de ştire că supravieţuiseră atacului de la Koln.

Gray intenţiona să contacteze centrul de comandă de la Sigma după ce recuperau oasele din biserica din Milano şi ajungeau la Vatican. Odată instalaţi la Roma, aveau să se regrupeze şi să discute strategia cu superiorii lor. În ciuda riscului de scurgere de informaţii, Gray trebuia să-şi informeze şefii de la Washington în legătură cu evenimentele petrecute la Koln, pentru a reevalua parametrii misiunii.

Între timp, planul era să conducă cu schimbul de la Koln la Milano, în aşa fel încât toată lumea să prindă câteva ore de somn. Dar nu fusese aşa.

După ce coborî din maşină, Monk rămase în picioare la marginea pieţei şi se apleca de mijloc, cu mâinile pe genunchi, verde la faţă.

— Aşa conduce ea, spuse Vigor bătându-l pe spate. Merge un pic cam repede.

— Am fost în avioane de luptă care făceau tot felul de

cascadorii, mormăi bărbatul. Dar asta… a fost mai rău.

Rachel coborî de pe locul şoferului şi închise portiera maşinii închiriate. Condusese tot drumul cu viteză maximă, zburând pe autostrada din Germania şi luând curbele strâmte ale şoselelor din Alpi cu o viteză ce sfida legile fizicii.

Cu un deget, îşi ridică pe frunte ochelarii de soare cu reflexe albăstrui.

— Trebuie doar să mănânci ceva, îl linişti ea pe Monk. Ştiu eu un local drăguţ în Piazza Cavour.

Deşi nu era tocmai încântat de idee, Gray fusese de acord să se oprească şi să mănânce ceva. Oricum, trebuia să alimenteze cu benzina şi locul părea destul de izolat. Şi, cum nu trecuseră nici şase ore de la atac, la Koln încă mai domnea confuzia. Până când avea să se afle că trupurile lor nu se aflau printre cadavrele de la catedrală, ei ar fi fost deja la Roma. Peste câteva ore, nu vor mai avea de ce să pretindă că ar fi murit.

În momentul acesta însă, erau cu toţii epuizaţi de drum şi lihniţi de foame.

Rachel îi conduse prin piaţă, înspre malul lacului. Gray o urmări cu privirea. În ciuda faptului că nu dormise şi şofase toată noaptea, mişcările ei nu trădau nici un semn de oboseala. Mai mult chiar, arăta învigorată după turul de forţă pe care-l făcuse prin Alpi, de parcă s-ar fi relaxat făcând yoga. Disperarea din ochii ei, după noaptea de groază pe care o trăiseră se risipise cu fiecare kilometru străbătut.

Rezistenţa femeii îl bucura, pe de-o parte, dar îl şi dezamăgea. Îşi amintea mâna ei strângând-o pe a lui în timp ce fugeau. Îngrijorarea din ochii ei când se aruncase de pe marginea turnului catedralei. Felului în care-l fixase cu privirea în acele clipe – avea încredere în el, avea nevoie de el.

Însă femeia aceea dispăruse.

Priveliştea se deschise în faţă, atrăgându-i privirile. Lacul era un diamant albastru, ascuns printre culmile înverzite de la poalele Alpilor. Câteva mai erau încă presărate cu petice de zăpadă care se reflectau în oglinda lină a apei.

— Lago di Como, spuse Vigor, păşind alături de Gray. Virgiliu l-a descris cândva ca fiind cel mai frumos lac din lume.

Ajunseră într-un loc de pe faleză plin de vegetaţie. Cărarea era mărginită de straturi de camelii, azalee, rododendroni şi magnolii. Aleea din piatră cubică mergea mai departe de-a lungul malului, umbrită de castani, chiparoşi italieni şi dafini cu scoarţa albă. Pe mijlocul lacului, bărcuţe cu vele înaintau agale,

împinse de briza dimineţii. Sus, pe dealurile înverzite, pâlcuri de case răsăreau îndrăzneţe, cocoţate pe stânci, strălucind în nuanţe de crem, auriu şi cărămiziu.

Gray observa că frumuseţea locului şi aerul proaspăt păreau să-l învioreze pe Monk sau poate că doar senzaţia pavajului solid de sub picioare făcea asta. Şi Kat se uita în toate direcţiile, admirând peisajul.

— *Ristorante Imbarcadero,* spuse Rachel, arătând cu mâna de cealaltă parte a pieţei.

— Şi un *drive-in*[12] ar fi fost la fel de bun, spuse Gray, uitându-se la ceas.

— Poate pentru tine, mormăi aspru Monk.

Vigor se apropie de el.

— Am mers repede. Peste o oră, o să fim la Milano.

— Dar oasele…

Vigor se încruntă făcându-l să se oprească.

— Comandante, spuse monseniorul, Vaticanul este perfect conştient de riscul la care sunt expuse moaştele din Basilica del Sant Eustorgio. Oricum, primisem ordine să mă opresc în Milano şi să le iau cu mine pe drumul de întoarcere spre Roma. Între timp, Sfântul Scaun a trimis ordin ca oasele să fie încuiate în seiful bisericii. Basilica a fost închisă şi au fost alertate autorităţile locale.

— Nu avem nici o garanţie că toate astea îi vor opri pe cei din Curtea Dragonului, spuse Gray, amintindu-şi de dezastrul de la Koln.

— Mă îndoiesc că vor ataca în plină zi. Gruparea asta se ascunde în umbre şi-n întuneric. Iar noi o să ajungem la Milano înainte de amiază.

Kat interveni în discuţie:

— Nu întârziem prea mult dacă solicitam o comandă la pachet, după care plecam imediat.

Deşi nici pe departe mulţumit, Gray fu nevoit să cedeze. Şi oamenii din echipa lui aveau nevoie de combustibil, nu doar automobilul lor.

Odată ajunşi la restaurant, Rachel deschise o poartă spre o terasă împodobită cu bougainvillea, care dădea înspre lac.

— La Imbarcadero e cea mai buna mâncare din zonă. Vă recomand *risotto con pesce persico.*

---

[12] Restaurant care serveşte comanda la pachet, direct pe geamul maşinii, fără a mai fi necesara coborârea din vehicul (n. tr.).

— Biban auriu cu orez, traduse Vigor. Este excelent aici. Fileurile sunt date prin făină şi salvie, prăjite uşor şi se servesc crocante, pe un strat gros de risotto, cu mult unt.

Rachel îi conduse spre o masă.

Un pic mai relaxat, Gray îşi permise să aprecieze entuziasmul lui Rachel. Discuta repede, în italiana, cu un bătrân cu şorţ care venise să-i întâmpine. Fata zâmbea prieteneşte în timp ce vorbeau. La sfârşit, se îmbrăţişară.

Rachel se întoarse şi le făcu semn cu mâna.

— Dacă vreţi ceva mai uşor, încercaţi florile de dovleac umplute cu pâine şi limba mielului. Dar în orice caz, luaţi-vă un platou de *agnolotti.*

Vigor aproba din cap.

— Ravioli cu vinete şi mozzarella, spuse el şi îşi sărută degetele în semn de apreciere.

— Să înţeleg, aşadar, că nu e prima dată când mâncaţi aici, spuse Monk, lăsându-se să cada cu greutate într-un scaun.

Se uită la Gray. Se dusese anonimatul lor!

Vigor îl bătu pe umăr pe Monk.

— Proprietarii ne sunt prieteni de familie de trei generaţii. Puteţi fi siguri că ştiu să păstreze discreţia.

Făcu semn cu mâna unui chelner dolofan.

— *Ciao, Mario! Bianco Secco di Montecchia, per favore!*

— Imediat, *Padre!* Am şi un *Chiaretto de Bellagio* foarte bun. A venit azi-noapte, cu feribotul.

— *Perfetto!* Adu-ne câte o sticla din fiecare, cât aşteptăm.

— *Antipasti?*

— Desigur, Mario. Doar nu suntem barbari.

Dădură comanda cu multă bravada şi râsete: salată de somon cu oţet de mere, fiertura de orz, viţel în coajă de pâine, paste *tagliatelle* cu peşte alb şi ceva numit *pappardelle.*

Mario aduse un platou mare cât masa, plin cu măsline şi tot felul de aperitive… împreuna cu două sticle, una de vin roşu şi cealaltă de vin alb.

— *Buon appetito!* spuse tare bărbatul.

Se părea că italienii făceau o sărbătoare din fiecare masă – chiar şi când luau mâncarea la pachet. Turnară vinul. Ridicară paharele. Bucăţi de salam şi de caşcaval fură împărţite tuturor.

— *Salute,* Mario! îi ură Rachel când terminară platoul.

Monk se lăsă pe spate, încercă să înăbuşe un râgâit, dar nu reuşi.

— Numai şi cu asta şi mi-am umplut burta, zise el.

Kat mâncase la fel de mult, dar studia acum meniul de desert cu aceeaşi concentrare cu care citise şi dosarul misiunii.

— *Signorina?* o întreba Mario, remarcându-i interesul.

Fata arată cu degetul pe meniu.

— *Macedonia con panna.*

Monk scoase un geamăt.

— E doar salată de fructe cu frişcă.

Se uită spre ceilalţi, cu ochii mari.

— E ceva uşor!

Gray se lăsă pe spate. Nu le tăie elanul. Simţea că aveau cu toţii nevoie de acest moment de respira. După ce plecau, întreaga zi avea să fie mohorâtă. Aveau să intre în fugă în Milano, să ia oasele şi sa prindă unul din trenurile acelea de mare viteza spre Roma, ca să ajungă acolo înainte de căderea nopţii.

Gray folosise pauza şi pentru a-l studia pe Vigor Verona. În ciuda atmosferei vesele, monseniorul părea sa fi căzut din nou pe gânduri. Gray aproape că vedea rotiţele învârtindu-se în capul bărbatului.

Privirea lui Vigor se opri dintr-odată asupra lui, surprinzându-i-o pe a sa. Îşi împinse scaunul departe de masă.

— Comandante Pierce, cât timp aşteptăm să termine cei de la bucătărie, mă întrebam dacă am putea discuta ceva în particular. Poate n-ar strica să ne dezmorţim picioarele într-o plimbare pe faleză.

Gray îşi puse paharul pe masă şi se ridică. Ceilalţi îi priviră curioşi, dar Gray le făcu semn cu capul să rămână pe loc.

Vigor îl conduse spre ieşirea din terasă, pe faleza principală care înconjura lacul.

— Aş vrea să discut ceva cu dumneata şi aş vrea să-mi spui ce crezi.

— Desigur.

Merseră o vreme şi Vigor se apropie de un zid de piatră, care marginea un doc gol. Aici, puteau discuta în linişte.

Monseniorul îşi ţinea privirea aţintită asupra lacului şi lovea cu un pumn în zidul de piatră.

— Înţeleg că rolul Vaticanului în toată povestea asta se rezumă la furtul moaştelor. Odată întorşi la Roma, presupun că intenţionaţi să rupeţi orice legătură cu noi şi să plecaţi singuri după Curtea Dragonului.

Pentru o clipă Gray se gândi să protesteze, dar bărbatul merita un răspuns sincer. Nu putea risca să-i pună în continuare în pericol pe omul ăsta şi pe nepoata lui.

— Cred că aşa ar fi cel mai bine, zise el. Şi sunt sigur că atât superiorii noştri, cât şi ai dumneavoastră vor fi de acord.

— Eu însă nu sunt.

O urmă de patimă răzbătuse din cuvintele lui.

Gray se încruntă.

— Dacă aveţi dreptate şi dacă oasele sunt sursa amalgamului ciudat sub formă de pudră, atunci cred că rolurile noastre în aceasta poveste sunt mai importante decât ar fi bănuit oricare din cele două organizaţii.

— Nu văd cum.

Vigor îl privi din nou cu acea intensitate ce părea să fie o trăsătură a familiei Verona.

— Atunci, dă-mi voie să te conving. În primul rând, ştim despre Curtea Dragonului ca este o societate aristocrata, preocupata de studierea ştiinţelor oculte sau pierdute. S-au concentrat pe texte gnostice străvechi şi pe alte arcane.

— Baliverne mistice!

Vigor se întoarse spre el, ridicându-şi trufaş capul.

— Comandante Pierce, dacă nu mă-nşel, dumneata însuţi ai urmat un studiu de credinţe şi filosofii alternative. De la taoism până la o serie de culte hinduse.

Gray tresări. Aproape uitase că monseniorul era un agent operativ cu experienţă, din *intelligenza* Vaticanului. În mod evident, întocmiseră un dosar despre el.

— Nu e niciodată rău să cauţi adevărul spiritual, continua monseniorul. Indiferent pe ce cale. De fapt, însăşi definiţia cuvântul *gnosis* este „sa cauţi adevărul, să-L găseşti pe Dumnezeu”. Nu pot condamna Curtea Dragonului din acest punct de vedere. Gnosticismul[13] a făcut întotdeauna parte din Biserica Catolică, încă de la începuturi. Ba chiar o precede.

— Bine, spuse Gray, nereuşind să-şi ascundă o urmă de iritare din voce. Ce legătură au toate astea cu masacrul de la Koln?

Monseniorul oftă.

— Din anumite puncte de vedere, atacul de azi poate fi regăsit în cursul istoriei în conflictul dintre doi apostoli. Toma şi Ioan.

Gray clatină din cap.

— Ce tot spuneţi acolo?

— La începuturi, creştinismul a fost o religie în afara legii. O

[13] Curent filozofic-religios, reprezentând un amestec de dogme creştine, de filozofie idealistă greacă şi de concepţii religioase orientale, care susţine ideea unei cunoaşteri mistice, (n. tr.).

credinţă nouă, mai puternică decât oricare alta în acele timpuri. Spre deosebire de alte religii, care revendicau plăţi ca parte integrală a credinţei, tânăra familie creştină contribuia voluntar cu bani. Fondurile erau folosite pentru a hrăni şi a adăposti orfanii, pentru a cumpără hrana şi leacuri pentru bolnavi, pentru a plaţi sicriele săracilor. Acest sprijin acordat asupriţilor a atras un număr mare de oameni, în ciuda riscului de a aparţine unei credinţe aflate în afara legii.

— Da, ştiu. Milosteniile creştinilor şi toată tevatura… Totuşi, ce legătură…?

Gray fu întrerupt de mâna ridicata a monseniorului.

— Dacă mă laşi să termin, s-ar putea să înveţi ceva.

Gray îşi stăpâni furia şi nu mai spuse nimic. În afara de spion al Vaticanului, Vigor mai era şi profesor universitar. Era evident ca nu-i plăcea să-i fie întrerupte prelegerile.

— În anii de început ai Bisericii, totul se desfăşura în cel mai mare secret. Întrunirile aveau loc pe ascuns, în peşteri sau cripte. Acest fapt a condus la crearea mai multor grupări, separate una de cealaltă. Mai întâi, din cauza distanţei, cu secte majore în Alexandria, Antiochia, Cartagina şi Roma. Apoi, din cauza izolării, au început să apară practici individuale însoţite de filosofii diferite. Evangheliile răsăreau la tot pasul. Cele adunate în Biblie: după Matei, Marcu, după Luca şi după Ioan. Dar şi altele. Evangheliile secrete după Iacov, după Maria Magdalena, după Filip. Evanghelia Adevărului. Apocalipsa după Petru. Şi multe altele. Cu atâtea evanghelii, tot felul de secte au început să se formeze în jurul lor. Tânăra Biserica începea să se fisureze.

Gray dădu din cap. Urmase cursurile Liceului Iezuit, unde predase mama lui. Cunoştea o parte din aceasta istorie.

— Dar în secolul al doilea, continua Vigor, episcopul de Lyon, Sfântul Irineu, a scris cinci volume sub titlul *Adversus Haereses. Împotriva ereziei.* Titlul complet era *Distrugerea şi eliminarea falsei autointitulatei Cunoaşteri.* A fost momentul în care toate credinţele gnostice anterioare au fost scoase în afara religiei creştine, creându-se canonul evanghelic din patru părţi. Evangheliile acceptate au fost limitate exclusiv la cele după Matei, Marcu, Luca şi Ioan, toate celelalte fiind decretate eretice. Parafrazându-l pe Irineu, la fel cum sunt doar patru regiuni ale universului şi patru vânturi principale, nici Biserica nu avea nevoie de mai mult de patru stâlpi de susţinere.

— Dar de ce au ales tocmai aceste patru evanghelii dintre toate?

— Într-adevăr, de ce? Aici zace îngrijorarea mea.

Gray se trezi că asculta cu mai multă atenţie. Deşi îl irita faptul că îi ţinea cineva prelegeri, era curios sa afle spre ce conduceau toate astea.

Vigor privi înspre lac.

— Trei dintre evanghelii – cele după Matei, Marcu şi Luca – spun toate aceeaşi poveste. Însă Evanghelia după Ioan relatează o istorie diferită – nici măcar evenimentele din viaţa lui Hristos nu se potrivesc, cronologic, cu celelalte. Dar a existat un alt motiv, de o importanţă esenţială, pentru care Ioan a fost inclus în Biblia canonica.

— Care?

— Totul i s-a datorat tovarăşului său apostolic, Toma.

— Toma Necredinciosul?

Gray cunoştea prea bine povestea singurului apostol care refuzase să creadă în învierea lui Hristos, înainte de a-L vedea cu propriii ochi.

Vigor dădu din cap.

— Dar ştiai că Evanghelia după Ioan e singura care spune povestea necredinciosului Toma? Ioan a fost singurul care l-a descris pe Toma drept un discipol limitat, lipsit de credinţa. În toate celelalte scripturi găsim numai cuvinte de laudă despre el. Ştii de ce prezintă Ioan aceasta imagine discrepanta?

Gray clatină din cap. În toţi anii săi de practicant romano-catolic, nu remarcase niciodată acest punct de vedere atât de diferit.

— Ioan a încercat să-l discrediteze pe Toma sau, mai bine zis, pe adepţii acestuia, care erau mulţi la acea vreme. Chiar şi în ziua de azi, în India, există o grupare puternica, adeptă a învăţăturilor creştine propovăduite de Toma. În Biserica timpurie însă, a avut loc o schismă fundamentala între Evanghelia după Toma şi cea după Ioan. Erau atât de diferite, încât numai una din ele putea supravieţui.

— Ce vrei să spui? Cât de diferite puteau fi?

— Se merge înapoi până la începutul începutului Bibliei, până la Geneză, până la primele versete: „Să fie lumina!” Atât Ioan, cât şi Toma îl identifică pe Isus cu aceasta lumina primordială, lumina creaţiei. Din acel punct însă, interpretările lor diferă substanţial. Potrivit lui Toma, lumina nu numai că a creat forma existentă a universului, dar ea continua încă să existe în toate lucrurile, în special în om, care a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Această lumină se ascunde în fiecare

persoană, aşteptând doar să fie găsită.

— Şi ce spune Ioan?

— Ei, Ioan a privit lucrurile dintr-o cu totul altă perspectivă. La fel ca şi Toma, credea şi el că lumina primordiala era manifestarea lui Hristos, însă Ioan susţine că numai şi numai Isus poate deţine aceasta lumină. Restul lumii e sortit sa rămână pe veci în întuneric, laolaltă cu oamenii. Şi calea înapoi spre această lumină, spre mântuire şi spre Dumnezeu nu poate fi găsită decât prin venerarea lui Hristos cel divin.

— O perspectiva mult mai limitată.

— Şi mult mai pragmatica pentru tânăra Biserică. Ioan oferea o metoda de mântuire, de atingere a luminii, mult mai ortodoxă. Doar prin venerarea lui Hristos. Simplitatea şi liniaritatea acestei credinţe a fost pe placul mai-marilor Bisericii acelor vremuri haotice. În mod contrar, Toma susţinea că fiecare dintre noi are în sine capacitatea de a-L găsi pe Dumnezeu, privind în sine însuşi, fără a mai fi nevoie de venerare.

— Şi ideea asta trebuia înăbuşită.

Monseniorul ridică din umeri.

— Dar care e credinţa dreaptă?

Vigor zâmbi larg.

— Cine ştie? Nu am toate răspunsurile. Cum a spus Isus, „Caută şi vei afla”.

Gray se încruntă. Lui, cel puţin, replica asta i se părea destul de gnostică. Privi şi el înspre lac, urmărind bărcuţele care alunecau pe apă. Lumina se răsfrângea în sclipiri orbitoare în oglinda de cristal a apei. *Caută şi vei afla.* Era oare calea pe care el însuşi o urmase, studiind atâtea filosofii? În cazul ăsta, nu reuşise să găsească nici un răspuns satisfăcător.

Şi apropo de răspunsuri nesatisfăcătoare…

Gray se întoarse din nou spre Vigor, dându-şi seama cât de mult deviaseră de la subiect.

— Şi ce legătură au toate astea cu masacrul de la Koln?

— Dă-mi voie să-ţi spun. Ridică un deget. În primul rând, părerea mea este că atacul cu care avem de a face acum readuce în scenă străvechiul conflict dintre credinţa ortodoxa a lui Ioan şi tradiţia gnostică a lui Toma.

— Cu Biserica Catolica de-o parte şi Curtea Dragonului de ceai al tău?

— Nu, tocmai aici e problema. M-am gândit la asta toată noaptea. Curtea Dragonului, deşi caută cunoaşterea prin misterele gnostice, nu are ca ţel descoperirea lui Dumnezeu, ci

doar dobândirea *puterii.* Vor să impună o nouă ordine mondiala, o reîntoarcere la feudalism, cu ei în poziţiile de conducere, ferm convinşi de faptul că sunt genetic superiori şi sortiţi, din naştere, să fie stăpânii lumii. Aşa că nu! Nu cred că această Curte a Dragonului reprezintă partea gnostică a străvechiului conflict. Dar au derivat din ea, sunt ca nişte vulturi flămânzi de putere. Însă, cu siguranţă, îşi au rădăcinile în această tradiţie.

Gray fu nevoit să admită că exista o logică în toată această teorie, dar era încă departe de a fi convins.

Probabil că Vigor simţi lucrul ăsta. Ridică un al doilea deget.

— Punctul doi. În Evanghelia după Toma, exista o istorioară care povesteşte cum Isus l-a luat într-o zi pe Toma de-o parte şi i-a împărtăşit trei secrete. Când ceilalţi apostoli l-au întrebat ce taine îi dezvăluise Hristos, Toma le-a răspuns: „Dacă v-aş spune fie şi numai una dintre ele, aţi lua pietre de pe jos şi le-aţi arunca în mine. Iar din pietre ar ţâşni limbi de foc care v-ar arde de vii”.

Vigor se uită fix la Gray, aşteptând, de parcă l-ar fi supus unui test.

Gray era pregătit.

— Un foc din pietre, care arde. Exact cum s-a întâmplat cu enoriaşii de la biserică.

Vigor dădu din cap.

— M-am gândit la citatul ăsta din prima clipă în care am aflat despre crime.

— E o legătură destul de nesigură, spuse Gray, tot neîncrezător.

— Aşa ar fi, dacă nu aş mai avea şi o a treia conexiune istorică, spuse Vigor, ridicând al treilea deget.

Gray se simţea ca un miel în faţa măcelarului.

— În conformitate cu textele istorice, explică Vigor, Toma a plecat să propovăduiască învăţătura evanghelică înspre răsărit, ajungând până în India. A botezat mii de oameni, a ridicat biserici, a răspândit credinţa şi, în cele din urmă, a murit în India. În acea regiune însă, a rămas cu mult mai celebru pentru un singur act – un botez.

Gray aştepta.

Vigor concluziona cu mult patos.

— Toma i-a botezat pe cei Trei Magi.

Gray căscă ochii. Mintea-i alerga nebuneşte, încercând să facă legăturile: Sfântul Toma şi tradiţia gnostică, secrete spuse în taină de Isus, foc aducător de moarte, ieşit din piatră… şi toate astea ducând, din nou, la cei Trei Magi. Oare conexiunea mergea

şi mai departe? Îşi aminti fotografiile morţilor din Germania. Trupurile torturate. Şi raportul medicului legist despre lichefierea straturilor exterioare ale creierelor victimelor, îşi aminti, de asemenea, mirosul de carne arsă din catedrala.

Cumva, oasele aveau legătură cu toate astea.

Dar cum?

Dacă exista un fir istoric care să-i conducă spre vreun indiciu, acesta depăşea cu siguranţa experienţa şi sfera lui de cunoştinţe. Fu silit să recunoască asta şi se întoarse spre monsenior.

Vigor vorbi, încrezător în cuvintele lui:

— După cum am spus de la bun început, cred că în povestea masacrului de la catedrală e ceva mai mult decât tehnologie. Cred că, orice ar fi fost, este în strânsa legătura cu Biserica Catolica, cu istoria începuturilor ei, întinzându-se, poate, chiar până înainte de fondarea ei. Şi sunt convins că vă pot fi de mare folos în continuarea investigaţiei.

Gray îşi plecă, gânditor, capul. Încetul cu încetul, fusese convins.

— Dar nu şi nepoata mea, conchise Vigor, dezvăluind în sfârşit motivul pentru care îl luase deoparte pe Gray.

Îi întinse mâna.

— De îndată ce ne întoarcem la Roma, o trimit înapoi la Carabinieri. Nu vreau s-o mai pun, vreodată în pericol.

Gray apucă şi scutură cu putere mâna monseniorului.

În sfârşit, un aspect asupra căruia erau amândoi de acord.

10.45 A.M.

Rachel auzi paşi în spatele ei. Se aştepta să fie Mario, cu comanda lor. Când ridică privirea, mai să cadă de pe scaun la vederea femeii în vârstă care stătea lângă ea, sprijinită în baston, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi, bleumarin şi o bluză de vară albastră, cu model cu narcise. Părul alb îi era coafat în bucle şi în ochi îi licărea o privire amuzata.

Mario stătea în spatele vizitatoarei, zâmbind cu gura până la urechi.

— Surpriză, nu?

Rachel îşi recăpăta echilibrul, în vreme ce partenerii lui Gray priveau intrigaţi.

— *Nonna?* Ce cauţi tu aici?

Bunica o mângâie pe Rachel pe obraz, vorbind în italiana:

— Nebuna de maică-ta! zise bătrână fluturându-şi mâna prin aer, într-un gest larg. S-a dus să te vadă la Roma. M-a lăsat singură, în grija netotului ăla de Signore Barbari. De parcă am eu nevoie de grija lui! Şi mai şi miroase întotdeauna a brânza.

— Nonna...

O fluturare a mâinii o opri.

— Aşa că am venit la vila noastră. Am luat trenul. După care vine Mario să-mi spună că tu şi Viggie sunteţi aici. I-am zis să nu-ţi spună.

— Frumoasa surpriza, nu? repetă Mario, strălucind de mândrie.

Probabil că-şi muşcase tot timpul limba ca să nu se dea de gol.

— Cine sunt prietenii tăi? o întrebă *nonna.*

Rachel făcu prezentările.

— Dânsa este bunica mea.

Bătrâna le strânse pe rând mâinile şi începu să vorbească în engleză.

— Spuneţi-mi Camilla.

Îl măsură pe Monk din cap până-n picioare.

— De ce ţi-ai ras tot părul? Mare păcat! Dar ai ochi frumoşi. Eşti *italiano?*

— Nu, sunt grec.

Bătrâna dădu din cap, ca o cunoscătoare.

— Nu-i rău deloc.

Se întoarse spre Kat.

— Signor Monk e iubitul dumitale?

Kat ridică din sprâncene, surprinsă.

— Nu, zise ea un pic cam prea ţâfnoasă. În nici un caz.

— Hei! făcu Monk, jignit.

— Faceţi o pereche frumoasă, decretă *Nonna* Camilla, apăsând cuvintele de parcă le-ar fi întipărit în piatră.

Se întoarse spre Mario.

— Adu-mi un pahar din acel minunat *Chiaretto, per favore,* Mario.

Bărbatul se răsuci pe călcâie, încă jubilând.

Rachel se aşeză la loc şi-i zări pe Gray şi pe unchiul Vigor întorcându-se din plimbarea lor particulară. În timp ce se apropiau, observă că Gray îşi ferea privirea de-a ei. Ştia de ce unchiul ei plecase împreună cu comandantul Pierce. Şi, din comportamentul bărbatului, ghicea deja rezultatul.

Dintr-odată, Rachel îşi pierdu orice interes pentru paharul de

vin din faţa ei.

Unchiul Vigor remarcă musafirul neaşteptat de la masă. Chipul lui căpătă o expresie sumbră.

Surpriza fu din nou explicată, urmată de noi prezentări.

În timp ce-i era prezentat Gray Pierce, bunica privi întrebătoare spre Rachel, cu o sprânceană ridicată, apoi rămase cu ochii pironiţi asupra americanului. Era evident că-i plăcea ce vedea: barbă neagră ţepoasă, ochi albaştri cenuşii, păr drept şi negru. Rachel ştia că bunica ei avea o adevărata pasiune pentru a forma perechi de îndrăgostiţi, o trăsătura genetica a tuturor matroanelor italience.

Nonna se aplecă spre Rachel.

— Vad copii frumoşi, şopti ea, cu ochii încă aţintiţi asupra lui Gray. *Bellissimo bambini.*

— *Nonna!* o avertiză fata.

Bunica dădu din umeri şi ridica vocea.

— Signore Pierce, sunteţi *italiano?*

— Mă tem că nu.

— V-ar plăcea să fiţi? Nepoata mea…

Rachel i-o reteză:

— *Nonna,* nu avem prea mult timp.

Se uită la ceas, cu un gest ostentativ.

— Avem treaba în Milano.

Faţa bunicii se lumina.

— Treaba de Carabinieri. Eşti pe urma vreunui obiect furat? Se uita la unchiul Vigor.

— S-a furat ceva din vreo biserica?

— Ceva de genul ăsta, *Nonna.* Dar nu putem vorbi despre o ancheta în curs de desfăşurare.

Bunica îşi făcu semnul crucii.

— Oribil… să furi din biserică! Am citit despre crimele alea din Germania. Groaznic. De-a dreptul groaznic…

Privi în jurul mesei, insistând asupra celor trei străini. Ochii i se îngustară aproape imperceptibil şi se opriră asupra lui Rachel.

Fata remarcă străfulgerarea din ochii femeii, ceea ce semnala că înţelesese ceva. În ciuda aerului ei zăpăcit şi distrat, nimic nu putea trece neobservat de *nonna.* Furtul moaştelor Magilor făcuse prima pagina în toate ziarele. Iar ei călătoreau cu un grup de americani, lângă graniţa cu Elveţia, *întorcându-se* în Italia. Oare le ghicise *nonna* adevăratul scop?

— Groaznic, repeta bătrâna.

Un chelner sosi cu două sacoşe mari, pline cu mâncare. Din

fiecare, ieşea câte o pâine mare, două baghete ce se înălţau asemenea unei perechi de catarge. Monk se ridica să primească încărcătură, cu faţa numai un zâmbet.

Unchiul Vigor vorbi, aplecându-se şi sărutând-o pe bătrână pe ambii obraji.

— Mamă, ne vedem acasă, la Grandolfo, peste câteva zile. După ce ne terminam treburile.

Când Gray trecu pe lângă ea, *Nonna* Camilla îl prinse şi-l trase de mână.

— Ai grija de nepoata mea!

Gray se uită la Rachel.

— O sa am. Dar se pricepe destul de bine şi singură.

Rachel simţi un val brusc de căldură în clipa în care privirea lui o întâlni pe a ei. Se simţea ridicola, aşa că se uită în altă parte. Nu era o şcolăriţă! Nici pe departe.

Nonna îl ciupi pe Gray de obraz.

— Noi, femeile din neamul Verona, ştim întotdeauna să ne purtăm singure de grijă. Să nu uiţi asta.

Gray zâmbi.

— N-o să uit.

Bătrâna îl mângâie pe spate în timp ce tânărul se îndepărta.

— *Ragazzo buono.*

În timp ce restul se îndepărtau, bunica îi făcu semn lui Rachel să mai rămână. Întinse apoi mâna, întoarse pe dos colţul vestei deschise a lui Rachel, lăsând să se vadă tocul gol.

— Ai pierdut ceva, nu?

Rachel uitase că încă mai purta centura goală, de la umăr. Beretta pe care o împrumutase rămăsese la catedrală. *Nonna* însă remarcase.

— O femeie nu trebuie să plece niciodată goală de acasă. Bunica întinse mâna şi-şi luă poşeta. O deschise şi scoase preţiosul ei revolver nazist, Luger P-08, cu mânerul negru, mătuit.

— Ia-l pe-al meu.

— *Nonna!* N-ar trebui să umbli cu aşa ceva după tine. Bunica îşi flutură mâna, în semn că nu era cazul să-şi facă griji.

— Trenul nu e cel mai sigur mijloc de transport pentru o femeie singură. Prea mulţi ţigani! Dar ceva-mi spune că ai nevoie de el mai mult decât mine.

Privirea apăsătoare a bunicii sugera cât se poate de clar că înţelegea pericolele misiunii lui Rachel.

Rachel întinse mâna şi-şi închise tocul cu un clic.

— *Grazie, Nonna.* Dar o să fie bine.

Bunica ridică din umeri.

— Urâtă rău treaba aia din Germania, spuse ea cu o privirea mai mult decât grăitoare. Nu strică să fi atentă.

— O să fiu, *Nonna.*

Rachel dădu să plece, când simţi că bunica o prinse de încheietura mâinii.

— Te place, spuse bătrâna. *Signore* Pierce.

— *Nonna!*

— Aţi face *bellissimo bambini* împreună.

Rachel oftă. Nici un pericol cât de mare n-o putea face să renunţe la ideea ei fixă. Copii! Singura comoară a *nonne*-lor de pretutindeni.

O salvă Mario, care sosi cu nota de plata. Se dădu într-o parte şi plăti cash, lăsând suficient cât să acopere şi prânzul bunicii. Apoi îşi adună lucrurile şi se îndreptă spre piaţă, după ceilalţi.

Acum însă, ducea cu ea spiritul bunicii. Cu siguranţă, femeile din neamul Verona ştiau să-şi poarte singure de grijă. Se întâlni cu unchiul şi cu ceilalţi la maşină. Îi aruncă lui Gray cea mai otrăvită privire de care se simţi în stare.

— Dacă-ţi închipui că poţi să continui investigaţia asta fără mine, n-ai decât să mergi pe jos la Roma!

Cu cheile în mână, înconjură Mercedesul, satisfăcută de expresia surprinsă de pe chipul bărbatului care privi, la rândul lui, spre unchiul Vigor.

Fusese prinsă într-o ambuscadă, văzuse gloanţele căzând ca o ploaie în jurul ei şi supravieţuise unui atac cu bombe incendiare. N-avea de gând să accepte să fie dată la o parte.

Deschise portiera de lângă scaunul şoferului, dar pe celelalte le lăsă încuiate.

— Şi e valabil şi pentru tine, unchiule Vigor.

— Rachel… încercă bărbatul să protesteze.

Fata se strecură pe scaunul şoferului, trânti portiera şi băgă cheia în contact.

— Rachel! strigă unchiul bătând în fereastră.

Băgă în viteză.

— *Va bene!* spuse exasperat unchiul, strigând ca să acopere motorul. Rămânem împreună.

— Jură-mi! îi strigă la rândul ei, cu palma pe schimbătorul de viteze.

— *Dio mio…* îşi ridică ochii spre cer. Şi te mai întrebai de ce m-am făcut preot…

Rachel ambală motorul.

Unchiul Vigor îşi puse palma pe geam.

— Mă predau. Îţi jur. N-ar fi trebuit să-ncerc să mă pun cu o femeie din familia Verona.

Rachel se răsuci şi-l ţintui cu privirea pe Gray. Bărbatul rămăsese tăcut, cu faţa împietrită. Părea pregătit să ia prima maşină care-i ieşea în cale şi să plece de unul singur. Mersese oare prea departe cu cacealmaua? Simţea însă că era momentul să se impună.

Încet, ochii albaştri ai lui Gray se mutară, cu o privire de gheaţă, de la ea la unchiul ei, apoi din nou la Rachel. În acea clipă, aşa cum stăteau, faţă în faţă, Rachel simţi cât de mult îşi dorea să rămână implicată. Până în măduva oaselor! Poate că el înţelegea…

Foarte încet, Gray dădu din cap, cu o mişcare abia perceptibilă.

Era însă suficient.

Rachel deblocă uşile. Ceilalţi urcară înăuntru.

Monk intră ultimul.

— Eu n-avem nimic împotrivă s-o iau pe jos.

11.05 A.M.

De pe bancheta din spate, Gray o privi pe Rachel.

Îşi pusese ochelarii cu reflexe albastre, care-i făceau expresia imposibil de citit. Îţi ţinea totuşi buzele strâns lipite. Muşchii de pe gâtul ei lung rămâneau încordaţi ca un arc în timp ce se concentra asupra traficului. În ciuda faptului că fuseseră de acord să o ia cu ei, fata era încă furioasă.

Cum de ştiuse Rachel ce hotărâseră el şi unchiul ei? Intuiţia ei era impresionantă, la fel şi modul totalmente ilogic în care abordase conflictul. Dar Gray îşi amintea şi vulnerabilitatea ei acolo sus, în turnuri, ochii care priveau într-ai lui de cealaltă parte a hăului. Şi totuşi, nici măcar atunci, printre gloanţe şi flăcări, femeia asta nu cedase.

O clipa, surprinse o privire de-a lui Rachel în oglinda retrovizoare. Ochii erau ascunşi de ochelarii de soare, dar ştia că îl studia. Prea conştient de treaba asta, Gray privi în altă parte.

Se lovi cu pumnul în genunchi, nemulţumit de reacţia lui.

Gray nu cunoscuse niciodată o femeie care să-l zăpăcească în

asemenea măsură. Desigur, avusese iubite, dar nici una nu rezistase mai mult de şase luni şi chiar şi acele relaţii fuseseră în timpul liceului. Fusese prea idealist în tinereţe, apoi prea dedicat carierei militare, mai întâi în armată, apoi la Rangeri. Niciodată nu avusese un loc căruia să-i spună „casă” mai mult de şase luni, iar aventurile lui amoroase nu durau, de obicei, mai mult decât o permisie de weekend. Dar niciodată nu întâlnise o femeie care sa fie pe cât de enervantă, pe atât de uimitoare: o femeie care să râdă cu dezinvoltură în timpul unui prânz şi să devină dintr-odată dură ca diamantul.

Se lăsă pe spate, admirând peisajul de ţara care se derula pe lângă ei. Lăsaseră în urmă zona plină de lacuri din nordul Italiei şi coborau acum spre poalele Alpilor. Era o călătorie scurtă. Cu maşina, nu făceau mai mult de patruzeci şi cinci de minute până la Milano.

Gray se cunoştea suficient de bine pentru a înţelege o parte din atracţia pe care o simţea faţă de Rachel. Nu fusese niciodată fascinat de femeile comune, cu interese obişnuite, indecise. Dar nici nu era un adept al extremelor. Nu-i plăceau femeile extravagante, stridente. Dintotdeauna preferase armonia, o contopire a extremelor în care unicitatea să creeze echilibru, nu să-l piardă.

Era, în principal, viziunea taoistă, yin şi yang, asupra cosmosului.

Până şi propria cariera reflecta acest concept – savantul şi soldatul. Domeniul lui de activitate încerca să încorporeze biologia şi fizica. Cândva, încercase sad descrie această alegere directorului Crowe: „Chimia, biologia, matematica… reduc totul la pozitiv şi negativ, la zero şi unu, la lumina şi întuneric”.

Gray se surprinse îndreptându-şi atenţia din nou spre Rachel. Fata asta întruchipa aceeaşi filosofie, în carne şi oase.

O privi pe Rachel ridicând o mâna ca să-şi maseze un cârcel pe gât. Îşi depărtă uşor buzele în clipa când găsi locul dureros şi-l frecă viguros, cu degetele. Se întrebă ce gust aveau oare buzele ei.

Înainte ca bărbatul să-şi lase gândurile să zboare mai departe, Rachel întoarse Mercedesul într-o curbă strânsă, izbindu-l pe Gray de portieră. Îşi coborî mâna, schimbă într-o viteză inferioară, ambală motorul, apoi porni cu şi mai mare avânt.

Gray se ţinu strâns. Monk scoase un geamăt.

Pe faţa lui Rachel abia dacă se zări umbra unui zâmbet.

Cine n-ar fi fost fascinat de femeia asta?

6.07 A.M.
WASHINGTON, D C.

Trecuseră opt ore şi nici o veste.

Painter măsura biroul în lung şi-n lat. Era aici de la ora zece, de noaptea trecută – de îndată ce aflase despre explozia de la Catedrala din Koln. De atunci însă, informaţiile ajunseseră greu la el.

Prea greu.

Sursa incendierii: bombe pline cu praf negru, fosfor alb şi ulei incendiar LA-60. Fusese nevoie de trei ore pentru ca focul să fie potolit suficient cât să se poată intra în biserica, însă interiorul era o cochilie toxică sufocata de fum. Totul arsese în întregime, până la zidurile şi duşumeaua de piatră. Se găsiseră şi câteva schelete carbonizate.

Erau oare oamenii lui?

Mai trecură încă doua ore până să primească un raport cum că fuseseră descoperite rămăşiţele unor arme la două dintre cadavre. Carabine de asalt neidentificate. Nici un membru din echipa lui nu era dotat cu aşa ceva. Aşadar, cel puţin o parte dintre cadavre aparţineau atacatorilor.

Dar celelalte?

Imaginea prin satelit captată prin NRO se dovedise inutilă. Nici un ochi din cer nu supraveghea zona la acea oră. La faţa locului, erau acum examinate camerele de supraveghere ale centrelor municipale şi ale sediilor din vecinătate. Martorii oculari erau puţini. Un vagabond, care dormea lângă Dealul Catedralei, raportase că văzuse câţiva oameni ieşind din catedrala cuprinsa de flăcări. Dar nivelul alcoolului din sângele omului era peste 1,5 ‰. Se împleticea pe picioare de beat ce era.

Nimeni altcineva nu vorbea. La casa lor conspirativă din Koln nu sosise nimeni. Şi, până acum, nici o veste de pe teren.

Nimic.

În ciuda eforturilor de a-şi păstra optimismul, Painter se temea de ce era mai rău.

O bătaie în uşa întredeschisa îl smulse din gânduri.

Se întoarse şi-i făcu semn lui Logan Gregory să intre în birou. Secundul lui avea maldăre de hârtii îndesate sub braţ şi cearcăne întunecate în jurul ochilor. Logan refuzase să plece acasă,

rămânându-i alături întreaga noapte.
Painter privi nerăbdător, aşteptând o veste buna.
Logan clatină din cap.
— N-avem încă nici o informaţie despre ei.
Verificaseră din oră în oră aeroporturile, gările şi autogările.
— La graniţe?
— Nimic. Dar graniţele în UE sunt relativ libere. Puteau să iasă din Germania printr-o mulţime de feluri.
— Şi nici Vaticanul n-a primit încă nici o veste?
Bărbatul din faţa sa clătină din nou din cap.
— Chiar acum zece minute am vorbit cu cardinalul Spera.
Se auzi un clinchet dinspre computer. Painter înconjură biroul şi lovi tasta care iniţia modulul de videoconferinţă. Se uită la ecranul de plasmă atârnat pe perete. Apăru imaginea şefului sau, comandantul general de la DARPA.
Doctor Sean McKnight era în biroul său din Arlington. Renunţase la haina de la costum, pe care o purta de obicei şi-şi suflecase mânecile de la cămaşă. Nu avea cravata. Îşi trecu o mână prin parul roşcat, care începea să încărunţească – un gest familiar, de oboseala.
— Am primit cererea ta, începu şeful.
Painter, aplecat peste birou, îşi îndreptă spatele. Logan se retrăsese spre uşă, ieşind din câmpul vizual al camerei. Dădu să iasă din încăpere, pentru a nu-i deranja pe cei doi, dar Painter îi făcu semn să rămână. Cererea lui nu era o problema de siguranţa.
Sean clatină din cap.
— Nu pot să ţi-o aprob.
Painter se încruntă. Ceruse permisiunea să se deplaseze el însuşi în Germania şi sa participe la investigaţii. Poate existau indicii pe care ceilalţi să nu le observe. Degetele i se contractară într-un pumn, în semn de frustrare.
— Logan poate supraveghea situaţia aici, protesta Painter. Şi pot să rămân în permanentă legătură cu centrul de comandă.
Hotărârea lui Sean părea de neclintit.
— Painter, tu eşti acum centrul de comandă.
— Dar…
— Nu mai eşti agent de teren.
Probabil că expresia de durere de pe chipul bărbatului era evidenta.
Sean oftă.
— Ai idee de câte ori am stat eu în birou, aşteptând veşti de la

tine? Mai ţii minte ultima misiune, din Oman? Eram sigur c-ai murit.

Painter îşi coborî privirea. Dosare şi hârtii erau împrăştiate pe tot biroul. Nu găsi nimic care să-i uşureze cât de cât situaţia. Nu-şi dăduse seama până acum cât de chinuitoare trebuie să fi fost această poziţie pentru şeful lui. Painter clătina din cap.

— Exista o singura modalitate de a face faţă unor astfel de probleme, spuse şeful. Şi, crede-mă, o să te obişnuieşti.

Painter se uita spre ecran. Simţi un nod dureros.

— Trebuie să ai încredere în agenţii tai. Tu i-ai trimis pe teren dar, odată ce le-ai dat drumul, trebuie sa mergi pe mâna lor. Tu ai ales echipa şi pe liderul acestei operaţiuni. Îi crezi în stare să facă faţă unei situaţii de criză?

Painter se gândi la Grayson Pierce, Monk Kokkalis şi Kat Bryant. Erau printre cei mai buni şi mai inteligenţi agenţi ai lui. Dacă existase vreo şansă de supravieţuire... Painter dădu încet din cap. Da, avea încredere în ei.

— Atunci, lasă-i să joace cum ştiu ei. Cum ai făcut şi tu. Un cal aleargă cel mai bine atunci când frâul e mai larg.

Sean se apleca în faţă.

— Tot ce poţi face acum e să aştepţi să ia legătura cu tine. Asta e datoria ta faţă de ei. Să fi gata să le răspunzi. Nu să dai fuga în Germania.

— Înţeleg, spuse Painter.

Nu se simţea însă cu nimic mai bine. Durerea din piept continua să-l sufoce.

— Ai primit pachetul pe care ţi l-am trimis săptămâna trecuta?

Painter ridică privirea, schiţând un zâmbet. Primise un pachet de la directorul lui. O cutie de pastile Tums, neutralizatori de acid gastric. Crezuse mai întâi că este o glumă, dar acum nu mai era atât de sigur.

Sean se aşeză la loc pe scaun.

— E singura uşurare de care o să ai parte în meseria asta.

Painter nu putu decât să-i dea dreptate mentorului său.

— Era mai uşor pe tren, mormăi el în cele din urmă.

— Nu întotdeauna, îi aminti Sean. Cu siguranţă, nu întotdeauna.

***12.10 P.M.
MILANO, ITALIA***

— Exact la fix, zise Monk. Cum a spus monseniorul.

Gray nu-l putea contrazice. Totul părea să meargă bine.

De-abia aştepta să intre, să ia oasele şi să plece de-acolo.

Stăteau pe o alee umbrită de lângă modesta Basilica del Santo Eustorgio, în dreptul uneia din uşile laterale. Faţada era decorată simplu, cu cărămidă roşie, iar în spatele ei se înălţa o singură turlă, cu ceas, în vârful căreia era montată o cruce. Piaţeta scăldată de soare era goală, deocamdată.

Cu câteva minute mai devreme, o maşină de patrulă trecuse pe acolo, înaintând încet, supraveghind zona. Totul părea în regulă.

La recomandarea lui Kat, cercetaseră întreg perimetrul bisericii de la distanţă. Gray folosise un set de lentile telescopice ca să privească, nevăzut, prin câteva ferestre. Cele cinci capele laterale şi naosul central păreau pustii.

Razele soarelui se reflectau în piatra lustruită cu care era pavată piaţa. Ziua devenise toridă.

Însă Gray se simţea înfrigurat, nesigur.

Ar fi fost oare mai puţin precaut dacă ar fi fost singur?

— Să mergem! spuse el.

Vigor paşi spre uşa laterală şi întinse mâna spre cercul mare, de fier, cu o cruce la mijloc, cu intenţia să bată.

Gray îl opri.

— Nu! Ne-am apropiat în linişte. Să nu ne facem încă remarcată prezenţa.

Se întoarse spre Kat şi-i făcu semn spre închizătoare.

— Poţi s-o deschizi?

Kat se lăsa într-un genunchi. Monk şi Gray o acoperiră cu trupurile lor. În timp ce Kat studia încuietoarea, degetele ei căutau ceva într-o trusă specială. Cu îndemânarea meticuloasă a unui chirurg, se apucă de lucru.

— Comandante, spuse Vigor, pătrunderea prin efracţie într-o biserică…

— Dacă ai fost invitat să intri de către Vatican, nu mai e pătrundere prin efracţie.

Un clinchet surd puse capăt disputei. Uşa se deschise cam trei centimetri.

Kat se ridică în picioare şi-şi puse rucsacul pe umăr.

Gray le făcu semn celorlalţi să rămână afară.

— Eu şi Monk o să intrăm singuri. Să cercetăm zona. Duse mâna la guler şi-şi potrivi microfonul. Vă anunţăm când suntem

siguri că totul e-n regulă. Kat, rămâi aici cu Rachel şi cu Vigor.

Monseniorul făcu un pas în faţă.

— După cum am mai spus, preoţii au şanse mai mari într-o discuţie cu alte feţe bisericeşti. Vin cu voi.

Gray ezită – dar monseniorul avea dreptate.

— Rămâneţi tot timpul în spatele nostru.

Kat nu protestă că fusese lăsată de pază la uşă, însă ochii lui Rachel aruncau fulgere.

— Avem nevoie de cineva care să ne acopere, în caz că lucrurile nu merg cum trebuie, explică Gray, privind-o fix pe Rachel.

Fata îşi muşcă buzele, dar dădu din cap.

Mulţumit, Gray se întoarse şi deschise uşa doar atât cât să se poată strecura înăuntru. Pronaosul era întunecat şi răcoros. Uşile spre naos erau închise. Nu văzu nimic suspect. Tăcerea sanctuarului îl apăsa, de parcă ar fi fost sub apă.

Monk închise uşa în urma lui şi-şi dădu la o parte haina lungă, ca să-şi pună o mâna pe armă.

Vigor respectă instrucţiunile şi rămase în urma lui Monk.

Gray se îndreptă spre uşa centrală a naosului. O împinse cu palma. În cealaltă mână, ţinea arma.

Naosul era mai luminos decât pronaosul – lumina naturala pătrundea prin ferestrele bisericii. Pardoseala lustruita, de marmură, reflecta razele de soare, părând aproape udă. Basilica era mult mai mică decât Catedrala de la Koln. Nu fusese construită în formă de cruce, ci era mai degrabă o sală lungă, un naos dreptunghiular care se termina în faţa altarului.

Gray împietri pe poziţie, atent să surprindă vreo mişcare, în ciuda luminii suficiente, existau încă destule locuri unde cineva s-ar fi putut ascunde. Un şir de stâlpi susţineau acoperişul boltit. Cinci capele micuţe se înălţau lângă peretele din dreapta, adăpostind mormintele unor sfinţi şi martiri.

Nici o mişcare. Singurul zgomot era uruitul îndepărtat al traficului, care părea să se audă din altă lume.

Gray intră şi înainta spre centrul naosului, cu pistolul pregătit.

Monk începu să meargă într-o parte, pentru a acoperi întreg spaţiul. Înaintară în tăcere. Biserica părea să fie pustie. Nu se vedea nici măcar un preot.

— Poate că s-au dus cu toţii la masă, spuse Monk încet, în staţie.

— Kat, mă auzi? întrebă Gray.

— Foarte clar, comandante.

Ajunseră în capătul naosului.

Vigor arătă spre dreapta, spre capela cea mai apropiată de altar.

Cuibărit în colţul capelei, un sarcofag uriaş se ascundea pe jumătate în umbră. La fel ca şi racla de la Koln, altarul Magilor avea forma unei biserici, doar ca sarcofagul acesta nu era făcut din aur şi nestemate, ci fusese săpat dintr-un singur bloc de marmura Proconnesio.

Gray se apropie primul.

Altarul se înălţa cam patru metri de la baza până în vârful ascuţit şi era lat de doi şi lung de încă patru. Singurul acces în interior era printr-o fereastră mică, prevăzută cu gratii, aşezata jos, în partea din faţă.

— *Finestra confessionis,* şopti Vigor, arătând spre fereastra. Ca oamenii să poată privi moaştele doar când îngenunchează.

Gray se apropie şi el în timp ce Monk rămase de paza. Nu-i plăcea deloc situaţia. Se aplecă şi privi prin fereastra îngusta. În spatele sticlei, se deschidea o cameră îmbrăcata în mătase albă.

Moaştele fuseseră luate de acolo, exact cum spusese monseniorul. Vaticanul nu-şi asuma nici un risc. Şi nici el.

— Prezbiteriul este în partea stângă a bisericii, spuse Vigor un pic cam prea tare. Acolo sunt birourile şi apartamentele. Sunt legate prin sacristie.

Arătă cu mâna înspre partea opusă a bisericii.

Ca şi când ar fi răspuns semnului său, o uşă se deschise brusc, în cealaltă parte a naosului. Gray se lăsă pe un genunchi. Monk îl împinse pe monsenior în spatele unui stâlp şi-şi scoase arma dintr-o singură mişcare.

O siluetă pătrunse prin deschizătură, fără să-i remarce pe intruşi.

Era un tânăr îmbrăcat în negru, cu guler alb şi rotund.

Un preot.

Era singur. Intră în biserică şi începu să aprindă un şir de lumânări din dreptul altarului.

Gray aşteptă până când tânărul fu la doar doi metri distanţă. Nu apăru nimeni altcineva. Se ridică încet, făcându-şi remarcată prezenţa.

Preotul îngheţă la vederea lui Gray, cu braţul pe jumătate ridicat, pregătit să aprindă o altă lumânare. Expresia i se transformă într-un şoc autentic când zări pistolul din mâna bărbatului.

— *Chi sei?*[14]

În continuare, Gray ezita.

Vigor ieşi din ascunzătoare.

— *Padre...*[15]

Preotul sări ca ars şi-şi mută privirea asupra monseniorului. Remarcă numaidecât gulerul de la gâtul acestuia şi confuzia luă locul fricii.

— Sunt monseniorul Verona, se prezentă Vigor, făcând un pas în faţă. Nu te teme.

— Monseniorul Verona?

Pe chipul tânărului se citea îngrijorarea. Făcu un pas în spate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gray în italiană.

Preotul clătină din cap.

— Nu puteţi fi monseniorul Verona.

Vigor făcu un pas în faţă şi-i arătă legitimaţia de la Vatican.

Bărbatul o privi, apoi se uită din nou la Vigor.

— Dar... un bărbat a venit ceva mai devreme, chiar dis-de-dimineaţă. Un bărbat înalt. Foarte înalt. Avea acte cu care s-a identificat drept monseniorul Verona. Avea hârtii cu toate ştampilele Vaticanului. A venit sa ia oasele.

Gray schimbă o privire cu monseniorul. Cineva le-o luase deja înainte. De data asta, în loc de forţă brută, Curtea Dragonului recursese la un vicleşug. Din necesitate. Din cauza măsurilor sporite de siguranţa. Crezându-l mort pe adevăratul monsenior Verona, Curtea îşi asumase rolul bărbatului. La fel ca şi până acum, fuseseră probabil informaţi de misiunea adiţională a lui Vigor, de a veni la Milano pentru a lua moaştele. Datorita spionilor, reuşiseră să pună mâna şi pe ultimele oase, trecând fără nici o problemă de toate masurile de securitate.

Gray datina din cap. Rămâneau cu un pas în urmă.

— La dracu'! făcu Monk.

Preotul îi aruncă o privire încruntată. În mod evident, înţelegea suficientă engleză pentru a se simţi ofensat de folosirea unui astfel de vocabular în Casa Domnului.

— *Scusi,* răspunse Monk.

Gray îi înţelegea frustrarea lui Monk – ba, ca lider al misiunii, o resimţea chiar de două ori mai tare. Îşi muşcă limba ca să nu înjure, la rândul lui. Se mişcaseră prea încet, fuseseră prea precauţi.

[14] Cine eşti?

[15] Părinte...

Staţia de emisie-recepţie bâzâi.

Era Kat. Probabil că auzise suficient de mult din conversaţie.

— E totul în regula, comandante?

— În regulă da... dar am ajuns prea târziu, îi răspunse el sec.

Kat şi Rachel intrară în biserică. Vigor făcu prezentările.

— Aşadar, nu mai sunt oasele, spuse Rachel.

Preotul dădu din cap.

— Monsenior Verona, dacă doriţi să vedeţi actele, le-am pus în seif, în sacristie. Poate vă ajută la ceva.

— Am putea căuta amprente, zise Rachel obosită – epuizarea pusese în sfârşit stăpânire pe ea.

— Poate au fost neatenţi. Nu se aşteptau să fim chiar în urma lor. Poate descoperim cine ne-a trădat la Vatican. Ar putea fi singura noastră pistă.

Gray dădu din cap.

— Adu-le. Vedem ce-o să putem afla.

Rachel şi monseniorul Verona o porniră spre ieşire.

Gray se întoarse şi se îndreptă spre sarcofag.

— Ai vreo idee? îl întrebă Monk.

— Avem încă praful pe care l-am adunat din racla de aur, spuse Gray. Ne regrupăm la Vatican, alertăm pe toată lumea de cele petrecute şi cercetăm praful cu mai multă atenţie.

Când uşa sacristiei se închise, Gray îngenunche din nou lângă fereastra îngustă, întrebându-se dacă i-ar fi folosit la ceva să se roage.

— Ar trebui să aspirăm interiorul, spuse el, făcând eforturi să-şi păstreze spiritul practic. Să vedem dacă şi aici se confirmă prezenţa amalgamului.

Se aplecă în faţă, înălţându-şi cu grijă capul, neştiind nici el exact ce caută. Cu toate astea, îl găsi. Un semn pe acoperişul îmbrăcat în mătase al raclei moaştelor. O ştampilă roşie pe suprafaţa albă. Un dragon răsucit. Cerneala părea proaspătă... prea proaspătă.

Dar nu era cerneală...

Sânge!

Un avertisment lăsat în urmă de Doamna Dragon.

Gray îşi îndreptă spatele, înţelegând dintr-odată adevărul.

7
ROSTOGOLIREA OASELOR

25 IULIE, 12.38 P.M.
MILANO, ITALIA

Odată intraţi, părintele închise uşa sacristiei. Era camera unde preoţii şi băieţii de altare se îmbrăcau, înainte de slujbă.

Rachel auzi cheia răsucindu-se în broască, în spatele ei.

Se întoarse pe jumătate şi se trezi că tânărul preot o ţintuieşte cu un pistol în dreptul pieptului. Ochii bărbatului erau acum la fel de duri şi de sticloşi ca marmura lustruită.

— Nu mişcaţi! spuse el cu duritate în glas.

Rachel se dădu un pas în spate. Vigor îşi ridica încet mâinile.

Pe ambele părţi ale încăperii, erau dulapuri cu veşminte preoţeşti şi odăjdii, folosite la slujba de zi cu zi. Pe o masă, stăteau înşirate nişte cupe de argint, aranjate la întâmplare, în acelaşi scop. Un crucifix mare, din argint lustruit, trona în vârful unei bare din fier forjat sprijinita într-un colţ, folosită la deschiderea procesiunii.

Uşa din partea opusă a sacristiei se deschise.

Figura masivă, mult prea familiara, a unui bărbat înalt umplu golul. Era bărbatul care o atacase în Koln. Într-o mână, avea un cuţit lung, cu lama încă udă de sânge. Păşi în încăpere şi folosi un patrafir ce atârna într-unul din dulapuri ca să şteargă tăişul.

Rachel îl simţi pe Vigor înfiorându-se lângă ea.

Sângele… Lipsa preoţilor… Dumnezeule!

Bărbatul înalt nu mai purta acum robă de călugăr, ci haine obişnuite, de stradă, pantaloni sport kaki şi un tricou negru, peste care-şi pusese o haină de culoare închisă. Avea un pistol într-un toc de umăr şi o cascã de recepţie într-o ureche. Microfonul era la gât.

— Care va să zică, aţi supravieţuit amândoi! zise el, plimbându-şi ochii-n sus şi-n jos pe trupul lui Rachel, de parcă ar fi evaluat un viţel gras, la un târg. Ce noroc! Acum, vom avea ocazia să ne cunoaştem mai bine.

Îşi ridică microfonul în dreptul gurii şi vorbi în el:

— Curăţaţi biserica!

În spatele ei, Rachel auzi uşi trântindu-se de perete în naos. Cu siguranţă Gray şi ceilalţi fuseseră luaţi prin surprindere. Aştepta să audă ropot de împuşcături sau explozia unei grenade. Dar nu auzi decât sunetul unor ghete pe podeaua de marmură. Biserica rămase cufundată în tăcere.

Acelaşi lucru trebuie să fi fost remarcat şi de bărbatul din faţa lor.

— Raportaţi! ordonă el în microfon.

Rachel nu auzi răspunsul, dar îşi dădu seama, după încruntarea sumbră de pe chipul bărbatului, că veştile nu erau bune.

Se împinse în faţă, trecând printre Vigor şi Rachel.

— Stai cu ochii pe ei, mârâi el spre falsul preot.

Un al doilea bărbat, tot cu arma-n mână, apăruse în dreptul ieşirii din spate a sacristiei.

Bărbatul înalt izbi de perete uşa ce dădea înspre naos. O silueta înarmată alerga spre el, împreuna cu femeia eruoasiatică. Ţinea în mână acelaşi pistol Sig Sauer.

— Nu e nimeni aici, raportă bărbatul.

Rachel zări şi alţi bărbaţi cercetând naosul şi capelele laterale.

— Toate ieşirile au fost păzite?

— Da, domnule.

— Tot timpul?

— Da, domnule.

Ochii uriaşului se opriră asupra asiaticei.

Femeia ridică din umeri.

— Poate au găsit o fereastra deschisă.

Mârâind, bărbatul mai cerceta o dată din ochi biserica, apoi se răsuci pe călcâie, făcând să-i salte haina.

— Căutaţi în continuare. Trimite trei bărbaţi să cerceteze pe-afară. Nu au cum să fi ajuns departe.

În timp ce uriaşul se întorcea, Rachel acţionă.

Întinse mâna în spate, prinse stâlpul ceremonial, cel cu crucifixul de argint şi-l aruncă cu toată forţa în plexul bărbatului, cu partea de jos înainte. Uriaşul scoase un geamăt şi căzu pe spate, peste preot. Rachel înhăţă din nou bara, sub cot şi izbi capătul cu cruce direct în faţa bărbatului din spatele ei.

Pistolul se descărca, dar glonţul nimeri aiurea, în timp ce trăgătorul se prăbuşea cu spatele afară pe uşă.

Rachel se aruncă după el şi ieşi, împiedicându-se, într-un coridor îngust. Unchiul era chiar în urma ei. Trânti uşa şi propti în ea un capăt al stâlpului de fier, celălalt capăt fixându-l în

peretele opus.

În spatele ei, unchiul Vigor lovi cu călcâiul mâna bărbatului căzut la pământ. Se auziră oasele trosnind şi arma-i căzu din mână. Îl izbi apoi pe bărbat cu piciorul în faţă. Capul îi săltă pe pardoseala de piatră. Se auzi o bufnitură surdă, apoi trupul i se-nmuie ca o cârpă.

Rachel se aplecă şi-i înhaţă pistolul.

Încă ghemuita, cerceta cu privirea ambele direcţii ale coridorului fără ferestre. Nu mai era nimeni acolo. Forţele adiţionale fuseseră probabil chemate ca să-i prindă pe Gray şi pe oamenii lui.

O bufnitură puternică făcu uşa să se zgâlţâie din ţâţâni. Taurul încerca să o spargă.

Rachel se aruncă pe burtă şi privi pe sub uşă. Urmări jocul de lumini şi umbre. Ţinti spre întuneric şi trase.

Glonţul ricoşă în podeaua de marmură, dar fata auzi, cu satisfacţie, un geamăt de surprindere. Asta ar fi trebuit să-l mai încetinească pe taur.

Se răsuci şi se ridică în picioare. Unchiul Vigor înaintase câţiva paşi pe coridor.

— Am auzit pe cineva gemând, şopti el. Aici.

— Nu avem timp.

Fără să o ia în seamă, unchiul Vigor îşi continuă drumul. Rachel îl urmă. De vreme ce nu cunoşteau câtuşi de puţin locul, orice direcţie era la fel de bună. Ajunseră la o uşă întredeschisă. Rachel auzi un geamăt venind dinăuntru.

Intră cu umărul înainte, cu arma pregătită.

Încăperea fusese cândva o sală mică de mese. Acum însă, se transformase într-un adevărat abator. Un preot zăcea întins pe jos, cu faţa într-o baltă de sânge. Spatele capului era un amestec de creier, păr şi oase. Un alt bărbat în robă neagră zăcea întins peste una din mese, cu picioarele desfăcute, legate de masă. Era un preot în vârstă. Hainele îi fuseseră sfâşiate până la brâu. Pieptul îi era o baltă de sânge. Ambele urechi îi fuseseră tăiate. Şi se simţea miros de carne arsă.

Torturat.

Până la moarte.

Un geamăt înfundat se auzi din partea stângă. Pe jos zăcea un tânăr cu mâinile şi picioarele legate, dezbrăcat până la chiloţi, cu căuş în gură. Avea un ochi învineţit şi din nas îi curgea sânge. Privindu-l aşa cum zăcea, dezbrăcat, era evident de unde-şi luase straiele preotul cel fals.

Vigor înconjura masa. Când îl zări, tânărul începu să se zbată, cu ochii lărgiţi de groază, chinuindu-se să strige prin căuş.

Rachel se ţinu la distanţa.

— E-n regula, îl calmă Vigor.

Ochii tânărului zăriră gulerul lui Vigor. Încetă să se mai zbată, însă continua să suspine înăbuşit. Vigor întinse mâna şi-i desfăcu căuşul. Bărbatul scutură din cap şi scuipă legăturile. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— *Molti… grazie,* spuse el cu voce slabă, în stare de şoc.

Vigor tăie legăturile de plastic cu un cuţit.

În acest timp, Rachel încuie uşa sălii de mese şi puse un scaun sub clanţă, ca măsură de precauţie. Nu erau ferestre, doar o uşă care ducea şi mai adânc în prezbiteriu. Îşi aţinti pistolul în acea direcţie şi se îndreptă spre un telefon de pe perete. Nu avea ton. Liniile fuseseră tăiate.

Scoase celularul lui Gray şi formă 112, numărul de urgenţă universal din UE. Odată stabilită legătura, se identifică drept locotenent de Carabinieri, deşi nu-şi dădu numele şi ceru sa vină numaidecât o salvare, poliţia şi forţe armate.

Mulţumită că reuşise să dea alarma, băgă telefonul în buzunar.

În situaţia de faţă, era tot ce putea face.

Pentru ea… şi pentru ceilalţi.

12.45 P.M.

Gray auzi zgomot de paşi apropiindu-se de ascunzătoarea lui. Ramase perfect nemişcat, fără să mai respire măcar. Paşii se opriră în apropiere. Se încordă să asculte.

Un bărbat vorbi. O voce cunoscută, furioasă. Era liderul călugărilor.

— Autorităţile din Milano au fost alertate.

Nu se auzi nici un răspuns, însă Gray era sigur că doi oameni se apropiaseră.

— Seichan? întrebă bărbatul. M-ai auzit?

Îi răspunse o voce plictisită. La fel de inconfundabilă. Doamna Dragon. Dar acum, avea un nume. *Seichan.*

— Probabil că au ieşit pe o fereastră, Raoul, zise ea, divulgându-i, la rândul ei, numele liderului. Cei din Sigma sunt foarte alunecoşi. Doar te-am avertizat. Avem oasele care mai

rămăseseră. Ar fi mai bine să plecăm, până nu se-ntoarce Sigma cu întăriri. Probabil că poliţia se îndreaptă deja înspre noi.

— Dar căţeaua aia…

— Îţi reglezi conturile cu ea mai târziu.

Paşii se îndepărtară. Părea că bărbatul şchiopătează. Totuşi, cuvintele Doamnei Dragon încă mai răsunau în mintea lui Gray.

„Îţi reglezi conturile cu ea mai târziu."

Asta însemna că Rachel scăpase?

Gray fu surprins de câtă uşurare îi produse această descoperire.

O uşă se izbi de perete, de cealaltă parte a bisericii. Ecourile răsunară de jur împrejur. Gray îşi încordă auzul. Nu mai auzi nici paşi, nici scârţâit de ghete, nici voci.

Precaut, aşteptă încă un minut.

Biserica era cufundată în tăcere.

Îi făcu semn lui Monk, care stătea lipit de el. Kat era înghesuită de cealaltă parte a bărbatului. Se rostogoliră cu un înfiorător trosnet de oase sfărâmate şi întinseră mâinile în sus. Împreună, ridicară capacul de piatră al mormântului.

Lumina se revărsă peste buncărul lor improvizat.

După ce găsise semnul însângerat al Doamnei Dragon, Gray ştiuse pe dată că erau prinşi în capcană. Probabil că toate uşile erau deja păzite. Iar Rachel şi unchiul ei dispăruseră în sacristie – nu mai avea cu ce să-i ajute.

Aşa că Gray îi condusese pe ceilalţi în capela alăturată, unde un mormânt masiv, de marmură, se sprijinea pe nişte coloane gotice. Dăduseră la o parte capacul doar cât să se poată strecura înăuntru, după care îl trăseseră la loc, peste ei, chiar în clipa în care uşile se deschideau cu zgomot în toată biserica.

Aventura odată sfârşită, Monk ieşi din sicriu cu arma în mâna, scuturându-şi trupul cu un geamăt de dezgust. Praful de oase îi ieşi din haine.

— Ce-ar fi să nu mai facem asta niciodată?

Gray îşi ţinea pistolul pregătit.

Zări un obiect pe podeaua de marmură, la doar câţiva paşi distanţă de ascunzătoarea lor. O monedă de cupru. Uşor de ratat. O ridică. Era un *fen,* un bănuţ chinezesc.

— Ce este? întrebă Monk.

Gray îşi strânse degetele în jurul monedei şi o ascunse în buzunar.

— Nimic. Să mergem!

Traversă naosul spre sacristie, dar privirea îi fugi înapoi, spre

criptă. Seichan ştiuse.

12.48 P.M.

Rachel stătea de pază în timp ce Vigor îl ajuta pe tânărul preot să se ridice.

— I-au… i-au omorât pe toţi, spuse acesta.

Trebuia să se sprijine de braţul lui Vigor ca să nu cadă din picioare. Evita să privească spre leşul însângerat întins pe masă. Îşi acoperi faţa cu mâna şi gemu.

— Părintele Belcarro…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vigor.

— Au venit acum o ora. Aveau ştampila papală şi toate actele şi documentele. Dar Părintele Belcarro primise o fotografie prin fax… Tânărul făcu ochii mari de uimire. Fotografia dumitale! De la Vatican. Părintele Belcarro şi-a dat numaidecât seama de minciună. Însă demonii erau deja aici. Liniile telefonice erau tăiate. Eram prinşi înăuntru, rupţi de lume. Voiau cifrul de la seiful părintelui Belcarro.

Îşi întoarse faţa de la trupul însângerat, cu o expresie vinovata.

— L-au torturat. Nu a vrut să vorbească. Apoi însă, i-au făcut lucruri şi mai rele… mult, mult mai rele. M-au pus să privesc.

Tânărul preot prinse cotul monseniorului.

— Nu-i puteam lăsa să continue. Le-am… le-am spus.

— Şi au luat oasele din seif?

Preotul dădu din cap.

— Atunci, totul e pierdut, spuse Vigor.

— Şi totuşi, voiau să fie siguri, continuă tânărul, parcă în transă.

Privi spre leşul torturat, ştiind că fusese la un pas să împărtăşească aceeaşi soartă.

— Apoi, aţi sosit voi. M-au dezbrăcat şi mi-au pus căuşul în gura.

Rachel şi-l aminti pe falsul preot, îmbrăcat cu roba tânărului din faţa ei. Probabil ca vicleşugul era menit să le ademenească pe ea şi pe Kat ca să plece din stradă şi să intre în biserică.

Preotul se împiedică de trupul părintelui Belcarro. Trase roba bătrânului, acoperindu-i faţa mutilată ca şi când şi-ar fi ascuns propria ruşine. Apoi, băgă mâna într-un buzunar al robei pline de

sânge. Scoase un pachet de ţigări. Se părea că bătrânul părinte nu renunţase chiar la toate viciile... ca de altfel, nici tânărul preot.

Cu degetele tremurânde, bărbatul deschise pachetul şi scoase conţinutul. Şase ţigări – şi o bucată ruptă de cretă. Tânărul lăsă să cadă ţigările şi-i întinse ciotul gălbui.

Vigor îl luă.

Nu era cretă. Era o bucată de os!

— Părintele Belcarro se temea să trimită toate sfintele moaşte, explică tânărul preot. În caz că s-ar fi întâmplat ceva. Aşa că a păstrat o bucăţică. Pentru biserică.

Rachel se întrebă în ce măsură acest subterfugiu fusese motivat de o dorinţă dezinteresată de a păstra moaştele şi dacă nu cumva era mai degrabă rezultatul mândriei şi amintirii vechii poveşti când oasele fuseseră ultima oară furate din Milano ca să fie duse la Koln. În cea mai mare parte, renumele bisericii se lega de prezenţa acestor câtorva oase. Oricare i-ar fi fost motivaţia însă, părintele Belcarro murise ca un martir. Torturat în timp ce ascundea asupra sa o părticica din sfintele moaşte.

O bufnitura puternică îi făcu pe toţi să tresară.

Preotul căzu înapoi pe podea.

Însă Rachel recunoscu sunetul armei.

— Puşca automata a lui Monk... zise ea şi ochii i se lărgiră, plini de speranţa.

2.04 P.M.

Gray intră prin spărtura făcută în sacristie, din care mai ieşea încă fum.

Monk îşi puse arma pe umăr.

— Biserica Catolică o să-mi ia salariul pe o lună pentru reparaţii.

Gray dădu la o parte bara care bloca drumul şi deschise uşa. După asemenea bubuitură, nu mai era cazul să se ascundă.

— Rachel! Vigor! strigă el intrând în coridorul prezbiteriului.

Se auzi un sunet în fundul coridorului. O uşă se deschise.

Rachel ieşi, cu pistolul în mână.

— Aici suntem! strigă ea.

Unchiul Vigor sprijinea un bărbat pe jumătate gol. Tânărul era palid şi avea o expresie îngrozită, dar prezenţa lor părea să-i dea

puteri.

Sau poate sunetul sirenelor care se apropiau îi dădea speranţe.

— Părintele Justin Mennelli, făcu Vigor prezentările.

Îşi povestiră repede tot ce li se întâmplase între timp.

— Aşadar, avem o bucată de os, zise Gray surprins.

— Sugerez să o ducem la Roma cât mai repede cu putinţă, zise Vigor. Ei nu ştiu că e la noi şi vreau să fiu în spatele zidurilor Vaticanului când o să afle.

Rachel aprobă din cap.

— Părintele Mennelli o să le povestească autorităţilor ce s-a petrecut aici. Nu o să menţioneze nimic despre prezenţa noastră – şi, desigur, nici despre osul pe care l-am luat.

— Avem un expres spre Roma în zece minute, spuse Vigor, uitându-se la ceas. Putem fi în Vatican înainte de ora şase.

Gray dădu din cap. Cu cât se mişcau mai repede, cu atât mai bine.

— Să mergem!

Se îndreptară spre ieşire. Părintele Mennelli îi conduse spre o ieşire laterală, nu departe de locul unde parcaseră. Rachel urcă la volan, ca de obicei. Plecară în trombă, tocmai când maşinile de intervenţie apăreau la faţa locului.

Gray se lăsă pe spate şi pipăi cu degetul bănuţul chinezesc din buzunar. Avea senzaţia că-i scapă ceva…

Ceva important.

Dar ce?

3.39 P.M.

O ora mai târziu, Rachel traversa culoarul dinspre toaleta înspre compartimentul de clasa I al trenului ETR 500. Kat o însoţea. Hotărâseră ca nimeni să nu părăsească singur grupul. Rachel îşi dăduse cu apă pe faţa, se pieptănase şi se spălase pe dinţi, în timp ce Kat o aştepta de cealaltă parte a uşii.

După clipele de groază din Milano, avea nevoie sa stea câteva momente singura. Un minut întreg, nu făcuse decât să se privească în oglinda, neştiind dacă să dea frâu liber furiei sau să izbucnească în lacrimi. Nu făcu însă nici una, nici alta. Se spălă doar pe faţă.

Era tot ce putea face.

Se simţi mai bine, ca şi cum ar fi fost iertată de păcate.

În timp ce înainta pe culoar, abia dacă simţea tremurul şinelor sub picioare. Elettro Treno Rapido era cel mai nou şi mai rapid tren din Italia. Lega printr-un culoar Milano de Napoli. Zbura cu o viteza de trei sute de kilometri la oră.

— Deci, ia zi! Care-i povestea cu comandantul vostru? o întreba Rachel pe Kat, profitând de avantajul că se afla singura cu o femeie.

Şi era o senzaţie plăcută să mai discute şi despre altceva, în afară de crime şi de oase.

— Ce vrei să spui? îi răspunse Kat tot cu o întrebare, fără să întoarcă măcar capul.

— Are pe cineva acasă? Vreo iubita poate?

Întrebarea asta o făcu pe Kat să întoarcă privirea.

— Nu văd ce legătură are viaţa lui personală…

— Dar tu şi Monk? o întrerupse Rachel, dându-şi seama cum trebuie să fi sunat prima ei întrebare. Cu slujbele astea ale voastre, mai aveţi o viaţă personală? Şi cum rămâne cu riscurile?

Rachel era curioasă cum reuşeau aceşti oameni să-şi îmbine vieţile obişnuite cu toată nebunia asta. Ei îi fusese greu şi să găsească un bărbat care să accepte faptul că era locotenent de Carabinieri.

Kat oftă.

— E mai bine să nu fi implicat, zise ea.

Degetele i se îndreptaseră spre o broscuţa mică, de aur, prinsa pe guler. Vocea îi răsunase mai aspru, dar părea sa fie mai degrabă bravadă decât tărie autentică.

— Îţi faci prieteni acolo unde poţi, dar nu e recomandabil să laşi relaţia să meargă prea departe. E mai uşor aşa.

„Mai uşor pentru cine?” se întreba Rachel.

Nu mai spuse nimic. Ajunseseră la compartiment. Rezervaseră doua cabine. Una era o cuşetă, ca să poată închide pe rând ochii, preţ de câteva ore. Dar nimeni nu dormea încă. Toţi se adunaseră în cealaltă cabină, de-o parte şi de alta a unei mese de mijloc. Trăseseră jaluzelele la ferestre.

Rachel se strecura lângă unchiul ei, Kat – lângă tovarăşii de echipa.

Gray scosese din rucsac tot felul de aparate de analiză pe care le conectase la un laptop. Alte ustensile erau frumos aranjate în faţa lui. La mijlocul mesei, pe o tăviţă mica, de inox, era bucata din osul unuia dintre Magi.

— Am avut noroc că le-a scăpat bucăţica asta de deget, spuse

Monk.

— Aşa ceva nu se numeşte noroc, i-o reteză Rachel. Oameni de isprava şi-au dat viaţa pentru asta. Şi, dacă am fi sosit cu doar câteva clipe mai târziu, mă tem că am fi pierdut şi bucata asta.

— Noroc sau nu, mormăi Gray, avem ceea ce căutam. Să vedem dacă acum putem dezlega misterul.

Îşi puse o pereche de ochelari prevăzuţi cu lupă de bijutier şi nişte mânuşi subţiri, de cauciuc. Cu o freza minusculă, trecu un fir subţire, argintiu, prin centrul osului, apoi folosi mojarul şi pistilul ca să piseze mostra şi să o transforme în praf.

Rachel îl privea. Lucra cu foarte mare meticulozitate. De data asta, savantul luase locul soldatului. Îi studie mişcările degetelor – eficiente, fără vreun efort inutil. Ochii îi erau concentraţi exclusiv asupra a ceea ce făcea. Două linii perfect paralele îi apăruseră pe frunte şi păreau că nu se mai destind. Respira pe nas.

Rachel nu şi l-ar fi imaginat niciodată în această postură pe bărbatul care sărise fără nici o ezitare dintr-un turn în altul, în mijlocul flăcărilor. Se simţi cuprinsă de dorinţa bruscă de a-l apuca de bărbie şi a-i ridica ochii înspre ea, ca să o privească cu aceeaşi intensitate şi pasiune. Oare cum ar fi fost? Îşi imagină profunzimea ochilor săi albaştri cenuşii. Îşi aminti atingerea lor, mâna ei într-a lui – puternică şi blândă în acelaşi timp.

Se simţi cuprinsă de un val de căldură. Simţi că-i iau foc obrajii şi întoarse capul.

Kat o privi, lipsită de orice expresie, dar făcând-o totuşi să se simtă vinovată. Cuvintele ei îi răsunau încă în minte: „E mai bine să nu te implici. E mai uşor aşa.”

Poate că avea dreptate…

— Cu acest spectometru de masă, mormăi Gray în cele din urmă, atrăgându-i din nou atenţia, putem detecta dacă există în os vreun metal în stare M. Încercăm să analizăm posibilitatea ca oasele Magilor să fi fost sursa prafului pe care l-am găsit în racla de aur.

Gray amestecă praful cu apă distilată, apoi trase lichidul vâscos într-o pipetă şi îl transferă într-o eprubetă. Introduse mostra în spectometru. Pregăti apoi o a doua eprubetă, doar cu apă distilată şi o ridică.

— Acesta este un standard de calibrare, explica el, apoi puse eprubeta în alt orificiu.

Apăsa un buton verde şi întoarse ecranul laptopului înspre

ceilalţi, ca să poată vedea cu toţii. Apăru un grafic cu o linie plană. Câteva înţepături apăreau ici-colo de-a lungul liniei.

— Asta este apa. Întreruperile intermitente arată urme de impurităţi. Nici măcar apa distilată nu este sută la sută pură.

Apăsă apoi altă tastă, pentru a fixa aparatul pe mostra vâscoasă. Apăsă butonul verde.

— Aici este amestecul din praful de os.

Graficul de pe ecran dispăru o clipă, apoi reapăru cu coordonate noi.

Arăta identic.

— Nu s-a schimbat! zise Rachel.

Cu sprânceana ridicată, Gray repetă testul. Scoase chiar eprubeta şi o agită uşor. Rezultatul fu acelaşi, de fiecare dată. O linie plană.

— Îl citeşte în continuare ca fiind apă distilata, spuse Kat.

— Dar n-ar trebui, zise Monk. Chiar dacă bătrânii Magi ar fi avut osteoporoză, calciul din oase ar fi trebuit să fie evident. Ca să nu mai zic de carbon sau de alte câteva elemente.

Gray dădu din cap, în semn că era de acord.

— Kat, mai ai vreun pic din soluţia aia de cianură?

Kat îşi trase rucsacul, căută prin el şi scoase, în cele din urmă, o fiolă micuţă.

Gray înmuie în lichidul din fiolă un beţişor cu vată la vârf, cu care atinse apoi osul, pe care-l ţinea între degete. Frecă vata de os, apăsând cu putere, de parcă ar fi lustruit un obiect de argint.

Dar nu era argint.

În locul unde fusese frecat, osul îngălbenit de vreme se transformase în aur.

Gray ridică privirea spre ceilalţi.

— Ăsta nu e os.

Rachel nu-şi putu ascunde uluirea din voce.

— E aur curat!

5.12 P.M

Gray îşi petrecu jumătate din călătoria cu trenul contestând afirmaţia lui Rachel. Era ceva mai mult decât aur în oasele astea. Şi, de asemenea, nu era aurul obişnuit, metalul greu, ci, din nou, un aur ciudat, sub formă de sticlă. Încercă să refacă, mergând cu paşi în verşi, compoziţia exactă.

În timp ce lucra, îl mai preocupa o problemă. Milano. Îşi derula iar şi iar în gând evenimentele din bazilică. Îşi condusese echipa într-o capcană. Putea să-şi ierte ambuscada de noaptea trecută, din Germania. Acolo fuseseră luaţi prin surprindere. Nimeni nu ar fi putut anticipa un atac atât de sălbatic la catedrala din Koln.

Dar tevatura din Milano, din care scăpaseră ca prin urechile acului, pe asta n-o putea trece atât de uşor cu vederea. Intraseră pregătiţi în *basilica* – şi totuşi, fuseseră la un pas sa piardă totul, inclusiv propriile vieţi.

Deci, unde era greşeala?

Gray ştia răspunsul. O dăduse în bară. N-ar fi trebuit să accepte să se oprească la Lacul Como. N-ar fi trebuit s-o asculte pe Kat şi să piardă atâta vreme cercetând biserica – se expuseseră. Le dăduseră inamicilor ocazia să-i vadă şi să le pregătească o cursă.

Dar nu era vina lui Kat. Precauţia făcea parte din pregătirea de bază a spionilor. Însă operaţiunile de teren necesitau acţiuni rapide şi precise, fără ezitări.

În special din partea liderului.

Până acum, Gray urmase procedura ca la carte, fusese exagerat de precaut. Era liderul şi asta se aştepta din partea lui. Dar poate ca fusese o greşeală. Ezitarea şi îndoiala nu erau trăsături ale celor din familia Pierce. Nu le avea nici tatăl, nu le avea nici fiul. Cine putea spune însă unde era limita între precauţie şi nesăbuire? Era el oare în stare să găsească vreodată *acest* echilibru?

Succesul misiunii şi poate chiar vieţile lor depindeau de asta.

Terminându-şi analiza, Gray se lăsă pe spate. Se arsese la degetul mare şi i se făcuse acum o băşică, iar încăperea duhnea a alcool metilic.

— Nu e aur pur, concluziona el.

Ceilalţi îl fixară cu privirile. Doi lucrau, doi moţăiau.

— Osul fals este un amestec de elemente rare, explica Gray. Cei care l-au făcut au creat un amalgam de metale tranziţionale în stare de praf şi le-au topit, transformându-le în sticla. Când s-au răcit, au modelat sticla şi i-au scrijelit suprafaţa, dându-i *aspectul* unui os.

Gray începu să-şi strângă ustensilele.

— Elementul de bază este, într-adevăr, aurul, însă mai există şi un procent destul de mare de platină şi cantităţi mai mici de radiu şi rodiu, chiar şi urme de osmiu şi paladiu.

— Un adevărat potpuriu, interveni Monk căscând.

— Dar un potpuriu a cărui reţetă exactă s-ar putea sa n-o aflăm niciodată, zise Gray.

Privi încruntat ce mai rămăsese din bucata de os. Păstrase neatinse trei sferturi din bucata iniţială şi supusese celălalt sfert la tot felul de teste.

— Cu totala lipsă de reactivitate a prafului în stare M, nu cred că exista vreun echipament de analiză care să poată determina cu exactitate cantităţile de metal. Până şi simpla testare alterează cantitatea din mostră.

— Ca în principiul lipsei certitudinii, al lui Heinsberg, spuse Kat, cu picioarele ridicate pe bancheta din faţa şi cu laptopul în braţe, scriind în timp ce vorbea. Până şi simplul gest al privitului schimbă realitatea fenomenului observat.

— Deci, dacă nu poate fi testat în întregime…

Monk îşi termină fraza într-un alt căscat care făcu să-i trosnească fălcile.

Gray îl bătu prieteneşte pe umăr.

— Peste o oră ajungem la Roma. Ce-ar fi să tragi un pui de somn în compartimentul de-alături?

— Nu e nevoie, zise Monk, înăbuşindu-şi un alt căscat.

— E un ordin!

Monk se ridică în picioare şi se întinse cât era de lung.

— Ei, dacă-i ordin…

Se frecă la ochi şi o porni spre uşă.

Se opri însă chiar înainte să iasă.

— Ştiţi ceva? zise el cu privirea înceţoşată. Poate că n-au înţeles ei bine. Poate că istoria a interpretat greşit cuvintele „oasele Magilor”. E posibil să nu se refere la scheletele indivizilor ălora, ci la nişte oase pe care să le fi *făcut* ei. Poate erau proprietatea lor. Oasele Magilor.

Toţi îşi fixaseră ochii asupra lui.

Sub privirile lor pătrunzătoare, Monk ridică din umeri şi ieşi pe uşă, aproape căzând din picioare.

— La naiba, ce ştiu eu? Abia dacă mai pot să gândesc.

Uşa se închise.

— S-ar putea ca ideea camaradului dumitale să nu fie chiar aşa de absurdă, spuse Vigor, rupând tăcerea ce se aşternuse în comportament.

Rachel tresări. Gray ridică privirea. Până cu câteva clipe în urmă, Rachel se sprijini de unchiul ei şi aţipise câteva minute. Gray îi urmărise, cu coada ochiului, respiraţia liniştită. În somn, expresia dură a femeii se îmblânzise cu desăvârşire. Şi părea

mult mai tânără.

Îşi întinse un braţ în aer.

— Ce vrei să spui?

Vigor tastă ceva pe laptopul lui Monk. Ca şi al lui Kat, era conectat la o linie DSL cu care erau prevăzute toate noile compartimente de la clasa întâi. Căutau mai multe informaţii. Kat încerca să afle explicaţia ştiinţifică a aurului sub formă de praf, în vreme ce Vigor căuta date suplimentare care să-i lege pe cei Trei Magi de acest amalgam.

Ochii monseniorului nu se dezlipiră de ecran.

— Cineva a făurit aceste oase false. Cineva cu o măiestrie care abia dacă mai poate fi reprodusă astăzi. Dar cine a fost? Şi de ce le-a ascuns în inima unei catedrale catolice?

— Să fi fost oare cineva din Curtea Dragonului? întrebă Rachel. Rădăcinile acestei organizaţii se regăsesc încă din Evul Mediu.

— Sau poate cineva chiar din interiorul bisericii? spuse şi Kat.

— Nu! zise Vigor cu hotărâre. Eu cred că mai e un grup, un al treilea, implicat în povestea asta. O frăţie care există încă dinaintea celorlalte două.

— Cum poţi fi sigur? întrebă Gray.

— În 1982, au fost testate câteva fragmente din hainele în care au fost îngropaţi Magii. Datau din secolul al II-lea. Cu mult dinainte să se fi fondat Curtea Dragonului. Dinainte chiar ca împărăteasa Elena, mama lui Constantin, să descopere oasele, pe undeva prin Orient.

— Şi nimeni nu a testat oasele?

Vigor se uită la Gray.

— Biserica a interzis acest lucru.

— De ce?

— E nevoie de o dispensă papală specială pentru a permite testarea oaselor, în special a moaştelor. Iar pentru moaştele Magilor ar fi fost necesară o dispensă extraordinară.

Rachel explică:

— Biserica nu vrea ca cele mai de preţ comori ale ei să fie catalogate drept falsuri.

Vigor o privi încruntat.

— Biserica pune mai multă greutate pe credinţa. Cu siguranţa, întreaga lume ar avea nevoie de mai multă.

Rachel ridica din umeri, închise ochii şi se întinse la loc.

— Aşadar, dacă nici Biserica şi nici Curtea Dragonului nu a făcut oasele, atunci cine? întrebă Gray.

— Cred ca prietenul dumitale, domnul Monk, a avut dreptate.

Cred că au fost făurite de o frăţie străveche, a magilor. O grupare care este foarte posibil să fi existat dinaintea creştinismului, datând poate chiar de pe vremea vechilor egipteni.

— Egipteni?

Vigor apăsă pe mouse-ul laptopului şi deschise un document.

— Ascultaţi aici! În 1450 î.Hr., faraonul Tutmose III i-a unificat pe cei mai buni meşteşugari ai săi într-o grupare de treizeci şi nouă de membri, Frăţia Marelui Alb, numită astfel datorită interesului pe care-l manifestau faţă de studiul misteriosului praf alb. Praful a fost descris ca fiind o formă meşteşugită a aurului, cu aspect piramidal, numită „pâinea albă”. Pâinile sunt descrise la templul din Karnak ca nişte piramide micuţe, din care radiază uneori raze de lumină.

— Ce făceau cu ele? întrebă Gray.

— Se făceau doar pentru faraoni. Pentru a fi mâncate. Se spunea că le intensificau abilităţile senzoriale.

Kat îşi îndreptă spatele şi-şi dădu picioarele jos de pe bancheta din faţă.

Gray se întoarse spre ea.

— Ce este?

— Am citit despre câteva din proprietăţile metalelor în stare de mobilitate atomica ridicata. În special ale aurului şi platinii. Expunerea prin ingestie poate stimula sistemele endocrine, determinând o stare de hipersensibilitate. Vă amintiţi articolele despre superconductori?

Gray dădu din cap. Atomii în stare de hipermobilitate acţionau ca superconductori.

— Institutul de Cercetări Navale al Statelor Unite a confirmat ca legătură dintre celulele nervoase ale creierului nu poate fi explicată doar printr-o pură transmisie chimică de-a lungul sinapselor. Celulele din creier comunică mult prea rapid. Au ajuns la concluzia ca este implicată o formă de creştere a supraconductivităţii, dar modul de funcţionare este în continuare cercetat.

Gray se încruntă. Desigur, studiase conductivitatea în programul său doctoral. Fizicienii de seamă erau de părere că acest domeniu va conduce la următoarele revoluţionari ştiinţifice în tehnologia globală, cu aplicaţii în toate domeniile. Tot aşa, mulţumită specializării sale secundare în biologie, Gray era familiarizat cu teoriile curente asupra gândirii, memoriei şi creierului organic. Dar ce legătură aveau toate astea cu aurul

alb?

Kat se aplecă asupra laptopului ei. Deschise un alt articol.

— Poftim. Am căutat informaţii despre metalele rare şi întrebuinţările acestora. Am găsit un articol despre creierele viţeilor şi ale porcilor. O analiza a creierului mamiferelor arată că patru până la cinci la suta din greutatea uscată este formată din rodiu şi iridiu.

Făcu semn cu capul spre mostra de pe masă, din dreptul lui Gray.

— Rodiu şi iridiu în stare monoatomică.

— Şi crezi că aceste elemente în stare M ar putea fi sursa de creştere a conductivităţii creierului? Metoda sa de comunicare? Pe care faraonii o accelerau prin consumarea prafurilor ăstora?

Kat ridică din umeri.

— Greu de spus. Studiul conductivităţii este încă în stare incipientă.

— Şi totuşi, egiptenii ştiau despre ea, mormăi Gray.

— Nu, îl contrazise Vigor. Dar poate că găsiseră o cale de a interfera cu ea prin încercări şi eşecuri sau din pură întâmplare. Oricum ar fi fost, interesul pentru aceste prafuri albe de aur şi experimentele legate de ele este prezent în întreaga istorie a omenirii, trecând de la o civilizaţie la alta, devenind din ce în ce mai puternic.

— Cât de departe coboară în timp?

— Cam până acolo! spuse Vigor arătând spre obiectul de pe masa lui Gray.

Bărbatul deveni şi mai atent.

— Chiar aşa?

Vigor dădu din cap, acceptând provocarea.

— După cum spuneam, am pornit din Egipt. Praful alb era cunoscut sub multe nume. Am menţionat deja „pâinea alba”, dar i se mai spunea şi „hrana albă” sau „mfkzt”. Însă denumirea sa cea mai veche se găseşte în scrierea egipteană antică, numita *Cartea Morţilor.* Substanţa este pomenita de sute de ori, iar uimitoarele sale proprietăţi sunt clar menţionate. I se spune pur şi simplu „ce este”.

Gray îşi aminti că monseniorul menţionase şi mai devreme aceste cuvinte, când transformaseră pentru prima dată praful în sticla.

— În ebraica însă, continua Vigor, „ce este” se traduce prin *MaNa.*

— Mana! spuse Kat.

Vigor dădu din cap.
— Pâinea sfânta a israeliţilor. Vechiul Testament povesteşte că a căzut din cer, ca să-i hrănească pe înfometaţii care fugeau din Egipt, conduşi de Moise.
Monseniorul îşi lăsă interlocutorii să cugete asupra acestor cuvinte şi se mai uită o dată peste documentele găsite.
— Cât timp a stat în Egipt, Moise a dat dovadă de atâta înţelepciune şi dibăcie, încât ajunsese să fie considerat un potenţial succesor la tron. O asemenea onoare i-ar fi dat dreptul să participe la cele mai tainice practici ale misticismului egiptean.
— Vrei să spui că Moise a furat secretul fabricării prafului? Pâinea albă a egiptenilor?
— În Biblie, i se spune în multe feluri. Mană. Pâine sfântă. Pâinea isteţimii. Pâinea Prezenţei. Era atât de valoroasă încât a fost aşezată în Chivotul Legământului, împreună cu Tablele celor Zece Porunci. Toate au fost puse într-o cutie *de aur.*
Gray remarcă felul sugestiv în care monseniorul îşi ridicase o sprânceană, în încercarea de a stabili o legătură cu faptul că şi oasele Magilor erau păstrate într-o racla de aur.
— Mi se pare o supoziţie cam exagerată, mormăi el. Numele de „mană” ar putea fi o simpla coincidenţă.
— Când ai citit ultima oară Biblia?
Gray nu catadicsi să-i răspundă.
— Sunt multe aspecte legate de mană care i-au uimit deopotrivă pe istorici şi pe teologi. Biblia povesteşte cum a dat Moise foc viţelului de aur. În loc să se topească însă, aurul ars s-a transformat în praf… pe care Moise l-a dat israeliţilor să-l mănânce.
Sprâncenele lui Gray se uniră între ele. „Ca şi pâinea alba a faraonilor!” se gândi el.
— Şi cui îi cere Moise să facă Pâinea Sfânta, aceasta mană picată din cer? Biblia ne spune că nu-i cere unui brutar s-o pregătească. Îi dă această sarcină lui Bezalel.
Gray aşteptă explicaţia. Nu era prea bine pus la punct cu numele biblice.
— Bezalel era aurarul israeliţilor. Aceeaşi persoană care mai târziu a făurit Chivotul Legământului. De ce să-i fi cerut tocmai aurarului să facă pâinea decât dacă, nu cumva, era ceva mai mult decât o pâine?
Gray se încruntă. „Era oare posibil?”
— Exista şi texte din Kabbala care vorbesc direct despre un

praf alb, de aur, pe care-l numesc „magic”, dar menţionează că este o magie ce poate fi folosită atât pentru a face bine, cât şi pentru a face rău.

— Şi ce s-a întâmplat cu acest secret de fabricare a „pâinii”? întrebă Gray.

— Conform celor mai multe surse ebraice, s-a pierdut, atunci când templul lui Solomon a fost distrus de Nabucodonosor, în secolul al VI-lea înainte de Hristos.

— Şi unde a apărut după aceea?

— Ca să-i găsim din nou urma, trebuie să sărim două secole mai departe în timp şi să ajungem la o altă figură celebră a istoriei, care şi-a petrecut, la rândul ei, o mare parte a vieţii în Babilon, studiind alături de savanţi şi de mistici. Vigor făcu o pauză, pentru a da gravitate cuvintelor. La Alexandru cel Mare.

Gray îşi îndrepta spatele.

— Alexandru Macedon?

— Alexandru a cucerit Egiptul în 332 înainte de Hristos, ca, de altfel şi o întinsă suprafaţă vastă a restului lumii. A fost întotdeauna interesat de cunoaşterea ezoterică. În timpul cuceririlor sale, i-a trimis lui Aristotel daruri cu valoare ştiinţifică din întreaga lume. A adunat, de asemenea, o serie de pergamente heliopolitane, care cuprindeau cunoştinţe secrete şi ritualuri magice ale vechiului Egipt. După moartea lui Macedon, urmaşul său, Ptolemeu I, le-a adunat pe toate în Biblioteca din Alexandria. Unul dintre textele lui Alexandru povesteşte despre un obiect numit Piatra Paradisului. Se spunea că are puteri mistice. În stare solidă, îşi întrecea propria greutate în aur, dar când era pisată şi transformata în *praf,* cântărea mai puţin decât o pană şi putea să plutească.

— Levitaţie! spuse Kat, întrerupându-l.

Gray se-ntoarse spre ea.

— Există multe documente despre această proprietate a materialelor superconductibile. Superconductorii plutesc în câmpurile magnetice puternice. Chiar şi aceste prafuri în stare M demonstrează levitaţie superconductibilă. În 1984, teste de laborator efectuate atât în Arizona, cât şi în Texas au arătat că răcirea rapidă a prafurilor monoatomice poate ridica de până la patru ori greutatea lor determinată. Cu toate acestea, când au fost reîncălzite, masa înregistrată a dispărut, ajungând la mai puţin de zero.

— Cum adică, *mai puţin* de zero?

— Talerul cântărea mai mult *fără* respectiva substanţă pe el,

de parcă ar fi fost în stare de levitaţie.

— Piatra Paradisului redescoperită, concluziona Vigor.

Gray începu să întrezărească adevărul. O ştiinţa secreta transmisă din generaţie în generaţie.

— Unde duce apoi urma prafului?

— Pe vremea lui Hristos, răspunse Vigor. În Noul Testament, apar în continuare aluzii la un aur misterios. Din Apocalipsa, capitolul doi: „Binecuvântat fie cel ce va învinge, căci acela va primi mana ascunsă, piatra albă cea mai pură.” Tot în Apocalipsă, zidurile cetăţii Noului Ierusalim sunt descrise ca fiind construite din „aur atât de curat, ca sticla cea curată.”

Gray îşi aminti că Vigor mormăise acest verset când băltoaca de sticlă topită se întărise pe podeaua Catedralei din Koln.

— Spuneţi-mi, continuă Vigor, când poate aurul să pară sticla? Nu are nici o logica… până când nu iei în consideraţie posibilitatea ca aurul să fie în stare M. „Aurul cel mai curat”, cum îl descrie Biblia. Vigor arătă cu degetul spre masă. Ceea ce ne aduce înapoi la Magii din Biblie. Şi la o poveste pe care Marco Polo a cules-o în călătoriile sale prin Persia. Se spune că Magii ar fi primit un dar de la Pruncul Isus. Probabil că este doar o alegorie, dar eu cred că este importanta. Isus le-a dat Magilor o piatră albă, ternă – o Piatra Sfântă. Povestea spune că a fost un fel de chemare către Magi, ca să nu-şi piardă credinţa. Pe drumul de întoarcere spre casa, piatra a izbucnit în flăcări şi focul nu a putut fi stins. Flacăra eternă simbolizează adesea o înalta iluminare.

Probabil că Vigor remarcase nedumerirea lui Gray, aşa că a continuat:

— În Mesopotamia, unde se petrece povestea, expresia „piatră cu flăcări înalte” se traduce *shemanna.* Şi dacă ne referim doar la „piatră de foc”… *manna.*

Vigor se lăsă pe spate şi-şi încrucişa braţele.

Gray dădu încet din cap.

— Carevasăzică, ne-am învârtit în cerc. Ne-am întors la mană şi la Magii din Biblie.

— Şi în vremurile în care au fost făurite oasele, spuse Vigor arătând cu capul spre masă.

— Şi ne oprim aici? întrebă Gray.

Vigor clătină din cap.

— Trebuie să mai fac nişte cercetări, însă părerea mea e că povestea merge mai departe. Eu nu cred că avem de a face doar cu nişte redescoperiri izolate ale prafului, ci cu un şir neîntrerupt

de cercetări întreprinse de o societate selectă care practică alchimia şi care a perfecţionat permanent procesul, până în zilele noastre. Iar restul oamenilor de ştiinţa din lume de-abia acum încep să îl redescopere.

Gray se întoarse spre Kat, specialista lor în cercetări pe internet.

— Monseniorul are dreptate. S-au făcut nişte descoperiri senzaţionale în legătura cu aceşti superconductori în stare M. De la levitaţie până la posibilitatea schimbării transdimensionale. Şi chiar în acest moment sunt cercetate alte aplicaţii, mai practice. Cisplatina şi carboplatina sunt deja folosite în tratarea cancerului ovarian şi de testicule. Cred că Monk, cu specializarea lui în medicina judiciară, ne-ar putea da mai multe detalii. Însă chiar în ultimii ani au avut loc descoperiri şi mai uimitoare.

Gray îi făcu semn să continue.

— Bristol-Meyers Squibb a declarat că a reuşit, cu ajutorul ruteniului în stare M, să vindece celulele cancerigene. Aceleaşi rezultate le-au dat, conform revistei *Platinum Metals Review şi* platina şi iridiul. Se pare că aceşti atomi reuşesc sa determine însăşi spirala de ADN să se autocorecteze, să se reconstruiască fără ajutorul medicamentelor sau razelor X. S-a demonstrat că iridiul stimulează glanda pineală şi pare sa ardă „ADN-ul prost”, conducând la posibilitatea unei longevităţi sporite şi la încetinirea proceselor de îmbătrânire din creier. Kat se aplecă în faţă. Iată un articol din august 2004. Universitatea Purdue anunţa folosirea cu succes a rodiului pentru distrugerea viruşilor cu lumină din *interiorul* corpului. Chiar şi viruşi West Nile.

— Lumina? făcu Vigor mijind ochii.

Gray privi spre el, remarcând interesul sporit al monseniorului.

Kat dădu din cap.

— Exista o mulţime de articole despre atomii ăştia în stare M şi lumina. De la transformarea ADN-ului în fire superconductoare… la comunicarea intercelulară prin unde de lumină… până la atingerea unor energii cu câmp zero.

Rachel vorbi şi ea, în cele din urmă. Îşi ţinea în continuare ochii închişi, însă ascultase cu atenţie întreaga conversaţie.

— Te face să te întrebi…

— Ce? întrebă Gray, întorcându-se spre ea.

Fata deschise încet ochii. Erau strălucitori şi plini de interes.

— Savanţii ăştia vorbesc despre o mărire a capacităţii senzoriale, despre levitaţie, transmutaţie, vindecări miraculoase, antiîmbătrânire. Parcă ar fi o listă cu minuni din vremurile biblice.

Mă face să mă întreb de ce s-au petrecut atâtea miracole atunci, dar astăzi nu mai vedem nici unul. În ultimele secole, abia dacă am mai văzut chipul Maicii Domnului apărând în vreo turtă de mălai. Şi totuşi, acum, *ştiinţa* redescoperă toate aceste mari minuni. Şi multe dintre ele conduc spre un praf alb, o substanţă mult mai cunoscuta în vechime decât în zilele noastre. E oare posibil ca această ştiinţă secretă să fi fost sursa epidemiei de miracole din vremurile biblice?

Gray se gândi la cuvintele fetei, privind-o în ochi.

— Şi, dacă aceşti magi ştiau mai multe decât ştim noi astăzi, extrapola el, ce a făcut aceasta confrerie dispărută de înţelepţi cu ştiinţa lor? Până la ce nivel ajunseseră s-o perfecţioneze?

Rachel îşi continuă firul gândurilor.

— Poate că asta vrea să afle şi Curtea Dragonului. Poate că au găsit vreun indiciu, ceva legat de oase, care să-i conducă spre ceea ce ar putea fi acest produs purificat. O formă finala atinsă de magi.

— Şi pe parcursul acestui demers, Curtea a descoperit sistemul ucigaş pe care l-a folosit la Koln, un mod de a folosi praful pentru a provoca moartea.

Gray îşi aminti cuvintele pe care monseniorul le citase din Kabbala, avertismentul că praful poate fi folosit atât pentru bine, cât şi pentru rău.

Expresia lui Rachel deveni dintr-odată gravă.

— Dacă ar fi să câştige şi mai multă putere prin aflarea secretelor acestor înţelepţi de demult, ar putea să schimbe întreaga lume, să o remodeleze după bunul lor plac, după chipul lor înfiorător.

Gray îi privi pe ceilalţi. Kat era la fel de serioasă. Vigor părea pierdut în gânduri, însă remarcă tăcerea care se lăsase brusc.

Îşi ridică ochii spre ei.

— Dumneata ce crezi? îl întrebă Gray.

— Cred că trebuie să-i oprim cu orice preţ. Pentru asta însă, va trebui să căutăm cât mai multe informaţii despre aceşti alchimişti din vechime. Asta înseamnă să călcăm pe urmele Curţii Dragonului.

Gray clătină din cap. Îşi aminti de părerea lui de mai devreme, că se mişcau prea timid, cu prea multă precauţie.

— Eu nu mă mai ţin după nemernicii ăştia. Trebuie să le-o luăm înainte. Să-i lăsăm şi pe ei să vină după noi.

— Dar de unde să începem? întrebă Rachel.

Înainte ca vreunul să apuce să răspundă, o voce înregistrată

răsună în interfonul trenului.

— *Roma... Stazione Termini... quindici minuti!*

Gray se uită la ceas. Cincisprezece minute.

Rachel îl privea fix.

— *Benvenuto a Roma,* zise ea când bărbatul ridică ochii. *Lasci i giochi cominciare!*

Gray traduse şi pe chip îi apăru urma unui zâmbet. Parcă i-ar fi citit gândurile. „Bun venit la Roma... Să înceapă jocul!”

6.05 P.M.

Seichan îşi puse o pereche de ochelari de soare Versace, negri cu o dungă argintie.

Când eşti în Roma...

Coborî din autocar în Piazza Pia. Purta o rochie vaporoasa, de vara şi nimic altceva în afară de o pereche de cizme Harley-Davidson, cu toc cui şi catarame argintii, ca să i se asorteze cu colierul.

Autocarul plecă. În spatele ei, apăru strada aglomerată, plină de maşini conduse de şoferi nervoşi, care claxonau care mai de care mai tare, îndreptându-se spre Via della Conciliazone. Valul de căldură şi mirosul greu, de benzină, o izbiră simultan. Se întoarse spre vest. În josul străzii, se înălţa Catedrala Sfântul Petru, conturându-se în lumina soarelui la apus. Domul strălucea de parcă ar fi fost din aur – o capodoperă arhitecturală a lui Michelangelo.

Neimpresionată, Seichan se întoarse cu spatele la cetatea Vaticanului.

Nu asta era ţinta ei.

În faţa ei, se ridica o structură care rivaliza puternic cu măreaţa Catedrală Sfântul Petru. Cădirea masivă, cu acoperişul boltit, acoperea orizontul. O fortăreaţă întoarsă spre Tibru. Castelul Sant Angelo. În vârful acoperişului, o statuie imensă a Arhanghelului Mihail ţinea în mână o sabie ridicată spre ceruri. Sculptura strălucea în razele soarelui. Structura de piatră de dedesubt era înnegrită de funingine şi străbătută de dâre înguste şi şerpuitoare, ca urmele lăsate de nişte lacrimi negre.

„Ce potrivit”, se gândi Seichan.

Clădirea fusese înălţată în secolul al II-lea, cu scopul de a-i servi drept mausoleu împăratului Adrian, însă la scurt timp după

aceea fusese revendicată de papalitate. Cu toate acestea, deşi ilustră, istoria castelului a fost plină de scandaluri. Sub stăpânirea Vaticanului, servise drept fortăreaţă, închisoare, bibliotecă, chiar şi bordel. Fusese de asemenea punct de întâlnire secret pentru unii dintre cei mai notorii papi, care-şi ţineau amantele şi concubinele între aceste ziduri, adesea împotriva voinţei lor.

Lui Seichan i se părea amuzant că şi întâlnirea ei avea loc tot aici. Străbătu grădina din faţa intrării principale şi trecu prin poarta din zidul gros de doi metri. Înăuntru, era întuneric şi răcoare. Ziua se apropia de sfârşit şi turiştii începeau să iasă. Seichan păşi în interiorul clădirii şi începu să urce scările romane late şi spiralate.

De ambele părţi ale scărilor, castelul se împrăştia într-un labirint de încăperi şi coridoare vechi. Mulţi vizitatori se rătăceau.

Dar Seichan nu urcă decât până la etajul din mijloc, unde se afla o terasă-restaurant cu vedere spre Tibru. Aici trebuia să se întâlnească cu persoana de legătură. După incendierea catedralei, hotărâseră că era prea riscant să se vadă chiar în Vatican. Aşa că persoana pe care o aştepta avea să traverseze Passetto del Borgo, un pasaj acoperit, construit deasupra unui vechi apeduct, care făcea legătura între Palatul Apostolic şi castelul-fortăreaţă în care se găsea ea acum. Pasajul secret fusese construit în secolul al XIII-lea şi servise iniţial papei drept ieşire în caz de urgenţă, dar, de-a lungul secolelor, ajunsese să fie folosit mai mult pentru escapade amoroase.

Cu toate astea, întâlnirea de azi nu avea nimic romantic.

Seichan urma indicatoarele şi intra în cafeneaua de pe terasă. Se uită la ceas. Ajunsese cu zece minute mai devreme. Foarte bine. Oricum, avea de dat un telefon.

Îşi scoase celularul, introduse parola şi forma apoi codul de accesare rapidă. Un număr privat, neînregistrat nicăieri. Se lăsă pe un şold, cu telefonul la ureche şi aşteptă sa se stabilească legătura internaţională.

Linia bâzâi, se auzi un clichet şi o voce ferma şi foarte clară răspunse:

— Bună ziua. Aţi accesat centrul de comandă Sigma.

8
CRIPTOGRAFIE

25 IULIE, 6.23 P.M.
ROMA, ITALIA

— Îmi trebuie o hârtie şi-un pix, spuse Gray, cu telefonul prin satelit în mână.

Cei cinci aşteptau într-o *trattoria* de pe trotuar, vizavi de gara centrală din Roma. După ce sosiseră, Rachel chemase două maşini de la Carabinieri care să-i escorteze până la Vatican. În timp ce aşteptau, Gray hotărâse că era timpul să rupă tăcerea cu centrul de comandă. I se făcuse numaidecât legătura cu directorul Crowe.

După ce-i povestise pe scurt evenimentele petrecute la Koln şi la Milano, directorul îi dăduse, la rândul lui, o veste mai mult decât surprinzătoare.

— Dar de ce să vă sune pe dumneavoastră? întrebă Gray în timp ce Monk scotocea prin rucsac după hârtie şi pix.

Painter răspunse:

— Intenţia lui Seichan este să învrăjbească şi mai mult cele două tabere una împotriva celeilalte ca să-şi atingă propriul scop. Nici măcar nu încearcă să ascundă treaba asta. Informaţia pe care ne-a transmis-o a fost furata chiar de la un agent al Curţii Dragonului, un bărbat pe nume Raoul.

Gray se încruntă, amintindu-şi de cruzimea de care bărbatul dăduse dovada în Milano.

— Nu cred ca poate descifra singură informaţia, continua Painter, aşa că ne-a trimis-o nouă – nu numai ca să o dezlegăm, dar şi ca să vă putem trimite pe voi pe urma Curţii. Nu e proastă. Mai mult ca sigur, este o adevărată maestră în arta manipulării dacă a fost aleasă de Breasla pentru această misiune. Mai mult, voi doi vă cunoaşteţi… Deşi v-a ajutat la Koln şi la Milano, sa nu ai încredere în ea. Se va întoarce, în cele din urma, împotriva voastră şi va încerca să echilibreze balanţa.

Gray simţi în buzunar greutatea monedei de metal. Nu avea nevoie de nici un avertisment. Femeia asta era făcută din gheaţă

şi oţel.

— Gata, spuse Gray când avu hârtia şi pixul în mână, ţinând telefonul cu umărul. Pot să scriu.

Painter îi spuse mesajul şi Gray îl notă.

— Şi e scris în versuri, ca o poezie? întrebă Gray.

— Exact.

Directorul continuă să recite în timp ce Gray nota vers după vers.

După ce termina, Painter spuse:

— L-am trimis spre decodare experţilor noştri de aici şi de la NSA.

Gray privi încruntat hârtia din faţa lui.

— O să văd ce pot să fac şi eu. Poate, cu ceva ajutor de la Vatican, o să reuşim să-i dăm de cap.

— Între timp, fiţi cu ochii în patru, îl avertiză Painter. Această Seichan ar putea fi mai periculoasa decât toată Curtea Dragonului la un loc.

Gray era perfect de acord cu această ultimă afirmaţie. După ce stabiliră şi ultimele detalii, Gray închise telefonul şi-l puse deoparte. Ceilalţi îl priviră, aşteptând explicaţiile.

— Ce-a fost asta? întrebă Monk.

— Doamna Dragon a sunat la Sigma. Ne-a transmis o enigmă pe care să o rezolvăm. Nu pare să cunoască următoarea mişcare a Curţii. Cât timp se pregătesc, vrea să ne ştie pe urmele lor. Aşa că ne-a transmis un pasaj arhaic, descoperit acum două luni de Curtea Dragonului în Egipt. Nu înţelege despre ce e vorba, dar pare să fie sigură că ideile conţinute în acest text au iniţiat operaţiunea cu care avem acum de a face.

Vigor se ridică de la una din mesele de pe terasă. Cu o ceaşcă de espresso într-o mână, se aplecă pentru a citi pasajul împreună cu ceilalţi.

> Când luna plină se împreunează cu soarele
> Se naşte cel mai mare.
> Ce este?
>
> Acolo unde se îneacă,
> Pluteşte în întuneric şi priveşte spre regele pierdut.
> Ce este?
>
> Geamănul aşteaptă apa.
> Dar va fi ars de os până la os, sus, pe altar.

Ce este?

— Într-adevăr, ne e de mare ajutor, mormăi Monk.

Kat clătină din cap.

— Ce legătură au toate astea cu misterioasa Curte a Dragonului, cu metalele cu hipermobilitate atomică şi cu societăţile care practicau alchimia în Antichitate?

Rachel privi în lungul străzii.

— Poate că învăţaţii de la Vatican vor înţelege mai multe. Cardinalul Spera ne-a asigurat de întregul său sprijin.

Gray observă că Vigor aruncase doar o privire asupra hârtiei, după care se întorsese cu spatele. Sorbea acum din espresso.

Se săturase de tăcerile monseniorului. Nu mai avea chef să umble cu mânuşi. Dacă Vigor voia să facă parte din echipa lui, era cazul să înceapă să se poarte ca atare.

— Dumneata ştii ceva! îl acuză Gray.

Ceilalţi se întoarseră spre ei.

— Şi tu ar trebui să ştii, răspunse Vigor.

— Ce vreţi să spuneţi?

— V-am explicat deja, în tren.

Vigor se întoarse şi lovi hârtia cu degetul.

— Cadenţa acestui fragment ar trebui să va fie cunoscuta. V-am descris o carte cu un model de text asemănător. Repetarea întrebării „Ce este?”

Kat îşi aminti prima.

— Din *Cartea Morţilor*, din Egipt.

— Papirusul lui Ani, mai exact, continuă Vigor. Este împărţit în strofe cu descrieri misterioase, urmate de un singur vers care se repetă iar şi iar: „Ce este?”

— Sau, în ebraică, *manna,* spuse Gray, amintindu-şi.

Monk îşi frecă un cucui de pe scăfârlia rasă.

— Dar, dacă fragmentul ăsta este dintr-o carte egipteană foarte cunoscută, de ce a pus pe jar Curtea Dragonului tocmai acum?

— Pasajul ăsta nu e din *Cartea Morţilor,* răspunse Vigor. Cunosc destul de bine Papirusul lui Ani ca să ştiu că aceste versuri nu se numără printre celelalte.

— Atunci, de unde au apărut? întrebă Rachel.

Vigor se întoarse spre Gray.

— Ai spus că cei din Curtea Dragonului au descoperit textul ăsta în Egipt… abia acum câteva luni.

— Exact.

Vigor se întoarse spre Rachel.

— Având în vedere că lucrezi la Carabinieri TPC, sunt sigur că ai fost informata de recentul haos de la Muzeul Egiptean din Cairo. Cei de acolo au trimis o alerta internaţionala prin Interpol.

Rachel dădu din cap şi le explică celorlalţi.

— Consiliul Egiptean Suprem pentru Antichităţi a început, în 2004, un proces foarte dificil de golire a subsolului Muzeului Egiptean, în vederea renovării. Dar când au deschis subsolul, au descoperit sute de mii de obiecte de cult ale faraonilor în labirintul de coridoare, un tezaur arheologic abandonat, care fusese aproape în întregime uitat.

— Au estimat că le vor trebui aproape cinci ani ca să înregistreze toate obiectele, zise Vigor. În calitatea mea de profesor de arheologie, eu am auzit însă zvonuri legate de aceste descoperiri. A fost găsită o întreagă încăpere plina de papirusuri aproape fărâmiţate, despre care experţii cred că ar putea proveni chiar din biblioteca din Alexandria – un adevărat bastion al studiilor gnostice.

Gray îşi aminti prelegerea lui Vigor despre gnosticism şi despre căutarea unei cunoaşteri secrete.

— O astfel de descoperire ar fi atras cu siguranţă Curtea Dragonului.

— Cum atrage focul moliile, zise Rachel.

Vigor continuă:

— Unul dintre obiectele catalogate provenea dintr-o colecţie a lui Abd el-Latif, un fizician şi explorator egiptean foarte stimat, din secolul al XV-lea, care a trăit în Cairo. În colecţia lui, păstrată într-un cufăr de bronz, se găsea o copie iluministă după *Cartea Morţilor,* din secolul al XIV-lea, în care Papirusul lui Ani era redat în întregime.

Vigor îl privi intens pe Gray.

— A fost furată, acum patru luni.

Gray simţi cum inima începe să-i bată mai repede.

— De Curtea Dragonului.

— Sau de cineva care lucra pentru ei. Şi-au întins tentaculele peste tot.

— Dar, dacă avem de a face doar cu o copie a originalului, spuse Monk, de ce este atât de importanta?

— Papirusul lui Ani are sute de strofe. Pot să pun pariu că a creat cineva această copie special pentru a ascunde în ea versurile pe care tocmai le-am aflat noi – Vigor lovi cu degetul în foaia lui Gray – printre celelalte, mai vechi.

— Alchimiştii noştri pierduţi, spuse Kat.

— Au ascuns acul în carul cu fân, zise şi Monk.

Gray dădu din cap.

— Până când un învăţat din Curtea Dragonului a avut inteligenţa şi intuiţia să le desprindă din context, să le descifreze sensul şi să acţioneze în consecinţa. Dar ce putem face noi acum?

Vigor privi foaia de hârtie.

— În tren, ai spus că vrei să prinzi din urma Curtea Dragonului şi chiar să le-o iei înainte. Acum, ai ocazia.

— În ce fel?

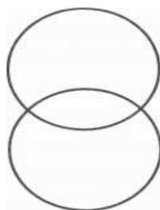
— Dezlegând ghicitoarea.

— Dar ar putea dura zile-ntregi.

Vigor privi peste umăr.

— Nu şi dacă am rezolvat-o deja. Făcu semn să i se dea topul de hârtie şi scoase o pagina nouă, albă. Daţi-mi voie să vă arat.

Apoi, făcu cel mai ciudat lucru cu putinţă. Îşi băgă degetul în espresso şi umezi fundul ceşcuţei. Apasă apoi ceaşca pe foaie, lăsând, pe hârtia albă, un cerc perfect de cafea. Repetă gestul, aplicând un al doilea cerc, de această dată încălecându-l pe primul, creând o formă ce semăna oarecum cu un om de zăpadă.

— Luna plină se împerechează cu soarele.

— Ce dovedeşte asta? întreba Gray.

— *Vesica Pisces,* spuse Rachel şi chipul i se lumină dintr-odată.

Vigor îi zâmbi.

— V-am spus cât de mândru sunt de nepoata mea?

7.02 P.M.

Lui Rachel nu-i plăcea că trebuiau să renunţe la escorta de la Carabinieri, dar îi înţelegea entuziasmul unchiului Vigor. Monseniorul insistase să ia un alt mijloc de transport pentru a

investiga noua pistă.

Aşa că Rachel sunase din nou la secţie şi anulase cererea pentru maşinile de patrulă. Lăsase un mesaj codat pentru generalul Rende, spunându-i că aveau o nouă problemă de rezolvat. Pusese ideea lui Gray. Bărbatul considerase că era mai bine să nu-şi dezvăluie destinaţia. Era precaut să cerceteze mai în amănunt problema, înainte de a da vreun detaliu.

Cu cât erau mai puţini cei care ştiau despre descoperirea lor, cu atât mai bine.

Aşa că au hotărât să găsească alte mijloace de a se deplasa.

Rachel urcă înaintea lui Gray într-un autobuz de transport în comun. Kat şi Monk păstraseră câteva locuri libere. Aerul condiţionat ţăcăni şi motorul făcu să se zguduie duşumeaua în clipa în care autobuzul plecă din staţie şi intră în trafic.

Rachel se aşeză pe scaun, lângă Gray. Stăteau cu faţa spre Monk, Kat şi unchiul Vigor. Expresia lui Kat era deosebit de rigidă. Femeia insistase să meargă mai întâi la Vatican şi să-şi asigure o escortă. Însă Gray nu fusese de acord. Nu părea deloc mulţumită de această decizie.

Rachel trase cu coada ochiului spre Gray, care stătea lângă ea. Părea să fi luat o nouă hotărâre, la care nu avea de gând să renunţe. Îi amintea de atitudinea pe care o avusese comandantul în turla cuprinsă de flăcări de la Koln. O determinare totală îi strălucea în privire, o hotărâre de neclintit, care dispăruse după primul atac. Şi acum, se întorsese... o neliniştea, îi făcea inima să-i bată mai repede.

Autobuzul înainta, zgâlţâindu-se.

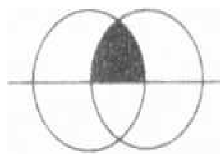
— Bine, zise Gray, te-am crezut pe cuvânt că este necesar să facem această mică excursie. Acum, e timpul să ne dai mai multe detalii.

Unchiul Vigor ridică palma, în semn că era de acord.

— Dacă stăteam să vă explic, am fi pierdut autobuzul. Scoase din nou foaia de hârtie. Acest semn al celor două cercuri încălecate poate fi întâlnit în întreaga lume creştină. În biserici, catedrale şi bazilici de pe tot globul. De la această formă porneşte întreaga geometrie. De exemplu... întoarse imaginea pe orizontală şi acoperi cu marginea palmei partea de jos. Aici vedem forma geometrică a arcadei ascuţite. Aproape toate ferestrele şi arcadele gotice au forma asta.

Rachel auzise povestea asta încă din copilărie. Nu poţi fi ruda cu un arheolog de la Vatican fără să cunoşti importanţa celor două cercuri suprapuse.

— Mie mi se par două gogoşi strivite una de alta, zise Monk.

Vigor întoarse imaginea la loc.

— Sau Luna plină care se împreunează cu Soarele, spuse unchiul, citând din nou versetul din textul codat. Cu cât mă gândesc mai mult la versurile astea, cu atât mi se pare că dau peste tot mai multe straturi. Parcă aş coji o ceapă.

— Ce vrei să spui? întreba Gray.

— Au îngropat acest indiciu în *Cartea Morţilor.* Prima carte care făcea referire la *manna.* Texte egiptene ulterioare au început să o numească „pâine albă” sau să se refere la ea în diverse alte feluri. Ca şi când, pentru a găsi secretul ascuns de alchimişti, ar fi trebuit să porneşti de la începutul începutului. Şi totuşi, acest prim indiciu ne conduce şi spre primele zile ale creştinismul. Mai multe începuturi. Până şi răspunsul în sine implică multiplicare. Din unul singur, se fac mai mulţi.

Rachel înţelese la ce se referea unchiul ei.

— Înmulţirea peştilor!

Vigor dădu din cap.

— Ne explică cineva şi nouă, necunoscătorilor?

— Aceasta îmbinare a cercurilor se numeşte *Vesica Pisces* sau Potirul Peştelui.

Vigor se aplecă şi colora partea creata prin intersectarea cercurilor, scoţând la iveala forma unui peşte.

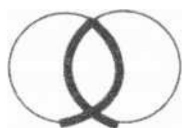

Gray se uita mai îndeaproape.

— Este semnul peştelui, simbolul creştinismului.

— Este *primul simbol,* spuse Vigor. „Când luna plina se împreunează cu soarele, se naşte...” Unchiul bătu cu degetul în desen. Unii învăţaţi cred că simbolul peştelui a fost adoptat datorită cuvântului grecesc pentru peşte, *ICHTHYS,* un acronim

pentru *Iesous Christos Theou Yios Soter,* adică Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul. Adevărul însă se află aici, între aceste două cercuri, închis în geometrie sacră. Regăsim frecvent cele două cercuri încălecate în primele picturi creştine, care îl înfăţişau pe Pruncul Isus în zona de intersecţie. Dacă întoarcem forma într-o parte, peştele devine reprezentarea aparatului genital feminin – un pântec de femeie, în care este pictat pruncul sfânt.

— Acesta este motivul pentru care peştele simbolizează fertilitatea. Creşteţi şi vă înmulţiţi!

Vigor îi privi pe rând pe ceilalţi.

— După cum am spus, acest simbol are mai multe înţelesuri.

Gray se lăsa pe spate.

— Dar spre ce conduc toate astea?

Şi Rachel era curioasă.

— Întreaga Romă e plină de forme de peşte.

Vigor dădu din cap.

— Însă al doilea vers spune: „Se naşte cel mai *bătrân”.* În mod clar, ne trimite spre cele mai vechi reprezentări ale simbolului peştelui. Care se găsesc în Cripta Lucinei, în catacombele Sfântului Calist.

— Acolo mergem? întrebă Monk.

Vigor dădu din cap.

Rachel observă că Gray nu era mulţumit.

— Şi dacă vă înşelaţi? întreba el.

— Nu mă înşel. Şi celelalte versete ale poemului trimit spre aceeaşi idee... odată ce ai dezlegat prima ghicitoare şi ai ajuns la *Vesica Pisces.* Citiţi următorul vers: „Unde se îneacă, pluteşte-n întuneric”. Peştele nu se îneacă – nu în apă. Dar se îneacă pe uscat. Şi întunericul... Totul arată spre o cripta.

— Dar sunt o mulţime de cripte şi catacombe în Roma.

— Însă nu multe cu *doi* peşti, îngemănaţi, spuse Vigor.

Ochii lui Gray străluciră – înţelesese!

— Un alt indiciu, din ultima strofă. „Geamănul aşteaptă apă...”

Vigor dădu din cap.

— Toate trei strofele indică un singur loc. Catacombele

Sfântului Calist.

Monk se aşeză mai comod pe scaun.

— Cel puţin, de data asta nu mai e o biserică.

7.32 P.M.

Vigor simţea că erau pe pista cea bună.

În sfârşit!

Îi conduse pe ceilalţi prin Porta San Sebastiano, una dintre cele mai impunătoare porţi ale cetăţii. Servea şi ca intrare în parcurile ce înconjurau Via Appia, o porţiune păstrată din străvechiul drum roman. Imediat în spatele porţii însă, se aflau o serie de ateliere mecanice dezafectate.

Vigor nu acordă nici un pic de atenţie acestor epave şi arătă în schimb cu mâna în faţa lor. La o intersecţie de drumuri, se înălţa o bisericuţa.

— Capela Domine, Quo Vadis, spuse el.

Singura care-l asculta cu adevărat era Kat Bryant. Mergea chiar lângă el. Părea să se fi instalat o răceală între ea şi Gray. Ceilalţi veneau în urmă. Vigor era bucuros să poată petrece câteva momente alături de Kat. Trecuseră trei ani de când lucraseră împreună la strângerea de dovezi împotriva unui criminal de război fascist, care se retrăsese la ţară, undeva în apropierea New York-ului. Făcea comerţ cu obiecte de artă furate din Bruxelles. Fusese o anchetă lungă şi anevoioasă, care necesitase multe subterfugii. Vigor fusese impresionat de uşurinţa cu care tânăra lui parteneră putea intra în absolut orice rol.

Aflase şi de suferinţa prin care trecuse de curând. Deşi era o actriţă excelentă şi-şi ascundea foarte bine sentimentele, Vigor era mai întâi de toate preot şi îşi păstorea turma de destulă vreme încât să recunoască o persoana ale cărei răni nu se vindecaseră încă.

Arătă spre biserica de piatră, ştiind că între zidurile ei era un mesaj pentru Kat.

— Capela asta a fost ridicată pe locul unde Sfântul Petru, fugind de persecuţia lui Nero, a avut o viziune cu Isus. Hristos venea spre Roma, în vreme ce Petru fugea din ea. I-a pus celebra întrebare: *„Domine, quo vadis?”* Doamne, încotro mergi? Isus i-a răspuns că se ducea la Roma, spre a fi răstignit din nou. Atunci

Petru s-a întors la propria execuţie.

— Poveşti cu fantome! zise Kat, fără răutate. Ar fi trebuit să fugă.

— Ca întotdeauna pragmatică, draga mea Kat. Dar tu ar trebui să ştii mai bine ca oricine că, uneori, o singură viaţă valorează mai puţin decât o cauză nobilă. Suferim cu toţii de o boală incurabilă. Nu putem scăpa de moarte. Dar felul în care murim poate da un sens existenţei noastre pe pământ, la fel ca şi faptele bune pe care le facem în timpul vieţii. De cineva care şi-a sacrificat viaţa pentru ceilalţi trebuie să ne amintim mereu cu respect.

Kat îl privi. Era suficient de isteaţă pentru a înţelege dedesubturile conversaţiei.

— Sacrificiul este ultimul dar pe care noi, muritorii, îl putem oferi în timpul vieţii. Nu trebuie să întinăm generozitatea acestui gest cu durere, ci, dimpotrivă, să îl cinstim cu respect şi apreciere, chiar şi cu bucurie pentru o viaţă împlinită până la capăt.

Kat trase adânc aer în piept. Ajunseră în faţa micuţei capele. O studie cu privirea – deşi Vigor bănuia că femeia privea cu la fel de multă intensitate şi în adâncul sufletului ei.

— Până şi poveştile cu fantome ne pot învăţa ceva, concise Vigor şi-şi îndreptă tovarăşii spre stânga intersecţiei.

Aici, drumul era pavat cu piatră vulcanică. Deşi nu erau aceleaşi pietre care pavaseră, în vremurile străvechi, drumul de la porţile Romei până în Grecia, era totuşi o aproximare romantică. Încetul cu încetul, drumul se deschise în jurul lor. La dreapta şi la stânga, se întindeau colinele înverzite ale parcului, unde, pe alocuri, se zăreau oi şi pini în formă de umbrelă. Bucăţi de zid traversau în zigzag peisajul, presărat ici-colo cu câte un mormânt.

La acea oră, când majoritatea locurilor ce puteau fi vizitate fuseseră deja închise, Via Appia era aproape în întregime a lor. Câte un trecător sau biciclist întârziat îl saluta din cap pe monsenior, observându-i gulerul alb:

— *Padre...* mormăiau, apoi treceau mai departe, întorcând capul după ciudatul grup de excursionişti cu rucsacuri în spate, pe care-l conducea preotul.

Vigor remarca şi câteva femei sumar îmbrăcate lenevind pe marginea drumului, alături de nişte bărbaţi cu figuri dubioase. După lăsarea întunericului, Via Appia începea să colcăie de prostituate însoţite de peştii lor, dovedindu-se adesea un loc

periculos pentru turiştii de ocazie. Tâlharii şi banditţii încă mai pândeau din umbră vechiul drum, aşa cum o făcuseră şi-n zilele lui de glorie.

— Nu mai e mult, îi încuraja Vigor.

Era o zona unde se cultiva viță-de-vie – şiruri de butuci verzi, legaţi cu sârmă de araci de lemn, traversau colinele blânde.

În faţă, le apăru o poartă. Ajunseseră la destinaţia lor: Catacombele Sfântului Calist.

— Comandante, întrebă Kat, rămânând puţin în urmă, n-ar trebui să cercetăm zona înainte?

— E suficient dacă suntem cu ochii în patru, îi răspunse Gray. Nu mai vreau întârzieri.

Vigor remarcă fermitatea din vocea bărbatului. Comandantul asculta părerile celorlalţi, dar nu părea prea dispus să şi acţioneze conform acestora. Vigor nu putea spune dacă asta era o trăsătură bună sau rea.

Gray le făcu semn să meargă mai departe.

Cimitirul subteran se închisese la ora cinci, însă Vigor îl sunase pe îngrijitor şi aranjase aceasta „vizită” specială. Un bărbat mărunt, cu părul şi barba albe, îmbrăcat într-o salopetă gri, ieşi pe uşa unei căsuţe. Veni spre ei, sprijinindu-se într-un toiag de păstor, gros, din lemn. Vigor îl cunoştea bine. Se trăgea dintr-o veche familie de ciobani, care-şi păştea de generaţii oile prin *campagna* din împrejurimi.

— Monsenior Vigor, zise bătrânul. *Come va?*

— *Bene, grazie. E lei, Giuseppe?*

— Bine, mulţumesc, *Padre. Grazie.*

Făcu semn spre căsuţa care-i servea drept adăpost de când păzea catacombele.

— Am o sticlă de *grappa*[16]. Ştiu cât de mult vă place lacrima strugurelui. E de pe dealurile astea.

— Cu altă ocazie, Giuseppe. E târziu şi mă tem că misiunea noastră nu suferă amânare.

Bătrânul aruncă o privire supărată spre ceilalţi, de parcă ei ar fi fost de vina pentru graba monseniorului, apoi ochii i se fixară asupra lui Rachel.

— Nu se poate! *Piccola Rachel...* dar nu mai e atât de mică. Rachel zâmbi, evident încântată că bărbatul îşi amintise de ea. Nu mai venise aici cu unchiul Vigor de pe vremea când avea doar nouă ani. Îl îmbrăţişă numaidecât şi îl sărută pe obraz.

---

[16] Rachiu de struguri, specific italienesc (n. tr.).

— *Ciao, Giuseppe.*

— Trebuie să bem un pahar pentru *piccola Rachel, no?*

— Poate după *ce* ne terminam treaba, insistă Vigor, ştiind că bărbatul, singur în căsuţa lui, nu voia decât puţină companie.

— *Si... bene...* Făcu semn cu toiagul înspre uşă. E deschis, încui eu după dumneavoastră. Ciocăniţi când vă întoarceţi. O să vă aud.

Vigor îi conduse spre intrarea în catacombe. Deschise uşa. Le făcu semn celorlalţi să intre, remarcând că Giuseppe lăsase aprinse becurile. Scara cobora în faţa lor.

În timp ce intra împreună cu Rachel, Monk îi aruncă îngrijitorului o privire peste umăr.

— Ar trebui să-i faci cunoştinţă cu bunica ta, zise el. Pun pariu c-ar fi o pereche trăsnet!

Rachel se strâmbă şi intră în urma bărbatului îndesat.

Vigor închise uşa, apoi trecu din nou în faţă şi începu să coboare scările.

— Este una dintre cele mai vechi catacombe din Roma. A fost cândva un cimitir creştin privat, dar s-a extins după ce câţiva papi au ales să fie îngropaţi aici. Acum, se întinde pe o suprafaţă de nouăzeci acri şi coboară patru niveluri.

În spatele lui, Vigor auzi uşa închizându-se în urma lor. Aerul era din ce în ce mai umed pe măsură ce coborau şi mirosea a argilă şi a apă de ploaie stătută. La capătul scărilor, ajunseră într-un vestibul, în ale cărui ziduri erau săpate *loculi,* nişe orizontale în care erau întinse trupurile neînsufleţite, pentru a se odihni. Zidurile erau decorate cu graffitti, dar nu de genul celor mâzgălite de vandalii moderni. Câteva inscripţii datau încă din secolul al XV-lea: rugăciuni, lamentări, mărturii.

— Cât mai trebuie să mergem? întreba Gray, păşind lângă Vigor.

Drumul se îngusta începând de aici şi abia dacă era loc pentru ca două persoane să meargă una lângă cealaltă. Comandantul privi plafonul jos.

În locul ăsta, chiar şi cei care nu aveau probleme de claustrofobie simţeau apăsarea grea a străvechiului cimitir subteran. Mai ales acum, când era pustiu şi cufundat în tăcere.

— Cripta Lucinei e mult mai jos. E situata în cea mai veche zonă a catacombei.

Galeriile se deschideau în toate direcţiile, însă Vigor cunoştea drumul şi o luă la dreapta.

— Nu vă îndepărtaţi, îi preveni el. Te poţi pierde cu uşurinţă în

labirintul asta.

Drumul se îngustă şi mai mult.

Gray se întoarse.

— Monk, acoperă-ne spatele. De la zece paşi. Rămâi la vedere.

— S-a făcut, zise Monk scoţându-şi puşca automată.

O încăpere se deschise în faţa lor. Şi în zidurile de aici erau săpate *loculi,* însă acestea erau mai mari şi decorate cu *aresololia,* nişte plăci de piatră arcuite.

— Cripta papală, îi anunţa Vigor. Şaisprezece papi au fost aşezaţi aici pentru odihna veşnică, de la Eutichianus până la Zephyrinus.

— De la E la Z, mormăi Gray.

— Trupurile au fost mutate, zise Vigor afundându-se şi mai adânc, trecând prin Cripta Ceciliei. Începând din secolul al V-lea, împrejurimile Romei au fost prădate de tot felul de tâlhari: goţi, vandali, lombarzi… Multe dintre persoanele de vază îngropate aici au fost mutate în biserici şi capele dinăuntrul oraşului. În cele din urmă, catacombele au rămas atât de goale şi de abandonate încât, prin secolul al XII-lea, nimeni nu-şi mai amintea de ele. Au fost redescoperite abia în secolul al XVI-lea.

Gray tuşi.

— Se pare că ne învârtim în jurul aceleiaşi perioade de timp.

Vigor îl privi.

— Secolul al XII-lea, explica Gray. Tot atunci oasele Magilor au fost mutate din Italia în Germania. Şi tot atunci aţi spus că a avut loc un reviriment al credinţelor gnostice, care a dus la crearea unei schisme între împăraţi şi papalitate.

Vigor dădu încet din cap, analizând acest punct de vedere.

— Au fost vremuri tulburi, care au culminat cu alungarea papalităţii din Roma, la sfârşitul secolului al XIII-lea. Poate că alchimiştii au încercat să-şi apere descoperirile. S-au ascuns şi mai mult, însă au lăsat în urmă indicii, ca nişte firimituri de pâine pe care, în cazul în care ei ar fi fost omorâţi, să le poată urma confraţii lor întru credinţa gnostica.

— Cum ar fi această secta numita Curtea Dragonului.

— Nu cred că şi-au imaginat că o grupare atât de pervertită ar putea avea suficiente cunoştinţe încât să pornească în căutarea unor adevăruri atât de înalte. O greşeala nefericită. În orice caz, cred că ai dreptate. Cred că ai ghicit perioada în care au fost lăsate aceste indicii. Probabil prin secolul al XIII-lea, când conflictul a atins apogeul. Puţini la acea vreme ştiau de existenţa catacombelor. Ce loc mai bun pentru a ascunde indiciile care

conduceau spre o societate secreta?

Cugetând asupra acestor cuvinte, Vigor îi învârti printr-o serie de galerii, cripte şi *cubicula.*

— Nu mai e mult. Dincolo de capelele sacramentale.

Făcu semn cu braţul spre o galerie cu cinci încăperi.

Fresce jupuite şi decolorate înfăţişau scene biblice complicate, amestecate cu descrieri ale botezului şi împărtăşaniei. Erau adevărate comori de arta creştina timpurie.

După ce mai trecură prin încă o serie de galerii, ţinta drumului lor le apăru în faţa. O cripta modestă. Plafonul era pictat cu un motiv tipic pentru începuturile creştinismului: Pastorul cel bun, Hristos, ducând un miel pe umeri.

Vigor însă, nu se uita la tavan, ci arata spre doi pereţi din apropiere.

— Iată după ce am venit!

8.10 P.M.

Gray se îndrepta spre peretele cel mai apropiat. O frescă înfăţişând un peşte fusese pictata pe un fundal verde. Deasupra peştelui, aproape ca şi când ar fi fost carat pe spatele acestuia, era un coş cu pâine.

Gray se întoarse spre cel de-al doilea zid. Fresca de aici părea o imagine în oglindă a primei, doar ca în coş mai era acum şi o sticlă de vin.

— E un simbol al primei mese euharistice, spuse Vigor. Peşte, pâine şi vin. Este, de asemenea, o reprezentare a minunii lui Isus, care a înmulţit un singur coş cu pâine şi peşte pentru a hrăni mulţimea de oameni care veniseră să-i asculte predica.

— Din nou, ideea multiplicării, zise Kat. Ca şi în simbolul figurii *Vesica Pisces.*

— Dar încotro ne îndreptăm de-aici? întrebă Monk.

Stătea în picioare, cu arma pe umăr, cu capul întors spre cripta.

— Urmăm ghicitoarea, răspunse Gray. A doua strofă spune: „Acolo unde se îneacă, pluteşte-n întuneric şi priveşte spre regele pierdut”. Am aflat unde pluteşte în întuneric, acum mergem în direcţia în care priveşte.

Arătă în direcţia spre care era orientat capul primului peşte.

Gray făcu câţiva paşi într-acolo şi privi atent în jur. Nu-i trebui

prea mult să găsească o redare clară a celor Trei Crai. Gray se opri în faţa unei fresce care înfăţişă Adorarea Magilor. Era ştearsă de vreme, dar detaliile se vedeau încă destul de clar. Fecioara Maria stătea pe un tron cu Pruncul Isus în braţe. Trei siluete îmbrăcate în robe stăteau aplecate în faţa lor, oferind daruri.

— Cei Trei Crai! zise Kat. Din nou, Magii.

— Mereu dăm peste ei, răspunse Monk de la câţiva paşi distanţă.

Rachel privi şi ea peretele, încruntata.

— Dar ce semnifică? De ce ne-a adus aici? Ce a aflat Curtea Dragonului?

Gray enumera în gând toate evenimentele zilei precedente. Nu încercă să le pună în vreo ordine, îşi lăsă mintea să alerge în voie. Conexiunile se formau, se risipeau, se reconfigurau. Încetul cu încetul, începu să înţeleagă.

— Adevărata întrebare este *de ce* ne-au adus vechii alchimişti tocmai aici, spuse Gray. Tocmai la *această* reprezentare a Magilor. Cum a spus şi Monk, nu poţi să faci un pas în Italia fără să dai de Cei Trei Crai de la Răsărit. Aşadar, ce e atât de deosebit la această frescă, faţă de toate celelalte?

Nimeni nu avea vreun răspuns.

Rachel le oferi o posibila pista.

— Curtea Dragonului a vrut oasele Magilor. Poate ar trebui să privim lucrurile din această perspectivă.

Gray dădu din cap. Ar fi trebuit să se gândească şi el la asta. Nu era cazul să reinventeze roata. Curtea Dragonului dezlegase deja ghicitoarea. Ei nu trebuiau decât să le calce pe urme. Gray reflectă puţin şi găsi un posibil răspuns.

— Poate că peştele se uita spre Craii de aici fiindcă ei sunt îngropaţi. Într-un cimitir. Sub pământ, unde peştele s-ar îneca. Răspunsul la acest indiciu nu sunt Magii în viaţă, ci cei morţi şi îngropaţi, într-o criptă cândva plină de *oase.*

Vigor scoase un sunet de surpriză.

— Aşa că cei din Curtea Dragonului s-au dus după oase, spuse Rachel.

— Cred că ştiau deja că oasele alea nu erau de fapt oase, zise Gray. Urmăreau pista asta de secole întregi. Trebuie să fi ştiut. Gândiţi-vă ce s-a întâmplat la catedrală. Au folosit puterea aurului sub formă de praf alb pentru a provoca moartea. Sunt cu mult înaintea noastră în acest joc.

— Şi vor şi mai multă putere, spuse Rachel. Soluţia finală a

Magilor.

Vigor îşi miji ochii, ca să se concentreze mai bine.

— Şi dacă ai dreptate, comandante, în legătură cu semnificaţia mutării oaselor Magilor din Italia în Germania, poate că nu a fost vorba de un jaf, cum spune istoria, ci de un aranjament. Pentru a putea păstra mai bine amalgamul.

Gray dădu din cap.

— Iar Curtea Dragonului le-a lăsat la Koln… la loc sigur şi la vedere. Ştiau că sunt importante, dar nu ştiau ce pot face cu ele.

— Până acum, zise şi Monk, de la câţiva paşi.

— În cele din urmă însă, continua Gray, spre ce se îndreaptă toate aceste indicii? Până acum, doar spre nişte moaşte dintr-o biserică. Nu ne spun ce să facem cu ele, la ce pot fi folosite.

— Uităm ceva, interveni Kat. Nu scosese nici un cuvânt până atunci, doar privise fresca. Versul din poem spune că peştele priveşte spre *regele* pierdut. Nu spre „regii”, la plural. Aci sunt trei crai. Cred că ne scapă un alt strat de ceapă, plin de semnificaţii. Se întoarse spre ceilalţi. La ce „rege pierdut” face referire indiciul?

Gray se chinui să găsească un răspuns. Ghicitori peste ghicitori…

Vigor îşi lăsase bărbia în piept şi se concentra.

— Mai există o frescă într-o catacombă din apropiere. Catacomba Domatilla. Acolo, sunt reprezentaţi nu trei Magi, ci *patru.* Fiindcă în Biblie nu s-a specificat niciodată cu exactitate numele Magilor, acesta variază în arta creştină timpurie. Regele pierdut ar putea însemna un alt Mag, cel care lipseşte aici.

— Un al patrulea Mag?! se miră Gray.

— O figură care să simbolizeze ştiinţa pierdută a alchimiştilor, zise Vigor ridicând capul. Mesajul celei de-a doua strofe este că oasele Magilor pot fi folosite pentru a-l găsi pe acest al patrulea Crai. Oricine o fi fost el…

Rachel clatină din cap, atrăgându-le atenţia atât lui Gray, cât şi lui Vigor.

— Nu uitaţi că indiciul ăsta este îngropat într-o criptă. Pun pariu că nu pe al patrulea Mag trebuie să-l găsim noi, ci *mormântul* lui. Un rând de oase folosit pentru a afla alt rând de oase. Posibil un alt amalgam.

— Sau ceva şi mai important. Care să pună pe jar Curtea Dragonului.

— Dar cum ne pot ajuta oasele Magilor să găsim acest mormânt pierdut? întreba Monk.

Gray se întoarse în Cripta Lucinei.

— Răspunsul trebuie să fie în a *treia* strofă.

2.22 P.M. WASHINGTON, D.C.

Painter Crowe fu trezit de o bătaie în uşă. Adormise în scaun, cu capul lăsat pe spate. La naiba cu ergonomia asta!

Îşi drese vocea ca să alunge urmele de somn.

— Intră!

Era Logan Gregory. Avea părul ud şi purta o cămaşă nouă şi un sacou curat. Arăta de parcă tocmai şi-ar fi început ziua de lucru. N-ai fi crezut că era treaz de patruzeci şi opt de ore.

Probabil că Logan îi remarcă privirea. Îşi trecu mâna peste cămaşa apretată.

— M-am dus la sală să alerg un pic. Am un set de haine de schimb în vestiar.

Painter nu mai avea cuvinte. Tinereţea! El nu se simţea în stare să se scoale de pe scaun, darămite să mai şi alerge câţiva kilometri. Şi totuşi, Logan nu era decât cu cinci ani mai tânăr decât el. Painter ştia că stresul era cel care-l epuiza mai mult decât vârsta.

— Domnule, continuă Logan, am primit veşti de la generalul Rende, legătura noastră de la Carabinierii din Roma. Comandantul Pierce şi echipa lui au plecat din nou pe teren.

Painter se aplecă în faţă.

— Încă un atac? Ar fi trebuit să fie în Vatican la ora asta.

— Nu, domnule. După ce au vorbit cu dumneavoastră, au renunţat la escorta de la Carabinieri şi au plecat pe cont propriu. Generalul Rende voia să ştie ce le-aţi spus. Agenta lui, locotenent Rachel Verona, l-a informat că le-aţi transmis un mesaj secret. Generalul s-a supărat că a fost lăsat pe dinafară.

— Şi tu ce i-ai spus?

Logan ridică ambele sprâncene.

— Nimic, domnule. Asta e politica oficială la Sigma, nu? Nu ştim nimic.

Painter zâmbi. Într-adevăr, aşa părea uneori.

— Dar cu comandantul Pierce ce vreţi să facem, domnule? Sa dam alerta?

Painter îşi aminti mustrarea de mai devreme a lui Sean

McKnight. Trebuia să aibă încredere în agenţii lui.

— Aşteptăm următorul lui telefon. Nu avem încă nici o dovadă de trădare. Să-i dăm şansa să joace aşa cum vrea.

Logan nu păru mulţumit de acest răspuns.

— În cazul ăsta, ce vreţi să fac eu?

— Îţi sugerez, Logan, să te odihneşti. La cum vad eu ca merge treaba, după ce-o să ne contacteze comandantul Pierce, nu prea o să mai avem timp de dormit.

— Da, domnule.

Se întoarse spre uşă.

Painter se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi acoperi ochii cu braţul. La naiba! Prea era confortabil scaunul ăsta! Simţi că se îndepărtează, însă un gând nu-i dădea pace, nu-l lăsa să doarmă. Îl sâcâia. Ceva ce spusese Gray. Că nu avea încredere în Sigma. Că exista o scurgere.

Să fie oare posibil?

Până acum, o singură persoană în afară de el mai avusese toate detaliile acestei operaţiuni. Nici măcar Sean McKnight nu ştia totul. Îşi îndrepta încet spatele, cu ochii deschişi.

Nu era posibil.

8.22 P.M.
ROMA, ITALIA

În Cripta Lucinei, Gray stătea în faţa frescei cu cel de-al doilea peşte. Trebuiau să dezlege şi a treia enigma.

Monk puse o întrebare bună:

— De ce nu a incendiat Curtea Dragonului catacombele astea sau de ce nu le-a aruncat în aer? De ce şi-au asumat riscul să le mai găsească şi alţii?

Rachel stătea lângă el.

— Atâta vreme cât copia contrafăcuta a *Cărţii Morţilor* era la ei, de ce s-ar mai fi temut? Dacă Seichan n-ar fi furat ghicitoarea, nimeni nu s-ar mai fi gândit să caute aici.

— Poate Curtea nu a fost sigura pe interpretare, spuse Kat. Poate au vrut să păstreze intacta povestea din piatra până când ar fi fost siguri că au traducerea corecta.

Gray cântări în gând aceste cuvinte, simţind şi mai puternic presiunea timpului. Se întoarse la fresca.

— Atunci, să vedem ce-au aflat. În strofa a treia, peştele

aşteaptă apă. Ca şi în primul caz, cred că trebuie să urmăm direcţia în care priveşte.

Gray făcu semn spre o alta galerie, care se deschidea din cripta. Al doilea peşte arăta în acea direcţie.

Însă Vigor continuă să studieze cei doi peşti, privind când la unul, când la celalalt. Erau imagini în oglindă.

— Gemeni, murmura el.

— Ce-aţi spus?

Vigor îşi flutură mâna între cele două picturi.

— Cine-a gândit jocul ăsta de ghicitori avea o adevărată pasiune pentru simboluri. A ales aceşti doi peşti. Aproape identici. Faptul că pe cel de-al doilea îl numeşte „geamăn” nu poate fi lipsit de semnificaţie.

— Nu văd legătură, spuse Gray.

— Înseamnă că nu ştii greacă, dragul meu comandant.

Gray se încruntă.

Spre surprinderea tuturor, Monk se amesteca în discuţie, dovedind că moştenirea lui greceasca însemna mai mult decât slăbiciune pentru uzo şi lipsă de talent la dans.

— „Geamăn”, în greacă, se traduce *didymus,* explica el.

— Foarte bine, spuse Vigor. Iar în ebraică, „geamăn” se spune *Toma.* Şi ajungem la Didymus Toma. Unul dintre cei doisprezece apostoli.

Gray îşi aminti de discuţia pe care o avusese cu monseniorul pe malul lacului Como.

— Toma Necredinciosul. Apostolul care s-a aflat în conflict cu Ioan.

— Şi cel care i-a botezat pe Magi, le aminti Vigor. Toma reprezenta credinţa gnostica. Cred că folosirea cuvântului *geamăn* în acest context este un tribut adus Evangheliei după Toma. Ţinând seama de asta, mă întreb dacă nu cumva aceşti alchimişti erau chiar unii dintre „creştinii lui Toma” – creştini care ascultau de Biserica Romei, dar îşi continuau practicile gnostice în secret. Întotdeauna au existat zvonuri despre existenţa unei biserici în cadrul Bisericii. O biserica a lui Toma ascunsă chiar în sânul Bisericii canonice. Aceasta ar putea fi dovada.

Gray remarcă entuziasmul crescând în vocea bărbatului.

— Poate că aceasta societate de alchimişti, care îşi are rădăcinile în Egipt, în vremurile lui Moise, a fuzionat cu Biserica Catolica. Şi-a continuat drumul prin istorie cu crucea în mână şi genunchii îndoiţi în faţa Bisericii, găsind un teren comun alături de aceia care se călăuzeau după Evanghelia secreta a lui Toma.

— Cu alte cuvinte, s-au ascuns la vedere, zise Monk.

Vigor dădu din cap.

Gray urmă acest fir logic. Poate că merita aprofundat. Momentan însă, aveau alta enigma de descifrat. Arăta înspre galerie.

— Cine a lăsat aceste indicii ne-a mai lăsat şi o a treia provocare. „Geamănul aşteaptă apă…”

Gray îi conduse în jos, prin noua galerie. Căută o frescă în care să fie reprezentată apa. Trecu pe lângă mai multe imagini cu scene biblice, însă nu văzu apă în nici una. Era un desen ce înfăţişa o familie în jurul mesei, însă oamenii păreau să bea vin, nu apă. Urma apoi o pictură cu patru bărbaţi cu braţele ridicate spre cer. Nici vorba de apă.

Vigor îl strigă din spate. Se întoarse.

Ceilalţi se strânseseră în jurul unei firide. Se duse lângă ei. Examinase deja fresca de acolo. Era un bărbat îmbrăcat în roba care lovea o piatră cu un băţ. Nici un strop de apă.

— Este o reprezentare a lui Moise în deşert, spuse Vigor.

Gray aşteptă explicaţia.

— Biblia ne spune că a lovit o stâncă din deşert şi din piatră a ţâşnit un izvor cu apă proaspătă, potolind setea israeliţilor care fugeau din Egipt.

— Ca prietenul nostru peştele, din camera de-alături.

— Cu siguranţă, asta e fresca la care trimite versetul, spuse Vigor. Nu uitaţi că Moise cunoştea secretul *mannei* şi al miraculoaselor prafuri albe. Ar fi fost nimerit să-l menţioneze.

— Păi şi ce indiciu ne oferă desenul ăsta decolorat? întreba Gray.

— „Geamănul aşteaptă apa, dar va fi ars de os până la os, sus, pe altar”, cită Vigor. Ars de os până la os. Gândiţi-vă invers. Cum ne-a sugerat Rachel mai devreme. Ce a făcut Curtea Dragonului la Koln? Enoriaşii au fost arşi într-un mod foarte ciudat, printr-o furtună electrică masivă creată în creier. Şi procesul a implicat un praf alb. Posibil, chiar amalgamul din oasele Magilor.

— Ăsta e mesajul? întrebă Rachel cu o privire dezamăgită. Să omori? Să întinezi un altar, ca acela de la Koln, cu sânge şi crime?

— Nu, răspunse Gray. Curtea Dragonului a dat foc oaselor şi se pare că nu a aflat nimic, de vreme ce au continuat să meargă pe aceeaşi pistă. Poate că ce s-a petrecut la Koln a fost doar un test sau o încercare. Poate Curtea Dragonului n-a fost sigură de interpretarea simbolurilor, aşa cum a sugerat unchiul tău.

Oricum ar fi, cunoşteau mult prea bine anumite proprietăţi ale prafului alb. Cu dispozitivul lor, au demonstrat că pot să activeze şi să manipuleze grosolan energia din aceşti superconductori cu atomi hipermobili. Au folosit-o ca să ucidă. Dar nu cred că asta a fost intenţia iniţială a alchimiştilor.

Rachel nu părea mulţumită de explicaţie.

— Răspunsul se află acolo, concluziona Gray. Dacă l-a găsit Curtea Dragonului, putem să-l găsim şi noi.

— Dar ei au avut la dispoziţie câteva luni după ce au furat textul din Cairo, spuse Monk. Şi ştiu mult mai multe despre chestia asta decât noi.

Toţi cei din grup dădură aprobator din cap. Dormiseră prea puţine ore şi funcţionau cu toţii cu adrenalina la nivel maxim. Ghicitorile le consumau şi ultimele rezerve de energie care le mai rămăseseră, lăsând un sentiment de înfrângere să se instaleze, treptat, printre ei.

Refuzând să se dea bătut, Gray închise ochii şi se concentra. Recapitula tot ce aflase. Amalgamul se compunea din mai multe metale diferite din grupul metalelor rare, însă reţeta exactă era imposibil de determinat, chiar şi cu tehnologia ultramodernă. Amalgamului i se dăduse apoi forma unor oase şi fusese dus la loc sigur, într-o catedrală.

De ce? Oare alchimiştii chiar formau o biserică secretă în sânul Bisericii? Aşa reuşiseră să ascundă oasele în acele vremuri tumultoase, de discordie care făcuseră posibilă apariţia antipapilor?

Indiferent care ar fi fost realitatea istorică, Gray era sigur ca dispozitivul Curţii Dragonului folosise cumva praful rezultat din amalgamul în stare M. Poate ca atunci când otrăviseră azima nu făcuseră decât să testeze puterea şi raza de acţiune a prafului. Care era însă întrebuinţarea primară a acestui praf? Era o unealta? O arma?

Gray îşi imagină un codice indescifrabil de elemente chimice, ascuns de secole, lăsat în urmă sub forma unor indicii care să conducă spre un posibil depozit de praf străvechi.

Un codice indescifrabil…

Tocmai când era pe cale să renunţe, îşi dădu seama care era răspunsul.

Nu era un codice.

— Este o *cheie!* mormăi el cu voce tare, ştiind că ăsta era adevărul. Se întoarse spre ceilalţi. Amalgamul este o cheie chimică indescifrabilă, imposibil de duplicat. Compoziţia sa

chimică unică trebuie să aibă puterea de a deschide locaţia mormântului celui de-al patrulea Mag.

Vigor încercă să spună ceva, însă Gray îl opri, ridicând o mână.

— Curtea Dragonului ştie cum să declanşeze puterea, cum să folosească această cheie. Dar unde este lacătul? Nu la Koln. Curtea Dragonului a dat greş aici. Dar trebuie să mai existe o cale. Răspunsul este aici. În această frescă. Îi privi intens pe ceilalţi. Trebuie să dezlegăm enigma, spuse el. Se întoarse şi arătă spre frescă. Moise loveşte în piatră. Altarele sunt făcute de obicei din piatră. Să însemne asta ceva? Sau trebuie să mergem în deşertul Sinai şi să căutăm stânca lui Moise?

— Nu, zise Vigor risipindu-le sentimentul de neputinţă. Întinse mâna şi atinse piatra pictată. Nu uitaţi că versurile sunt încărcate de simboluri. Asta nu e piatra lui *Moise.* Cel puţin, nu numai a lui. Fresca se cheamă *Moise-Petru loveşte în piatra.*

Gray se încruntă.

— De ce două nume? Moise şi Petru?

— În catacombe, imaginea Sfântului Petru era adesea suprapusa faptelor lui Moise. Era un fel de glorificare a apostolului.

Rachel privi mai îndeaproape chipul pictat.

— Dacă asta e piatra Sfântului Petru…

— „Piatră” în greacă se spune „petros”, zise Vigor. Acesta este motivul pentru care apostolul Simon Bar-Iona şi-a luat numele de Petru, devenind în cele din urma Sfântul Petru. De la cuvintele lui Hristos: „Tu eşti Petru şi pe aceasta piatră îmi voi clădi biserica”.

Gray încerca să pună informaţiile cap la cap.

— Vrei să spui că altarul din ghicitoare este chiar altarul din Biserica Sfântul Petru?

Rachel se răsuci brusc.

— Nu! Am interpretat simbolurile invers. În poezie este folosit cuvântul *altar,* însă pictura îl înlocuieşte cu cuvântul *piatră.* Nu un altar trebuie să căutăm, ci o piatră.

— Grozav! zise Monk ironic. E bine că am mai restrâns cercul.

— Chiar asta am făcut, spuse Rachel serioasă. Unchiul meu a citat cel mai celebru pasaj biblic care stabileşte legătură între Sfântul Petru şi ideea de piatră. Petru avea să fie *piatra* de la temelia bisericii creştine. Gândiţi-vă unde ne aflăm noi acum. Într-o cripta. Ciocăni piatra pe care era desenata fresca. O piatra sub pământ.

Rachel se întoarse spre ceilalţi. Ochii-i erau atât de plini de entuziasm, încât aproape că străluceau în întuneric.

— Pe ce a fost înălţată Catedrala Sfântul Petru? Ce *piatră* e îngropată la temelia bisericii?

Gray făcu ochii mari şi dădu răspunsul:

— Mormântul Sfântului Petru!

— Piatra Bisericii, răsună ca un ecou vocea lui Vigor.

Gray simţea că au ajuns la adevăr. Oasele erau cheia.

Mormântul era lacătul.

Rachel dădu din cap.

— Aceasta este următoarea ţinta a Curţii Dragonului. Trebuie să luăm numaidecât legătură cu cardinalul Spera.

— Oh, nu… Vigor înţepeni.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gray.

— În seara asta… la amurg… Vigor se uita la ceas şi chipul i se întunecă. Se întoarse spre ieşire. Trebuie sa ne grăbim!

Gray îl urmă, împreună cu ceilalţi.

— Ce e?

— O slujbă de pomenire pentru victimele tragediei de la Koln. Trebuie să înceapă la apusul soarelui. Mii de oameni vor fi prezenţi, inclusiv papa.

Gray înţelese brusc îngrijorarea lui Vigor. Îşi aminti masacrul din catedrala de la Koln. Nimeni nu s-ar mai fi uitat acum spre Scavi, cavoul de sub Bazilica Sfântul Petru, unde fusese săpat mormântul apostolului.

Piatra Bisericii.

Dacă cei din Curtea Dragonului declanşau mecanismul acolo…

Îşi imagină mulţimea de oameni adunaţi în biserică şi în piaţa din faţa catedralei.

Dumnezeule!

9
SCAVI

25 IULIE, 8.55 P.M.
ROMA, ITALIA

Ziua de vară era lunga.

Soarele tocmai apunea peste Via Appia în clipa când Gray ieşi din catacombe. Îşi umbri ochii cu mâna. După bezna catacombelor, razele soarelui la apus îl orbeau.

Îngrijitorul, Giuseppe, le ţinu uşa deschisa până ieşiră, apoi o închise şi o încuie în urma lor.

— E totul în regula, monseniore?

Probabil că bătrânul le remarcase expresiile grave în clipa în care trecuseră pragul uşii.

Vigor dădu din cap.

— Trebuie să dau un telefon.

Gray îi întinse lui Vigor celularul lui. Trebuiau să alerteze Vaticanul, să dea alarma. Gray ştia ca monseniorul era cea mai indicata persoana pentru a lua legătură cu autorităţile Sfântului Scaun.

Cu un pas mai în spate, Rachel îşi scosese deja telefonul mobil şi suna la ea la secţie.

Şuierul unui glonţ îi opri pe toţi în loc. Se lovi de pavajul din curte, împroşcând scântei în întunericul ce începea să se lase.

Gray ripostă numaidecât, doar pe jumătate surprins.

— Fugiţi! striga el, arătând spre căsuţa îngrijitorului, care se înălţa într-o parte a curţii.

Giuseppe lăsase uşa casei deschisă.

Plonjară cu toţii spre adăpost. Gray îl ajută pe bătrân, susţinându-l, el de-o parte şi Rachel de cealaltă.

Însă înainte să ajungă la căsuţă, uşa explodă, aruncându-i pe toţi în spate. Gray căzu grămadă peste Giuseppe şi Rachel. Uşa smulsă din balamale alunecă de-a lungul curţii, scrijelind pietrele. Bucăţi de sticla se împrăştiau peste tot.

Gray se lăsă într-un genunchi, adăpostindu-i pe Rachel şi pe îngrijitor. Kat îl acoperi în acelaşi fel pe Vigor. Gray îşi scosese

pistolul şi îl ţinea pregătit, dar nu avea în cine să tragă. Nu apăru nici o siluetă ascunsă sub vreo mantie.

În jurul lor, dealurile acoperite de viţă-de-vie şi pini zăceau cufundate în umbră. Tăcute.

— Monk! strigă Gray.

Partenerul său îşi pregătise deja arma automată. Privea prin sistemul de ochire nocturnă montat pe ţeava puştii.

— Nu văd pe nimeni, zise Monk.

Sună un telefon. Toate privirile se îndreptară spre Vigor. Avea la el telefonul cu semnal prin satelit, dat de Gray. Sună din nou, în mâinile lui.

Gray îi făcu semn să răspundă.

Vigor îl ascultă şi ridică telefonul la ureche.

— *Pronto!* zise el.

Ascultă un moment, apoi se aplecă şi îi întinse telefonul lui Gray.

— E pentru dumneata.

Gray ştia că fuseseră în mod intenţionat ţintuiţi la pământ. Şi nimeni nu mai trăgea acum asupra lor. Dar de ce? Luă telefonul.

Înainte să apuce să vorbească, îl întâmpină o voce.

— Bună seara, comandante Pierce.

— Seichan!

— Văd că ai primit mesajul transmis de mine la centrul de comandă Sigma.

Seichan aflase că erau aici, venise după ei şi le pregătise o ambuscada. Şi Gray ştia motivul.

— Ghicitoarea…

— La cât de agitaţi aţi ieşit, tu şi prietenii tăi, din catacombe, nu pot decât să presupun că aţi dezlegat misterul.

Gray nu spuse nimic.

— Nici Raoul n-a vrut să-mi împărtăşească secretul, spuse calmă Seichan. Se pare că draga noastră Curte a Dragonului vrea să ţină Breasla deoparte şi s-o folosească doar atunci când îi convine. Dar nu merge aşa. Prin urmare, dacă vei avea amabilitatea de a-mi spune şi mie ce aţi aflat, o să vă las în viaţă.

Gray acoperi microfonul cu mâna.

— Monk?

— Tot nimic, comandante, îi şopti acesta.

Seichan se afla probabil într-o poziţie de unde putea vedea întreaga curte. Viță-de-vie, copacii şi pantele umbrite o ascundeau bine. Cu siguranţă că se furişase aici cât timp ei erau

în catacombe şi montase bombele în căsuţa îngrijitorului, forţându-i astfel să rămână în loc deschis.

Erau la mâna ei.

— După graba voastră, spuse Seichan, înţeleg că timpul este esenţial. Eu, una, pot să aştept toată noaptea şi să vă elimin pe rând, până când vorbiţi.

Ca pentru a-i întâii spusele, un glonţ lovi o piatra chiar la picioarele lui Gray.

— Haide, fi băiat bun!

Monk îi şopti de alături.

— Probabil că are o retenţie de evacuare montata pe armă. N-am zărit nici măcar o scânteie.

Erau prinşi. Nu aveau de ales, erau forţaţi să negocieze.

— Ce vrei să ştii? întreba Gray, încercând să tragă de timp.

— Curtea Dragonului pune la cale un atac în seara asta. Şi ceva-mi spune că voi aţi aflat care este ţinta. Spuneţi-mi şi mie şi vă dau drumul.

— Ce garanţie am c-o să te ţii de cuvânt?

— Oh, nu ai nici una. Dar nici nu prea ai de ales. Mi se părea că lucrul ăsta este evident, Gray. Pot să-ţi spun Gray? Continuă, apăsând pe fiecare cuvânt. Câta vreme voi avea nevoie de voi, o să vă ţin în viaţa. Cu siguranţă însă, nu am ce face cu voi *toţi.* O să-ţi fac o demonstraţie, dacă e cazul.

Gray nu avea de ales.

— Bine, bine. Da! Am dezlegat blestemata aia de ghicitoare.

— Unde o să atace Curtea Dragonului?

— La o biserică, minţi Gray. Lângă Colosseum, este o...

Un glonţ îi şuieră pe lângă ureche şi aproape instantaneu îngrijitorul scoase un strigăt speriat. Gray se întoarse şi-l văzu pe bătrân strângându-şi umărul cu mâna. Printre degete îi curgea sânge şi se prăbuşi pe spate, pe pietre. Rachel sări numaidecât lângă el.

— Monk, ajută-i! strigă Gray, înjurând în gând.

Colegul lui avea o trusă de prim ajutor şi era medic.

Totuşi, Monk ezită. Ţinea arma pregătita şi nu părea să aibă chef să renunţe la poziţia lui.

Gray îi făcu semn cu mâna, mai hotărât. Oricum, Seichan nu avea să facă greşeala de a se expune. Monk coborî arma şi fugi în ajutorul îngrijitorului.

— Te-am iertat o singură dată, îi răsună în ureche vocea lui Seichan. Încă o minciună o să te coste ceva mai mult decât nişte picături de sânge.

Gray strânse nervos telefonul între degete.

— Am şi eu informatorii mei, continuă femeia. Pot să-mi dau seama dacă ce-mi spui e plauzibil sau nu.

Gray încerca să inventeze un răspuns care s-o trimită pe o pistă greşită, dar gemetele bătrânului nu-l lăsau să se concentreze. Nu mai avea timp – şi nu avea de ales. Trebuia să-i spună adevărul. Ea îl ţinuse în joc până acum. Sosise momentul să-i întoarcă favoarea. Fie că-i convenea sau nu, el şi Breasla păreau să lucreze împreună. Nu le rămânea decât să-şi rezolve problemele cu altă ocazie. Iar pentru asta, trebuia să rămână în viaţă.

— Dacă ai avut dreptate cu privire la ordinea de zi, spuse Gray, Curtea Dragonului o să atace în seara asta la Vatican.

— Unde?

— Sub bazilică. La mormântul Sfântului Petru.

Gray îi explică pe scurt soluţia ghicitorii, ca să-i demonstreze că spunea adevărul.

— Foarte inteligent, zise femeia. Ştiam eu că am un motiv bun să te las în viaţă. Acum, vă rog să aveţi toţi amabilitatea de a vă scoate celularele. Aruncaţi-le în casa incendiată. Şi fără şmecherii, comandante Gray. Să nu crezi că nu ştiu exact câte telefoane aveţi la voi, tu şi echipa ta.

Gray se supuse. Kat adună toate telefoanele, apoi le arătă pe rând, înainte să le arunce pe uşă, spre a fi înghiţite de limbile de foc.

Cu excepţia telefonului de la urechea lui Gray.

— *Arrivederci* pentru moment, comandate Gray.

Telefonul îi explodă brusc lângă ureche, smuls dintre degete de un glonţ tras de la distanţă. Urechea îi ţiui. Un fir de sânge i se scurse pe gât.

Gray aşteptă încordat încă o împuşcătura. Auzi în schimb un motor ambalând. O motocicletă. Sunetul se îndepărtă, fără ca vehiculul să se zărească măcar o clipită. Doamna Dragon plecă, după ce obţinuse informaţia pe care şi-o dorise.

Gray se întoarse.

Monk îi bandajase umărul îngrijitorului.

— E doar o zgârietură. A avut noroc.

Gray ştia însă că nu fusese câtuşi de puţin vorba de noroc. Femeia aia le-ar fi putut trage oricăruia dintre ei un glonţ în frunte.

— Ce-ţi face urechea? întrebă Monk.

Gray scutură furios din cap.

Monk se apropie oricum. Întinse mâna, nu cu prea multă blândeţe şi-i inspecta rana de la ureche.

— Ţi-a luat un pic din piele. Nu mişca!

Curăţa rana, apoi pulveriza pe ea o substanţa dintr-o sticluţa.

Ustura al dracului.

— Bandaj lichid, explică Monk. Se usucă în câteva secunde. Chiar mai repede, dacă suflu. Dar nu vreau să intri la idei…

În spatele lor, Rachel şi Vigor îl ajutau pe îngrijitor să se ridice în picioare. Kat îi aduse toiagul de pastor. Ochii bătrânului rămăseseră aţintiţi asupra casei. Flăcările ieşeau acum pe ferestrele sparte.

Vigor puse o mână pe umărul bărbatului.

— *Mi dispiace…* se scuză el.

Bărbatul ridică din umeri şi spuse, cu o voce surprinzător de fermă:

— Bine că mai am încă oile. O casă se poate reconstrui.

— Trebuie să ajungem la un telefon, îi spuse Rachel încet lui Gray. Trebuie să alertăm Vaticanul şi pe generalul Rende.

Gray ştia că întreruperea liniilor lor de comunicare nu fusese decât o tactică de întârziere. Ca să câştige mai mult timp pentru Curtea Dragonului, implicit, pentru Breaslă. Privi spre apus.

Soarele dispăruse. Doar o strălucire stacojie îi mai trăda trecerea.

Cu siguranţă, Curtea Dragonului se pusese deja în mişcare.

Gray îi vorbi îngrijitorului:

— Giuseppe, ai maşină?

Bătrânul dădu încet din cap.

— În spate.

Îi conduse în spatele casei incendiate. Acolo, văzură un garaj acoperit cu ţiglă, fără uşă.

Prin deschizătură, se zărea forma unei maşini, acoperite cu o prelată.

Giuseppe făcu semn cu toiagul.

— Cheile sunt înăuntru. I-am făcut plinul săptămâna trecută. Monk şi Kat se duseră se scoată maşina. Dădură la o parte prelata şi scoaseră la iveală un Maserati Ebring ’66, clasic, negru ca tăciunele. Îi amintea lui Gray de primele modele de Ford Mustang. Capotă lungă, robustă, roţi sănătoase – făcută pentru viteză.

Vigor se uită la Giuseppe.

Acesta ridică din umeri.

— Maşina mătuşi-mii… abia dacă s-a mers cu ea.

Rachel se îndreptă spre maşină parcă plutind, radiind de încântare.

Urcară repede în vehicul. Giuseppe fu de acord să rămână sa aştepte pompierii, aşa cum îi cerea îndatorirea lui de îngrijitor al catacombelor.

Rachel se strecură pe scaunul şoferului. Ea cunoştea cel mai bine străzile Romei. Însă nu toţi erau mulţumiţi de această alegere.

— Monk? zise Rachel după ce răsuci cheia şi motorul porni.

— Ce?

— Poate-ar fi mai bine să închizi ochii.

9.22 P.M.

După o scurtă oprire în dreptul unor telefoane publice, Rachel plecă de lângă trotuar. Se arunca în trafic, admonestată de claxonul unui şofer supărat. Ce problemă mai avea şi ăsta? Era ditamai distanţa între ea şi Fiatul din spate. Suficient loc...

Farurile maşinii luminară în faţă. Noaptea se instalase complet. Un şir de lumini de frână se întindea spre centrul oraşului. Rachel trecu printre celelalte maşini, ocolindu-le de parcă ar fi fost la o cursă cu obstacole. Uneori, urca chiar şi pe trotuar. Era păcat să nu profite de o porţiune de caldarâm cu desăvârşire pustie.

Un geamăt se auzi de pe bancheta din spate.

Mări viteza.

Nimeni nu îndrăzni sa protesteze.

Când oprise lângă telefoane, Rachel încercase să-l contacteze pe generalul Rende, în timp ce unchiul Vigor îl sunase pe cardinalul Spera. Nici unul din ei nu avusese noroc. Amândoi bărbaţii plecaseră deja la slujba comemorativa. Generalul Rende supraveghea personal forţele de la Carabinieri, comasate în Piaţa Sfântul Petru. Cardinalul Spera era unul dintre preoţii care oficia. Lăsaseră mesaje, dăduseră alarma. Dar aveau oare şanse să ajungă la timp?

Toată lumea participa la slujba de pomenire, care se ţinea la doar câţiva paşi de locul unde avea să atace Curtea Dragonului. Mulţimea le oferea o acoperire perfectă.

— Cât mai avem? întreba Gray, de pe locul de lângă ea.

Ţinea laptopul deschis pe genunchi şi lucra repede.

Rachel, prea concentrată la drum, nu avusese timp să se uite să vadă ce face.

Trecură în viteza pe lângă Piaţa lui Traian, care îndeplinea rolul unui mall în Roma antică. Edificiul semicircular se afla pe Dealul Quirinal. Era un reper bun.

— Trei kilometri şi ceva, îi răspunse ea lui Gray.

— La câta lume e acolo, n-o să putem ajunge la intrarea principala, le atrase Vigor atenţia, aplecându-se spre ei de pe bancheta din spate. Ar fi mai bine să intrăm în Vatican pe la gară. Ia-o pe Via Aurelia, pe lângă zidul de sud. Să încercam să ieşim în spatele bisericii. Să intram pe acolo.

Rachel dădu din cap. Deja traficul începuse să se congestioneze, pe măsură ce se apropiau de podul de peste Tibru.

— Ce ştii despre săpăturile de sub biserică? întreba Gray. Sunt mai multe intrări acolo?

— Nu, spuse Vigor. Scavi este o zonă de sine stătătoare. Chiar sub catedrala Sfântul Petru, se află Grota Sacră. Accesul se face prin bazilică. Sunt multe cripte celebre şi morminte de papi acolo. În 1939 însă, muncitorii *sampietrini* săpau locul de mormânt pentru Papa Pius XI, când au descoperit un nou strat sub grotă, un cavou uriaş, un mausoleu străvechi, datând încă din secolul I. I s-a spus pur şi simplu *Scavi,* de la Excavări.

Cât de întinsa este zona asta? Ce suprafaţă are?

Ai fost vreodată în oraşul subteran din Seattle? îl întreba Vigor.

Gray privi peste umăr, spre monsenior.

— Am fost cândva acolo, la o conferinţă arheologică, explică Vigor. Sub modernul Seattle, zace îngropat trecutul său, un oraş-fantomă din vremea Vestului sălbatic, unde mai poţi vedea încă magazine intacte, felinare, trotuare cu pavaj de lemn. Aşa este şi necropola – un cimitir vechi din Roma antică, îngropat sub Grota Sfântă. Excavat de arheologi, e un labirint de morminte, altare şi străzi pavate cu piatra.

Rachel ajunse în sfârşit la pod şi-şi croi dram printre maşini, peste Tibru. Odată ajunsă pe cealaltă parte, părăsi şoseaua principală, făcu un cerc şi o luă în direcţia opusă Pieţei Sfântul Petru. Se îndrepta spre sud.

După ce parcurse câteva serpentine, zbura pe lângă Zidurile Leonine ale Vaticanului. Era întuneric aici. Nu existau decât puţine felinare.

— Chiar în faţă, spuse Vigor ridicând braţul.

Calea ferată traversa şoseaua pe un pod de piatră. Era locul

unde şinele Vaticanului ieşeau din Cetatea Sfântă şi se alăturau căilor ferate din Roma. De-a lungul secolului, mai mulţi papi merseseră cu trenul în călătoriile lor, plecând chiar dintre zidurile Cetăţii Sfinte, graţie propriului sistem de cai ferate al Vaticanului.

— Fă stânga înainte de pod! spuse Vigor.

Aproape că rata intrarea, din cauza întunericului. Rachel smuci cu putere volanul, ieşi de pe aleea principală şi intră pe un drum de serviciu care urca abrupt. Cauciucurile aruncau în urmă adevărate şarje de pietriş, în timp ce Rachel se chinuia să ajungă în vârf. Ajunseră la şinele de tren. Drumul se oprea aici.

— Pe-acolo! spuse Vigor arătând spre stânga.

Nu exista nici o stradă, doar o fâşie îngusta de iarbă, buruieni şi pietre, care mergea în paralel cu şinele. Rachel învârti volanul, ieşi de pe drumul de întreţinere şi începu să înainteze pe lângă calea ferată.

Schimba vitezele şi se apropie de arcada ce se deschidea în zid. Lumina farurilor juca în sus şi-n jos. Rachel strecura Maseratiul prin deschidere, traversând distanţa dintre zid şi calea ferata.

În faţa, farurile luminară laterala unei dube de culoare albastru-închis, care bloca intrarea. Doua gărzi elveţiene, în uniforme bleumarin, stăteau de-o parte şi de alta a dubei. Ţineau armele în mâini, îndreptate spre intruşi.

Rachel bombăni, cu braţul deja scos pe fereastră, fluturând legitimaţia de la Carabinieri. Strigă:

— Locotenent Rachel Verona! Împreună cu monseniorul Verona! E o situaţie de urgenţa.

Li se făcu semn să înainteze, însă unul din gardieni ramase cu puşca ridicata la înălţimea umărului şi îndreptată spre faţa lui Rachel.

Unchiul arătă rapid documentele cu ştampila Vaticanului.

— Trebuie să ajungem la cardinalul Spera.

O lanterna lumină interiorul, trecând peste chipul celorlalţi pasageri ai maşinii. Din fericire, nici o armă nu era la vedere. Nu aveau timp de întrebări.

— Garantez eu pentru ei, spuse aspru Vigor. La fel şi cardinalul Spera.

Duba fu dată la o parte, deschizând drumul spre Vatican.

Vigor se aplecă totuşi, cu capul scos pe fereastra.

— A ajuns la voi atenţionarea? Despre un posibil atac?

Ochii gardianului se măriră. Clătină din cap.

— Nu, monseniore.

Rachel îi aruncă o privire lui Gray. „Oh, nu…” Exact cum se temuseră, datorită agitaţiei create cu ocazia slujbei de comemorare, veştile nu ajunseseră la mai-marii lor. Biserica nu avea deloc reputaţia de a se mişca repede… nici în cazuri de urgenţă, nici când venea vorba de schimbare.

— Nu mai lăsaţi pe nimeni să treacă pe-aici! ordonă Vigor. Blocaţi intrarea!

Gărzile răspunseră la comanda din vocea monseniorului şi dădură din cap.

Vigor se aşeză la loc în maşină şi arătă cu mâna în faţă.

— Întoarce imediat după depozit!

Nu era cazul să-i mai spună lui Rachel să se grăbească. Fata străbătu în viteză mica parcare din faţa depozitului, cu două etaje, apoi coti pe prima la dreapta. Trecu prin faţa unui atelier de fabricare a mozaicului, apoi o luă pe aleea care despărţea Palatul Tribunalului de Plazza San Carlo. Aici, clădirile erau mai dese, iar Catedrala Sfântul Petru umplea întreg spaţiul din faţa lor.

— Parchează în faţa casei Sfintei Marta! ordona unchiul.

Rachel apăsă frâna. Sacristia Sfântul Petru se ridica în stânga lor, lipita de biserica uriaşă. Casa papală de oaspeţi era în partea dreaptă. O pasarelă acoperită făcea legătură între ea şi sacristie. Rachel opri motorul. De aici încolo, erau nevoiţi să meargă pe jos.

Destinaţia lor – intrarea în Scavi – era pe cealaltă parte a sacristiei.

Când coborâră din maşină, auziră ecourile înfundate ale unui imn bisericesc. Corul pontifical cânta *Ave Maria.* Ceremonia începuse.

— După mine! le spuse unchiul Vigor.

Îi conduse pe sub arcadă în gradina ce se deschidea în spatele acesteia. Era suspect de pustie. Întreaga atenţie a Vaticanului era îndreptată spre interior, spre bazilică, spre papă. Nu era pentru prima dată când Rachel era martoră la un astfel de eveniment. Slujbele de mare amploare, cum era şi cea din acea seară, aveau darul să golească întregul oraş, lăsând prea puţini pe dinafară.

Din spatele sacristiei, alte sunete se alăturau cântării corului. Se auzeau din faţa lor, prin Arcada Clopotelor care ducea în Piaţa Sfântul Petru. Era murmurul a mii de voci, glasurile celor adunaţi în piaţă. Prin poarta îngustă a arcadei, Rachel zări flăcări de lumânări pâlpâind în întuneric.

— Aici e! spuse Vigor scoţând un set mare de chei.

Le ridică în dreptul unei uşi mascate, de la marginea curţii micuţe.

— Pe aici putem coborî în Scavi.

— Nu sunt paznici! remarcă Gray.

Nu se vedeau decât două gărzi elveţiene postate lângă Arcada Clopotelor. Bărbaţii erau înarmaţi cu puşti şi supravegheau mulţimea. Nu aruncară nici măcar o privire înspre nou-veniţi.

— Cel puţin e încuiat, zise Vigor. Poate că am avut noroc şi am ajuns înaintea lor.

— Nu ne putem baza pe asta, îl preveni Gray. Ştim că au un om la Vatican. Poate că au făcut rost de chei.

— Foarte puţini oameni au cheile de aici. Eu am un rând, fiindcă sunt directorul Institutului Pontifical de Arheologie.

Se întoarse spre Rachel şi arătă încă două chei.

— Astea deschid uşa de mai jos… şi mormântului Sfântului Petru.

Rachel refuză să le ia.

— Ce…?

— Tu ştii mai bine ca oricine drumul prin Scavi. Eu trebuie să ajung la cardinalul Spera. Trebuie să-l ducem pe Papă departe de orice pericol şi să golim catedrala fără să creăm panică.

Îşi atinse gulerul rotund.

— Nimeni altcineva nu poate ajunge destul de repede.

Rachel încuviinţă şi luă cheile. Doar cineva având funcţia şi poziţia unchiului ei putea obţine atât de repede o audienţă la cardinal, mai ales în timpul unei slujbe atât de importante. Probabil că ăsta era motivul pentru care nici nu se dăduse încă alarma. Procedură anevoioasă. Nici măcar generalul Rende nu avea jurisdicţie în Vatican.

Vigor îi aruncă lui Gray o privire pătrunzătoare înainte de a pleca. Rachel o interpretă: „Ai grija de nepoata mea!”

Îşi strânse degetele în jurul cheilor. Cel puţin, de data asta unchiul nu mai încerca s-o scoată din joc. Era şi el conştient de pericol. Erau la mijloc vieţile a mii de oameni.

Unchiul se întoarse şi se îndreptă spre uşa principala a sacristiei. Era cel mai rapid mod de a ajunge în centrul bazilicii.

Gray se întoarse spre echipa lui şi îi puse pe toţi să-şi monteze staţiile de emisie-recepţie. Lui Rachel îi dădu chiar şi una de rezervă şi îi fixă personal microfonul la gât, demonstrându-i cum putea fi auzită până şi cea mai mică şoaptă. *Subvocalizare* fusese cuvântul pe care îl folosise. Era straniu. Atât de încet şi

totuşi perfect inteligibil.

Rachel exersă în timp ce Monk crăpa uşa. Drumul spre grota subterana era cufundat în beznă.

— Există un întrerupător înăuntru, şopti Rachel, mirată de cât de tare îi preluase microfonul cuvintele.

— Mergem pe întuneric, zise Gray.

Monk şi Kat dădură din cap. Îşi puseră la ochi nişte ochelari asemănători cu cei de protecţie. Gray îi întinse şi lui Rachel o pereche. Pentru vedere nocturna. Fata era familiarizată cu genul acesta de ochelari, din timpul instrucţiilor militare. Şi-i puse la ochi. Lumea din jur se lumina brusc, în umbre de verde şi argintiu.

Gray intră primul, urmat de ea şi de Kat. Monk închise fără zgomot uşa în urma lor. Îşi croiră drum pe întuneric. Pentru vederea nocturnă era totuşi nevoie de o oarecare lumina. Gray aprinse o lanternă de mână, care străluci puternic în întuneric. O ascunse în spatele pistolului.

Rachel îşi ridica ochelarii de pe nas. În faţă, drumul era din nou învăluit în beznă. Probabil că lanterna lui emitea lumina ultravioleta, vizibila doar cu ochelarii speciali. Aşa că şi-i puse la loc.

Parcă erau pe altă lume. Lumina stranie dezvăluia vederii un fel de antreu. De jur împrejur, se aflau o serie de exponate şi de machete folosite în vizitele pentru turişti. Exista o macheta după prima biserica a lui Constantin, construită chiar în acel loc încă din 324 d.Hr. O alta, reprezenta o *aedicula,* un altar funerar sub forma unui templu cu doua etaje. Un astfel de templu marcase odinioară mormântul Sfântului Petru. Potrivit istoricilor. Constantin construise un cub din marmură şi porfir, o piatră rară, importată din Egipt. Închisese *aedicula* în acest cub şi construise biserica în jurul lui.

La scurt timp după începerea excavărilor în necropolă, cubul lui Constantin fusese redescoperit, exact sub altarul papal principal, al Sfântului Petru. Se păstrase încă un zid din templul original, pe care erau gravate tot felul de însemne creştine, inclusiv nişte litere greceşti care alcătuiau mesajul *Petros eni,* sau „Petru este înăuntru”.

Şi, într-adevăr, într-o nişă din acel zid se descoperiseră oasele şi straiele unui bărbat de statura şi vârsta Sfântului Petru. Acum, erau păstrate în nişte cutii făcute din material plastic antiglonţ, fabricate, în mod destul de straniu, de Departamentul de Apărare al Statelor Unite, care fuseseră aşezate înapoi în scobitura din

zid.

Acolo trebuiau ei să ajungă.

— Pe aici! şopti Rachel, arătând spre o scară abruptă şi circulară.

Gray trecu în faţă.

Coborâră sub nivelul subsolului, din ce în ce mai jos.

Un curent rece pătrunse prin hainele lui Rachel. Se simţea aproape goală. Ochelarii îi îngustau câmpul vizual, creându-i o vagă senzaţie de claustrofobie.

În capătul scărilor, o uşă mica le bloca trecerea.

Rachel se strecura lângă Gray. Trupurile li se atinseră şi îi simţi mirosul de mosc, înainte să scoată cheia şi să descuie uşa.

Gray îi luă mâna când fata dădu să deschidă şi, cu blândeţe, dar şi cu fermitate, o împinse în spatele lui. Crăpă apoi uşa câţiva centimetri şi privi înăuntru. Rachel şi ceilalţi aşteptau.

— E-n regulă, zise el. E o beznă de mormânt acolo.

— Foarte amuzant! mârâi Monk.

Gray deschise uşa.

Rachel era pregătită sa audă o explozie sau nişte împuşcături. Nimic nu tulbură însă tăcerea ce se întindea în faţa lor.

În timp ce intrau pe uşă pe rând, Gray se-ntoarse spre ceilalţi.

— Cred că monseniorul a avut dreptate. De data asta, am luat-o înaintea amicilor noştri din Curtea Dragonului. E timpul să le pregătim şi *noi* o ambuscadă.

— Care e planul? întreba Monk.

— Nu ne asumăm nici un risc. Pregătim capcana şi ieşim cât putem mai repede de aici.

Gray arătă spre uşă.

— Monk, tu rămâi de pază. Doar pe aici se poate intra sau ieşi. Rămâi să ne păzeşti ieşirea şi spatele.

— Nici o problemă.

Gray îi întinse lui Kat ceva ce semăna cu două cartoane mici de ouă.

— Grenade sonice şi bombe fluorescente. Presupun că o să intre pe întuneric, ca şi noi, cu auzul încordat la maximum. Să vedem dacă reuşim să-i orbim şi să-i asurzim. Împrăştie-le pe măsura ce ne îndreptăm spre mormânt. Acoperă cât mai mult spaţiu.

Kat dădu din cap.

Gray se întoarse spre Rachel.

— Arată-mi mormântul Sfântului Petru.

Rachel se afundă mai departe în necropola întunecată, păşind

pe un străvechi drum roman. De-a lungul aleii se înşirau cripte şi mausolee de familie, fiecare a câte şase metri pătraţi. Pereţii erau acoperiţi cu cărămidă subţire, un material de construcţie destul de comun în secolul I. Multe morminte erau decorate cu fresce şi mozaicuri, însă detaliile nu puteau fi observate cu sistemul de vedere nocturnă. Câteva statui mai rămăseseră încă în picioare şi păreau să se mişte în lumina stranie. Parcă morţii se trezeau la viaţă.

Rachel merse până în centrul necropolei. O pasarelă de metal conducea spre o platformă şi spre o fereastră dreptunghiulară. Femeia arătă într-acolo.

— Mormântul Sfântului Petru.

9.40 P.M.

Gray ridică pistolul şi lumină cu fasciculul de ultraviolete interiorul mormântului.

La zece paşi în spatele ferestrei, se înălţa un zid de cărămidă, de-a lungul unui cub masiv de marmură. La baza zidului, se deschidea o nişă. Gray se aplecă şi lumină locul. În deschizătură, văzu clar o cutie, în care era un fel de bilă dintr-un material ce părea să fie lut alb.

Oase.

Ale Sfântului Petru.

Gray simţi cum i se ridică părul de pe braţe şi se cutremură, străbătut de un fior de veneraţie şi teama. Se simţea ca un arheolog care explorează o peşteră întunecată de pe cine ştie ce continent pierdut. Parcă uitase că se afla la doar câteva etaje sub inima Bisericii Romano-Catolice. Pe de altă parte, poate ca aici era *adevărata* ei inimă.

— Comandante? întrebă Kat.

Ajunsese lângă ei, după ce rămăsese un pic în urmă ca să monteze capcanele.

Gray se ridică.

— Putem să ne apropiem? o întrebă el pe Rachel.

Fata scoase a doua cheie pe care i-o dăduse unchiul şi descuie o poartă care conducea în sanctuarul din interior.

— Trebuie să ne grăbim, spuse Gray, simţind că timpul începea să-i preseze.

Dar poate că nu era aşa. Poate că asasinii Curţii Dragonului nu

aveau să atace decât după miezul nopţii, cum făcuseră şi la Koln. Gray însă nu voia să-şi asume nici un risc.

Scoase aparatul pe care îl calibrase între timp. Cercetă în jur şi găsi un loc greu de observat. Fixă o cameră video minusculă într-o crevasa a unui mausoleu din apropiere şi o poziţionă cu faţa către mormântul Sfântului Petru. Luă o a doua cameră şi o întoarse în direcţia opusă, fixând-o cu faţa înspre fereastră, ca să vadă dacă se apropia cineva.

— Ce faci? întrebă Rachel.

După ce termină cu capcanele, Gray le făcu se semn să iasă.

— Nu vreau să declanşăm capcana prea curând. Vreau să se simtă în siguranţă, să-i lăsăm să-şi monteze aparatura. Abia atunci lovim. Nu vreau să le dăm nici cea mai mică ocazie să facă ceva cu ajutorul oaselor Magilor sau cu dispozitivul acela al lor.

După ce ieşiră, Rachel închise poarta la loc.

— Monk! spuse Gray în staţie. Care mai e situaţia?

— E linişte.

Bun.

Gray se îndrepta spre un mausoleu dărăpănat din apropiere, deschis în faţă. Oasele fuseseră demult mutate de acolo, îşi scoase laptopul şi îl ascunse înăuntru. Ataşă apoi un transmiţător portabil la ieşirea USB. O pâlpâire de lumină verde confirmă conectarea. Gray apăsă un buton şi ecranul aparatului se întuneca. Nici transmiţătorul nu emitea vreun fel de lumină. Bun.

Gray se ridică şi le explică celor două femei, în timp ce se îndreptau spre ieşire:

— Camerele video nu sunt destul de puternice ca să transmită prea departe. Laptopul o să intercepteze semnalul şi o să-l amplifice. În felul ăsta, va avea suficientă putere ca să ajungă la suprafaţă. O să-l monitorizăm pe un alt laptop. Odată ce asasinii vor fi aici, prinşi în capcană, o să-i surprindem cu bombele sonice şi fluorescente, după care o să năvălim peste ei cu un escadron de gărzi elveţiene.

Kat dădu din cap şi-l fixă cu privirea.

— Dacă am fi fost mai precauţi la catacombe, am fi pierdut prea mult timp şi n-am mai fi avut şansa asta.

Gray dădu din cap.

În sfârşit, norocul era de partea lor. Un strop de îndrăzneala reuşise…

Exploziile îi întrerupseră firul gândului. Nu erau puternice. Mai degrabă înfundate. Parcă ar fi fost nişte explozii subacvatice,

care detonau undeva, în adâncuri. Ecourile răsunară în întreaga necropola, însoţite de un vuiet mai puternic, de piatră zdrobită.

Gray se aplecă. Nişte găuri mici apărură în plafonul de deasupra lor. Pietre şi bulgări de pământ căzură de sus, izbindu-se de mausolee şi cripte. Înainte chiar ca zgomotul să apuce sa se potolească, nişte colaci de funii se răsuciră, asemenea unor şerpi, prin proaspăt formatele deschizături. Mai mulţi bărbaţi coborâră pe ele.

O întreaga echipă de asalt.

Coborâră în necropola şi dispărură.

Gray îşi dădu numaidecât seama ce se petrecuse. Curtea Dragonului intra prin etajul de deasupra, prin Grota Sacră. Nivelul acesta putea fi accesat din interiorul bisericii. Curtea Dragonului venise probabil la ceremonia de comemorare apoi, cu ajutorul omului lor din interior, se strecurase dedesubt, în criptele papale din Grota Sacra. Probabil că aduseseră echipamentele cu câteva zile înainte şi le ascunseseră printre mormintele din grotă. Apoi, urmând un plan dinainte stabilit, îşi recuperaseră aparatura şi, cu ajutorul unor dispozitive speciale, îşi săpaseră drumul până aici.

Echipa de asalt intenţiona să iasă în acelaşi fel, dispărând printre miile de credincioşi adunaţi pentru a asista la slujbă.

Lucrul ăsta nu trebuia să se întâmple.

— Kat! şopti Gray. Du-o pe Rachel lângă Monk. Nu vă implicaţi. Întoarceţi-vă sus. Alertaţi Gărzile elveţiene.

Kat îi apucă braţul lui Rachel.

— Dar tu? întreba ea.

Gray era deja în mişcare. Se întorcea la mormântul Sfântului Petru.

— Eu rămân aici. O să-i monitorizez de pe laptop. O să încerc să trag de timp, dacă va fi cazul. O să vă anunţ prin staţie când declanşez ambuscada.

Poate că nu era încă totul pierdut.

Vocea lui Monk se auzi prin staţie. Chiar şi cu subvocalizarea, cuvintele i se auzeau slab.

— Nu se poate trece pe aici. Au făcut o gaura chiar deasupra ieşirii. Mai că era să-mi crape ţeasta cu un pietroi. Nenorociţii bat uşa în cuie.

Gray auzi pocniturile ritmice ale unei unelte cu aer comprimat răsunând din fundul necropolei.

— Nimeni nu mai poate să intre sau să iasă pe aici, termină Monk.

— Kat?

— Recepţionat, comandante.

— Toată lumea pe poziţie! ordonă Gray. Aşteptaţi semnalul meu.

Gray se aplecă şi o luă la fugă pe aleea cimitirului.

Erau pe cont propriu.

9.44 P.M.

Vigor intră în Bazilica Sfântul Petru prin uşa sacristiei, flancat de doua gărzi elveţiene. Prezentase de trei ori documentele ca să îi fie permis accesul. Dar reuşea cel puţin să treacă, încetul cu încetul, de filtre şi de punctele de control. Poate că nu fusese suficient de convingător cu douăzeci de minute în urmă, când dăduse telefonul. Nu le putuse spune cu exactitate când intenţiona Curtea Dragonului să atace mormântul.

Acum însă, lucrurile se mişcau în direcţia cea bună.

Vigor trecu pe lângă monumentul papei Pius VII şi intră în naos, apropiindu-se de centrul bisericii. Bazilica avea forma unei cruci uriaşe, ce se întindea pe o suprafaţă de douăzeci şi cinci de mii de metri pătraţi. Numai în naos era suficient loc pentru ca doua echipe să joace liniştite un meci de fotbal.

Şi tot acest spaţiu era plin. Fiecare şir de bănci era ocupat până la refuz, de la naos până la transept. Catedrala era scăldata în lumina a mii de lumânări care străluceau pe lângă cele opt sute de candelabre. Corul pontifical era la jumătatea interpretării unui imn, *Exaudi Deus,* potrivit pentru o slujbă de pomenire, însă atât de amplificat, încât răsuna la fel de tare ca un concert rock.

Vigor se grăbea, dar îşi impunea sa nu alerge. Panica ar fi produs moarte. Numărul de ieşiri era limitat. Le făcu semn celor doi gardieni să o ia spre stânga şi spre dreapta şi să-şi alerteze camarazii de arme. Vigor trebuia să-l scoată mai întâi pe papa din biserica şi să-i alerteze pe mai-marii clerului să-i evacueze în linişte pe credincioşi.

Odată intrat în naos, Vigor văzu clar altarul papal.

În spatele acestuia, cardinalul Spera şedea lângă papă sub baldachinul lui Bemini, o arcadă de bronz care se întindea peste altarul central. Se ridica pe opt niveluri, susţinuta de patru coloane masive de bronz, răsucite şi decorate cu ramuri aurite de laur şi de măslin. Deasupra arcadei trona un glob de aur,

peste care era o cruce.

Vigor înainta pe furiş. Nu avusese timp să-şi pună veşmintele adecvate acestei ocazii şi rămăsese cu hainele de pe drum. Câţiva credincioşi înstăriţi îl priviră încruntaţi, apoi îi remarcară gulerul preoţesc. Totuşi, atitudinea lor rămase la fel de dispreţuitoare. Vreun preot sărac, probabil că-şi spuneau, atras de spectacol.

Odată ajuns în faţa, Vigor o lua spre stânga. Intenţiona să înconjoare altarul prin spate, ca să poată vorbi în particular cu cardinalul Spera.

În timp ce trecea pe lângă statuia Sfântului Longius, o mână se întinse dintr-o uşă umbrită şi îl prinse de braţ. Vigor privi înapoi. Era un bărbat înalt şi slab, cam de vârsta lui, cu părul grizonat. Un bărbat pe care îl cunoştea şi îl respecta – Preffetto Alberto, monitorul-şef al arhivelor.

— Vigor? făcu acesta. Am auzit...

Cuvintele i se pierdură, acoperite de un refren deosebit de puternic al corului.

Vigor se aplecă spre bărbatul de lângă el, păşind în alcovul care masca uşa. Era chiar intrarea spre Grota Sacra.

— Scuză-mă, Alberto, ce ai...?

Bărbatul îi strânse şi mai tare braţul. Ţeava unui pistol îl apasă între coaste. Avea amortizor.

— Nici un cuvânt, Vigor! îl preveni Alberto.

9.52 P.M.

Ascuns în interiorul criptei, Gray stătea întins pe burta. Nu putea fi văzut. Îşi pusese pistolul lângă laptopul deschis. Ecranul rămăsese întunecat şi Gray îl privea prin filtrul de ultraviolete. Erau două imagini – una de la camera montata cu faţa înspre mormântului Sfântului Petru, cealaltă de la camera îndreptată spre necropola.

Echipa de asalt se împărţise în două grupuri. În timp ce unul patrula necropola pe întuneric, ceilalţi aprinseseră lanterne ca să-şi termine mai repede treaba de lângă mormânt. Lucrau repede şi eficient. Fiecare om ştia ce are de făcut. Deschiseseră deja poarta care bloca accesul spre mormântul Sfântului Petru. Doi bărbaţi stăteau într-un genunchi de-o parte şi de cealaltă a celebrei cripte. Montau fiecare câte o folie mare, de metal.

Cel de-al treilea bărbat era uşor de recunoscut datorită staturii sale inconfundabile.

Raoul.

Avea în mână o casetă de oţel. O deschise şi scoase dinăuntru un cilindru transparent, plin cu un praf cenuşiu, foarte familiar. Amalgamul! Probabil că readuseseră oasele la forma lor iniţiala. Raoul strecura cilindrul prin deschizătură joasă din mormântul Sfântului Petru.

Monta bateriile…

Totul era pregătit. Gray nu mai putea aştepta. Era singura lor şansă de a lua Curtea prin surprindere. Cu puţin noroc, puteau chiar să-i pună pe fugă, să-i facă să-şi abandoneze echipamentul.

— Sunt gata să declanşez ambuscada, şopti Gray.

Mâna i se întinse spre transmiţătorul care controla bombele sonice şi fluorescente.

— Doborâţi cât mai mulţi puteţi, cât timp sunt încă ameţiţi, dar nu vă asumaţi nici un risc. Mişcaţi-vă tot timpul. Nu ieşiţi la loc deschis.

Primi răspunsurile de confirmare. Monk stătea lipit de zid, lângă uşă. Kat şi Rachel găsiseră altă criptă în care se ascunseseră. Echipa de asalt nu era conştientă de prezenţa lor.

Gray îi privi pe cei trei bărbaţi ieşind din cavou, trăgând după ei fire care duceau la dispozitiv. Raoul închise poarta, punându-se la adăpost de orice pericol. Urcat pe platforma de metal, îşi duse o mână la ureche. Era evident că dădea ordinul de începere a procedurilor.

— Declanşez la cinci, şopti Gray. Puneţi-vă căştile şi dezactivaţi ochelarii. Începem!

Gray numără în minte. „Cinci, patru, trei…” Cu ochii închişi, ţinea o mână pe pistol şi cealaltă pe laptop. „Doi, unu, zero.”

Apăsă butonul de pe laptop.

Deşi dopurile din urechi diminuară considerabil zgomotul exploziei, simţi unda sonică apăsându-l în spatele sternului. Numără din nou până la trei, aşteptând să se stingă grenadele fluorescente. Îşi activă ochelarii şi îşi smulse dopurile din urechi. Ecouri de împuşcături răsunară din cealaltă parte a necropolei. Gray se rostogoli spre intrarea în criptă.

În faţa lui, platforma de metal era goală.

Nu se mai vedea nimeni.

Raoul şi cei doi însoţitori ai lui dispăruseră.

Unde?

Sunetul împuşcăturilor se intensifica. Un schimb de focuri

răsună în întuneric. Gray îşi aminti că Raoul primise o comunicare chiar înainte ca el să declanşeze atacul. Fusese oare un avertisment? De la cine?

Gray privi în jur. Lumea i se înfăţişa din nou în nuanţe de verde. Urca treptele până pe platforma. Oricât ar fi fost de riscant, trebuia să pună mâna pe aparatură şi pe amalgam.

Când ajunse sus, rămase aplecat, înaintând pe vârfuri, cu o mână pe platforma, pentru echilibru şi cu cealaltă ţinând pistolul, îndreptându-l în toate direcţiile.

O lumină se aprinse dintr-odată în faţa lui. Îl văzu pe Raoul în picioare, la celălalt capăt, la doar câţiva paşi de mormânt. Probabil că, în timpul atacului, bărbatul se aruncase înapoi prin poartă. Îi întâlni privirea lui Gray şi ridică braţele. Avea în mână telecomanda care avea să declanşeze nebunia.

Prea târziu!

Deşi ştia că e inutil, Gray ţinti şi trase.

Glonţul ricoşă însă din sticla blindată.

Raoul zâmbi şi apăsă telecomanda.

10
TOMB RAIDER[17]

25 IULIE, 9.54 P.M.
CETATEA VATICANULUI

Prima zguduitură îl aruncă pe Vigor în sus. Sau poate că pământul se scufundase sub el. Oricum ar fi fost, se simţi azvârlit în aer.

Strigatele umplură biserica.

În clipa în care căzu înapoi pe podea, profită de avantajul momentului pentru a izbi cu cotul direct în nasul trădătorului Alberto, pe care prima zguduitură îl dezechilibrase, făcându-l să se dea câţiva paşi în spate. Apoi se răsuci şi îi aplică prefectului un pumn exact sub mărul lui Adam.

Bărbatul se prăbuşi pe pardoseală. Pistolul îi scăpă dintre degete. Vigor îl înşfăcă tocmai în clipa în care se producea a doua zguduitură. Căzu în genunchi. Strigăte şi urlete răsunau pretutindeni în jur. Dincolo de tot acest vacarm însă, se simţi o vibraţie profundă, de parcă întreaga biserică ar fi fost un clopot uriaş, pe care cineva îl lovise, prinzându-i pe toţi înăuntru.

Vigor îşi aminti descrierea supravieţuitorului de la Koln. O presiune atât de puternică, de parcă zidurile s-ar fi apropiat unul de celălalt. Aşa era şi acum. Şi zgomotele – planşete, strigăte de îndurare, rugăciuni – se înţelegeau perfect şi totuşi în surdină.

Vigor se ridică în picioare. Biserica încă mai vibra. Suprafaţa lustruită, de marmură, părea să tremure şi să se unduiască asemenea unei ape. Îşi îndesă pistolul sub curea.

Se întoarse cu gândul de a sări în ajutorul papei şi al cardinalului Spera.

Făcu un pas în faţă.

O simţi înainte să apuce să o vadă. O creştere bruscă de presiune, asurzitoare, apăsătoare. Apoi, se dezlănţui. De la baza celor patru coloane de bronz ce susţineau baldachinul lui Bernini, jerbe incendiare de energie electrică ţâşniră din podea, trosnind

[17] „Descindere printre morminte”, dar şi aluzie la celebrul joc video şi film american de succes cu acelaşi nume. (n. tr.).

şi aruncând scântei în toate părţile.

Se ridicară de-a lungul coloanelor, traversară arcada boltita şi se întâlniră în dreptul globului de aur. Se auzi o bubuitură asurzitoare. Pământul se cutremură din nou şi câteva fisuri apărură în marmura de pe jos. Din globul de deasupra arcadei, se înălţă o încrengătură incandescentă, de lumină. Ţâşni în sus, lovind partea inferioară a cupolei lui Michelangelo, continuând apoi să danseze deasupra ei. Pământul se cutremură din nou şi mai violent.

Crăpăturile împânziră cupola. Bucăţi mari de tencuială de desprindeau din bolta acoperişului şi cădeau peste oamenii adunaţi în catedrală.

Totul începea să se prăbuşească.

9.57 P.M.

Monk se ridică de pe jos. Simţi sânge curgându-i într-un ochi. Aterizase cu faţa în colţul unei cripte. Îşi spărsese ochelarii şi sticla îi tăiase sprânceana.

Nu mai vedea nimic acum. Se ghemui şi bâjbâi după armă. Dispozitivul de ţintire nocturnă al acesteia îl putea ajuta să zărească totuşi ceva prin întuneric.

Degetele i se plimbau peste pământul care continua să tremure. Împuşcăturile încetaseră după prima zguduitură.

Monk întinse mâna în faţa lui, pipăind pe lângă criptă. Mitraliera lui nu avea cum să fi căzut prea departe.

Simţi ceva dur cu vârful degetelor.

Slavă Domnului!

Se întinse şi mai mult, apoi îşi dădu seama de greşeală. Nu era patul armei lui. Era călcâiul unui bocanc.

În spate, simţi ţeava încinsă a unei arme împungându-l la baza craniului.

La dracu'!

9.58 P.M.

Gray auzi o împuşcătură de carabină răsunând cu ecou în necropolă. Era prima împuşcătura de când începuseră zguduiturile. Fusese aruncat de pe platforma de metal şi

aterizase lângă mausoleul unde îşi ascunsese laptopul. Se rostogolise în poziţia ghemuit. Se lovise la umăr, dar reuşise să-şi păstreze ochelarii şi pistolul. Însă îşi pierduse staţia.

Cioburi de sticlă erau împrăştiate pe aleea de piatră. Proveneau din fereastra platformei, care explodase la prima zguduitură violentă.

Cercetă în jur. Câţiva paşi mai sus, lângă platforma de metal, un val de lumină mai radia încă dinspre mormânt. Dar nu putea intra pe poartă de unul singur. Cel puţin, nu fără să ştie ce-l aştepta dincolo.

După ce se asigură că nu-l vedea nimeni, plonja înapoi în mausoleu. Camerele pe care le montase ar fi trebuit încă să emită.

Întins pe burtă, cu pistolul într-o mână, îndreptat spre intrare, porni laptopul. Apărură cele două imagini. Pe camera îndreptată înspre necropolă nu se vedea decât întuneric. Nu se mai auzea nici o împuşcătură. Liniştea mormântală se aşternuse din nou.

Oare ce se întâmplase cu ceilalţi?

Fără a putea găsi vreun răspuns, Gray privi cealaltă jumătate a ecranului, unde era imaginea transmisă de cea de a doua cameră. Nimic nu părea să se fi schimbat. Gray văzu doi bărbaţi cu puşti îndreptate înspre poartă. Gărzile lui Raoul. Însă nici urmă de uriaş. Mormântul părea neschimbat. Însă imaginea, *întreaga* imagine de pe ecran, pulsa uşor, în ritm cu vibraţiile podelei de piatră. Era ca şi când camerele ar fi înregistrat un fel de emanaţie produsă de dispozitivul încărcat, un câmp energetic care radia în exterior.

Dar unde era Raoul?

Gray se întinse şi derula înregistrarea digitală, ducând-o cu un minut în urmă. Se opri când îl văzu pe Raoul stând lângă mormânt şi răsucind maneta telecomenzii dispozitivului.

Pe ecran, Raoul se întoarse pentru a privi rezultatul. Nişte lumini verzi se întinseră asemenea unor limbi de flăcări pe plăcile fixate de cele două părţi ale mormântului. O mişcare îi atrase atenţia. Gray mări imaginea deasupra intrării înguste în mormânt. Cilindrul în care era pudra de amalgam vibra. În clipa următoare se ridică de pe podea.

Levitaţie!

Gray începu să înţeleagă. Îşi aminti ce spusese Kat despre prafurile în stare M, care demonstrau capacitatea de levitaţie într-un câmp magnetic puternic, acţionând ca superconductori. Îşi aminti că Monk descoperise, la Koln, o cruce magnetizată.

Plăcile cu lumină verde! Probabil că erau electromagneţi. Se părea că întreg dispozitivul Curţii nu făcea nimic altceva decât să creeze un câmp electromagnetic foarte puternic în jurul amalgamului, care producea creşterea conductivităţii în stare M.

Înţelegea acum de ce energia pulsa în exterior.

Înţelegea cum muriseră credincioşii.

„Dumnezeule…”

Brusc, imaginea tresări. Prima zguduitură. Preţ de o clipă, nu se mai văzu nimic, apoi imaginea reveni, dintr-un unghi uşor mişcat. Camera de luat vederi îşi schimbase, probabil, poziţia. Pe ecran, Raoul se îndepărta de mormânt.

Gray nu înţelegea de ce. Nu părea să se întâmple nimic.

Apoi o văzu, pe jumătate ascunsă de lumina lanternelor. La baza mormântului, o parte din podeaua de piatra se înclina uşor în jos, formând o rampă îngustă care ducea sub mormânt. Dedesubt, pâlpâia o lumină de culoarea cobaltului. Raoul păşi în faţa camerei, blocând imaginea. Coborî pe rampă, lăsându-i afară pe cei doi gardieni.

Carevasăzică, acolo dispăruse!

Gray reveni la imaginile din prezent. Vedea o serie de străfulgerări de lumină ţâşnind de dedesubt, albe şi orbitoare. Bliţul unui aparat de fotografiat. Raoul fotografia ceea ce găsise acolo.

Câteva secunde mai târziu, uriaşul urcă înapoi pe rampă.

Ticălosul avea pe faţă un rânjet satisfăcut.

Învinsese!

9.59 P.M.

Întinsă pe acoperişul mausoleului, Kat reuşise să tragă şi să-l doboare pe bărbatul care ţinea arma aţintită spre capul lui Monk. O a doua zguduitură însă o aruncă într-o parte. Adversarul rămas nu ezită. După direcţia în care căzuse camaradul lui răpus, probabil că-i ghicise poziţia.

Se aplecă şi-l lovi pe Monk cu mânerul de metal al unui cuţit de vânătoare, apoi îl trase în faţa lui, ca pe un scut. Apăsă lama pe gâtul lui Monk.

— Ieşi afară! strigă bărbatul într-o engleză cu un pronunţat accent german. Dacă nu, îi iau gâtul.

Kat închise ochii. Se repeta povestea din Kabul. Se dusese

împreună cu căpitanul Marshall să salveze doi soldaţi capturaţi, colegi de echipă. Ameninţaseră că îi decapitează. Dar nu aveau de ales. Deşi şansele nu erau deloc de partea lor, trei la unu, iniţiaseră asaltul. Se apropiaseră în linişte, cu pumnale şi baionete. Însă Kat ratase un soldat ascuns într-un alcov. Un sunet de armă şi Marshall se prăbuşise. Îl eliminase pe ultimul gardian dintr-o aruncare de pumnal, dar fusese prea târziu pentru căpitan. Îşi dăduse ultima suflare în braţele ei, cu trupul zguduit de spasme, cu ochii fixaţi asupra ei, implorând-o, ştiind, nevenindu-i să creadă… apoi nimic. Privirea îi devenise sticloasă. Un bărbat plin de viaţă, un bărbat tandru, dispărut ca un fum.

— Ieşi imediat! urlă bărbatul prin necropolă.

— Kat?

Îi auzi vocea lui Rachel şi o simţi atingându-i cotul. Locotenenta de la Carabinieri stătea întinsă alături de ea, pe acoperiş.

— Rămâi ascunsă! spuse Kat. Încearcă să ajungi la una din funii şi să ieşi de aici.

Asta fusese planul iniţial. Să sară de pe acoperiş pe acoperiş, să ajungă la una din coardele pe care coborâseră atacatorii şi care rămăseseră atârnând din plafon, să iasă la nivelul superior, să dea alarma şi să aducă întăriri. Era un plan care nu trebuia să dea greş.

Ştia şi Rachel asta.

Kat avea misiunea ei. Se rostogoli de pe acoperişul mausoleului şi ateriza pe vârfurile picioarelor. Se strecură printre două şiruri de pietre, ca să nu-şi dea de gol poziţia iniţială şi să-i dea lui Rachel şansa să poată fugi. Apoi ieşi la vedere, la zece paşi de bărbatul care îl ţinea prizonier pe Monk. Kat ridică mâinile şi aruncă pistolul. Îşi răsfiră degetele şi le puse deasupra capului.

— Mă predau, zise ea rece.

Ameţit şi fără să poată vedea ce se întâmplă, Monk încerca să se zbată, însă bărbatul care îl prinsese era suficient de bine pregătit încât să-l poată stăpâni. Îl ţinea în genunchi, cu vârful cuţitului lipit de ceafa. Kat îi studie privirea lui Monk, în timp ce se apropia.

Trei paşi.

Combatantul se relaxă. Kat observă că vârful cuţitului îşi schimbase poziţia.

Era suficient.

Se aruncă în faţă, scoţând un pumnal din căptuşeala mânecii.

Se folosi de elan ca să arunce lama, care se înfipse direct în ochiul bărbatului. Acesta căzu pe spate, trăgându-l pe Monk după el.

Kat se răsuci şi scoase încă un pumnal din bocanc. Îl aruncă în direcţia pe care i-o indicase Monk, nimerind o umbră abia vizibila. Un al treilea soldat. Se auzi un ţipat scurt. Un bărbat se prăbuşi din umbră, cu gâtul străpuns de pumnal.

Monk se chinui să se ridice. Pipăind pământul cu degetele, găsi cuţitul adversarului. Dar îşi pierduse ochelarii şi Kat nu avea o pereche de rezervă. Trebuia să se lase ghidat de ea.

Femeia îl ajută pe Monk să se ridice şi-i puse mâna pe umărul ei.

— Stai lipit de mine, şopti ea.

În clipa în care se întoarse, o lanternă i se aprinse în faţă. Amplificată de ochelarii speciali pe care îi purta, lumina bruscă îi pătrunse până în adâncul creierilor, orbind-o, chinuind-o.

Un al patrulea soldat.

Pe care îl ratase.

Din nou.

10.02 P.M.

Gray remarcase explozia de lumina pe ecranul laptopului. În adâncul necropolei. Nu putea fi un semn bun. Se dovedi că nu era. Într-o parte a ecranului împărţit în cele două imagini, îl văzu pe Raoul apăsându-şi staţia în ureche. Zâmbetul i se lărgi. În cealaltă fereastra, îi văzu pe Kat şi pe Monk înaintând sub ameninţarea armei, cu mâinile legate la spate cu bandă galbenă, de plastic.

Erau împinşi pe treptele ce urcau pe platformă.

Raoul rămăsese lângă mormânt. Pământul încă mai tremura. Unul din cei doi bărbaţi care îl păzeau stătea lângă el. Celălalt coborâse pe rampă.

Raoul strigă:

— Comandante Pierce! Locotenente Verona! Arătaţi-vă acum sau prietenii voştri vor muri.

Gray rămase nemişcat. Nu avea nici o şansă în situaţia de faţă. Nu îi putea salva. Iar dacă ar fi cedat pretenţiilor bărbatului, nu ar fi făcut decât să-i ofere şi viaţa lui pe tavă. Raoul i-ar fi omorât pe toţi. Închise ochii. Ştia că îşi trimitea la moarte colegii.

O voce nouă îl făcu să redeschidă ochii.

— Vin acum!

Rachel apăru în ecranul conectat la cea de a doua cameră. Ţinea mâinile sus.

Doi bărbaţi înarmaţi o luară numaidecât şi o duseră lângă ceilalţi.

Raoul se apropie şi împunse umărul lui Rachel cu ţeava unui pistol. Îi urlă în ureche.

— Ăsta e un pistol pentru cai, comandante Pierce! De calibru 56! O să-i smulgă braţul din încheietura. Dacă nu te arăţi, încep s-o fac bucăţele. Număr până la cinci.

Gray zări licărul de groază din ochii lui Rachel.

Era oare în stare să-şi vadă prietenii măcelăriţi cu brutalitate? Şi ce avea de câştigat dacă reuşea să facă asta? Cât timp el se ascundea, Raoul şi oamenii lui ar fi distrus cu siguranţă toate indiciile care se găseau aici. Tovarăşii lui ar fi murit degeaba.

— Cinci…

Se uită la laptop, la Rachel…

N-avea de ales.

Înăbuşindu-şi un geamăt, Gray îşi dădu rucsacul jos din spate şi scoase dinăuntru un obiect, pe care îl ascunse în palmă.

— Patru…

Gray opri ecranul laptopului şi îl închise. Dacă nu reuşea să scape cu viaţă, nu mai putea decât să spere că imaginile din computer vor servi drept mărturie a evenimentelor petrecute aici.

— Trei…

Gray ieşi pe brânci din mausoleu, însă rămase ascuns. Făcu câţiva paşi în laterală, pentru a nu-şi da de gol poziţia.

— Doi…

Ieşi în aleea principală.

— Unu…

Îşi ridică mâinile deasupra capului şi ieşi la vedere.

— Aici sunt. Nu trage!

10.04 P.M.

Rachel îl urmări pe Gray apropiindu-se de ei, cu ţeava puştii în spate.

După expresia dură de pe chipul bărbatului, îşi dădu seama de

greşeala făcută. Ea sperase că, predându-se, o să mai câştige timp pentru Gray, care ar fi reuşit, poate, să facă ceva ca să-i salveze. Măcar să se salveze pe el, dacă altceva nu mai era posibil. Nu dorise sa rămână singură în necropolă şi sa se uite cum ceilalţi erau ucişi.

Cu toate că şi Kat se predase pentru a-l salva pe Monk, măcar ea avusese un plan, chit că nu-i reuşise. Rachel însă acţionase din instinct, punându-şi toate şansele în mâna lui Gray.

Şeful Curţii Dragonului o împinse la o parte, ieşind în întâmpinarea lui Gray care urca pe platforma. Raoul ridica pistolul masiv şi-l aţinti spre pieptul lui Gray.

— Mi-ai creat o sumedenie de necazuri. Trase piedica. Oricât de rezistentă ar fi armura ta, n-o să poată opri glonţul ăsta.

Gray îl ignora.

Îi privi pe Monk, pe Kat… apoi pe Rachel.

Îşi desfăcu degetele deasupra capului, scoţând la iveală un ou negru şi spuse un singur cuvânt:

— Stingerea!

10.05 P.M.

Gray spera să le distragă atenţia lui Raoul şi oamenilor săi în clipa în care grenada fluorescentă îi exploda deasupra capului. Deşi ţinea ochii strâns închişi, lumina incandescentă îi răzbătu totuşi prin pleoape, ca o explozie stacojie.

Orbeşte, se aruncă la pământ şi se rostogoli într-o parte.

Auzi tunetul armei lui Raoul.

Gray întinse mâna şi scoase din gheată Glock-ul lui de calibru 40.

Când explozia de lumină se sfârşi, Gray deschise ochii.

Unul dintre oamenii lui Raoul zăcea lângă scări, cu o gaură de mărimea unui pumn în mijlocul pieptului. Încasase glonţul în locul lui Gray.

Raoul răcni şi se aruncă de pe platformă, răsucindu-se în aer, trăgând orbeşte înapoi.

— Jos! strigă Gray.

Gloanţele de calibru mare găuriră oţelul.

Ceilalţi căzură în genunchi. Monk şi Kat aveau încă mâinile legate la spate.

Gray se răsuci şi trase în glezna unui bărbat, azvârlindu-l de

pe platformă. Mai împuşcă încă unul, care se pregătea să urce scările.

Se uită după Raoul. La cât era de mare, se mişca foarte repede. Nu se mai vedea, dar continua să tragă în ei de dedesubt, făcând gaură după gaură în platforma deja ciuruită.

Erau ţinte sigure.

Gray nu putea şti cât avea să dureze efectul grenadei fluorescente. Trebuiau să acţioneze.

— Înapoi! le şuieră el celorlalţi. Intraţi pe poartă!

Gray trase cu boltă, asigurându-le retragerea, apoi o luă după ceilalţi.

Raoul încetase focul, momentan. Reîncărca. Dar nu încăpea îndoială că avea să-şi reia cât de curând atacul, cu şi mai multă încrâncenare.

Se auziră strigăte din adâncul necropolei. Alţi bărbaţi înarmaţi. Zoreau toţi în ajutorul camarazilor aflaţi în dificultate.

Şi acum? Nu mai aveau muniţie decât atât cât să încarce o dată.

Se auzi un strigăt.

Gray privi în spate. O văzu pe Rachel căzând. Probabil că era pe jumătate orbită de bombă. Pe întuneric, nu văzuse rampa din faţa mormântului şi călcase direct în ea. Încercă să se prindă de braţul lui Kat.

Însă şi Kat fusese luată prin surprindere.

Ambele femei se împiedicară şi se rostogoliră pe rampă.

Monk şi Gray se uitară unul la altul.

„La naiba!”

— Fir-ar să fie! zise Gray.

Era singurul adăpost. În plus, trebuiau să protejeze indiciile care se ascundeau acolo.

Monk intră primul, împiedicându-se, cu mâinile încă legate la spate.

Gray îl urma tocmai când începea o nouă şarja de împuşcături. Bucăţi de piatră zburară din suprafaţa mormântului. Raoul îşi reîncărcase arma. Voia să-i ţină la distanţă.

Gray se răsuci şi ochii îi căzură pe lumina verzuie care strălucea pe una din cele două plăci metalice lipite de mormânt. Era încă activată. Gândi repede şi făcu o alegere. Ridică pistolul şi trase.

Glonţul reteză un nod de fire de pe placă. Lumina verde se stinse.

Gray alergă spre rampa de piatră, remarcând numaidecât că

pământul nu se mai cutremura. Ambele urechi îi pocniră din cauza eliberării bruşte de presiune. Dispozitivul fusese scurtcircuitat.

Imediat, auzi un scrâşnet sub picioare.

Gray se aruncă înainte şi ateriză într-o grotă micuţă, din capătul rampei. Era un intrând natural săpat în piatră, de origine vulcanică, destul de obişnuit în colinele Romei.

În spatele lui, rampa se ridică şi închise intrarea.

Gray sări în picioare, cu arma îndreptată în sus. Aşa cum sperase, activarea dispozitivului deschisese mormântul şi dezactivarea lui îl închidea. Afară, pistolul lui Raoul continua să se audă, muşcând din piatră.

„Prea târziu!” îşi zise Gray, cu satisfacţie.

Cu un ultim scrâşnet de piatră frecată pe piatră, rampa se închise ermetic deasupra lor.

Se lăsă întunericul – dar nu era bezna completă.

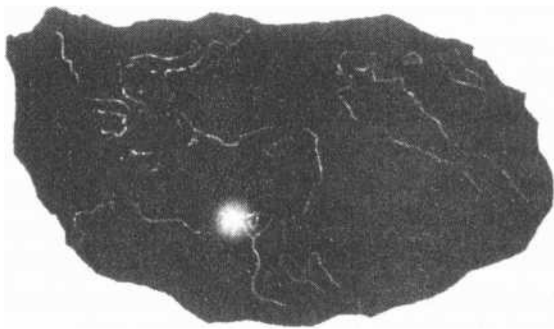
Gray se întoarse.

Ceilalţi se adunaseră în jurul unei lespezi negre, cu aspect metalic, de pe jos. La suprafaţă, era luminată de un rug mic de flăcări albastre, care se ridicau asemenea unui filament electric.

Gray se apropie. De-abia dacă aveau loc toţi patru în jurul pietrei.

— Hematit, zise Kat, recunoscând roca datorită studiilor ei de geologie. Privirea i se plimbă de la rampa închisă la lespede. Un oxid de fier.

Se aplecă şi studie liniile de la suprafaţă, nişte râuleţe argintii pe fundalul negru, iluminate de flăcările albastre.

În timp ce îl priveau, focul începu să se stingă, transformându-se mai întâi în scânteie, apoi dispărând.

Monk le atrase atenţia asupra unei probleme mai urgente. Un

alt punct strălucitor.

— Veniţi aici! zise el.

Gray se duse lângă el. Într-un colţ al grotei, se zărea forma bine cunoscuta a unui cilindru argintiu. O grenadă incendiară! Un cronometru număra secundele invers în întuneric.

04.28

04.27

Gray îşi aminti că unul dintre oamenii lui Raoul intrase aici după ce şeful lui terminase de făcut fotografiile. Pusese o bombă.

— Se pare că aveau de gând să distrugă locul ăsta, cu indiciu cu tot, zise Monk.

Se lăsă într-un genunchi şi începu să studieze dispozitivul.

— Afurisenia naibii! E plină de capcane.

Gray privi spre rampa acum închisă. Poate că Raoul nici nu avusese altă intenţie decât să îi prindă aici.

Se uită din nou la bombă.

După ce steluţa din lespedea de hematit se stinsese, singura lumina care mai străpungea bezna era cronometrul cu numărătoare inversă al grenadei incendiare.

04.04

04.03

04.02

10.06 P.M.

Vigor simţise eliberarea de tensiune bruscă. Jerbele de flăcări electrice care desprinseseră ghipsul din cupolă dispărură în câteva clipe, lăsând în urmă scântei împrăştiate, ca după trecerea efemeră a unei fantome.

Totuşi, haosul se instalase în toată biserica. Prea puţini remarcară că focul de artificii încetase. Jumătate dintre credincioşi reuşiseră să fugă la loc sigur, însă îmbulzeala din dreptul uşii încetinise simţitor evacuarea. Gărzile elveţiene şi Poliţa Vaticanului făceau tot ce puteau ca să ajute mulţimea cuprinsă de panică.

Câţiva oameni se ascunseseră sub bănci. Zeci de alţi oameni fuseseră loviţi de bucăţile de ghips şi stăteau acum aşezaţi pe ce nimeriseră, ţinându-se de capetele pline de sânge. Câţiva indivizi curajoşi, adevăraţi creştini, îi ajutau şi îi încurajau.

Garda elveţiană sărise în ajutorul papei. Acesta însă refuzase

să abandoneze biserica, asemenea unui căpitan care nu-şi părăseşte nava când se scufundă. Cardinalul Spera îi rămăsese alături. Fugiseră de sub arcada cuprinsă de flăcări şi se adăpostiseră în Capela Clementină din apropiere.

Vigor îşi croia loc prin mulţime către ei. Privi în spate, prin biserică. Încetul cu încetul, nebunia începea să se calmeze. Ordinea se reinstala. Vigor ridică ochii şi privi cupola. Rezistase – era fie mâna Domnului, fie geniul de arhitect al lui Michelangelo.

Când îl văzu pe Vigor apropiindu-se, cardinalul Spera ieşi prin cordonul format de Gărzile elveţiene.

— S-a terminat?

— Nu… nu ştiu, spuse Vigor cu sinceritate.

Altceva îl neliniştea pe el.

Mecanismul fusese activat. Asta era clar.

Dar ce se întâmplase cu Rachel şi cu ceilalţi?

Se auzi o voce fermă şi cu un ton de comandă. Vigor se întoarse şi văzu un bărbat lat în umeri, cu părul cărunt, făcându-şi loc prin mulţime, către el. Era îmbrăcat în uniformă şi avea chipiul sub braţ. Generalul Joseph Rende, prieten de familie şi şeful secţiei locale de Parioli. Vigor înţelese acum prin ce minune se reinstalase calmul în catedrală. Carabinierii sosiseră în număr mare.

— De ce mai e Sfinţia Sa aici? îl întrebă Rende pe Vigor, făcând semn cu capul către papă, care rămăsese ascuns în spatele unui grup de cardinali în robe negre.

Vigor nu avea timp de explicaţii. Înşfăcă braţul generalului.

— Trebuie să mergem jos! În Scavi!

Rende se încruntă.

— Tocmai am primit un mesaj de la secţie… de la Rachel… ceva despre un jaf în necropolă. Apoi, a început nebunia asta.

Vigor clatină din cap. Era atât de cuprins de panică, încât îi venea să strige în gura mare. Se stăpâni însă şi vorbi ferm şi clar:

— Adună cât de mulţi oameni poţi. Trebuie să coborâm acolo. Acum!

Fără să mai întrebe nimic, generalul răspunse imediat, împărţind ordine printre subalterni. Câţiva bărbaţi în uniforme negre sosiră numaidecât, înarmaţi cu echipament de asalt.

— Pe aici! zise Vigor îndreptându-se spre uşa sacristiei.

Intrarea în Scavi era prin spate, nu prea departe. Totuşi, lui Vigor i se părea că nu se mişcă suficient de repede.

Rachel…

10.07 P.M.

Gray se lăsă în genunchi, alături de Monk. Tăiase legăturile de la mâinile camarazilor săi cu un cuţit ascuns în costumul lui Kat. Monk împrumutase ochelarii lui Gray ca să îi dea o mână de ajutor.

— Eşti sigur că nu poţi s-o dezamorsezi? întrebă Gray.

— Dacă aş avea mai mult timp… şi echipament mai bun… şi nişte lumină mai de Doamne-ajută…

Monk îl privi şi clătină din cap.

Gray urmări ceasul care clipea în întuneric.

02.22

01.21

Se ridică şi se duse spre Kat şi Rachel, care aşteptau în cealaltă parte a încăperii. Kat studia mecanismul rampei cu un ochi de inginer experimentat. Îl simţi pe Gray apropiindu-se, dar nu se întoarse.

— Mecanismul e o placă de presiune rudimentară, zise ea. Ca un fel de buton al mortului. E nevoie de greutate pentru ca rampa să stea închisă. Când greutatea e ridicată, rampa se deschide cu ajutorul mecanismului şi gravitaţiei. Dar nu are logică…

— Ce vrei să spui?

— Din câte-mi dau eu seama, sistemul de declanşare este chiar în mormântul de deasupra noastră.

— Mormântul Sfântului Petru?

Kat dădu din cap şi îl împinse pe Gray într-o parte.

— Uite pe unde au tras pivotul stabilizator după ce au aşezat mormântul, pe post de greutate care să ţină placa. Odată definitivat sistemul, rampa nu mai putea fi deschisă decât *mutând* mormântul Sfântului Petru de pe placă. Însă asta nu s-a întâmplat atunci când oamenii Dragonului şi-au activat dispozitivul.

— Sau poate că da…

Gray îşi aminti cum cilindrul care conţinea amalgamul păruse că levitează.

— Kat, îţi aminteşti ce ne-ai povestit despre testul efectuat în Arizona, asupra pulberilor de metale în stare M? Ai spus că, atunci când aceşti superconductori erau încărcaţi electric, ajungeau să cântărească *mai puţin* de zero?

Kat dădu din cap.

— Fiindcă pulberea făcea talerul cântarului să leviteze.

— Cred că asta s-a întâmplat şi aici. Am văzut cilindrul cu amalgamul levitând, după ce au pornit dispozitivul. Poate că, sub acţiunea câmpului electric din jurul amalgamului, mormântul a reacţionat în acelaşi fel ca şi talerul din experiment. Deşi masiva structură nu s-a ridicat la propriu, amestecul de metale în stare M a făcut-o să cântărească *mai puţin.*

— Şi aşa au activat placa de presiune! exclamă Kat.

— Exact. Acum, ai vreo idee cum am putea să redeschidem rampa?

Kat studie câteva clipe mecanismul. Clătină încet din cap.

— Mă tem că nu. Doar dacă am putea muta mormântul.

Gray privi cronometrul.

01.44

10.08 P.M.

Vigor coborî în goană treptele spiralate care duceau către Scavi. Nu văzu nici un semn că ar fi trecut cineva pe acolo. Uşa îngustă îi apăru în faţă.

— Aşteaptă! spuse generalul Rende în spatele lui. Lasă un om de-al meu să intre primul. Dacă sunt atacatori…

Vigor nu-l băgă în seamă şi se năpusti asupra uşii. Lovi zăvorul. Nu era încuiat. Slavă Domnului! Nu mai avea încă o cheie.

Lovi uşa cu toată greutatea trupului său. Aceasta însă nu se deschise.

Vigor căzu înapoi, cu umărul învineţit.

Întoarse zăvorul şi împinse din nou.

Uşa refuza să se clintească, ca şi când ar fi fost baricadată de cealaltă parte.

Vigor privi spre generalul Rende.

— Ceva nu e-n regulă.

10.08 P.M.

Rachel privea fără să clipească la cronometrul care arăta că mai rămăsese mai puţin de un minut.

— Trebuie să mai existe o ieşire, murmură ea.

Gray clătina din cap. Speranţe deşarte!

Totuşi, Rachel refuza să se dea bătută. E drept că nu se pricepea nici la inginerie, nici la dezamorsat bombe. Cunoştea însă foarte bine istoria Romei.

— Nu sunt oase…

Gray o privi de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Kat, zise Rachel, ai spus că cineva a trebuit să tragă pivotul de stabilizare atunci când au instalat pentru prima dată mecanismul care să închidă rampa. Corect?

Kat dădu din cap.

Rachel se uită la ceilalţi.

— În cazul ăsta, persoana respectivă ar fi rămas prinsă aici. Unde-i sunt oasele?

Kat făcu ochii mari.

Gray încleşta pumnul.

— Mai există o ieşire!

— Am impresia că asta am spus şi eu.

Rachel scoase o cutie de chibrituri din buzunar. Aprinse unul.

— Trebuie să găsim o deschidere. Un fel de tunel secret.

Monk veni lângă ei.

— Împărţiţi astea!

În câteva secunde, fiecare dintre ei avea câte un chibrit aprins. Căutau un curent de aer, orice ar fi putut indica o ieşire ascunsă.

Rachel vorbi, mai mult ca să-şi stăpânească nervii:

— Colina Vaticanului şi-a luat numele după prezicătorii care se adunau cândva aici. *Vates* în latină înseamnă „persoană care vede viitorul”. Ca şi în cazul altor vizionări din acele vremuri, se ascundeau în peşteri precum aceasta de unde făceau profeţii.

Privi flacăra în timp ce o plimba de-a lungul zidului.

Nu pâlpâia.

Rachel încercă să nu se uite la cronometru, însă nu reuşi.

00.22

— Poate e prea bine închisă, mormăi Monk.

Rachel aprinse alt chibrit.

— Desigur, continua Rachel, majoritatea prezicătorilor erau nişte simpli şarlatani. Aşa cum erau clarvăzătorii de pe la începutul secolului. Aveau, de obicei, câte un complice care se ascundea în nişă sau într-un tunel secret.

— Sau sub masă, spuse Gray.

Se aplecase şi întinsese mâna lângă marginea lespezii de

hematit. Apropie chibritul de pământ. Flacăra pâlpâi şi umbra ei dansă uşor pe zidurile din jur.

— Repede!

Nu era cazul să-i împingă de la spate.

00.15

Ăsta era un motiv suficient.

Monk şi Gray apucară marginile lespezii, îndoindu-şi genunchii. Îşi adunară forţele şi o ridicară.

Kat se trânti la pământ şi aprinse un chibrit.

— Un tunel! zise ea cu uşurare în glas.

— Înăuntru! ordonă Gray.

Kat îi făcu semn lui Rachel să coboare.

Fata se lăsă să alunece cu picioarele în faţă şi dădu peste un puţ de piatră. Se strecură prin gura acestuia. Panta era foarte înclinată, aşa că nu-i fu deloc greu să alunece. Urmă Kat, apoi Monk.

Rachel privi în jur, numărând în minte. Mai erau patru secunde.

Monk susţinu lespedea cu spatele. Gray plonjă cu capul înainte, printre picioarele depărtate ale bondocului.

— Acum, Monk!

— Nu trebuie să-mi spui de două ori.

Monk lăsa lespedea de pe umeri şi aluneca prin jgheab, împins de greutatea dalei.

— Jos! Jos! le strigă Gray. Cât mai…

Explozia îi acoperi restul cuvintelor.

Rachel, încă pe jumătate întoarsă, văzu o străfulgerare portocalie încercând să se strecoare pe lângă marginile lespezii, căutându-i parcă.

Monk înjură.

Rachel lăsă la o parte precauţiile şi-şi dădu drumul în jos, prin jgheab. Era din ce în ce mai înclinat. Curând, aluneca nebuneşte prin tunelul cufundat în beznă, întinsă pe spate, ca la o cursă de bob. Pierduse complet controlul.

Auzi un zgomot în depărtare.

O cădere de apă.

Oh, nu…

10.25 P.M.

Un sfert de oră mai târziu, Gray o ajuta pe Rachel să iasă din Tibru. Urcă pe mal, tremurând. Dinţii îi clănţăneau. Gray o strânse în braţe şi îi frecă umerii şi spatele, străduindu-se s-o încălzească.

— Sunt… sunt bine, zise fata, dar nu se feri. Ba chiar se apropie şi mai mult de el.

Monk şi Kat ieşiră şi ei din fluviu, uzi şi plini de noroi.

— Ar fi bine să ne mişcăm, zise Kat. Ca să nu intrăm în şoc hipotermic până găsim nişte haine uscate.

Gray urcă pe mal. Unde erau? Tunelul prin care scăpaseră îi aruncase într-un pârâu subteran. Neputând să vadă nimic, nu avuseseră altă soluţie decât să se ţină strâns unul de cureaua celuilalt şi să se lase duşi de curent, în speranţa că vor ajunge la loc sigur.

Gray simţise nişte pietre în timp ce înaintau. Ţinuse braţul întins – ca să evite obstacolele. Posibil să fi fost un canal de scurgere din vechea Romă. Se terminase într-un adevărat labirint de canale. Purtaţi în continuare de curent, ajunseseră, în cele din urmă, la un bazin care sclipea în întuneric, evident luminat de o sursă ce se reflecta din spatele tunelului subteran. Gray cercetase bazinul şi descoperise un pasaj scurt, de piatră, care dădea în Tibru.

Ceilalţi îl urmaseră şi în curând se aflau cu toţii din nou sub cerul înstelat, cu luna plină strălucind deasupra fluviului. Scăpaseră!

Monk îşi stoarse apa din mâneci, privind înapoi, spre canal.

— Dacă tot aveau încă o intrare, la ce naiba a mai fost nevoie de toată nebunia cu oasele Magilor?

Gray se gândise şi el la asta şi găsise un răspuns.

— Nimeni n-ar fi putut găsi ieşirea asta din întâmplare. Nici acum, nu cred că aş mai fi în stare să găsesc drumul înapoi, prin labirintul ăla de canale. Alchimiştii noştri au avut grijă ca persoana care va veni să le descopere tainele să nu fi dezlegat doar ghicitoarea, ci să aibă şi cunoştinţa despre existenţa amalgamului şi a proprietăţilor acestuia.

— A fost un test, spuse Rachel, tremurând în briza uşoară; era evident că se gândise şi ea la asta. O probă de trecere, înainte de a putea merge mai departe.

— Eu aş fi preferat varianta grilă, zise Monk îmbufnat.

Gray clătina din cap şi urcă pe mal. Îşi ţinea braţul în jurul lui Rachel, ajutând-o. Treptat, fata se opri din tremurat. Ajunseră sus pe mal şi se treziră la marginea unei străzi. Dincolo de

aceasta, era un parc. Şi un pic mai sus, pe deal, Catedrala Sfântul Petru se profila aurie pe cerul nopţii. În jurul ei, sirenele vuiau şi aruncau în noapte fulgere roşii şi albastre.

— Hai să vedem ce s-a întâmplat, zise Gray.

— Şi să găsim o baie fierbinte, mormăi Monk.

Gray nu se împotrivi.

11.38 P.M.

O oră mai târziu, Rachel stătea înfăşurată într-o pătură uscată şi caldă. Mai avea încă pe ea hainele ude, dar cel puţin drumul până aici şi cearta aprinsă cu o serie de gardieni încăpăţânaţi îi puseseră sângele în mişcare şi o încălziseră.

Se instalaseră cu toţii în biroul secretarului de stat al Cetăţii Sfinte. Încăperea era decorată cu fresce şi avea scaune de pluş şi două canapele lungi, una în faţa celeilalte. Cu ei în cameră, mai erau cardinalul Spera, generalul Rende şi un unchi foarte fericit.

Unchiul Vigor stătea lângă Rachel şi o ţinea de mână. Nu-i mai dăduse drumul de când trecuseră de cordonul de gardieni şi intraseră în acest sanctuar interior.

Îşi povestiseră, în mare, cele petrecute.

— Aşadar, Curtea Dragonului a dispărut? întrebă Gray.

— Chiar şi cadavrele lor, spuse Vigor. Ne-au trebuit zece minute ca să spargem uşa de jos. N-am mai găsit decât nişte arme aruncate pe jos. Probabil că au ieşit tot pe unde intraseră… prin acoperiş.

Gray dădu din cap.

— Cel puţin moaştele Sfântului Petru sunt în siguranţă, spuse cardinalul Spera. Stricăciunile produse în biserica şi în necropolă pot fi reparate. Dar dacă am fi pierdut moaştele… Clătină din cap. Vă suntem foarte îndatoraţi.

— Bine că nu a murit nimeni dintre cei care participau la slujbă, spuse Rachel, la fel de uşurata.

Generalul Rende ridică un dosar.

— Tăieturi, cucuie, vânătăi şi câteva oase rupte. Mai rău s-au lovit când s-au îmbulzit unii peste alţii, decât din cauza zguduiturilor.

Cardinalul Spera învârtea distrat între degete cele două inele de aur, reprezentând însemnele statutului său, câte unul la

fiecare mână.

— Dar cum e cu grota de sub mormânt? Ce aţi găsit acolo?

Rachel se încruntă.

— Era…

— Era prea întuneric pentru a putea vedea ceva, o întrerupse Gray.

Îi aruncă o privire în semn de scuze, dar totodată fermă.

— Era o lespede mare, pe care scria ceva, dar cred că bomba a şters tot ce era la suprafaţă. S-ar putea să nu aflăm niciodată ce se ascundea acolo.

Rachel îi înţelegea reţinerea de a vorbi pe faţă. Prefectul arhivelor dispăruse în timpul agitaţiei, plecând împreună cu adepţii Curţii Dragonului. Dacă Preffetto Alberto era mână-n mână cu inamicul, cine ştie cine altcineva mai putea fi de partea conspiratorilor. Cardinalul Spera le promisese deja că va cerceta camera şi documentele private ale lui Alberto. Poate aveau să găsească vreun fir.

Între timp, era important să păstreze discreţia.

Gray îşi drese vocea.

— Dacă am terminat cu declaraţiile, aş fi recunoscător Vaticanului dacă ne-ar oferi nişte camere.

— Desigur, spuse cardinalul Spera, ridicându-se. O să rog pe cineva să vă conducă.

— Şi aş vrea să mai arunc o privire prin Scavi. Poate că am ratat ceva.

Generalul Rende dădu din cap.

— Pot să-ţi dau câţiva oameni de-ai mei.

Gray se întoarse spre Monk şi Kat.

— Ne vedem sus, în camere.

Privi apoi spre Rachel şi Vigor.

Rachel dădu din cap, înţelegând comanda.

„Nu mai spuneţi nimic!”

Aveau să discute mai târziu, în particular.

Gray plecă împreună cu generalul Rende.

Rachel îl urmări cu privirea, amintindu-şi ce plăcut fusese să-i simtă braţele în jurul umerilor ei. Se cuibări în pătură. Nu era la fel.

11.43 P.M.

Gray cercetă mausoleul unde îşi ascunsese echipamentul, îşi găsi rucsacul acolo unde-l lăsase, neatins.

Lângă el, stătea un tânăr carabinier, la fel de ţeapăn ca şi uniforma apretată pe care o purta. Dungile roşii cu care îi era tivit costumul erau perfecte, iar eşarfa albă îi cădea exact pe mijlocul pieptului. Emblema argintie de pe chipiu îi strălucea, proaspăt lustruită.

Aruncă o privire înspre rucsac, de parcă Gray tocmai l-ar fi furat.

Gray nu se obosi să-i explice. Altceva îl preocupa pe el. Deşi rucsacul era încă acolo, laptopul dispăruse. Cineva îl luase. O singură persoană putea să fure laptopul şi să lase rucsacul, o persoană care lipsise, în mod suspect, din timpul evenimentelor acelei seri.

Seichan.

Nervos, Gray se îndreptă spre ieşirea din necropolă. Alături de escorta lui, abia dacă observă curţile, scările şi holurile prin care trecea. Mintea-i lucra frenetic. După cinci minute de mers şi de urcat, deschise uşa apartamentului colegilor săi. Escorta rămase afară.

Camera principală era îmbrăcată în foiţă de aur, avea mobilier brodat şi tapiserii bogate. Un candelabru masiv, de cristal, umplea bolta tavanului, pe care erau pictaţi norişori şi heruvimi.

Câteva lumânări ardeau în sfeşnicele de pe perete şi de pe masă.

Kat stătea pe un scaun. Vigor pe altul. Gray îi surprinse în mijlocul unei conversaţii. Se schimbaseră în nişte halate groase şi albe, de parcă ar fi fost la Ritz.

— Monk e la baie, zise Kat, făcând semn cu capul într-o parte.

— La fel şi Rachel, adăugă Vigor, întinzând braţul în cealaltă direcţie.

Camerele lor împărţeau această sufragerie.

Kat văzu rucsacul din mâna lui Gray.

— Ai recuperat o parte din echipament!

— Dar nu şi laptopul. Cred că l-a şterpelit Seichan.

Kat ridică o sprânceană.

Gray se simţea prea murdar ca să se aşeze pe un scaun, aşa că rămase în picioare, plimbându-se prin cameră.

— Vigor, poţi să ne scoţi de aici fără să fim văzuţi, mâine-dimineaţă?

— Da... cred. Dacă e necesar. Dar de ce?

— Vreau să ni se piardă din nou urma, cât mai curând posibil.

Cu cât se ştie mai puţin despre noi, cu atât mai bine.

Monk intră în încăpere.

— Plecăm undeva?

Îşi vârî un deget într-o ureche. Îşi pusese un bandaj peste tăietură de deasupra ochiului. Purta, la rândul lui, un halat alb, pe care îl lăsase deschis. Cel puţin avea un prosop înfăşurat în jurul taliei.

Înainte ca Gray să apuce să-i răspundă, uşa din partea opusă se deschise. Rachel intră desculţă, în halat, cu cordonul foarte bine strâns. Însă în timp ce se apropia de ceilalţi, pulpa şi o parte destul de mare din coapsă i se vedeau prin deschizătura halatului. Părul îi era proaspăt spălat şi ciufulit. Şi-l aranjă cât de cât cu degetele, dar lui Gray îi plăcuse mai mult înainte.

— Comandante? întreba Monk lăsându-se să cadă cu greutate într-un scaun; îşi ridică picioarele, potrivindu-şi prosopul.

Gray înghiţi în sec. „Ce spuneam?”

— Unde mergem? îi suflă Kat.

— Mergem să găsim următorul indiciu al călătoriei noastre, spuse Gray, tuşind şi îngroşându-şi vocea. După ce am văzut în această seară, nu cred că vrem să lăsăm Curtea Dragonului să descopere misterul care se găseşte la capătul acestei vânători de comori.

Nimeni nu-l contrazise.

Monk îşi scoase plasturele.

— Da chiar aşa, ce dracu' s-a întâmplat în seara asta?

— S-ar putea să am eu o idee, spuse Gray, atrăgând privirile tuturor. A auzit cineva de câmpurile Meissner?

Kat ridică mâna pe jumătate.

— Am auzit termenul ăsta folosit în legătură cu superconductorii.

Gray dădu din cap.

— Când un superconductor încărcat este expus unui câmp electromagnetic puternic, se formează un câmp Meissner. Forţa acestui câmp este proporţională cu intensitatea câmpului magnetic şi cantitatea de energie din superconductor. Câmpul Meissner este cel care permite superconductorilor să leviteze într-un câmp magnetic. S-au observat însă şi alte efecte, mai ciudate, la manipularea superconductorilor, generate de prezenţa câmpului Meissner. Explozii de energie inexplicabile, antigravitaţie, chiar şi deformări ale spaţiului.

— Asta s-a întâmplat mai devreme în biserică? întrebă Vigor.

— Atât aici, cât şi la Koln, amalgamul a fost activat doar cu

ajutorul unor panouri electromagnetice de dimensiuni mari.
— Nişte magneţi mari? întreba Monk.
— Programaţi pentru o cantitate specifică de energie, care să elibereze puterea latentă a superconductorului în stare M.
Kat îşi îndreptă spatele.
— Iar energia eliberată, acest câmp Meissner, a ridicat mormântul, făcându-l să leviteze… sau cel puţin să cântărească mai puţin. Dar cum se explică furtuna electrică din biserică?
— Nu putem decât să facem presupuneri. Baldachinul din aur şi bronz de deasupra altarului papal se află chiar deasupra mormântului Sfântului Petru. Cred că stâlpii metalici ai baldachinului au acţionat ca nişte paratrăsnete uriaşe. Au captat o parte din energia de sub ei şi au proiectat-o în sus.
— Dar de ce ar fi vrut alchimiştii din vechime să distrugă biserica? întrebă Rachel.
— Nu voiau asta, răspunse Vigor. Nu era cazul. Nu uitaţi că am estimat că aceste indicii au fost lăsate în decursul secolului al XIII-lea.
Gray dădu din cap.
Vigor făcu o pauză, apoi îşi freca barba.
— De fapt, le-ar fi fost chiar uşor să construiască încăperea secretă în acea perioadă. Vaticanul era aproape gol. Nu a devenit sediul puterii papale decât abia în 1377, când papii s-au întors după exilul lor de un secol în Franţa. Până atunci, Palatul Lateran, din Roma, fusese scaunul papei. Aşadar, Vaticanul era lipsit de importanţa şi, prin urmare, nesupravegheat, în secolul al XIII-lea. Vigor se întoarse spre Rachel. Aşadar, furtuna electrică nu putea fi din vina alchimiştilor. Baldachinul lui Bemini a fost construit abia pe la 1600. Le câteva secole *după* ce indiciile fuseseră ascunse acolo. Cu siguranţa, furtuna a fost doar un accident nefericit.
— Spre deosebire de ceea ce s-a întâmplat la Koln, zise Gray. Curtea Dragonului a pus intenţionat prafurile în stare M în pâinea pentru împărtăşanie. Cred că i-au folosit pe credincioşi drept cobai pentru cine ştie ce experiment odios. Primul lor test *pe teren.* Ca să testeze puterea amalgamului, ca să-şi valideze teoriile. Aurul în stare M ingerat a acţionat asemenea stâlpului de bronz din această seară. A absorbit energia câmpului Meisner, electrocutându-i pe oameni din interior.
— Atâtea morţi… zise Rachel.
— Totul pentru un simplu experiment.
— Trebuie să-i oprim, spuse şi Vigor cu durere în glas.

Gray dădu din cap.

— Mai întâi însă, hai să vedem încotro va trebui sa ne îndreptăm de aici. Am reţinut desenul. Pot să îl reproduc.

Rachel se uită la el, apoi la unchiul ei.

— Ce e? întrebă Gray.

Vigor se foi şi scoase o bucata de hârtie îndoită. Se aplecă şi o întinse pe masa. Era o hartă a Europei.

Gray se încrunta.

— Am recunoscut desenul de pe piatră, spuse Rachel. Delta micuţă este inconfundabilă, mai ales pentru cineva născut lângă Marea Mediterană. Priviţi!

Rachel se aplecă şi formă un pătrat cu degetele, ca şi când ar fi făcut o fotografie. Le puse peste partea dinspre est a hărţii.

Gray se uită. La fel şi ceilalţi. Porţiunea încadrată în chenar se potrivea cu desenul de pe lespedea de hematit.

— E o hartă! spuse Gray.

— Iar steaua care strălucea…

Rachel se uită la el.

— Probabili că exista un depozit de aur în stare M închistat în lespede. A absorbit câmpul de energie Meissner şi a luat foc.

— Marcând un loc pe hartă.

Rachel îşi puse degetul pe hârtie.

Gray se aplecă mai mult. Degetul fetei indica un oraş, la gura

Nilului, acolo unde fluviul se vărsa în Marea Mediterană.

— Alexandria, citi Gray. În Egipt.

Ridică ochii. Faţa îi era la doar câţiva centimetri de a lui Rachel. Privirile li se întâlniră. Amândoi înţepeniră preţ de o secundă. Buzele fetei se depărtară uşor, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, însă uită ce anume.

— Acest oraş egiptean a fost un bastion important al gnosticismului, spuse Vigor, rupând vraja. A adăpostit cândva vestita Bibliotecă din Alexandria, un vast depozit de secrete antice. Fondată de însuşi Alexandru cel Mare.

Gray se ridică.

— Alexandru. Parcă ai spus mai demult că este unul din personajele istorice care ştiau secretul prafului alb.

Vigor dădu din cap şi ochii îi scânteiară.

— Un alt mag, spuse Gray. Ar putea fi el cel de-al *patrulea* mag, pe care am fost trimişi să-l căutăm?

— Nu pot spune sigur, răspunse Vigor.

— Dar pot eu, zise Rachel cu certitudine în glas. Versetul din ghicitoare… se referă în mod clar la un „rege pierdut”.

Gray îşi aminti strofa despre peşte: „Acolo unde se îneacă, / Pluteşte în întuneric şi priveşte spre regele pierdut”.

— Dacă este mai mult decât o alegorie? insistă Rachel. Dacă trebuie să interpretăm cuvintele la propriu?

Gray nu înţelese, însă Vigor pricepu imediat despre ce era vorba.

— Desigur! spuse monseniorul. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— De ce anume? întrebă Monk.

Rachel le explică:

— Alexandru cel Mare a murit tânăr. La treizeci şi trei de ani. Există documente istorice care consemnează că a fost înmormântat în Alexandria.

Fata lovi cu degetul în hartă.

— Doar că… doar că…

Vigor îi termină propoziţia, prea entuziasmat ca să mai poată aştepta:

— Mormântul lui a dispărut!

Gray privi fix harta.

— Şi aşa, a devenit *regele pierdut,* murmură el. Privi în jur. Atunci, înseamnă că ştim care e următoarea noastră ţintă.

11.56 P.M.

Imaginea de pe laptop se derulă din nou, fără sunet, doar o înregistrare video. De la apariţia Curţii Dragonului până la fuga echipei Sigma. În continuare, nu avea nici un răspuns. Orice s-ar fi ascuns în mormântul Sfântului Petru, rămânea un mister.

Dezamăgit, bărbatul închise laptopul şi se lăsă pe spătarul scaunului de la birou.

Comandantul Pierce nu le spusese chiar totul. Minciuna lui fusese destul de transparentă. Cu siguranţă, descoperise ceva în mormânt.

Dar ce găsise oare? Şi cât de mult ştia?

Cardinalul Spera se lăsă pe spate, răsucindu-şi pe deget inelul de aur.

Era timpul să pună capăt acestei poveşti.

ZIUA A TREIA

11
ALEXANDRIA

26 IULIE, 7.05 A.M.
DEASUPRA MĂRII MEDITERANE

Peste două ore, aveau să ajungă în Egipt.

La bordul avionului particular, Gray făcu inventarul rucsacului. Directorul Crowe reuşise să le procure seturi noi de arme şi echipamente. Chiar şi laptopuri. Avusese chiar iniţiativa de a le trimite avionul închiriat, Citation X, din Germania pe aeroportul internaţional Leonardo da Vinci din Roma.

Gray se uită la ceas. Decolaseră cu o jumătate de oră în urmă. Mai aveau două ore până să aterizeze în Alexandria. Era timp suficient pentru a pune la punct strategia, împreună cu ceilalţi. În cele câteva ore petrecute în Roma reuşiseră cel puţin să-şi reîmprospăteze forţele. Plecaseră înainte să se crape de ziuă, furişându-se afară din Cetatea Vaticanului fără a anunţa pe nimeni.

La rândul lui, directorul Crowe le asigurase o acoperire, trimiţând un avion momeală spre Maroc. Îşi folosise apoi relaţiile de la Biroul Naţional de Recunoaştere pentru a le schimba semnalele de emitere la mijlocul zborului, când au luat-o înspre Egipt. Era tot ce puteau face pentru a-şi ascunde urmele.

Acum, nu le mai rămăsese decât un singur detaliu de pus la punct.

De unde să-şi înceapă căutarea în Alexandria?

Pentru a găsi răspunsul la această întrebare, întreaga cabina a avionului fusese transformata într-un centru de cercetare. Kat, Rachel şi Vigor stăteau toţi aplecaţi peste laptopurile conectate la internet. Monk era în cabina pilotului. Aranja transportul şi logistica după aterizare. Deja îşi dezmembrase şi-şi inspectase noua armă automata. O ţinea la el. Spusese:

— Mă simt gol fără ea. Şi, credeţi-mă, nu vreţi să vedeţi asta.

Între timp, Gray conducea şi el propria investigaţie. Deşi nu avea legătură directa cu întrebarea curenta, voia să încerce sa afle mai multe despre misterul acestor superconductori în stare

M.

Dar mai întâi…

Gray se ridică şi se apropie de cei trei cercetători.

— Aţi găsit ceva? întrebă el.

Kat îi răspunse:

— Ne-am împărţit treaba. Căutam toate referirile şi documentele existente, începând chiar dinainte de naşterea lui Alexandru şi continuând după moartea acestuia. Chiar şi eventuale informaţii despre dispariţia mormântului.

Vigor se frecă la ochi. El dormise cel mai puţin dintre toţi. O singura oră. Monseniorul se dusese să mai facă o serie de cercetări printre arhivele Vaticanului. Era sigur că prefectul-şef al bibliotecii, trădătorul doctor Alberto Menardi, fusese cel care dezlegase ghicitoarea pentru a ajuta Curtea Dragonului. Vigor o luase pe urmele prefectului în speranţa că va putea afla mai multe informaţii. Nu descoperise însă nimic.

Kat continuă:

— Viaţa lui Alexandru e încă învăluită în mister. Nu se ştie sigur nici cine i-au fost părinţii. Mama lui a fost o femeie pe nume Olympia. Tatăl său a fost regele Philip al II-lea al Macedoniei. În această privinţă însă, există şi păreri diferite. Alexandru a ajuns să creadă că tatăl lui era un zeu pe nume Zeus-Amon şi că el însuşi era semizeu.

— Câta modestie! spuse Gray ironic.

— Era un bărbat plin de contradicţii, zise Vigor. Îi plăceau beţiile crunte, dar era un strateg foarte atent şi calculat. Făcea orice pentru prietenii lui, dar îi ucidea când aceştia îl trădau. Practica homosexualitatea, dar s-a căsătorit cu o dansatoare persană şi cu fiica unui rege persan, asta în încercarea de a uni Persia şi Grecia. Să revenim însă la părinţii lui. Era un lucru bine ştiut că mama şi tatăl lui se urau. Unii istorici cred chiar că Olyimpia a fost cea care a pus la cale asasinarea regelui Philip. Şi mai interesant este că un scrib al vremii, Pseudo-Callisthene, a susţinut că Alexandru nu ar fi fost fiul lui Philip, ci al unui magician din Egipt, pe nume Nectanebo.

— Un magician… în sensul de *mag?*

Gray înţelesese insinuarea.

— Indiferent cine i-au fost părinţii, continuă Kat, s-a născut la 20 iulie, 356 î.Hr.

Vigor ridică din umeri.

— Nici măcar această dată nu e neapărat corectă. Este data la care a ars templul Artemisei din Efes. Una dintre cele şapte

minuni ale lumii antice. Istoricul Plutarh a scris că Artemis însăşi era „prea ocupată cu naşterea lui Alexandru pentru a veni în ajutorul propriului templu”. Unii cercetători sunt de părere că această dată a fost aleasă din motive de propagandă. Adevărata dată a naşterii lui Alexandru a fost schimbată, pentru a se suprapune acestui extraordinar eveniment, regele apărând astfel asemenea unei păsări Pheonix care se ridică din cenuşă.

— Şi într-adevăr s-a ridicat, spuse Kat. Alexandru a trăit doar până la vârsta de treizeci şi trei de ani, dar a cucerit în timpul vieţii aproape întreaga lume cunoscută la acea vreme. L-a învins pe regele Darius al Persiei, după care s-a dus în Egipt unde a întemeiat oraşul Alexandria, apoi a plecat în Babilon.

Vigor termina povestea:

— În cele din urmă, s-a dus şi mai la est, în India, pentru a cuceri regiunea Punjab. Aceleaşi meleaguri unde, câteva secole mai târziu, Sfântul Toma avea să-i boteze pe cei trei Magi.

— Unind Egiptul cu India, remarca Gray.

— Înnodând un mănunchi de ştiinţe străvechi, spuse Rachel, foindu-se, aplecată deasupra laptopului.

Nu ridica ochii, concentrându-se mai departe la ce avea de făcut, însă îşi îndrepta spatele. Lui Gray îi plăcea cum se întindea, încet, fără grabă. Poate că fata observă că o privea. Se uită la el, fără să-şi mişte capul. Se bâlbâi o clipă, apoi privi în altă direcţie.

— El... Alexandru a ajuns în cele din urmă chiar să caute compania înţelepţilor indieni, petrecând ore întregi alături de ei, în discuţii filosofice. Părea foarte interesat de ştiinţele noi. Sa nu uităm că îl avusese ca profesor pe însuşi Aristotel.

— Însă viaţa i s-a terminat prea repede, continuă Kat, reatrăgându-i atenţia lui Gray asupra conversaţiei. A murit în 323 î.Hr. în Babilon. În circumstanţe misterioase. Unii spun că a murit de moarte bună, alţii că ar fi fost otrăvit sau că s-ar fi molipsit de o boala incurabilă.

— Şi se mai spune, adăugă Vigor, că pe patul de moarte, în palatul regal din Babilon, a privit afară, spre celebrele grădini suspendate ale oraşului, un ansamblu de terase sculptate parcă în aer, grădini ridicate pe acoperişuri şi terase. Încă una dintre cele şapte minuni ale lumii antice.

— Deci, viaţa lui a început cu distrugerea unei minuni şi s-a terminat lângă o alta.

— Trebuie să fie o alegorie, conchise Vigor, scărpinându-şi barba. Însă istoria lui Alexandru pare să se lege în mod ciudat de

cele şapte minuni. Chiar şi prima persoană care le-a identificat pe toate şapte a fost un învăţat din Bibliotecă din Alexandria, Calimah din Cyrene, în secolul al III-lea î.Hr. Colosul de bronz, din Rhodos, o altă minune dintre cele şapte, o statuie imensa care stătea cu fiecare picior pe câte o insula şi ţinea în mână o torţa aprinsă, a fost sculptat după modelul lui Alexandru cel Mare. Mai e apoi statuia lui Zeus din Olympia, o sculptură impresionantă din aur şi marmura, înalta cât un bloc de patru etaje. Alexandru a susţinut că ar fi statuia tatălui său. Şi nu există nici o îndoială ca Alexandru a vizitat piramidele din Giseh. A stat zece ani în Egipt. Aşadar, după cum vedeţi, numele lui Alexandru pare să fie legat de toate aceste minuni ale Antichităţii.

— Crezi ca are vreo importanţa? întreba Gray.

Vigor ridica din umeri.

— Nu putem şti. Însă chiar oraşul Alexandria a adăpostit cândva, la rândul său, o altă minune dintre cele şapte, ultima construită, deşi nu a rezistat până în zilele noastre. Farul din Alexandria. Se înălţa pe o fâşie de pământ care se întindea din portul Alexandria, împărţind golful în două jumătăţi. Era un turn pe trei niveluri făcut din blocuri de calcar, lipite între ele cu plumb topit. Era binişor mai înalt decât Statuia voastră a Libertăţii. În vârf ardea un foc într-un vas cu mangal, amplificat şi reflectat de o oglinda de aur. Ghida cârmacii de la o distanţă de aproape cincizeci de kilometri. Până în ziua de azi, termenul de *far* şi-a păstrat denumirea de la această minune, în franceză îi spune *phare.* În spaniola şi italiană, *faro.*

— Şi ce legătura are asta cu mormântul lui Alexandru, pe care-l căutăm noi? întrebă Gray.

— Am fost îndrumaţi spre Alexandria, spuse Vigor. Am urmat indiciile lăsate de o societate străveche de magi. Sunt aproape sigur ca farul, simbolul strălucitor al luminii călăuzitoare, trebuie să fi avut o semnificaţie pentru aceasta grupare. Exista şi o legendă despre Pharos – se spune că lumina lui de aur era atât de puternică, încât putea să incinereze navele de la distanţă. Poate că avem de a face cu o sursa necunoscută de energie. Vigor termina cu un oftat şi clătinând din cap. Dar în ce fel se leagă toate aceste amănunte, n-aş putea să vă spun.

Gray aprecia cunoştinţele şi inteligenţa monseniorului, dar avea nevoie de informaţii mai concrete. Ceva de care să se poată lega, odată ce ajungeau în Alexandria.

— Atunci, să mergem direct în inima misterului. Alexandru a murit în Babilon. Ce s-a întâmplat după aceea?

Kat vorbi, aplecata asupra laptopului. Urmărea cu degetul o lista pe care o alcătuise.

— Există multe documente istorice care povestesc ceremonia fastuoasă cu care trupul marelui împărat a fost mutat din Babilon în Alexandria. Odată îngropat în Alexandria, a devenit un fel de altar, un loc de pelerinaj pentru demnitarii vremii. A fost vizitat chiar şi de Iuliu Cezar şi de împăratul Caligula.

— În acest timp, adăugă Vigor, oraşul a fost condus de unul dintre foştii generali ai lui Alexandru, Ptolemeu şi de urmaşii lui. Aceştia au continuat dezvoltarea Bibliotecii din Alexandria şi au transformat oraşul într-un important centru de studii intelectuale şi filosofice, care atrăgea învăţaţi din întreaga lume.

— Şi ce s-a întâmplat cu mormântul?

— Asta e partea care mă uimeşte pe mine, zise Kat. Se spune că mormântul ar fi fost un sarcofag masiv, făcut din aur. Dar în alte scrieri ale vremii, cum ar fi cele ale marelui istoric Strabo, mormântul este descris ca fiind făcut din *sticlă.*

— Poate sticlă de aur, spuse Gray. Una din formele prafului în stare M.

Kat dădu din cap.

— La începutul secolului al III-lea d.Hr., Septimus Severus a închis mormântul vizitatorilor, îngrijorat pentru siguranţa acestuia. E interesant de remarcat că a ascuns şi multe cărţi secrete în voltă. Iată un citat!

Kat se apleca şi mai mult asupra laptopului. „Pentru ca nimeni să nu poată citi cărţile sau vedea trupul.” Se lăsă pe spate şi se uită la Gray. Cuvintele astea implică în mod cert că un lucru de foarte mare valoare a fost ascuns în mormânt. Septimus l-a transformat într-un depozit de arcane secrete, de teamă că scrierile ar putea fi pierdute sau furate.

Vigor detalie ideea:

— În primele trei secole, au avut loc multe atacuri asupra Alexandriei. Erau din ce în ce mai aprige. Însuşi Iuliu Cezar a ars o mare parte din Biblioteca din Alexandria ca să poată ataca portul. Aceste atacuri aveau să continue, conducând la distrugerea completă a bibliotecii în secolul al VII-lea. Înţeleg de ce Septimus a ascuns o parte din scrierile de acolo ca să le protejeze. Probabil ca a ascuns în mormântul lui Alexandru cele mai importante pergamente.

— Şi nu doar atacurile militare ameninţau cetatea, adăugă Kat. Alexandria a fost lovită şi de o întreagă serie de molime şi dezastre. Cutremurele frecvente au distrus părţi importante ale

oraşului. O porţiune întreagă s-a scufundat în golf în secolul al IV-lea, distrugând reşedinţa regală a lui Ptolemeu, palatul Cleopatrei şi o mare parte a cimitirului regal. În 1996, un explorator francez, Franck Goddio, a descoperit fragmente din acest cimitir pierdut în portul de est al Alexandriei. Un alt arheolog, Honor Frost, crede că este posibil ca şi mormântul lui Alexandru să fi împărtăşit aceeaşi soartă şi să se afle acum în cimitirul de sub apă.

— Eu, unul, nu sunt convins de treaba asta, spuse Vigor. Există o sumedenie de zvonuri cu privire la locaţia mormântului, însă majoritatea documentelor istorice îl plasează în centrul oraşului, departe de coasta golfului.

— Până când, aşa cum am spus, Septimus a închis mormântul, îl contrazise Kat. Poate că l-a şi mutat.

Vigor se încruntă.

— Oricum ar fi, în secolele care au urmat, vânătorii de comori şi arheologii au scotocit piatră cu piatră Alexandria şi împrejurimile. Chiar şi în ziua de azi există o adevărată frenezie pentru găsirea acestui mormânt. Cu vreo doi ani în urma, o echipă de geofizicieni din Germania a folosit un sonar pentru a demonstra că subsolul Alexandriei este plin de anomalii şi scobituri. Sunt o mulţime de locuri unde s-ar fi putut ascunde un mormânt. Ar putea dura zeci de ani să fie verificate toate.

— Nu avem atâta timp, spuse Gray. Nu ştiu dacă avem nici douăzeci şi patru de ore.

Frustrat, Gray păşea în lungul şi-n latul cabinei. Ştia că adepţii Curţii Dragonului aveau tot atâtea informaţii ca şi ei. Nu putea să le ia prea mult timp ca să-şi dea seama că lespedea de piatră de sub mormântul Sfântului Petru era o hartă pe care era marcată Alexandria.

Se întoarse spre ceilalţi trei:

— Deci, unde căutăm mai întâi?

— S-ar putea să am eu o idee, spuse Rachel, vorbind pentru prima oară după mult timp. Bătuse frenetic ceva pe tastatură, verificând periodic ecranul. Sau chiar două.

Toţi ochii se întoarseră spre ea.

— Există o referire în secolul al IX-lea, o mărturie a împăratului oraşului Constantinopol, cum că, citez, „o comoară fabuloasă” a fost ascunsă sub Farul din Alexandria. Ba chiar califul din acea vreme a dărâmat jumătate din imensa construcţie în încercarea de a o găsi.

Gray observă că Vigor tresărise la cuvintele fetei. Îşi aminti

interesul pe care monseniorul îl manifestase cu privire la far. Probabil că Rachel luase în consideraţie instinctul unchiului ei şi se apucase să caute indicii în acea direcţie.

— Au continuat şi alţii să-i dea de urmă, însă Farul avea un rol strategic pentru port.

Vigor dădu din cap, cu ochii strălucind de entuziasm.

— Ce loc mai bun de a ascunde ceva ce nu vrei să fie dezgropat, decât sub o structură mult prea importantă pentru a o demola?

— Apoi, totul s-a sfârşit pe data de 8 august 1303, când un cutremur masiv a zguduit estul Mediteranei. Farul a fost distrus şi s-a prăbuşit în acelaşi port unde căzuseră mai demult şi ruinele ptolemeice.

— Ce s-a întâmplat cu locul pe care era Farul? întrebă Gray.

— A avut mai multe destinaţii de-a lungul timpului. În secolul al XV-lea însă, un sultan mameluc a construit un fort pe respectiva peninsulă. Există şi astăzi, Fortul Qait Bey. O parte din structura clădirii conţine blocurile originale de calcar din care a fost făcut Farul.

— Aşadar, dacă nu a fost niciodată găsită, continuă Vigor, comoara trebuie să fie încă acolo… *dedesubtul* fortului.

— Presupunând că a existat vreodată, îl preveni Gray.

— Este un loc de unde să începem căutarea, spuse Vigor.

— Şi ce facem? Le batem la uşă şi-i rugăm frumos să ne lase să săpăm sub fortul lor?

Kat le oferi o soluţie mai practică.

— Luăm legătura cu NRO. Ei au acces la sateliţi cu capacitate radar de penetrare subterană. Îi rugăm să scaneze locul. Putem să căutăm anomalii sau scobituri, cum au făcut şi geofizicienii germani. Poate reuşim să mai reducem din suprafaţa de cercetare.

Gray dădu din cap. Nu era o idee rea. Dar ar fi trebuit să aştepte prea mult timp. Se informase deja. Mai erau opt ore până la trecerea următorului satelit de supraveghere.

Rachel le oferi o alternativă.

— Vă aduceţi aminte ieşirea secretă din grota de sub mormântul Sfântului Petru? Poate că nu e cazul să intrăm pe poarta din faţa a Fortului Qait Bey. Poate mai exista o intrare. Una pe sub apă, aşa ca în Roma.

Lui Gray îi plăcea şi mai mult ideea asta.

Rachel păru sa prindă curaj văzând expresia de aprobare de pe chipul bărbatului.

— Există grupuri de turişti care fac scufundări lângă Qait Bey şi ruinele ptolemeice. Am putea să ne amestecăm printre ei şi să cercetam coasta de sub apă a portului.

— S-ar putea să nu găsim nimic, spuse Kat, dar cel puţin am avea ceva de făcut până când trece pe aici primul satelit GPR.

Gray dădu încet din cap. Era un punct de pornire.

Monk deschise uşa dinspre cabina pilotului.

— Am închiriat deja o dubiţa şi camere la hotel sub numele noastre de cod, iar controlul de la vamă a fost deja aranjat mulţumită unei intervenţii de la Washington. Cu asta, cred că am rezolvat totul.

— Nu, spuse Gray întorcându-se spre el. O să avem nevoie şi de o barcă. De preferat, una rapidă.

Monk făcu ochii mari.

— Bine… spuse el tărăgănat, apoi privirea i se opri asupra lui Rachel. Dar spuneţi-mi că pe-asta n-o s-o mai conducă ea!

8.55 A.M.
ROMA, ITALIA

Căldura dimineţii nu reuşea câtuşi de puţin să-l bine-dispună pe Raoul. Nu era încă nici ora nouă şi canicula se instalase deja. Razele soarelui scăldau dalele de piatră din piaţa de afară, făcându-le să strălucească prea tare. Trupul gol îi era acoperit de sudoare. Stătea în picioare, în uşa balconului de la camera sa. Era deschisă, însă nu adia nici o boare de vânt.

Ura Roma.

Dispreţuia turmele bezmetice de turişti, localnicii îmbrăcaţi în negru, care fumau încontinuu, zarva neîncetată, ţipetele, claxoanele isterice. Aerul duhnea a benzină.

Până şi târfa pe care o agăţase în Travastre… era transpirată şi parul îi mirosea a tutun. Putoarea Romei. Îşi frecă încheieturile. Cel puţin sexul fusese satisfăcător. Nimeni nu-i auzise ţipetele prin căuş. Îi plăcuse felul în care se înfiorase sub lama cuţitului, pe măsură ce-i plimba vârful ascuţit în jurul sfârcurilor mari şi maronii, înşurubându-i-l în sâni ca pe un tirbuşon. Dar şi mai multă plăcere îi făcuse să îi lovească faţa cu pumnii, carne pe carne, în timp ce se împerechea cu ea.

Îşi descărnase asupra trupului ei toţi nervii pe care îi avea pe Roma, pe nenorocitul ăla de american care fusese cât pe-aci să-l

orbească şi care-i răpise plăcerea de a-i omorî încet. Ca acum să afle că reuşiseră din nou, nu se ştie cum, să scape de o moarte sigură.

Se întoarse de la fereastra. Corpul târfei era deja înfăşurat în cearşaf. Oamenii lui aveau să scape de cadavru. Nu însemna nimic pentru el.

Telefonul de pe noptieră sună. Îl aştepta. Asta îi strica cel mai mult buna dispoziţie.

Traversa încăperea şi luă celularul.

— Raoul, zise el.

— Am primit raportul misiunii tale de noaptea trecută.

Aşa cum se aştepta, era Imperatorul Ordinului său. Îl simţea după voce că-şi înăbuşea furia.

— Domnule…

Interlocutorul îl întrerupse.

— Nu accept nici un fel de scuze. Eşecul e una, dar insubordonarea nu-ţi va fi tolerată.

Raoul se încruntă.

— M-am supus întotdeauna.

— Atunci, ce e cu femeia aia, Rachel Verona?

— Domnule?

Se gândi la căţeaua aia cu părul negru. Îşi amintea mirosul gâtului ei când o ţinea strâns şi o ameninţa cu cuţitul. Îi simţise bătaia inimii în gâtlej în timp ce o strângea şi o ridica pe vârful picioarelor.

— Ţi s-a ordonat să o capturezi… nu să o ucizi. Pe ceilalţi trebuia să îi elimini. Astea au fost ordinele.

— Da, domnule. Am înţeles. Dar e deja a treia oară când nu pot să folosesc forţa brutală împotriva echipei de americani din cauza acestei precauţii. Este singurul motiv pentru care mai sunt încă în viaţă.

Nu se gândise să găsească scuze pentru eşecurile lui, însă ocazia i se oferea pe tavă.

— Vreau să-mi spuneţi clar. Ce contează mai mult: misiunea sau femeia?

Urmă o tăcere lungă. Raoul zâmbi. Împunse cu vârful degetului cadavrul din pat.

— Te pricepi să tranşezi o problemă.

Furia dispăruse din vocea celuilalt.

— Femeia este importantă, însă misiunea nu trebuie pusă în pericol. Bogăţia şi puterea de la capătul acestei călătorii trebuie să fie ale noastre.

Şi Raoul ştia de ce. Ideea îi fusese inoculată încă din copilărie. Ţelul final al sectei lor: să instaureze o nouă ordine mondială, sub conducerea lor, a membrilor Curţii, toţi descendenţi de regi şi împăraţi, puri genetic şi superiori. Era dreptul lor din naştere. De generaţii întregi, pe parcursul multor secole, Curtea vânase comoara şi cunoştinţele secrete ale acestei pierdute societăţi de magi. Cine avea să le descopere, ar fi deţinut „cheile lumii”. Cel puţin aşa scria într-un text străvechi din biblioteca lor.

Nimeni nu ajunsese vreodată atât de aproape.

Raoul vorbi:

— Atunci, am aprobarea de a acţiona fără să mă mai gândesc la siguranţa femeii?

Se auzi un oftat. Raoul se întrebă dacă Imperatorul era conştient de el.

— Pierderea ei ne va produce dezamăgire, i se răspunse. Dar misiunea nu trebuie să eşueze. Nu după atâta timp. Aşadar, ca să clarificăm lucrurile: inamicii trebuie distruşi cu orice preţ şi prin orice mijloace. E suficient de limpede?

— Da, domnule.

— Bun. Aş vrea totuşi să adaug că, dacă se va ivi prilejul ca femeia să fie capturată, va fi cu atât mai bine. Aşadar, nu-ţi asuma riscuri inutile.

Raoul îşi încleşta pumnul. Avea o întrebare care nu-i dădea pace. Nu o pusese niciodată până atunci. Învăţase că era mai bine să păstreze astfel de curiozităţi pentru sine, să se supună fără să întrebe. Totuşi, acum nu se putu stăpâni.

— De ce e atât de importantă femeia asta?

— Sângele Dragonului este puternic în ea. Se trage din însăşi dinastia de Habsburg. De fapt, a fost aleasă chiar pentru tine, Raoul. Să fie perechea ta. Curtea consideră că este de mare importanţă să-şi întărească legăturile printr-o astfel de alianţă.

Raoul îşi îndrepta spatele. Până acum, i se interzisese să facă copii. Puţinele femei care-i luaseră sămânţa fuseseră obligate să avorteze sau fuseseră omorâte. Îi era interzis să-şi murdărească sângele regal amestecându-l cu noroi.

— Sper ca aceasta informaţie să te încurajeze să cauţi un mod de a o cruţa. Dar, aşa cum am spus, nici măcar sângele ei nu este mai important decât misiunea. Varsă-l, dacă e vreun pericol. Ai înţeles?

— Da, domnule.

Raoul se încruntă şi începu să respire mai repede. Şi-o aminti din nou pe femeie, strânsă în braţele lui, sub ameninţarea

cuţitului. Mirosul fricii ei. Într-adevăr, ar fi fost o baroană bună… şi, dacă nu asta, era cel puţin o iapă bună de prăsilă. Curtea Dragonului ţinea câteva astfel de femei ascunse prin Europa, închise, ţinute în viaţă numai pentru a face copii.

Mădularul lui Raoul se întări la gândul unei astfel de ocazii.

— Totul e deja aranjat în Alexandria, termină Imperatorul. Sfârşitul jocului e aproape. Adu-ne ceea ce ne trebuie. Ucide-i pe toţi cei care-ţi stau în cale.

Raoul dădu încet din cap, deşi Imperatorul nu îl putea vedea.

Se gândea la târfa cu părul negru… şi la ce i-ar fi plăcut să-i facă.

9.34 A.M.

Rachel stătea în picioare, la cârma şalupei, cu un genunchi pe scaunul din spatele ei pentru a-şi ţine echilibrul. După ce trecu de geamandură, acceleră motorul şi zbură peste golf. Şalupa despica apa, săltând peste valul ocazional creat de vreo altă ambarcaţiune.

Vântul îi răvăşea părul. Stropii săraţi îi răcoreau faţa. Razele soarelui se răsfrângeau în strălucirea de safir a apei Mării Mediterane. Toate simţurile lui Rachel erau încordate la maximum.

Goana asta deasupra valurilor o ajuta să se trezească după călătoria cu avionul şi orele petrecute în faţa calculatorului. Aterizaseră cu patruzeci de minute în urmă. Trecuseră prin vamă fără să se oprească, mulţumită telefoanelor lui Monk şi găsiseră barca şi echipamentele aşteptându-i la pontonul Portului de Est.

Rachel aruncă o privire în urmă.

Oraşul Alexandria se ridica în semicercul golfului albastru, o expansiune urbană de clădiri înalte, cu apartamente moderne, hoteluri şi case de vacanţă. Palmierii se aliniau de-a lungul peticului de verdeaţă care despărţea oraşul de apă. Prea puţine urme mai rămăseseră care să vorbească despre trecutul oraşului. Până şi renumita Bibliotecă din Alexandria, pierdută cu secole în urmă, se ridicase din nou sub forma unui complex masiv din sticlă, oţel şi beton, decorat cu mici bazine de apă, în care se reflectau razele soarelui.

Acum însă, în largul mării, o parte din trecutul oraşului începea să prindă iar viaţă. Bărci pescăreşti vechi împânzeau golful,

pictate în culori aprinse, asemenea unor nestemate: roşu-rubiniu, albastru-safir, verde-smarald. Câteva vele de formă pătrată erau ridicate şi ambarcaţiunile uşoare erau ghidate de câte două vâsle. Era acelaşi model egiptean străvechi.

Iar în faţa lor se înălţa o citadelă medievala, Fortul Qait Bey. Se ridica de-a lungul unei fâşii de pământ care împărţea golful în două jumătăţi. Pescari cu undiţe lungi se relaxau pe mal, strigând unul la altul, aşa cum făcuseră probabil şi strămoşii lor, cu secole în urmă.

Rachel examină Fortul Qait Bey. Construit doar din calcar şi marmură albă, strălucea ca o stea în mijlocul apelor albastre ale golfului. Citadela principală fusese construită deasupra unei fundaţii de piatră, înălţate cu vreo şapte metri. Acolo, zidurile înalte, terminate în creneluri, erau păzite de patru turnuri. Un steag se înălţa în vârful castelului din interior, fluturând culorile Egiptului – dungi roşii, albe şi negre paralele, împreună cu vulturul de aur al lui Saladin[18].

Rachel îşi îngustă ochii, încercând să-şi imagineze ce se înălţase cândva pe fundaţia din faţa ei: măreţul Far din Alexandria, construit în etaje suprapuse, din ce în ce mai mici, asemenea unui tort de nuntă, decorat cu o statuie uriaşă a lui Poseidon şi păstrând în vârf focul veşnic aprins.

Nimic nu mai rămăsese din această minune a lumii antice, cu excepţia poate a câtorva lespezi de calcar, refolosite la construirea citadelei din faţa lor. Şi arheologii francezi descoperiseră mai multe blocuri în Portul de Est împreună cu o porţiune de aproximativ şapte metri dintr-o statuie, despre care se presupunea că fusese impresionanta sculptură a lui Poseidon. Era tot ce mai rămăsese din minune după ce cutremurul distrusese întreaga regiune.

Sau nu? Era oare posibil să mai existe încă o comoară, mai veche chiar decât cealaltă, ascunsă sub fundaţie?

Mormântul pierdut al lui Alexandru Macedon.

Asta veniseră ei să găsească.

În spatele ei, ceilalţi se strânseseră în jurul echipamentului de scufundări şi verificau toate componentele, asigurându-se că nu exista nici o problemă.

— Chiar avem nevoie de atâta echipament? întrebă Gray. De costume groase şi de căştile astea speciale?

---

[18] Saladin 1138-1193, primul sultan din dinastia ayyubidă, celebru pentru că a recucerit Ierusalimul de la cruciaţi, (n. tr.).

— O să-ţi folosească, spuse Vigor.

Unchiul lui Rachel era scufundător experimentat. Nici nu se putea altfel, dacă erai arheolog în zona Mării Mediterane. Multe dintre descoperirile cele mai valoroase fuseseră făcute sub apă, inclusiv aici, în Alexandria, unde fusese recent găsit palatul pierdut al Cleopatrei, cufundat chiar sub valurile golfului în care se aflau ei acum.

Exista însă un motiv pentru care toate aceste comori subacvatice rămăseseră atâta vreme ascunse.

Unchiul le explică:

— Poluarea din Portul de Est şi scurgerile de canalizare au făcut ca aceste ape să fie periculos de explorat fără un echipament adecvat. Comitetul egiptean pentru promovarea turismului a înaintat un proiect pentru deschiderea în această zonă a unui parc marin arheologic, care să poată fi admirat din bărci cu fundul de sticlă. Câţiva întreprinzători lipsiţi de scrupule oferă deja excursii care includ incursiuni subacvatice. Însă expunerea la toxinele provenite din metale grele şi riscul de contaminare cu febră tifoida sunt pericole reale la care se expun cei care intră în aceste ape.

— Grozav! spuse Monk. Era verde la faţă. Îşi încleşta degetele pe balustradă, strângând din dinţi. Îşi ţinea capul aplecat într-o parte, ca un câine ieşit pe fereastra maşinii.

— Dacă nu mă înec, bine măcar că ştiu c-o să mă procopsesc cu o boală care topeşte carnea de pe os. Vedeţi voi, ăsta era unul dintre motivele pentru care am ales să mă înrolez la Forţele Speciale şi nu în Marină sau la Aviaţie. Ca să rămân cu picioarele pe pământ!

— N-ai decât să rămâi în barcă, zise Kat.

Monk o privi supărat.

Dacă era vorba să găsească un tunel subacvatic care să-i ducă în camera unei comori secrete ascunse sub fort, atunci era nevoie de toată lumea. Toţi aveau certificate de scafandri. Aveau să caute pe rând, lăsând mereu câte o persoană să se odihnească şi să păzească echipamentul şi barca.

Monk insistase să rămână el primul de gardă.

Rachel îndreptă barca spre marginea de est a fâşiei de pământ. Citadela de la Qait Bey crescu în faţa lor, umplând orizontul. De pe ponton, nu păruse atât de masivă. Nu avea să fie deloc uşor să exploreze fortul de jur împrejur, pe sub apă.

Un gând începu să o sâcâie. Operaţiunea asta fusese ideea ei. Dacă se înşelase? Dacă ratase vreun indiciu care-i trimitea în altă

direcţie?

Încetini. Era din ce în ce mai nervoasă.

Împărţiseră regiunea de pe hartă în sectoare, pentru a putea explora cât mai sistematic fortul. Rachel opri barca. Se apropiau de primul punct de scufundare.

Gray veni lângă ea. Îşi puse o mână pe spătarul scaunului. Vârfurile degetelor îi atinseră umărul.

— Aici e sectorul A.

Fata dădu din cap.

— Las ancora şi ridic steagul portocaliu, semn că sunt scufundători în apă.

— Te simţi bine? o întrebă, aplecându-se spre ea.

— Sper să nu umblăm după potcoave de cai morţi.

Gray îi zâmbi şi duritatea de pe chip i se topi într-o expresie liniştitoare.

— Ne-ai dat un punct de plecare. Oricum, nu aveam altceva de care să ne legăm. Şi prefer să mergem după potcoave de cai morţi decât să stăm degeaba.

Fără să-şi dea seama, când se sprijini de spătar Rachel se aşeză cu umărul peste degetele lui. Gray nu-şi trase mâna.

— E un plan bun, zise el cu voce blândă.

Rachel dădu din cap, nefiind în stare să mai vorbească şi se uită în altă direcţie, ca să scape de vraja afurisiţilor ălora de ochi atât de albaştri!

Opri motorul şi coborî cu zgomot ancora. Simţi sub scaun huruitul lanţului care se desfăşura.

Gray se întoarse spre ceilalţi.

— Hai să ne punem costumele! Intrăm în apă aici, ne verificam staţiile şi începem căutarea.

Rachel observă că nu-şi mutase mâna de lângă umărul ei.

Şi îi plăcu asta.

10.14 A.M.

Gray se aruncă pe spate în mare.

Apa se închise deasupra lui. Nici măcar un milimetru de piele nu-i era expus la contactul cu reziduurile scurse din canalizare. Costumul de scafandru avea două straturi şi toate cusăturile erau etanşe. În jurul gâtului şi la încheieturi avea o membrană rezistentă, din latex. Până şi masca AGA îi acoperea în întregime

faţa, etanşând cagula de viking de pe cap. Tubul de respiraţie intra prin mască, lăsându-i gura libera.

Tot masca îi asigura şi o lărgire a imaginii periferice, ceea ce făcea ca timpul pierdut cu montarea ei să merite efortul, mai ales că vizibilitatea era extrem de redusă aici, în dreptul portului, din cauza nisipului şi sedimentelor din apă. Cu ajutorul dispozitivului din cască, vedea la o distanţă cuprinsă între trei şi cinci metri în jurul lui.

Nu era nemaipomenit, dar se putea şi mai rău.

Vesta de salvare, plină cu aer, îl împinse înapoi la suprafaţă, compensând centura cu lest. Îi privi pe Rachel şi pe Vigor aruncându-se în mare pe cealaltă parte a bărcii. Kat era deja în apă, lângă el.

Încercă staţia, un Buddy Phone, cu transmitere prin ultrasunete.

— Mă aude toată lumea? întrebă el. Raportaţi!

Primi răspunsuri afirmative din toate părţile, inclusiv de la Monk, care rămăsese să facă primul de garda la bordul şalupei. Monk mai avea şi un sistem video cu infraroşu, Aqua-Vu, pentru a putea monitoriza grupul sub apă.

— Ne scufundăm aici şi o luăm înspre mal. Să încercăm să acoperim o suprafaţă cât mai mare. Toată lumea îşi ştie poziţiile?

Din nou, răspunsuri afirmative.

— Atunci, să-i dăm drumul! zise Gray.

Goli aerul din vestă şi se cufundă în apă, tras de centura cu lest. Asta era momentul în care mulţi începători intrau în panică, simţindu-se deodată cuprinşi de o senzaţie de claustrofobie. Gray nu păţise niciodată asta. Dimpotrivă, el încerca o senzaţie de eliberare totală. Se simţea uşor ca un fulg, avea senzaţia că poate să zboare şi să facă fel şi fel de acrobaţii.

O zări pe Rachel aruncându-se în apă pe cealaltă parte a şalupei. Era uşor de remarcat, datorită dungii roşii din dreptul pieptului, de pe costumul negru de scufundare. Fiecare dintre ei avea altă culoare, pentru a se putea identifica mai uşor. El – albastru, Kat – roz, Vigor – verde. Monk îşi îmbrăcase şi el costumul şi aştepta pregătit. Banda lui era de culoare galbenă, destul de potrivit dacă stăteai să te gândeşti la atitudinea bărbatului faţă de scufundări.

Gray se uită la Rachel. La fel ca şi el, părea să se bucure de libertatea de sub valuri. Se-nvârtea şi se răsucea, afundându-se în adâncuri cu o zvâcnire minimă a picioarelor. Îi admiră o clipă curbele, apoi coborî şi el.

Fundul nisipos se zări curând, acoperit de murdărie.

Gray reglă forţa ascensională din vesta atât cât să-l menţină chiar deasupra fundului apei. Privi în dreapta şi-n stânga. Şi ceilalţi luaseră poziţii similare.

— Toată lumea vede pe toată lumea? întrebă el.

Coechipierii lui dădură afirmativ din cap.

— Monk, cum funcţionează camera subacvatică?

— Parcă aţi fi un pâlc de fantome. Vizibilitatea e foarte proasta. O să vă pierd când o să plecaţi din loc.

— Ţinem legătura prin staţie. Dacă apare vreo problemă, dai alarma şi vii cât poţi mai repede spre noi.

Gray era destul de sigur că o luaseră înaintea Curţii Dragonului, dar nu voia să-şi asume nici un risc cu Raoul. Nu putea şti cât de mare era avansul lor. Erau însă o grămada de bărci în jur. Şi era miezul zilei.

Totuşi, ar fi fost bine să se grăbească.

Gray ridică braţul.

— Gata, o luăm către ţărm. Nu vă depărtaţi mai mult de cinci metri unul de celălalt. E important să păstrăm în permanenţă contactul vizual.

Împreună, cei patru puteau să acopere în felul acesta o distanţă de aproape douăzeci şi cinci de metri. După ce ajungeau la ţărm, dacă nu descopereau nimic, aveau să coboare de-a lungul coastei încă douăzeci şi cinci de metri, după care s-ar fi întors înot la şalupă. Prin această metoda de du-te-vino intenţionau să cerceteze, bucată cu bucată, întreaga coasta din jurul fortului.

Gray porni primul. Avea un cuţit într-un buzunar de pe spatele încheieturii şi o lanternă în mâna cealaltă. Cu soarele direct în faţă şi cu apa adâncă de doar treisprezece metri, nu aveau nevoie de o sursă suplimentară de lumină, însă le-ar fi fost utilă în cazul explorării unor colţuri sau crăpături întunecate. Nu avea nici o îndoială că pasajul pe care îl căutau nu putea fi undeva la vedere, altfel ar fi fost descoperit până acum.

Încă o şaradă de dezlegat.

În timp ce înota, se gândea dacă nu cumva rataseră ceva. Indiciul de pe harta din piatră ar fi trebuit să fie mai complex, nu se putea să arate doar oraşul Alexandria. Mai mult ca sigur, conţinea şi un indiciu referitor la locaţia pe care o căutau. Omiseseră oare ceva? Furase Raoul vreun element din grota de sub mormântul Sfântului Petru? Curtea Dragonului cunoştea deja răspunsul?

Fără să-şi dea seama, începuse să înoate mai repede. Nu o mai vedea pe Kat, la dreapta lui. Încetini şi fata reapăru. Mulţumit, Gray plecă mai departe. O forma răsări chiar în faţa lui, ieşind din nisipul de pe fundul apei.

O stâncă? O margine de recif?

Mişcă din picioare şi înainta spre ea.

Forma prinse contur în ceaţa apei.

„Ce dracu'…?"

Chipul de piatră privea fix spre el – un chip de om, mâncat de apă şi de vreme, dar cu trăsăturile încă extrem de clare, cu o expresie stoică. Trunchiul era cocoţat deasupra unui trup de leu.

Kat observase că îi atrăsese ceva atenţia şi se apropiase.

— Un sfinx?

— Mai e unul aici, anunţa Vigor. Spart pe-o parte. Scufundătorii au raportat că sunt câţiva zeci de sfincşi, împrăştiaţi în apa mai puţin adâncă din jurul fortului. Decoraţiuni ale Farului original.

În ciuda presiunii timpului, Gray rămase să privească statuia, uluit. Studie chipul sculptat de mâini de om cu două mii de ani în urmă. Întinse mâna şi îl atinse, simţind parcă o legătură cu artistul de odinioară – o legătura ce traversa barierele timpului.

Vigor vorbi parcă din neant:

— E nimerit ca tocmai aceşti maeştri ai ghicitorilor să păzească misterul.

Gray îşi trase mâna.

— Ce vrei să spui?

Vigor râse uşor.

— Nu ştii povestea Sfinxului? Monstrul îi teroriza pe oamenii din Teba. Îi mânca dacă nu reuşeau să-i descifreze ghicitoarea: Cine merge dimineaţa în patru picioare, la prânz în două şi seara în trei?

— Şi răspunsul? întrebă Gray.

— Omul, răspunse Kat de lângă el. Ne târâm în patru labe când ne naştem, apoi, la maturitate, mergem pe doua, iar la bătrâneţe ne sprijinim în baston.

Vigor continuă:

— Oedip a dezlegat ghicitoarea, iar sfinxul s-a aruncat de pe o stâncă şi a murit.

— A căzut de la înălţime, spuse Gray. Ca şi sfincşii ăştia.

Se îndepărtă de statuia de piatră şi înotă mai departe.

Aveau şi ei o ghicitoare de dezlegat. După încă zece minute de căutare în tăcere, ajunseră la coasta stâncoasă. Gray găsise o

aglomerare de blocuri uriaşe de piatră, dar nici un pasaj, nici o deschidere, nici un indiciu.

— O luăm înapoi, spuse el.

Schimbară direcţia şi o porniră din nou, de data asta îndepărtându-se de ţărm şi îndreptându-se spre barcă.

— E totul în regulă, Monk? întrebă Gray.

— Stau liniştit la plajă.

— Vezi să foloseşti cremă de protecţie. Mai rămânem ceva timp aici.

— Da, să trăiţi!

Gray continuă cercetarea încă patruzeci de minute, înotând până la barcă, apoi din nou spre ţărm. Găsi epava ruginită a unei nave scufundate, alte bucăţi de blocuri de piatră, un stâlp sfărâmat, chiar şi o bucată inscripţionată dintr-un obelisc. În jurul lui, dansau peşti de toate culorile.

Se uită cât oxigen mai avea. Respira adânc. Mai avea încă jumătate de rezervor.

— Voi cât aer mai aveţi?

După ce făcură comparaţiile, hotărâră să iasă la suprafaţă în douăzeci de minute. Urma să facă o pauză de jumătate de ora şi apoi să-şi continue treaba.

În timp ce înota, Gray reveni la gândurile de mai devreme, îl sâcâia ideea că pierduseră din vedere ceva esenţial. Dacă omul Curţii luase ceva din grotă? Un al doilea indiciu? Lovi mai tare din picioare. Trebuia să-şi scoată din minte temerea asta. Trebuia să acţioneze ca şi când ar fi avut aceleaşi informaţii ca şi Curtea Dragonului, ca şi când ar fi jucat de pe poziţii egale.

Tăcerea adâncurilor îi păru dintr-odată apăsătoare.

— Ceva nu e-n regulă, murmura el.

Staţia îi trimise cuvintele spre ceilalţi.

— Ai găsit ceva? îl întrebă Kat.

Silueta fetei se apropie de el.

— Nu. Tocmai asta e. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât sunt mai convins că nu procedăm corect.

— Îmi pare rău, răsună, descurajata, vocea lui Rachel. Probabil, eu am pus prea mut accent pe…

— Nu! zise Gray, amintindu-şi îngrijorarea pe care fata şi-o exprimase ceva mai devreme. Îi venea să-şi dea palme pentru că o făcuse să se gândească iar la asta. Rachel, cred că tu ai identificat corect locul de căutare. Problema este planul meu. Ideea asta de a cerceta bucată cu bucată. Am senzaţia ca nu e bine aşa.

— Ce vrei să spui, comandante? întreba Kat. S-ar putea să dureze ceva mai mult, dar acoperim întreaga suprafaţă.

Asta era problema! Kat îl ajutase să o identifice. El nu era omul care să lucreze sistematic, după o metodologie fixă. Deşi unele probleme se rezolvau mai bine aşa, misterul ăsta nu era una dintre ele.

— Am ratat un indiciu, zise el. Sunt convins. Am recunoscut harta din cavou, ne-am dat seama că indica mormântul lui Alexandru şi am zburat direct aici. Am căutat prin cărţi şi fişiere de internet răspunsul la o enigma pe care istoricii se chinuiesc să o dezlege de mai bine de un mileniu. Cine suntem noi să îl găsim într-o singură zi?

— Şi atunci, ce vrei să facem? întrebă Kat.

Gray se opri.

— Ne întoarcem de unde am plecat. Ne-am bazat cercetarea pe informaţii istorice accesibile oricui. Singurul avantaj pe care îl avem noi faţă de restul căutătorilor de comori este ceea ce se găsea sub mormântul Sfântului Petru. Am ratat un indiciu acolo.

„Sau cineva a furat un indiciu”, zise Gray în gând, dar nu rosti cuvintele cu voce tare.

— Poate că nu am ratat un indiciu la mormânt, spuse Vigor. Poate că nu ne-am uitat suficient de atent. Amintiţi-vă catacombele. Şaradele aveau mai multe feţe, mai multe înţelesuri. E oare posibil ca şi ghicitoarea asta să mai aibă un strat?

Nimeni nu-i răspunse… până când o voce neaşteptată dezlega misterul.

— Afurisita aia de stea de foc! blestemă Monk. Nu arăta doar spre Alexandria… arăta în jos, spre lespedea de piatră.

Gray simţi că Monk avea dreptate. Se concentraseră atât de mult asupra hărţii, asupra stelei de foc, asupra semnificaţiei întregului ansamblu, încât ignoraseră materialul neobişnuit folosit de artist.

— Hematit! zise Kat.

— Ce ştii despre el? o întrebă Gray, apelând la cunoştinţele ei de geologie.

— Este un oxid de fier. S-au găsit zăcăminte mari în toată Europa. În cea mai mare parte este fier, însă uneori mai conţine şi cantităţi destul de mari de iridiu şi titan.

— Iridiu? făcu Rachel. Nu e unul din elementele din amalgam? Din oasele Magilor?

— Ba da, spuse Kat şi vocea-i răsună încordată prin staţie. Dar

nu cred că asta e partea cea mai importanta.

— Atunci care? întreba Gray.

— Îmi pare rău, comandante, ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Fierul din hematit este adesea uşor *magnetizat,* nu la fel de puternic ca magnetitul, dar este folosit uneori pe post de piatră magnetica.

Gray îşi dădu seama de implicaţii. Tot cu forţa magnetică fusese deschis şi primul mormânt.

— Aşadar, steaua nu arăta doar spre Alexandria. Arăta spre o piatră magnetizată, spre ceva ce ar trebui noi să găsim.

— Şi ce făceau oamenii în Antichitate cu pietrele magnetice? întrebă Vigor, cu vocea plină de entuziasm.

Gray ştia răspunsul:

— Făceau busole! Îşi umplu vesta cu aer şi se ridică spre suprafaţa. Toată lumea sus!

11.10 A.M.

Peste doar câteva minute, toţi îşi scoteau costumele, buteliile cu aer şi centurile cu lest. Rachel trecu pe scaunul pilotului, bucuroasa sa poată sta jos. Apasă butonul pentru a ridica ancora.

— Ia-o uşor, spuse Gray, venind lângă ea.

— Aprob în totalitate, zise şi Monk.

— Eu o să mă uit pe busolă, continua Gray. Mergi încet, în jurul fortului. La prima tresărire a acului, lăsăm ancora şi ne scufundam.

Rachel dădu din cap. Se rugă ca piatra magnetică de sub apă, sau ce-o fi fost aceasta, să fie suficient de puternică pentru a fi detectată de busola de pe şalupa.

După ce ancora fu complet ridicată, Rachel puse şalupa în mişcare, cât putu ea mai încet. Abia dacă li se sesiza înaintarea.

— Perfect, şopti Gray.

Pluteau tot înainte. Soarele urca încet pe cerul de deasupra lor. Când se încălzi prea tare, traseră umbrarul ambarcaţiunii, ca să se adăpostească de razele fierbinţi. Monk stătea întins pe banchetă, sforăind uşor. Nimeni nu vorbea.

Rachel era din ce în ce mai îngrijorată, cu fiecare rotire de elice a şalupei.

— Dar dacă piatra nu e aici? îi şopti ea lui Gray, care nu-şi

dezlipea ochii de pe busolă. Dacă este înăuntrul fortului?

— În cazul ăsta, o să mergem acolo, dacă nu găsim nimic aici, spuse Gray, privind printre gene citadela de piatră. Dar cred că ai dreptate în ceea ce priveşte intrarea secretă. Lespedea de hematit era aşezată deasupra unui tunel secret care conducea din grotă până într-un canal al fluviului. Apă! Poate că şi ăsta e un strat al ghicitorii.

Kat îi auzi. Ţinea în braţe o carte deschisă.

— Sau poate speculăm noi prea mult, zise ea. Poate că încercăm să vedem în ghicitoarea asta ceea ce vrem noi.

În celălalt capăt al bărcii, Vigor îşi masa un muşchi care începuse să-l doară după repriza de înot.

— Cred că răspunsul la întrebarea cea mai importantă – dacă piatra e pe apă sau pe uscat – depinde de momentul când alchimiştii au ascuns indiciul. Noi am estimat că întreaga şaradă a fost concepută cam prin secolul al XIII-lea, poate un pic mai devreme sau un pic mai târziu, însă, în orice caz, într-un moment critic, de conflict între gnosticism şi ortodoxism. Prin urmare, alchimiştii au ascuns indiciul înainte sau după 1303, când s-a prăbuşit Farul din Alexandria?

Nimeni nu ştiu să-i răspundă.

Peste câteva minute însă, acul busolei tresări uşor.

— Opreşte! şuieră Gray.

Acul se stabiliza la loc. Kat şi Vigor îi priveau întrebători.

Gray îşi puse mâna pe umărul lui Rachel.

— Mergi înapoi.

Rachel decupla vitezele. Barca mai înainta un pic, din inerţie, apoi se opri. Rachel lăsa valurile să-i împingă înapoi.

Acul zvâcni din nou, mişcându-se jumătate de cadran.

— Lasă ancora! ordonă Gray.

Fata apăsa butonul, cu respiraţia tăiată.

— E ceva acolo jos, spuse Gray.

Toţi începură să se mişte deodată, înşfăcând rezervoare noi de oxigen.

Monk se trezi brusc şi se ridică în şezut.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el buimac.

— Se pare că iar o să rămâi de gardă, zise Gray. Dacă nu cumva ai chef de-o baie.

Monk se strâmbă în loc de răspuns.

De îndată ce şalupa fu ancorată şi steagul de scufundare ridicat, cei patru se lansară din nou la apă.

Rachel scoase aerul din vestă şi se scufundă sub valuri.

Vocea lui Gray ajunse la ea prin staţie.

— Urmăriţi busolele de la mână. Semnalizaţi orice vi se pare neobişnuit.

Rachel privea busola în timp ce cobora. Apa era puţin adâncă aici. Mai puţin de trei metri. Ajunse repede la fundul nisipos. Ceilalţi apărură în jurul ei, asemenea unor păsări care aterizează.

— Aici nu-i nimic, spuse Kat.

Fundul mării era o întindere plană de nisip.

Rachel îşi privi busola. Se duse câţiva metri mai încolo, apoi se întoarse.

— Anomalia este chiar aici.

Gray se apropie de fund şi-şi trecu mâna pe deasupra nisipului.

— Are dreptate.

Scoase cuţitul de la cealaltă încheietura. Începu să lovească uşor cu el fundul moale al mării. Lama se afunda de fiecare dată. Fire fine de nisip se ridicară, înceţoşându-le vederea.

La a şaptea lovitură, cuţitul se izbi de ceva. Lama nu pătrunsese mai mult de doi centimetri.

— Am găsit ceva, spuse Gray.

Lăsă cuţitul şi începu să sape cu mâinile. Apa se tulbură repede în jurul lui, până când Rachel nu-l mai văzu deloc.

Apoi, îl auzi scoţând un sunet de bucurie.

Rachel se apropie. Gray înotă înapoi. Nisipul deranjat de la locul lui se risipi şi se aşeză la loc.

De pe fundul apei, ieşea bustul întunecat al unui bărbat.

— Cred că e magnetit, spuse Kat, studiind piatra din care era făcută statuia.

Îşi trecu încheietura cu busola pe deasupra bustului. Acul zvâcni.

— Piatră magnetizată.

Rachel se apropie şi ea şi examină chipul. Trăsăturile erau ¡» confundabile. Văzuse expresia asta de câteva ori în cursul acelei zile.

Gray o recunoscu şi el.

— E tot un sfinx!

12.14 P.M.

Gray stătu zece minute să cureţe umerii şi bustul, până când ajunse la corpul de leu de dedesubt. Nu încăpea nici o îndoială că era un alt sfinx, la fel ca toţi ceilalţi întâlniţi pe fundul mării.

— L-au ascuns printre ceilalţi, spuse Vigor. Ei, se pare că am aflat când anume şi-au îngropat alchimiştii comoara.

— *După* prăbuşirea Farului, spuse Gray.

— Exact.

Se învârteau cu toţii în jurul sfinxului, aşteptând să se aşeze nisipul.

Vigor continuă:

— Această confrerie a Magilor a cunoscut, cu siguranţă, locaţia mormântului lui Alexandru, după ce Septimus Severus l-a ascuns, în secolul al III-lea. Nu s-au atins de el, lăsându-l să păzească cele mai valoroase pergamente din biblioteca pierdută. Mai există apoi posibilitatea ca impresionantul cutremur din 1303 să nu fi dărâmat doar Farul, ci să fi expus şi mormântul. Alchimiştii s-au folosit de ocazie ca să ascundă şi mai multe informaţii acolo, profitând de vacarmul care a urmat cutremurului pentru a-şi planta şi îngropa următorul indiciu. Apoi, secolele l-au acoperit la loc.

— Şi, dacă ai dreptate, spuse Gray, înseamnă că am aflat cu exactitate data la care au fost plasate indiciile. Nu uitaţi că am estimat deja că şarada noastră a început în preajma secolului al XIII-lea. N-am greşit decât cu câţiva ani. S-a întâmplat în 1303. Prima decadă din secolul al XIV-lea.

— Hmm…

Vigor se apropie de statuie.

— Ce e?

— Mă face să mă întreb… în aceeaşi decada, papalitatea a fost alungată din Roma şi exilată în Franţa. Antipapii au condus Roma în secolul ce a urmat.

— Şi?

— În acelaşi fel, oasele Magilor au fost mutate din Italia în Germania în 1162, alt moment în care papa a fost alungat din Roma, fiind înlocuit cu un antipapă.

Gray urmări acest fir.

— Aşadar, alchimiştii îşi ascundeau secretele ori de câte ori papalitatea era în pericol.

— Aşa s-ar părea. Şi asta ar sugera că aceasta societate a Magilor avea legături cu papalitatea. Poate că, într-adevăr, alchimiştii s-au alăturat, în acele vremuri tulburi, creştinilor gnostici, creştini deschişi spre căutarea arcanelor cunoaşterii,

creştinii lui *Toma.*

— Şi această societate secretă s-a unit cu Biserica cea mare, canonică?

Vigor dădu din cap prin apa murdară.

— În momentul în care însăşi Biserica era ameninţată şi biserica lor secretă era în pericol. Aşa că au încercat să se pună la adăpost. Mai întâi, au mutat oasele la loc sigur, în Germania, în secolul al XII-lea. Apoi, în anii de exil, au ascuns esenţa cunoaşterii lor.

— Chiar dacă aşa ar sta lucrurile, cu ce ne ajută asta să găsim mormântul lui Alexandru? întrebă Kat.

— La fel cum indiciile care ne-au condus la mormântul Sfântului Petru erau ascunse în legende creştine, tot aşa şi indiciile de aici ar putea fi descoperite în miturile despre Alexandru. Mitologia greacă.

Vigor îşi trecu un deget peste faţa statuii.

— De ce altfel ar fi marcat poarta cu un sfinx?

— Maeştrii grecilor în materie de ghicitori, murmură Gray.

— Nişte monştri care te ucideau pe loc dacă nu dădeai răspunsul corect, le aminti Vigor. Poate că au ales acest simbol şi pentru a transmite un avertisment.

Gray studie sfinxul în timp ce apa din jur se limpezea. Avea o expresie enigmatică.

— Atunci, ar fi bine să-i dezlegăm ghicitoarea.

12.32 P.M.
ULTIMA COBORÂRE ÎN ALEXANDRIA

Avionul particular Gulfstream IV primi permisiunea de aterizare de la turnul de control. Seichan asculta pălăvrăgeala echipajului, prin uşa deschisă a cabinei. Stătea în locul cel mai apropiat de uşă. Soarele intra pe fereastra din dreapta ei.

O siluetă masivă îi apăru în stânga.

Raoul.

Continuă să privească pe fereastră în timp ce avionul se înclina deasupra apelor albastru-violet ale Mediteranei, stabilizându-se apoi şi pregătindu-se să intre pe pista de aterizare.

— Ce ţi-a spus persoana ta de legătura de pe teren? întreba Raoul, scuipând fiecare cuvânt.

Probabil că o văzuse când folosise telefonul din avion. Femeia îşi plimba degetele peste talismanul în forma de dragon pe care îl purta la gât.

— Ceilalţi sunt încă în apă. Dacă ai noroc, s-ar putea să dezlege misterul în locul tău.

— N-avem nevoie de ei pentru asta, spuse Raoul, după care se întoarse la oamenii lui – o echipă de şaisprezece bărbaţi, incluzându-l şi pe expertul Curţii.

Seichan îl cunoscuse deja pe mult stimatul bibliofil al Vaticanului, doctor Alberto Menardi, un bărbat uscăţiv, cu părul grizonat, cu tenul ciupit de vărsat de vânt, cu buze groase şi ochi înguşti. Stătea în spatele avionului şi-şi îngrijea nasul rupt. Seichan avea un dosar întreg despre el. Legăturile lui cu o anumită organizaţie criminala din Sicilia erau cât se poate de strânse. Se părea că nici măcar Vaticanul nu putea scăpa de astfel de buruieni. Pe de altă parte, nu putea pune la îndoiala mintea extrem de ascuţita a bărbatului. Avea un IQ cu trei puncte mai mare decât al lui Einstein.

Doctorul Alberto Menardi fusese cel care, cu cincisprezece ani în urmă, descifrase din textele gnostice păstrate în biblioteca Dragonului capacitatea electromagnetismului de a debloca energia din metalele superconductoare. Supraveghease proiectul de cercetare în Lausanne, Elveţia şi-i testase efectele pe animale, legume şi minereuri. Şi cine ar fi putut rata ocazia pe care i-o oferea câte un excursionist singuratic, plecat cu rucsacul prin munţii Elveţiei? Aceste ultime experimente ar fi întors stomacul pe dos până şi celor mai îndoctrinaţi savanţi nazişti.

Bărbatul avea de asemenea şi un fetiş deranjant pentru fetele foarte tinere.

Dar nu pentru sex.

Pentru distracţie.

Seichan văzuse câteva fotografii pe care ar fi preferat să nu le vadă. Dacă nu ar fi primit deja instrucţiuni din partea Breslei să-l elimine pe acest monstru, ar fi făcut-o din proprie iniţiativa.

Avionul începu să coboare.

Undeva, dedesubtul lor, echipa Sigma era la lucru.

Nu reprezentau o ameninţare.

Putea să-i împuşte ca pe nişte peşti într-un butoi.

12
GHICITOAREA SFINXULUI

26 IULIE, 12.41 P.M.
ALEXANDRIA, EGIPT

— Amintiţi-vă de afurisitul ăla de peşte, se auzi prin staţie vocea lui Monk, rămas la suprafaţă.

Doisprezece metri mai jos, Gray se încrunta, ridicând capul. Petrecuseră ultimele cinci minute eliminând diverse posibilităţi. Poate că sfinxul stătea deasupra unui tunel. Dar cum puteau să mişte o tonă de piatră? Discutaseră posibilitatea levitaţiei, produse cu ajutorul amalgamului, ca în cazul mormântului Sfântului Petru. Gray avea într-o eprubeta câteva fire de praf din bucata de os luată de la Milano. Dar, ca să o activeze, ar fi avut nevoie de o formă de electricitate… şi asta nu era o ideea prea indicată sub apă.

— Despre ce peşte vorbeşti acolo, Monk? întreba Gray.

Văzuse atâţia peşti în ultimele ore, cât să i se facă lehamite pentru totdeauna de fructe-de-mare.

— Din prima ghicitoare, răspunse Monk. Ştiţi voi… peştele pictat acolo, în catacombe.

— Ce e cu el?

— Eu vă pot vedea prin camera subacvatică. Şi pe voi şi statuia; Sfinxul se uita *înspre* fort.

Gray privi fix statuia. Sub apă, unde erau ei, nu se vedea la mai mult de cinci metri distanţa. Era greu să-ţi formezi o imagine de ansamblu. Monk însă avea o perspectiva mai buna. Iar când venea vorba de perspective largi, Monk era maestru. Era singurul în stare să vadă pădurea, dincolo de copaci.

— Catacombele… murmura Gray, înţelegând unde voia să bată Monk.

„Sa fie oare într-atât de uşor?”

— Amintiţi-vă, continua Monk, că a trebuit să mergem în direcţia în care privea peştele ca să găsim următorul indiciu. Poate că şi sfinxul se uita înspre deschiderea tunelului.

— Monk s-ar putea să aibă dreptate, spuse Vigor. Indiciile

astea au fost plasate în secolul al XIV-lea. Ar trebui să gândim problema din perspectiva tehnologiei acelei vremi. Nu existau echipamente de scufundare pe atunci. Existau însă busole. E posibil ca sfinxul să nu fie nimic mai mult decât un indicator magnetic. Care se găseşte cu ajutorul busolei. Te scufunzi un pic, ca să vezi în ce direcţie priveşte, apoi te întorci la ţărm.

— Nu putem afla decât într-un singur fel, spuse Gray. Monk, ţine barca ancorată aici, până suntem siguri. Înotăm spre mal.

Gray lovi din picioare şi se îndepărta de statuie. Aştepta până când fu suficient de departe pentru a privi busola, fără să fie influenţată de piatra magnetizată.

— Ei, hai să vedem unde ajungem!

Plecă. Ceilalţi îl urmară îndeaproape. Se ţineau unul după celălalt.

Ţărmul nu era departe. Malul se ridica abrupt în faţa lor. Fundul nisipos se termina brusc în dreptul unui labirint de blocuri de piatră prăbuşite, făcute de mâna omului.

— Probabil că, la un moment, aceasta a fost o porţiune din vestitul Far, spuse Vigor.

Scoici şi actinii puseseră stăpânire pe pietre, formându-şi acolo propria fortăreaţă. Din loc în loc, se vedea câte un crab sau nişte peşti micuţi, săgetând apa.

— Ar fi mai bine să ne răspândim, spuse Kat. Să cercetăm zona.

— Nu.

Intuiţia lui Gray îi spunea ce avea de făcut.

— E la fel ca în cazul sfinxului magnetic, ascuns printre ceilalţi sfincşi.

Se împinse cu picioarele în fundul apei şi începu să urce încet în susul recifului. Ţinea un braţ întins în faţă, urmărind busola de la mână.

Nu dură prea mult.

În momentul în care trecu prin dreptul unui bloc de piatră, acul busolei zvâcni, apoi se dădu peste cap. Era la doar patru metri distanţă de suprafaţă. Latura blocului avea aproximativ un metru pătrat.

— Aici! anunţă Gray.

Ceilalţi se apropiară.

Kat scoase un cuţit şi râcâi vietăţile marine care se prinseseră de piatră.

— Iar hematit. Dar mai puţin magnetizat. Nu-l poţi observa, decât dacă îl cauţi cu dinadinsul.

— Monk! spuse Gray.
— Da, şefu'!
— Adu barca aici şi lasă ancora.
— Imediat.
Gray cercetă muchiile blocului de piatră. Era legat de vecinii lui – sus, jos şi în laterale – prin corali, nisip şi acumulări dense de scoici cu cochilia dură.
— Toată lumea sa ia câte o latura în primire şi să sape până o desprinde de celelalte! ordona Gray.
Îşi aminti lespedea de hematit de sub mormântul Sfântului Petru. Acoperea un tunel secret. Nu avea nici o îndoială că erau pe drumul cel bun.
De data asta.
În câteva minute, blocul fu eliberat.
Bătăile elicei răsunară lent deasupra apei.
Monk se apropia încet de ţărm.
— Vă vad, băieţi! zise el. Parcă aţi fi nişte broaşte care stau pe-o piatra.
— Lasă ancora! spuse Gray. Încet.
— Vine acum.
Când bucata grea de oţel începu să coboare, Gray înota până în dreptul ei şi o ghida spre blocul de hematit. Înfipse una dintre ghearele ancorei în gaura formată între blocul lor şi unul alăturat.
— Trage! ordona Gray.
Gray apasă butonul de ridicare. Lanţul opuse rezistenţa.
— Toată lumea înapoi! îi avertiză Gray.
Blocul se zgâlţâi. Nisipul se scurse de pe margini. Bucata de piatra se elibera din strânsoare. Nu avea decât vreo treizeci de centimetri grosime. Se rostogoli peste celelalte stânci, săltând cu bufnituri înăbuşite, apoi ateriza cu greutate pe fundul apei.
Gray aşteptă să se aşeze nisipul. Câteva pietricele încă se mai rostogoleau pe peretele de stâncă. Se duse mai în faţă. În deschizătură lăsată de piatra dislocată se căsca un spaţiu întunecat.
Gray aprinse lanterna de la încheietură. O îndrepta spre deschizătură. Lumina scotea la iveală un tunel drept, uşor înclinat în sus. Era foarte strâmt. Nu aveau loc să intre cu tuburile de oxigen.
Unde ducea oare?
Nu putea afla decât într-un singur fel.
Gray îşi desfăcu chingile cu care erau fixate tuburile.
— Ce faci? întrebă Rachel.

— Cineva trebuie să intre, să vadă ce-i acolo!

— Am putea folosi camera subacvatică de pe barcă, spuse şi Kat. O împingem în sus pe tunel cu o undiţă sau cu un băţ.

Nu era un plan rău. Dar ar fi durat prea mult.

Şi nu aveau timp.

Gray îşi lăsa tuburile de oxigen pe stâncă.

— Mă întorc imediat.

Trase aer în piept, îşi desprinse furtunul din mască şi se întoarse înspre tunel.

Avea loc să intre.

Îşi aminti ghicitoarea sfinxului. Descria etapele din viaţa omului. I se părea nimerit ca intrarea se făcea în patru labe.

Gray lăsă capul în jos şi băgă mai întâi braţele, cu lanterna în faţă.

Zvâcni din picioare şi se strecură prin deschizătura îngustă.

Pe măsură ce tunelul îl înghiţea, Gray îşi aminti povestea pe care Vigor le-o spusese ceva mai devreme.

Dacă nu nimereai din prima, Sfinxul te omora.

1.01 P.M.

Când labele de scafandru din picioarele lui Gray dispărură în tunel, Rachel îşi ţinu respiraţia.

Era nebunie curată. Dacă rămânea înţepenit acolo? Dacă se prăbuşea o porţiune din tunel? Explorarea peşterilor subacvatice era una dintre cele mai periculoase forme de scufundări. Numai amatorii de sporturi extreme făceau aşa ceva.

Şi ei aveau tuburi de oxigen!

Îşi încleşta degetele pe muchia stâncii. Unchiul Vigor veni lângă ea. Îşi puse mâna peste a ei, încurajând-o să aibă încredere.

Kat se apleca peste gura tunelului. Lumina cu lanterna hăul întunecat.

— Nu-l văd.

Degetele lui Rachel se încleştară şi mai tare pe piatră.

Unchiul îi simţi încordarea.

— Ştie ce face. Îşi cunoaşte limitele.

„Aşa să fie oare?”

Rachel remarcase doza de nebunie pe care bărbatul o manifestase în ultimele ore. O încânta şi o speria în acelaşi timp.

Petrecuse suficientă vreme cu el. Gray nu era ca alţi oameni. Acţiona la limita raţionalului, bazându-se pe instincte şi pe reflexele lui rapide pentru a ieşi din situaţiile dificile. Dar nici cea mai ascuţită minte şi nici cele mai rapide reflexe nu-ţi foloseau la nimic dacă ţi se prăbuşea o stâncă în cap.

Câteva cuvinte trunchiate răzbătură până la ea.

— Puteţi… liber… OK…

Era Gray.

— Comandante! spuse Kat cu voce tare. Se întrerupe transmisia.

— Staţi un pic…

Kat se uită la ceilalţi. Chiar şi prin mască, expresia încruntata i se desluşea foarte clar.

— E mai bine acum? spuse Gray din nou; iar de data aceasta recepţia fu mult mai bună.

— Da, comandante.

— Ieşisem din apă. A trebuit să-mi scufund capul la loc.

— Tunelul nu e lung, zise el. O porţiune scurtă, îndreptată în sus. Dacă trageţi aer în piept şi daţi de câteva ori din picioare, ajungeţi numaidecât aici.

— Ce ai găsit? întrebă unchiul Vigor.

— Nişte tuneluri de piatra. Par destul de solide. Mă duc mai departe, să le explorez.

— Vin şi eu cu tine! se precipită Rachel, chinuindu-se să-şi desfacă legăturile tuburilor de oxigen.

— Mai întâi, lasă-mă să mă asigur că nu-i nici un pericol.

Rachel îşi scoase tuburile şi vesta şi le îndesă într-o crevasă. Nu era Gray singurul curajos.

— Vin acolo!

— Şi eu, zise unchiul.

Rachel trase aer în piept şi detaşă furtunul. Înotă până la gura tunelului şi se strecură înăuntru. Era întuneric beznă. Se grăbise atât de tare, încât uitase să-şi aprindă lanterna. Dar, după ce dădu din picioare şi mai înainta puţin, zări nişte fulgere de lumină la doar trei metri în faţă. Continua să se ridice. Lumina deveni şi mai puternică. Tunelul se lărgi.

Peste câteva clipe, ieşi într-un bazin mic.

Gray o privi încruntat. Stătea în picioare pe malul de piatră care înconjura bazinul circular. O încăpere rotundă se deschise în jurul ei. O peşteră săpată de mâna omului. Plafonul se ridica în inele din ce în ce mai înguste, lăsând impresia că te aflai înăuntrul unei piramide în miniatură.

Gray îi întinse mâna. Rachel nu-l refuza şi bărbatul o ajută să iasă din apă.

— Nu trebuia să vii, spuse el.

— Nici tu nu trebuia, i-o întoarse ea, însă ochii îi rămăseseră pironiţi pe blocurile de piatră din jur. În plus, dacă locul ăsta a rezistat unui cutremur care a dărâmat Farul din Alexandria, cred c-o să supravieţuiască şi paşilor mei.

Cel puţin, aşa spera.

1.04 P.M.

O clipă mai târziu, apăru şi Vigor, împroşcând apă în jurul bazinului.

Gray ofta. Ar fi trebuit să-şi dea seama că n-avea nici o şansă să-i ţină departe de el pe cei doi.

Rachel îşi scoase masca şi îşi dădu cagula pe spate. Scutură din cap, ciufulindu-şi buclele, apoi se aplecă şi-l ajută pe monsenior să iasă din apă.

Gray nu îşi scosese masca. Băgă capul în bazin. Staţia funcţiona mai bine în contact cu apa.

— Kat, rămâi de pază la ieşirea din tunel. De îndată ce o să ieşim din apă, o să pierdem repede legătură. Monk, dacă apare vreun pericol, bazează-te pe Kat. Trimite-o după noi.

Primi răspunsuri afirmative de la amândoi. Kat părea nervoasă.

Monk era bucuros să rămână acolo unde era.

— Duceţi-vă liniştiţi. Eu unul m-am săturat să mă târăsc printre morminte.

Gray se ridică şi îşi scoase şi el, în sfârşit, masca. Aerul era surprinzător de proaspăt, mirosind doar prea puţin a alge şi a sare. Probabil că erau câteva crevase spre suprafaţă.

— Un tumulus, spuse Vigor, după ce-şi scoase masca, privind plafonul de piatră. Un model funerar etrusc.

Două tuneluri se deschideau în încăpere, fiecare în altă direcţie. Gray era nerăbdător să le exploreze. Unul era mai înalt decât celălalt, însă mai îngust, abia permiţând trecerea unui om de statură medie. Celălalt era jos, obligându-te să te apleci puţin, însă era mai larg.

Vigor atinse blocurile de piatra din care era făcut zidul.

— Dale de calcar. Tăiate şi atent potrivite, dar puneţi mâna...

sunt cimentate cu plumb.

Se întoarse spre Gray.

— Dacă e să ne luăm după documentele istorice, locul ăsta are aceeaşi structură ca şi Farul din Alexandria.

Rachel privi în jur.

— Ar putea fi chiar o parte din Farul original. Poate un fel de subsol sau o pivniţă.

Vigor se îndreptă spre tunelul cel mai apropiat – cel mai scurt.

— Să vedem unde duce.

Gray îl opri întinzând un braţ.

— Eu primul.

Monseniorul dădu din cap, parcă cerându-şi scuze.

— Desigur…

Gray se apleca şi lumină cu lanterna.

— Economisiţi bateriile deocamdată, spuse el. Nu ştim câtă vreme o să stăm aici.

Gray făcu un pas, aplecându-se sub plafonul jos. Simţi un junghi în spate, urmare a uneia din loviturile pe care le încasase în Milano. Se simţea ca un moş.

Înţepeni.

La naiba!

Vigor dădu peste el, venind din spate.

— Înapoi, înapoi, înapoi… îl zori Gray.

— Ce e? întreba Vigor, dar se supuse.

Gray se întoarse în camera cu bazinul.

Rachel îl privi surprinsă.

— Ce s-a întâmplat?

— Aţi auzit vreodată povestea bărbatului care a trebuit să aleagă între două uşi? În spatele uneia se ascundea un tigru, în spatele celeilalte – o femeie.

Rachel şi Vigor dădură din cap.

— S-ar putea să mă înşel, însă cred că a avem de a face cu o dilema asemănătoare. Două uşi. Gray arătă spre cele două tuneluri întunecate. Vă amintiţi ghicitoarea Sfinxului, despre etapele vieţii omului? Mai întâi se târăşte, apoi sta drept, apoi merge aplecat. A trebuit să ne târâm ca să intrăm aici, spuse el amintindu-şi că se gândise la asta în clipa în care intrase în tunel. Acum avem două drumuri care duc mai departe, continuă el. Unul prin care putem să mergem drept, altul în care trebuie să ne aplecăm. Cum am spus, s-ar putea să mă înşel, dar aş prefera să încercăm mai întâi celălalt tunel. Cel prin care putem merge drept, ca în a doua etapă din viaţa omului.

Vigor se uită spre tunelul prin care fuseseră cât pe-aci să intre. Doar era arheolog. Ar fi trebuit să ştie că multe morminte erau înţesate de capcane. Dădu din cap.

— N-are rost să ne grăbim.

— Absolut deloc.

Gray ocoli bazinul, apropiindu-se de celalalt tunel.

Aprinse lanterna şi intră primul. Făcu aproape zece paşi până să respire din nou.

Aici, aerul era un pic mai închis. Probabil că tunelul ducea în interiorul peninsulei. Gray aproape că simţea greutatea fortului de deasupra lor.

Pasajul avea o serie de cotituri bruşte, însă, în cele din urmă, lumina apăru la capătul tunelului. Un spaţiu mai mare li se deschise în faţă. Strălucirea lanternei se reflecta în ceva.

Gray îşi continuă drumul mai încet.

Ceilalţi veneau în urma lui.

— Ce vezi? întrebă Rachel la capătul drumului.

— Fantastic…

1.08 P.M.

Pe monitorul camerei subacvatice, Monk o privea pe Kat aşteptând la intrarea în tunel. Stătea nemişcata, depunând un efort minim, conservându-şi energia. În timp ce o spiona, fata se mişcă aproape imperceptibil, făcând pe sub apă nişte figuri de tai chi. Îşi întinse un picior şi îşi întoarse o coapsă, accentuându-şi curba prelunga a trupului.

Monk îşi plimbă degetul pe ecranul monitorului.

Un „S” perfect.

Perfect.

Scutură din cap şi se uită în altă parte. Pe cine prostea el?

Privi de-a lungul întinderii albastre de apă. Purta ochelari de soare, însă strălucirea puternică a amiezii îl deranja la ochi.

Şi căldura…

Chiar şi la umbră, tot erau peste patruzeci de grade. Costumul uscat îl rodea. Desfăcuse fermoarul şi-şi dezbrăcase partea de sus, rămânând la bustul gol. Însă toată sudoarea părea să i se fi adunat între picioare.

Şi trebuia neapărat să urineze.

N-ar fi trebuit să bea atâtea cutii de cola dietetică.

O mişcare îi atrase atenţia. Undeva departe, lângă peninsulă. O barcă mare şi ascuţită, de culoare bleumarin. De zece metri. Văzu imediat semnele. Nu era o barcă obişnuită. Cu aripi portante. Străbătea apa ca o săgeată, ridicându-se uşor deasupra valurilor. Aluneca nestingherită, ca o sanie pe un tobogan de gheaţă.

La naiba! Mergea prea repede.

Îi urmări traiectoria de-a lungul fâşiei de pământ. Se îndrepta spre Portul de Est. Era prea mică să fie un feribot. Poate era iahtul vreunui arab plin de bani. Ridică un binoclu la ochi şi privi spre barcă. Mai dură o clipă până ce reuşi să se fixeze asupra ei.

În barcă, văzu două fete în bikini. Nu prea acopereau mare lucru. Monk mai cercetase şi alte câteva ambarcaţiuni din jur, fixându-le poziţia pe tabla de şah din mintea lui. Pe un miniiaht, o petrecere era în plină desfăşurare şi şampania curgea la discreţie. Pe o altă ambarcaţiune, un fel de casă plutitoare, un cuplu mai în vârstă stătea la plajă, în pielea goală. Se pare că Alexandria era Fort Lauderdale-ul Egiptului.

— Monk! îl strigă Kat prin staţie.

Avea o pereche de căşti conectate la transmiţătorul subacvatic.

— Ce este, Kat?

— Am interceptat nişte inflexiuni statice prin staţie. Tu ai fost?

Monk coborî binoclul.

— N-am fost eu. Mă duc să cercetez transmiţătorul. Poate ca e doar sonarul vreunei bărci de pescuit.

— Am înţeles.

Monk privi de-a lungul apei. Barca bleumarin încetinise şi se oprise în largul mării. Se îndepărtase destul de mult de port.

Bun.

Monk îi fixă poziţia printre celelalte ambarcaţiuni din mintea lui – încă un pion pe tabla de şah. Îşi îndreptă apoi atenţia asupra transmiţătorul ui. Răsuci butonul de control al amplitudinii, auzi un hârâit în ureche, apoi canalul amuţi.

— Cum e acum? întrebă el.

Kat răspunse:

— Mai bine. Nu se mai aude.

Monk clătină din cap. „Echipamentele astea închiriate…”

— Spune-mi dacă-l mai auzi, zise el.

— S-a făcut. Mersi.

Monk îi urmări contururile siluetei pe ecran şi suspină. La ce bun? îşi ridică binoclul. Unde erau fetele alea în bikini?

1.10 P.M.

Rachel intră ultima în încăpere. Cei doi bărbaţi se dădură la o parte, făcându-i loc. În ciuda atenţionării lui Gray, să-şi economisească bateriile, unchiul Vigor îşi aprinsese lanterna.

Fasciculele de lumină scoteau la iveala încă o cameră circulară, cu acoperişul boltit. Tencuiala plafonului fusese vopsită în negru. Pe fundalul întunecat, străluceau câteva stele argintii. Însă acestea nu fuseseră pictate pe tavan. Erau aplicaţii metalice.

Plafonul se reflecta într-un ochi limpede de apă, care acoperea în întregime podeaua. Părea adâncă până la genunchi. Efectul imaginii reflectate în apă crea iluzia unei sfere perfecte, pline de stele – deasupra şi dedesubt.

Şi asta încă nu era lucrul cel mai uimitor.

În mijlocul încăperii, ridicându-se din apă, se înălţa o piramida de sticla, de înălţimea unui om.

Părea sa plutească în centrul sferei-fantomă.

Piramida de sticlă strălucea, într-o nuanţă aurie familiară.

— Să fie oare…? murmură unchiul Vigor.

— Sticlă de aur, zise Gray. Un superconductor uriaş.

Se împrăştiau pe fâşia îngustă de piatră, care încercuia bazinul. Patru vase de alamă erau cufundate în apă, la marginile piscinei. Unchiul inspecta unul, apoi trecu mai departe. „Lămpi vechi”, presupuse Rachel. Ei însă îşi aduseseră propria lumină.

Studie structura din mijlocul bazinului. Piramida avea baza pătrată şi patru laturi, după modelul piramidelor de pe platoul Giseh.

— E ceva înăuntru, spuse Rachel.

Reflexia suprafeţei de sticla a piramidei făcea ca detaliile dinăuntru să fie greu de descifrat. Rachel sări în apă. Îi trecea doar un pic de genunchi.

— Ai grijă! zise Gray.

— De parcă tu aşa ai face, i-o întoarse fata, îndreptându-se spre piramidă.

Pleoscăiturile din spate o anunţară că cei doi bărbaţi veneau după ea. Se apropiară de structura de sticlă. Unchiul şi Gray îşi fixară lanternele în aşa fel încât să lumineze în interiorul piramidei.

Apărură două forme.

Una era chiar în centrul structurii. Un deget uriaş de bronz, ridicat şi arătând în sus. Era atât de mare, încât Rachel se îndoia că ar fi reuşit să-l cuprindă cu braţele. Detaliile erau o adevărată operă de artă, de la unghia frumos tăiată până la şanţurile din dreptul articulaţiilor.

Însă figura de sub degetul ridicat impresiona şi mai mult. Silueta unui bărbat, încoronat şi cu mască de aur, înfăşurat într-o mantie albă, diafană, întins deasupra unui altar de piatră. Braţele îi erau întinse în laterale, asemenea unui Crist. Însă trăsăturile feţei de aur erau neîndoielnic greceşti.

Rachel se întoarse spre unchiul ei.

— Alexandru Macedon!

Unchiul păşi încet în jurul piramidei, privind cu atenţie din toate unghiurile. Lacrimile îi străluceau în ochi.

— Mormântul lui… documentele istorice menţionează, într-adevăr, că ultimul său loc de odihnă a fost construit în sticlă.

Ridica mâna ca şi când ar fi vrut să atingă unul din braţele întinse, îngropate la doar câţiva centimetri în interiorul piramidei, se răzgândi însă şi lăsă mâna jos.

— Ce-i cu degetul de bronz? întrebă Gray.

Unchiul Vigor reveni lângă ei.

— Cred… cred că este o parte din Colosul din Rhodos, statuia uriaşa care stătea deasupra portului. Îl reprezenta pe zeul Helios, dar a fost sculptată după chipul lui Alexandru Macedon. Se credea că nu mai există nici o parte din statuie.

— Acum, această ultima relicvă a devenit piatra de mormânt a lui Macedon, spuse Rachel.

— Cred că tot ce vedem aici este un tribut adus lui Alexandru, zise unchiul. Ştiinţei şi cunoaşterii la a căror dezvoltare a avut o atât de mare contribuţie. În Biblioteca din Alexandria a descoperit Euclid legile geometriei. Totul aici este un triunghi, o piramida, un cerc… Unchiul Vigor arătă apoi în sus şi-n jos. Sfera reflectată în apă aminteşte de Eratostene care, aici, în Alexandria, a calculat diametrul Pământului. Chiar şi apa asta… Probabil că e adusă prin nişte mici canale, ca să umple mereu bazinul. În această bibliotecă a gândit Arhimede prima pompă elicoidală, care se mai foloseşte şi în ziua de azi. Unchiul clătina din cap, cuprins de admiraţie. Tot ce vedem aici e un monument în memoria lui Alexandru şi a pierdutei Biblioteci din oraşul ce-i purta numele.

Asta îi aminti lui Rachel de ceva.

— Nu trebuiau să fie şi nişte cărţi aici? Nu ai spus că Septimus a îngropat aici cele mai importante papirusuri din biblioteca?

Vigor privi în jur.

— Probabil că au fost luate după cutremur. Când au fost puse aici indiciile. Informaţiile au fost probabil mutate de aici în cine ştie ce grota secretă pe care trebuie s-o mai căutăm. Dar, cu siguranţă, suntem aproape.

Rachel auzi tremurul din vocea unchiului. Cine ştie ce alte descoperiri îi mai aşteptau!

— Înainte să mergem mai departe însă, vorbi Gray, trebuie să dezlegam ghicitoarea asta.

— Nu! spuse unchiul Vigor. Ghicitoarea nici nu ni s-a arătat încă. Vă amintiţi mormântul Sfântului Petru? Trebuie să trecem un test. Să ne demonstrăm cunoştinţele, aşa cum a făcut Curtea Dragonului dovedind că a înţeles problema cu magnetismul. Abia apoi i s-a dezvăluit secretul.

— Atunci, ce trebuie să facem? întreba Gray.

Unchiul Vigor se dădu în spate, cu ochii la piramidă.

— Trebuie să activăm piramida.

— Şi cum propuneţi să facem asta? întrebă Gray.

Vigor se întoarse spre Gray.

— Îmi trebuie ceva acidulat.

1.16 P.M.

Gray o aştepta pe Kat să le aducă şi ultimele cutii de cola. Le mai trebuiau doua baxuri de şase cutii.

— Contează dacă e cola dietetică sau obişnuită? întrebă Gray.

— Nu, spuse Vigor. Îmi trebuie doar ceva acidulat. Ar fi bun şi cidru sau oţet.

Gray se uită la Rachel. Fata clătină din cap şi ridică din umeri.

— Sunteţi drăguţ să ne explicaţi şi nouă acum? întrebă Gray.

— Amintiţi-vă cum magnetismul a deschis primul mormânt, spuse Vigor. Ştim deja că savanţii lumii antice cunoşteau prea bine fenomenul magnetismului. Pietrele magnetice erau foarte răspândite şi folosite. Chinezii au inventat busola încă din anul 200 î.Hr. Ca să putem merge mai departe, trebuie să dovedim că înţelegem magnetismul. La urma urmei, asta ne-a şi adus aici. Un reper magnetic lăsat sub apă.

Gray dădu din cap.

— Aşadar şi de data asta trebuie să facem dovada unei minuni ştiinţifice.

Vigor fu întrerupt de sosirea lui Kat. Apăru cu încă două baxuri a câte şase cutii – acum aveau fiecare câte un bax.

— Vom avea nevoie de ajutorul lui Kat câteva minute, zise Vigor. Trebuie să fie patru oameni.

— Cum stau lucrurile sus? o întrebă Gray pe Kat.

Fata ridică din umeri.

— E linişte. Monk a reperat un bruiaj la staţie. Ăsta a fost momentul culminant.

— Spune-i că ieşim din emisie câteva minute, spuse Gray.

Era neliniştit, dar aveau nevoie de ceea ce se ascundea acolo.

Kat se scufundă şi transmise mesajul. Ieşi imediat şi se întoarseră cu toţii la mormântul lui Alexandru.

Vigor le făcu semn să se împrăştie. Arătă spre o urnă de alamă de la marginea bazinului. Erau patru, în total.

— Fiecare dintre voi să ia câte un bax de suc şi să se aşeze în spatele unui vas.

Îl ascultară.

— Puteţi să ne explicaţi şi nouă ce facem? întrebă Gray ajungând în dreptul vasului său.

Vigor dădu din cap.

— Vă demonstrez încă o minune ştiinţifică. Trebuie să facem dovada că ştim să activăm o forţă cunoscută până şi de greci. Ei o numeau *electrikus.* Numele dat încărcăturii statice create prin frecarea chihlimbarului cu o cârpă. Ei o vedeau în fulgere sau de-a lungul catargelor de corăbii, sub forma focului Sfântului Elmo.

— Electricitate! spuse Gray.

Vigor aproba din cap.

— În 1938, un arheolog german pe nume Wilhelm Koenig a descoperit câteva vase de lut ciudate în Muzeul Naţional din Irak. Aveau doar cincisprezece centimetri înălţime. Erau catalogate ca aparţinând culturii persane şi să nu uităm că Persia este locul de unde au venit Magii din Biblie. Mai ciudat era că aceste vase micuţe fuseseră sigilate cu asfalt, iar prin partea de sus ieşea un cilindru de alamă cu o vergea de fier în interior. Această formă e cunoscută oricărei persoane care are cât de cât cunoştinţe despre elementele voltaice.

Gray se încruntă.

— Şi pentru necunoscători?

— Vasele… aveau exact aceeaşi formă ca şi elemenţii de baterie. Şi-au câştigat chiar şi numele de „baterii de Bagdad”.

Gray clătină din cap.

— Baterii din Antichitate?

— Atât General Electric, cât şi revista *Science Digest* au reprodus aceste vase în 1957. Le-au umplut cu oţet şi vasele au produs volţi de electricitate.

Gray privi spre vasele de la picioarele lui. Îşi aminti că monseniorul ceruse suc carbogazos, tot o soluţie acidă. Observă firul de fier care ieşea prin capacul solid al vasului de alamă.

— Vreţi să spuneţi că astea sunt baterii? Un fel de Duracell-uri din Antichitate?

Privi spre bazinul cu apă. Dacă monseniorul avea dreptate, Gray înţelegea de ce vasele stăteau cufundate într-un bazin cu apă de mare. Şocul electric provocat de baterii ar fi fost condus de apă direct în piramidă.

— Dar de ce nu activăm mai uşor piramida? întrebă Kat. Putem aduce o baterie marină din şalupă.

Vigor clătină din cap.

— Cred că activarea este legată de cantitatea de curent şi de poziţia bateriilor. Când vine vorba de magnitudinea puterii acestor superconductori – mai ales a unora atât de mari – cred ca e mai înţelept să nu schimbăm proiectul original.

Gray era de acord. Îşi aminti cutremurul care aproape distrusese Bazilica Sfântul Petru. Şi ăla fusese provocat cu un singur cilindru de pulbere în stare M. Se uită spre piramida din faţa lui. Ştia că trebuia să asculte sfatul monseniorului.

— Deci, cum facem? întrebă Gray.

Vigor deschise una dintre cutiile de cola.

— La semnalul meu, umplem bateriile, zise el, privindu-i pe rând. Oh şi vă recomand să vă daţi cât mai în spate.

1.20 P.M.

Monk stătea la volanul şalupei, bătând în bord cu o cutie goală de cola. Se plictisise să tot aştepte. Poate că nu i-ar fi stricat şi lui o baie. Apa părea din ce în ce mai tentantă, pe măsura ce ziua devenea tot mai toridă.

Huruitul puternic al unui motor îl făcu să-şi întoarcă privirea spre port.

Ambarcaţiunea cu aripi portante ce păruse să lase ancora ceva mai devreme se pusese din nou în mişcare. Asculta motorul

ambalându-se. Părea sa se fi iscat o oarecare agitaţie pe punte.
Îşi duse binoclul la ochi. N-avea rost să rişte.
În timp ce ridica binoclul, aruncă o privire spre monitorul camerei Aqua-Vu. Tunelul rămânea pustiu.
„De ce întârzia Kat atât de mult?”

1.21 P.M.

Gray goli ce-a de-a treia cutie în mijlocul cilindric al vasului său. Curând, lichidul se auzi bolborosind de-a lungul marginilor de alamă ale bateriei. Era plină.
Se ridică şi desfăcu ultima cutie de suc.
„Ah… cola dietetică…”
Ceilalţi terminară în acelaşi timp. Se ridicară şi se dădură un pas în spate.
Bulele de dioxid de carbon se spărgeau uşor deasupra celor patru cilindri. Nu se întâmplă nimic altceva. Poate că nu procedaseră cum trebuie sau poate că nu era bună cola… Sau şi mai probabil, ideea monseniorului fusese o bazaconie.
Apoi însă, o scânteie apăru dansând pe vârful firului de metal din vasul lui Gray şi se rostogoli pe suprafaţa de alamă, direct în apă.
Acelaşi lucru se întâmplă şi cu celelalte baterii.
— S-ar putea să dureze câteva minute până când bateriile să se formeze şi să degajeze un voltaj corespunzător.
Vocea lui Vigor nu mai era la fel de încrezătoare.
Gray se încrunta.
— Eu nu cred că o să…
Dintr-odată, patru arcuri strălucitoare de electricitate se întinseră prin apă ţâşnind din baterii – foc în adâncuri! Loviră cele patru părţi ale piramidei.
— Lipiţi-vă de perete! le striga Gray.
Nu era nevoie să le mai spună. O explozie de energie ţâşni din piramidă, aruncându-l prin aer şi izbindu-l de perete. Presiunea îi crea lui Gray senzaţia că stătea întins pe spate şi că întreaga încăpere se rotea în jurul lui, cu piramida deasupra, ca într-un montagne-russe dintr-un parc de distracţii.
Şi totuşi, Gray ştia ce se întâmpla.
Creaseră un câmp Meissner, o forţa care putea face mormintele să leviteze.

Apoi, începu adevăratul spectacol de artificii.

De pe toate cele patru laturi ale piramidei, fulgere strălucitoare ţâşniră trosnind înspre tavan, părând să lovească stelele argintii. Câteva se întinseră şi prin bazin, de parcă ar fi vrut să atace reflexia stelelor din apă.

Gray simţi că imaginea îi arde retina, însă refuză să închidă ochii. Risca să orbească, dar merita. În locurile în care fulgerele loveau apa, se ridicau flăcări care dansau pe suprafaţa bazinului.

Foc din apă!

Ştia la ce era martor.

Descompunerea apei prin electroliză în hidrogen şi oxigen. Gazul eliberat lua apoi foc, din cauza descărcărilor de energie care aveau loc.

Ţintuit de câmpul de forţă, Gray nu putea decât să privească focul de deasupra şi de dedesubt. Abia dacă reuşea sa înţeleagă puterea ce se dezlănţuise aici.

Citise studii teoretice despre modul în care un superconductor putea stoca energie, chiar şi lumină, în matriţa lui, pe o durată infinită de timp. Iar într-un superconductor *perfect,* chiar şi cantitatea de energie sau lumină putea fi infinită.

Asta se întâmplase aici?

Înainte să ajungă la o concluzie, fenomenul încetă brusc – ca o furtună într-o sticlă, strălucitoare, dar scurtă.

Totul reveni la normal după ce câmpul Meissner dispăru şi îi eliberă de sub forţa lui.

Gray făcu un pas în faţă, împleticindu-se. Abia reuşi să nu cadă în bazin. Focurile din apă se stinseră. Indiferent ce energie fusese închisă, cu secole în urmă, în piramidă, acum fusese eliberată.

Nimeni nu spunea nimic.

Veniră tăcuţi unul lângă altul, simţind nevoia companiei celorlalţi, a prezenţei fizice umane.

Vigor fu primul care păru să-şi fi revenit. Arătă spre tavan.

— Priviţi!

Gray îşi dădu capul pe spate. Rămăsese aceeaşi vopsea neagră presărată cu stele argintii, însă acum apăruseră nişte litere strălucitoare, care alcătuiau un mesaj întins de-a lungul cupolei.

όπως είναι ανωτέρω, έτσι είναι κατωτέρω

— Indiciul nostru! spuse Rachel.

În timp ce priveau, literele începură deja să pălească. La fel ca şi în cazul focului de pe lespedea de hematit de la mormântul Sfântului Petru, revelaţia nu dura decât câteva clipe.

Gray se grăbi să scoată aparatul de fotografiat. Trebuiau să păstreze mesajul.

Vigor însă, ridică mâna.

— Ştiu eu ce scrie. E în greacă.

— Puteţi să traduceţi?

Monseniorul dădu din cap.

— Nu e greu. Este o frază atribuită de istorici lui Platon, despre modul în care ne afectează stelele, acestea fiind, de fapt, propria noastră reflexie. A devenit fundamentul astrologiei şi piatra de temelie a credinţei gnostice.

— Şi care e fraza? întrebă Gray.

— „Cum e sus, la fel e şi jos."

Gray privi plafonul înstelat şi reflexia lui în apa din bazin. Sus şi jos. Aceeaşi idee exprimată în mod vizual.

— Dar ce înseamnă?

Rachel plecase de lângă ei. Încercuise încet întreaga încăpere. Îi strigă, din spatele piramidei:

— Veniţi aici!

Gray auzi un pleoscăit.

Veniră cu toţii repede lângă ea. Rachel se îndrepta spre piramida.

— Ai grijă! o avertiză Gray.

— Priviţi! zise fata, arătând cu mâna.

Gray înconjură piramida şi văzu ce anume o entuziasmase într-atât. O porţiune îngustă din piramidă, cam de cincisprezece centimetri pătraţi, dispăruse, pe la mijlocul uneia dintre laturi. Se dizolvase, mistuită de furtuna de foc. Chiar în dreptul deschizăturii, se afla una din mâinile întinse ale lui Alexandru Macedon, cu pumnul închis.

Rachel se întinse să o atingă, însă Gray o opri.

— Lasă-mă pe mine! spuse el.

Se întinse ca să atingă mâna, bucuros că nu îşi scosese mânuşile costumului de scafandru. Carnea era dură ca piatra, între degetele încleştate, strălucea o bucată de aur.

Strângând din dinţi, Gray rupse un deget. Vigor scoase un strigat de protest.

Nu avea încotro.

Din pumnul împăratului, Gray scoase o cheie de aur, lungă de

şapte centimetri, cu mulţi dinţi foarte apropiaţi şi cu un capăt în forma unei cruci. Era surprinzător de grea.

— O cheie! spuse Kat.

— Dar ce deschide oare? întrebă Vigor.

Gray se dădu un pas în spate.

— Calea spre următoarea noastră destinaţie.

Ochii i se ridicară spre tavan, unde literele dispăruseră acum complet.

— „Cum e sus, la fel e şi jos”, repeta Vigor, remarcându-i direcţia privirii.

— Dar ce înseamnă asta? murmură Gray. Băgă cheia în buzunarul de pe coapsa. Unde ne spune să mergem?

Rachel se îndepărtase cu un pas. Se mişca încet, în cerc, cercetând cu atenţie încăperea. Se opri, privindu-l ţinta pe Gray. Ochii îi străluceau. Bărbatul ajunsese să recunoască această privire.

— Ştiu de unde să începem.

1.24 P.M.

În cabina înălţată a bărcii cu aripi portante, Raoul îşi trase fermoarul costumului de scafandru. Ambarcaţiunea era proprietatea Breslei. Curtea Dragonului plătise o mică avere ca să o închirieze, însă astăzi nu-şi permiteau nici o greşeală.

— Du-ne cât mai aproape posibil, fără să trezeşti bănuieli! îi ordonă Raoul căpitanului, un negru de origine africana, cu obrajii brăzdaţi de cicatrice.

Cele două tinere, o negresa şi o albă, îi mascau poziţia. Erau îmbrăcate în bikini, echivalentul echipamentului lor de camuflare, însă în ochi le străluceau promisiunea unei forţe mortale.

Căpitanul nu-i răspunse lui Raoul, însă trase de volan şi ambarcaţiunea se aplecă într-o parte.

Raoul se întoarse cu spatele la căpitan şi la femeile lui. Se îndreptă spre scara care cobora sub punte.

Detesta faptul că se afla la bordul unei ambarcaţiuni care nu era sub comanda lui directă. Coborî scara şi se alătură echipei de doisprezece bărbaţi, împreuna cu care urma să se scufunde. Ceilalţi trei oameni ai lui aveau să manevreze armele subacvatice, montate cu multa dibăcie în prora şi în ambele

laturi ale bărcii. Ultimul membru al echipei sale, doctorul Alberto Menardi, se instalase într-una din cabine, gata să dezlege ghicitorile pe care aveau să le găsească.

Şi mai era un membru, deloc plăcut, în echipa lui.

Femeia!

Seichan stătea în picioare, cu costumul de scufundare desfăcut pe jumătate, până la buric. Sânii abia dacă-i erau cât de cât acoperiţi de neopren. Stătea lângă tuburile de oxigen şi scuterul ei acvatic. Scuterele micuţe, de o singura persoana, erau dotate cu câte două propulsoare cu reacţie. Cu ele, puteau înainta în viteză pe sub apă.

Euroasiatica ridică privirea spre el. Amestecul de rase i se părea lui Raoul dezgustător, însă femeia îşi îndeplinea scopul. Privirea i se plimba de-a lungul trupului ei dezgolit. Doua minute de-ar fi fost lăsat singur cu ea, zâmbetul ăla îngâmfat i-ar fi dispărut de pe faţă.

Momentan însă, trebuia s-o suporte pe târfa asta.

Se aflau pe teritoriul Breslei.

Seichan insistase să însoţească echipa de asalt.

— Doar ca să văd ce se-ntâmplă şi să vă ofer sfaturile mele, spusese ea mieros. Nimic mai mult.

Totuşi, Raoul remarcase arbaleta ascunsă în echipamentul de scufundare.

— Plecăm în trei minute, confirmă Raoul.

Aveau să sară peste bord în momentul în care barca încetinea, ocolind peninsula, ca şi când ar fi avut la bord nişte simpli turişti care voiau sa admire mai îndeaproape fortul. De acolo, îşi ocupau numaidecât poziţiile. Ambarcaţiunea urma să aştepte cu armele pregătite, gata să intervină dacă ar fi fost cazul.

Seichan îşi încheie fermoarul.

— I-am spus omului nostru să le bruieze staţiile în repetate rânduri. Aşa că nu vor fi prea suspicioşi în clipa în care vor pierde cu desăvârşire semnalul.

Raoul dădu din cap. Femeia asta se dovedea uneori foarte utila. Măcar atâta trebuia şi el să recunoască.

Uitându-se încă o dată la ceas, Raoul ridică braţul şi făcu un cerc cu degetul în aer.

— Daţi-i drumul! zise el.

1.26 P.M.

În tunelul de la intrarea în mormântul lui Alexandru, Rachel stătea în genunchi, pe podeaua de piatră. Lucra la proiectul prin care voia să-şi demonstreze teoria.

Gray se întoarse spre Kat.

— Ar fi mai bine să te bagi din nou în apă. Ia legătura cu Monk. A trecut mai mult timp decât i-am spus. Probabil că e neliniştit.

Kat dădu din cap, însă ochii i se rotiră prin încăpere, rămânând aţintiţi asupra piramidei de pe mormânt. Se întoarse fără tragere de inimă şi se îndreptă spre gura tunelului, la intrarea în bazin.

Vigor termina şi el de inspectat încăperea mormântului. Faţa încă-i mai străluceau de uimire şi încântare.

— Nu cred că o să mai ardă vreodată aşa.

Gray dădu din cap. Stătea lângă Rachel.

— Probabil că piramida de aur a acţionat ca un condensator electric. A stocat energia, păstrând-o intactă în matricea sa superconductoare… până când a fost eliberată încărcătură electrică, provocând o serie de reacţii în lanţ care au golit piramida.

— Cu alte cuvinte, spuse Vigor, chiar presupunând că şi Curtea Dragonului va descoperi această încăpere, nu vor mai putea niciodată să dezlege ghicitoarea.

— Şi nici să pună mâna pe cheia de aur, zise Gray, lovindu-se peste buzunarul de la coapsă. În sfârşit, suntem cu un pas în faţa lor.

Rachel remarcă tonul de uşurare şi satisfacţie din vocea bărbatului.

— Mai întâi însă, trebuie să dezlegăm noi ghicitoarea, îi aminti ea. Am o idee de unde am putea începe, dar n-am găsit încă nici un răspuns.

Gray se apropie de ea.

— La ce lucrezi?

Întinsese peste pietre o hartă a Marii Mediterane, aceeaşi hartă pe care o folosise ca să demonstreze că desenul de pe lespedea de hematit era o reprezentare a coastei de est a Mediteranei. Cu un marker negru desenase, cu atenţie, câteva puncte pe hartă, trecând câte un nume în dreptul fiecăruia.

Se dădu în spate şi întinse braţul înspre camera cu mormântul.

— Fraza asta – „Cum e sus, la fel e şi jos” – avea, iniţial, menirea de a transmite ideea că stelele ne călăuzesc viaţa.

— Astrologie, zise Gray.

— Nu tocmai, îl contrazise Vigor. Stelele guvernau, în

adevăratul sens al cuvântului, civilizaţiile antice. Constelaţiile indicau anotimpurile, îi călăuzeau pe călători, erau casele zeilor. Civilizaţiile le onorau construindu-şi monumentele ca pe nişte reflexii ale cerului înstelat. O nouă teorie cu privire la cele trei piramide din Giseh spune că măreţele construcţii au fost poziţionate în aşa fel încât să redea, pe pământ, cele trei stele din constelaţia Orion. Chiar şi în epocile mai moderne, fiecare catedrală sau biserică catolică este construită pe axa est-vest, pentru a marca răsăritul şi apusul soarelui. Chiar şi în ziua de azi, respectăm această tradiţie.

— Aşadar, trebuie să căutăm un tipar, spuse Gray. Poziţii semnificative a ceva ce se află în cer sau pe pământ.

— Iar mormântul ne spune spre ce să ne îndreptăm atenţia, zise Rachel.

— În cazul ăsta, înseamnă că eu sunt surd, făcu Gray.

Unchiul Vigor înţelesese şi el.

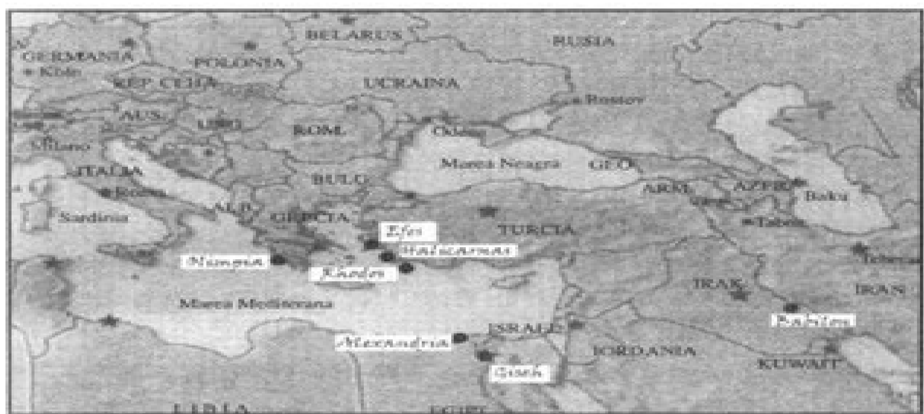
— Degetul de bronz al Colosului, spuse el, privind spre mormânt. Piramida asta, poate o reprezentare a celei din Giseh. Ruinele Farului din Alexandria, chiar deasupra noastră. Până şi forma cilindrică a mormântului trimite cu gândul la Mausoleul din Halicamas.

— Îmi pare rău, spuse Gray încruntându-se. Care mausoleu?

— A fost una dintre cele şapte minuni, zise Rachel. Aminteşte-ţi cât de puternic legata de acestea a fost întreaga istorie a lui Alexandru.

— Da, spuse Gray, parcă aţi spus că naşterea lui a coincis cu una din ele, iar moartea cu o alta…

— Templul Artemisei, spuse Vigor, dând din cap. Şi Grădinile Suspendate din Babilon. Toate au avut legătura cu Alexandru… cu locul ăsta!

Rachel arătă cu degetul spre harta la care lucrase.

— Am marcat locaţiile celor şapte minuni. Sunt împrăştiate de-a lungul coastei de est a Mediteranei. Toate se găsesc însă în aceeaşi regiune indicata pe lespedea de hematit.

Gray studie harta.

— Vrei să spui că trebuie să găsim o legătură între toate şapte?

— „Cum e sus, la fel e şi jos”, câtă Vigor.

— Şi de unde să începem? întrebă Gray.

— Timpul, spuse Rachel. Sau, mai degrabă, trecerea timpului, aşa cum sugerează ghicitoarea Sfinxului. Înaintarea dinspre naştere spre moarte.

Ochii lui Gray se îngustară, apoi se lărgiră, în semn de înţelegere.

— Ordinea cronologica! Din momentul construirii celor şapte minuni.

Rachel dădu din cap.

— Dar eu nu le ştiu ordinea.

— O ştiu eu, spuse Vigor. Există vreun arheolog din zona Mediteranei care să n-o ştie?

Îngenunche şi lua markerul de pe jos.

Cred că Rachel are dreptate. Primul indiciu, de la care a pornit toată aceasta poveste, a fost găsit ascuns într-o carte din Cairo, lângă Giseh. Piramidele sunt cele mai vechi dintre cele şapte minuni.

Puse vârful markerului pe Giseh.

— Şi mi se pare interesant că mormântul lui Alexandru se află sub ruinele străvechiului Far.

— De ce? întreba Gray.

— Fiindcă Farul a fost *ultima* minune construita. De la prima, la ultima. Tot acest amănunt mă face să cred şi că locul spre care urmează să ne îndreptăm de aici va fi capătul călătoriei noastre. Ultima oprire. Unchiul Vigor se aplecă şi trasă cu grijă câteva linii, unind cele şapte minuni în ordinea construirii lor. De la Giseh la Babilon, apoi la Olimpia, unde se înălţa statuia lui Zeus.

— Despre care Alexandru susţinea că ar fi fost adevăratul său tată, le reaminti Rachel.

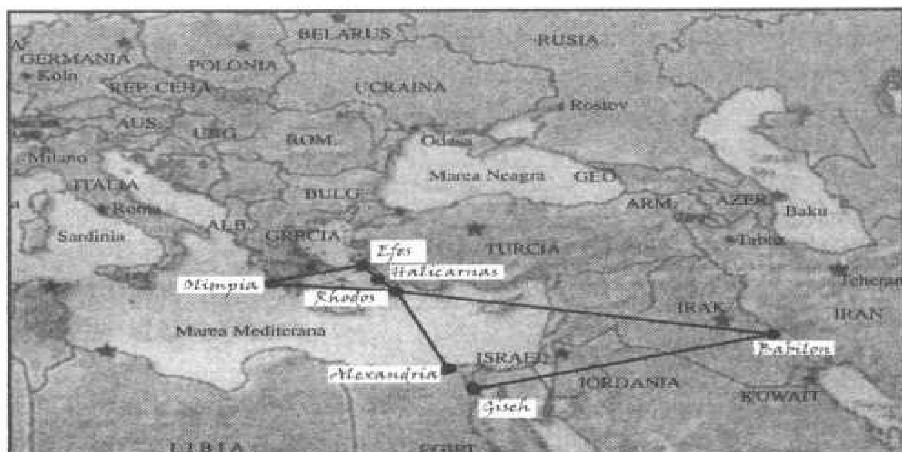
— De acolo, mergem la Templul Artemisei din Efes, apoi în Halicamas, apoi pe insula Rhodos... până când, în sfârşit, ajungem chiar în locul unde ne aflăm noi acum. În Alexandria, sub bine-cunoscutul său Far. Unchiul îşi îndreptă spatele. Mai crede cineva că nu suntem pe pista cea bună?

Rachel şi Gray priveau uluiţi desenul bărbatului.

— Iisuse...! murmură Gray.

— Formează o clepsidră perfectă! zise Rachel.

Vigor dădu din cap.

— Simbolul trecerii timpului. Format din două triunghiuri. Nu uitaţi că simbolul egiptenilor pentru praful alb pe care îl consumau faraonii era un triunghi. De altfel, tot triunghiurile erau folosite de către egipteni şi pentru a reprezenta piatra *benben,* un simbol al cunoaşterii sacre.

— Ce e piatra *benben?* întrebă Gray.

Îi răspunse Rachel:

— Sunt învelişurile care acopereau obeliscurile şi piramidele

egiptene.

— Însă în artă, sunt reprezentate în special prin triunghiuri, adăugă unchiul. Şi, dacă vrei să ştii, poţi vedea unul chiar pe spatele bancnotei voastre de un dolar. Moneda americană oficială înfăţişează o piramidă cu un triunghi care pluteşte deasupra ei.

— Cel cu ochiul în interior, spuse Gray.

— Ochiul *atotvăzător,* îl corectă Vigor. Simbolul cunoaşterii sacre despre care îţi vorbeam. Te face să te întrebi dacă nu cumva această străveche societate de magi nu a avut vreo influenţă asupra vechilor confrerii secrete ale înaintaşilor voştri. Vigor îşi însoţise ultima fraza cu un zâmbet. Cu siguranţă însă, continuă el, la egipteni pare să existe un motiv perpetuu al triunghiurilor, al cunoaşterii sacre, toate conducând spre misteriosul praf alb. Până şi numele *benben* face această legătură.

— Cum aşa? întrebă Rachel, intrigată.

— Egiptenii acordau mare importanţă modului în care scriau cuvintele. De exemplu, „a-i-s”, în egipteana veche, se traduce prin cuvântul „creier”. Dacă însă inversezi literele, „s-i-a”, obţii cuvântul „conştiinţă”. S-au folosit chiar de însăşi scrierea cuvântului pentru a conecta aceste două noţiuni: conştiinţa şi creierul. Literele „b-e-n” se traduc prin „piatră sacră”, aşa cum v-am spus, însă ştiţi ce obţinem dacă le scriem pe dos?

Rachel şi Gray ridicară din umeri în acelaşi timp.

— „N-e-b”, care înseamnă „aur”.

Gray scoase un strigăt de surpriză.

— Aşadar, au făcut o legătură între aur şi piatra cunoaşterii sacre!

Vigor dădu din cap.

— Din Egipt a început totul.

— Dar unde se termină? întrebă Rachel, cu ochii pironiţi pe hartă. Ce simbolizează clepsidra asta? În ce fel ne indică ea următoarea locaţie?

Toţi priviră spre mormântul în forma de piramida.

Vigor clătină din cap.

Gray îngenunche.

— E rândul meu să mă uit la hartă.

— Ai tu vreo idee? îl întrebă Vigor.

— Nu e cazul să fi chiar aşa de surprins.

1.37 P.M.

Gray se apucă de treabă, folosind muchia dreaptă a cuţitului pe post de riglă. Trebuia să găsească soluţia! Cu markerul în mână, vorbea în timp ce lucra, fără să ridice privirea.

— Degetul ăla de bronz, spuse el, aţi remarcat că se află exact în mijlocul încăperii, poziţionat chiar sub cupolă?

Ceilalţi doi priviră în spate, spre mormânt. Apa se potolise şi era din nou neclintită. Arcada înstelată de pe plafon se reflecta din nou perfect în oglinda naturală, creând iluzia unei sfere.

— Degetul e aşezat ca şi când ar fi axa nord-sud a acestui miraj sferic. Axa în jurul căreia se învârte planeta noastră. Şi acum, priviţi harta. Ce loc marchează centrul clepsidrei?

Rachel se aplecă şi citi numele.

— Insula Rhodos! zise ea. De unde vine şi degetul.

Gray zâmbi, remarcându-i uimirea din voce. Era din cauza descoperirii sau din cauza faptul că *el* fusese cel care făcuse această descoperire?

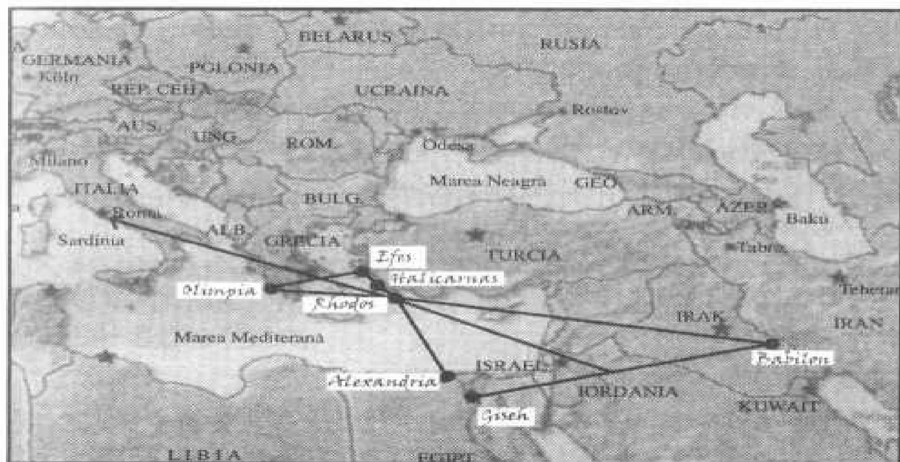
— Cred că trebuie să găsim axa clepsidrei, spuse el.

Lua markerul şi trasă o linie bisectoare prin cele două triunghiuri care alcătuiau clepsidra.

— Iar degetul de bronz indica spre Polul Nord.

Gray continuă, ajutându-se de lama cuţitului pentru a întinde linia spre nord.

Markerul se opri asupra unui oraş bine-cunoscut şi plin de semnificaţii.

— Roma! citi Rachel pe hartă.

Gray se dădu un pas înapoi.

— Faptul că toate aceste operaţiuni geometrice ne trimit înapoi la Roma trebuie să aibă o semnificaţie. Cu siguranţă, asta este următoarea noastră destinaţie. Dar unde în Roma? Din nou la Vatican?

Se întoarse şi îi privi pe ceilalţi.

Sprâncenele lui Rachel se ridicaseră.

Vigor îngenunche încet.

— Cred, comandante, că ai dreptate şi te înşeli în acelaşi timp. Pot să văd cuţitul?

Gray i-l întinse, bucuros să-l lase pe monsenior să-i ia locul.

Unchiul puse muchia cuţitului pe hartă.

— Hmm… două triunghiuri! Bătu cu degetul în desenul care forma clepsidra.

— Şi ce-i cu asta?

Vigor clătină din cap, cu privirea atent concentrată.

— Ai avut dreptate când ai remarcat că linia asta duce la Roma. Însă nu acolo trebuie să mergem noi.

— De unde ştiţi asta?

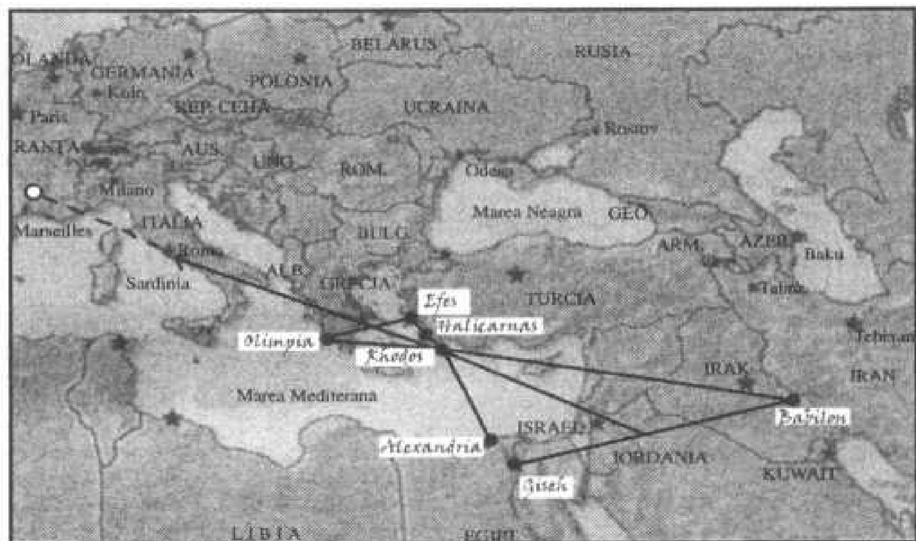
— Nu uita că toate ghicitorile noastre au mai multe straturi. Trebuie să privim mai adânc.

— Spre ce?

Vigor îşi plimbă degetul de-a lungul muchiei tăişului, întinzându-se până dincolo de Roma.

— Roma a fost doar prima oprire.

Continuă să traseze linia imaginară mai departe spre nord, până în Franţa. Se opri într-un loc puţin mai sus de Marsilia.

Vigor dădu din cap şi zâmbi.

— Isteţ!

— Ce anume?

Vigor îi dădu înapoi cuţitul şi ciocăni cu degetul locul de pe hartă.

— Avignon.

Un strigăt de surpriză se auzi dinspre Rachel.

Gray nu reuşea să înţeleagă importanţa acestei descoperiri. Expresia feţei îi trăda limpede nedumerirea.

Rachel se întoarse spre el.

— Avignon este ultimul loc din Franţa în care a fost exilată papalitatea, la începutul secolului al XIV-lea. A devenit scaunul puterii papale timp de aproape un secol.

— *Al doilea* scaun al puterii papale, insistă Vigor. Mai întâi Roma, apoi Franţa. Două triunghiuri, două simboluri de putere şi cunoaştere.

— Dar cum putem fi siguri? zise Gray. Poate că speculăm prea mult.

Vigor dădu din mână, semn că lucrul ăsta era imposibil.

— Nu uita că am stabilit deja data la care credem că au fost lăsate indiciile. E chiar momentul în care papalitatea a părăsit Roma. Prima decadă din secolul al XIV-lea.

Gray dădu din cap, însă nu era pe deplin convins.

— Iar isteţii noştri alchimişti ne-au mai lăsat încă un strat al ghicitorii care să ne ajute să stabilim, fără umbră de îndoială,

locaţia.

Vigor arătă cu degetul forma de pe hartă.

— Când crezi dumneata că a fost inventată clepsidra?

Gray clătină din cap.

— Am presupus că cel puţin acum două mii de ani… poate chiar mai mult.

— Deşi pare surprinzător, inventarea clepsidrei coincide cu apariţia primelor ceasuri mecanice. Cu doar şapte sute de ani în urmă.

Gray făcu rapid calculul în minte.

— Înseamnă că am ajuns iarăşi în anii 1300… La începutul secolului al XIV-lea!

— Marcând momentul, aşa cum face orice clepsidră, în care a fost înfiinţata papalitatea franceză.

Gray se simţi străbătut de un fior. Ştiau acum încotro trebuiau să se îndrepte. Unde să ducă cheia de aur. În Avignon, Vaticanul francez. Simţi că şi Rachel şi unchiul ei erau cuprinşi de acelaşi entuziasm.

— Hai să ieşim de-aici! spuse Gray şi-i conduse repede prin tunelul care ducea la bazin.

— Şi cum rămâne cu mormântul? întreba Vigor.

— Trebuie să mai amânăm câteva zile anunţul descoperirii noastre. Şi, dacă o să apară Curtea Dragonului, o să afle că, de data asta, au ajuns prea târziu.

Gray se grăbi spre tunel. Îngenunche, îşi trase masca peste faţă şi-şi cufundă capul sub apă, pregătindu-se să le transmită şi celorlalţi vestea cea bună.

De îndată ce fu cu capul sub apă, staţia scoase un bâzâit puternic şi iritant.

— Kat… Monk… mă aude cineva?

Nu primi nici un răspuns. Kat pomenise ceva despre nişte probleme cu semnalul, îşi aminti Gray. Mai ascultă preţ de câteva clipe. Inima începu să-i bată mai tare.

„La dracu’!”

Ieşi din apă.

Sunetul ăla nu era static. Cineva îi bruia în mod intenţionat.

— Ce e? întreba Rachel.

— Curtea Dragonului! Sunt deja aici!

13
SÂNGELE DIN APĂ

26 IULIE, 1.45 P.M.
ALEXANDRIA, EGIPT

Kat apăru printre valurile blânde.

Staţia îi murise cu desăvârşire în urmă cu zece secunde. Venise la suprafaţa ca să ia legătura cu Monk. Îl găsi cu binoclul lipit de ochi.

— Staţia… începu ea.

— Ceva nu-i în regulă, zise bărbatul. Du-te după ceilalţi. Femeia reacţiona instantaneu, scufundându-se, lovindu-şi picioarele în aer. Coborî aproape vertical. Scoase tot aerul din vesta şi plonjă în jos.

În timp ce înainta spre tunel, duse mâna la curelele cu care erau prinse vesta şi tuburile de oxigen. O mişcare la intrarea tunelului o făcu să se oprească la jumătatea drumului.

Mâna unui scafandru ieşea din tunel. Dunga albastră de pe costumul negru îi dădu de veste că scufundătorul era comandantul Pierce. Un bâzâit continuu îi răsuna în urechi. Nu avea nici o şansă să reuşească să-i comunice starea de urgenţă.

Dar se dovedi că nu era cazul.

Imediat în urma comandantului, alţi doi scufundători apărură la gura tunelului.

Vigor şi Rachel.

Kat se răsuci în poziţie verticală. Lovi casca din ureche, în speranţa că va face bâzâitul să înceteze, apoi se îndreptă spre Gray. Probabil că şi acesta îşi dăduse seama că bruiajul staţiei nu prevestea nimic bun. O privi fix, prin masca de pe faţă şi ridică un braţ, întrebător.

„E totul în ordine sus?”

Kat îi făcu semnul de OK. Nu era nimic ostil la suprafaţă. Cel puţin, nu încă.

Gray nu se mai obosi să recupereze tuburile de oxigen abandonate. Le făcu semn celorlalţi. Începură să urce cu toţii de-a lungul stâncilor, cu intenţia de a se îndrepta spre şalupă.

Într-o parte, Kat băgă de seamă că ancora era ridicată.
Monk se pregătea, pentru a putea pleca numaidecât.
Kat îşi umplu vesta cu aer şi se îndreptă spre suprafaţă, trăgând după ea tuburile de oxigen şi centura cu lest. Deasupra ei, ceilalţi erau deja aproape la suprafaţă.
Un nou bâzâit îi răsună în urechi.
De data asta, nu mai era staţia.
Privi în jur, ca să descopere de unde venea, însă vizibilitatea în apa poluată era foarte slabă. Ceva se apropia… şi încă foarte repede.
Pe vremea când lucrase în serviciile secrete din cadrul Marinei, Kat avusese de a face cu aproape toate felurile de ambarcaţiuni, inclusiv submarine. Recunoscu numaidecât bâzâitul monoton.
Torpile!
Se îndreptau spre şalupa lor.
Zvâcni cu toată forţa în sus, dar ştia că nu avea nici o şansă să mai ajungă la timp.

1.46 P.M.

Monk porni motorul, uitându-se permanent prin binoclu după ambarcaţiunea cu aripi portante. Tocmai dispăruse în spatele peninsulei. O remarcase însă încetinind în mod suspect cu câteva secunde în urmă, la două sute de metri în larg. Nu văzuse nici un fel de agitaţie pe punte, însă remarcase o serie de bule de aer care apăruseră în urma bărcii, în vreme ce aceasta se îndepărta încet.
Apoi, auzise bâzâitul prin staţie.
Kat apăruse câteva secunde mai târziu.
Trebuia să plece cât mai repede de acolo. Instinctul îi spunea că erau în mare pericol.
— Monk! îl strigă o voce.
Era Gray care ieşise la suprafaţă, lângă port.
Slavă Domnului!
Tocmai voia să lase jos binoclul când zări în apă un obiect ce se apropia în viteză de şalupă. O înotătoare ca de rechin gonea deasupra valurilor. O înotătoare de metal!
— La dracu’!
Monk aruncă binoclul din mână şi acceleră motorul la maximum.

Barca ţâşni în faţă cu motorul mugind.
Trase de volan înspre tribord. Departe de Gray.
— Toată lumea sub apă! strigă el, apoi îşi trase masca pe faţă. Nu mai avea timp să-şi închidă costumul.
Cu şalupa la viteză maximă, Monk alergă spre pupa, se urcă pe bancheta din spate şi se catapultă în apă.
Torpila lovi în spatele lui. Forţa exploziei îl răsuci cu picioarele în sus. Ceva îl înţepă în coapsă, făcând să-i zdrăngăne dinţii. Lovi apa răsucindu-se pe suprafaţa acesteia, urmărit de limbile de foc. Însă înainte ca acestea să ajungă la el, Monk se cufunda în îmbrăţişarea răcoritoare a mării.
Rachel ieşise la suprafaţa tocmai în clipa în care se auzea strigătul lui Monk. Îl văzu alergând spre spatele şalupei. Ca o reacţie la panica lui, Rachel se băgă înapoi sub apă, pregătindu-se să se scufunde.
Apoi, urmă explozia!
Şocul transmis prin apă îi înţepă urechile, chiar şi prin cagula groasă de neopren. Tot aerul păru să iasă din ea. Cusăturile măştii cedară, lăsând să intre apa de mare.
Se chinui să iasă la suprafaţă. Ochii o usturau şi nu mai vedea nimic.
După ce scoase capul deasupra apei, îşi goli masca, tuşind şi respirând greu. Bucăţi sfărâmate din şalupă cădeau în apă, ca o ploaie torenţială. Altele, mai mari, pluteau fumegând şi legănându-se. Şuvoaie de benzină aprinsă se întindeau pe suprafaţa apei.
Rachel privi în jur.
Nimeni.
Apoi, în stânga ei, o siluetă agitată ţâşni din apă. Era Monk, ameţit şi fără aer.
Rachel înotă spre el şi-l apucă de un braţ. Masca de faţă i se răsucise pe jumătate în jurul capului. Îl sprijini până când îşi recăpăta suflarea.
— Lua-i-ar toţi dracii! şuieră el, întorcându-şi masca.
Un nou sunet se auzi din apă. Amândoi se întoarseră.
Rachel văzu o barcă mare, cu aripi portante, apărând din spatele fortului, uşor înclinată. Înainta spre ei.
— Jos! îi strigă Monk.
Se scufundară amândoi. Explozia ridicase nisipul de pe fund şi nu mai vedeau decât la câţiva centimetri în faţa lor.
Rachel arătă spre direcţia în care presupunea că se afla intrarea în tunel. Nu se mai vedea acum. Trebuiau să ajungă la

tuburile de oxigen pe care le lăsaseră acolo, altfel nu ar fi putut să respire.

Odată ajunsa lângă mormanul de pietre, Rachel privi în jur, căutând intrarea în tunel, căutându-i pe ceilalţi. Unde dispăruseră toţi?

Pipăi orbeşte muchiile stâncoase. Monk era lângă ea şi se chinuia să-şi încheie costumul. Nu trăsese fermoarul decât pe jumătate. Partea superioară îi atârna în apă.

Unde erau rezervoarele? Nu nimerise ea bine?

O formă întunecată trecu pe deasupra lor şi mai departe de ţărm. Ambarcaţiunea cu aripi portante. După reacţia lui Monk, îşi dădu seama că aceasta era sursa tuturor problemelor.

O presiune arzătoare crescu în plămânii lui Rachel.

O lumina incandescenta apăru în ceaţa din faţa lor. Instinctiv, Rachel înaintă spre ea, sperând să-i găsească pe unchiul Vigor sau pe Gray. Văzu însă doi scufundători, aplecaţi pe nişte scutere subacvatice. Trombe de nămol se ridicau în urma lor.

Se apropiară de ei, cu intenţia de a-i prinde cu spatele lipit de mal.

Capetele unor săgeţi din oţel străluceau în lumină. Harpoane!

Ca pentru a confirma ameninţarea, se auzi un şuierat ascuţit. O lance de oţel ţâşni spre Monk. Bărbatul se aruncă într-o parte. Suliţa îi străpunse jumătatea de sus a costumului.

Rachel ridica mâinile, cu faţa spre scufundători.

Unul din ei ridică degetul mare, ordonându-le să iasă la suprafaţă.

Erau prinşi.

Gray îl ajută pe Vigor.

Monseniorul căzuse peste el în momentul când explodase barca. Fusese lovit într-o parte a capului de o bucată de fibră de sticlă. Din tăietură îi curgea sânge. Gray nu putea să aprecieze cât de gravă era rana, însă bărbatul de lângă el părea complet ameţit.

Gray reuşise să ajungă la tuburile de oxigen şi încerca acum să le conecteze la costumul monseniorului. Vigor îi făcu semn să se îndepărteze când simţi valul de aer. Gray luă al doilea tub şi-l reconecta rapid la propriul costum.

Inspiră adânc de câteva ori.

Privi spre intrarea în tunel. Nu se puteau refugia acolo. Cu siguranţă, spre locul acesta se îndrepta şi Curtea Dragonului. Gray nu voia să mai fie prins încă o dată într-un mormânt.

Îşi înşfacă rezervorul şi arătă spre suprafaţa.

Vigor dădu din cap, însă se răsucea în toate direcţiile, cercetând apa întunecată.

Gray îi înţelese teama.

Rachel.

Trebuiau să supravieţuiască, dacă voiau să aibă cea mai mică şansă de a o ajuta. Gray o luă înainte, conducându-l pe Vigor. Trebuiau să găsească o nişa în care să se adăpostească de ploaia de aşchii şi sfărâmături. Ceva mai devreme, remarcase o bărcuţă scufundată, mâncată de rugină, la câţiva metri distanţa, întoarsă cu fundul în sus şi sprijinită de ţărm.

Îl conduse pe Vigor de-a lungul stâncilor. Bărcuţa abandonata apăru în faţa lor. Gray îl ascunse pe monsenior la umbra acesteia. Îi făcu semn să rămână acolo, apoi îşi puse tubul de oxigen în spate, eliberându-şi mâinile.

Arătă spre largul apei, rotindu-şi braţul în cerc.

„Mă duc să-i caut pe ceilalţi.”

Vigor dădu din cap, încercând, pe cât putu, să pară încrezător.

Gray o luă înapoi spre tunel. Rămânea însă cât mai aproape de fundul apei. Dacă ar fi putut, cu siguranţă că şi ceilalţi ar fi încercat să ajungă la tuburile de oxigen. Aluneca din umbră în umbră, rămânând ascuns.

Pe măsură ce se apropia de intrarea tunelului, o lumină strălucea tot mai tare. Încetini. De fapt, erau mai multe lumini, concentrate în jurul pietrelor.

Se ascunse în întuneric, în spatele unui colţ de stâncă şi spionă.

Câţiva scufundători în costume negre se adunaseră în jurul intrării în tunel. Aveau tuburi de oxigen de dimensiuni mici, cu aer pentru mai puţin de douăzeci de minute. Pentru scufundări scurte.

Gray privi un bărbat intrând prin deschizătură, apoi dispărând înăuntrul tunelului.

După câteva clipe, transmise, probabil, un fel de confirmare. Încă cinci scufundători intrară, unul după celălalt, în tunel. Gray recunoscu ultima siluetă unduitoare care dispăruse în intrarea spre mormânt.

Seichan!

Gray se îndepărtă. Nici unul dintre colegii lui nu ar mai fi venit aici acum.

Tocmai când se retrăgea din ascunzătoare, o siluetă apăru ca din pământ în faţa lui. Imensa. Vârful ascuţit al unei suliţe îl

împungea direct în stomac.

Câteva lumini se aprinseră de jur împrejurul lui.

În spatele măştii, Gray recunoscu faţa lui Raoul.

Rachel îl ajută pe Monk să se elibereze. Harponul îi ţintuise o parte a costumului de fundul mării. Trase de neopren şi îl eliberă.

La doi metri distanţă, cei doi scufundători stăteau aplecaţi pe scuterele lor, ca doi surferi întinşi pe nişte plăci stricate. Unul din ei le făcu semn să iasă la suprafaţă. Acum!

Rachel nu avea nevoie să o grăbească nimeni.

În timp ce se supunea ordinului, o umbra întunecata apăru în spatele celor doi scufundători.

„Ce...?”

Două sclipiri argintii.

Unul din cei doi bărbaţi din faţa lor îşi duse panicat mâna la tubul de oxigen. Prea târziu. Prin mască, Rachel îi văzu expresia îngrozită dispărând în apa mării. Cu al doilea fu şi mai rău. Se prăbuşi de pe scuter, cu un cuţit înfipt direct în gât.

Sângele se întinse ca un nor.

Atacatorul scoase lama din rana şi norul se îngroşă.

Rachel zări dunga roz de pe costumul negru.

Kat!

Primul scufundător horcăia şi se zbătea, înecându-se în propria mască. Încercă să iasă la suprafaţă, însă Kat era acolo. Cu câte un cuţit în fiecare mână, se descotorosi de bărbat cu o eficienţă brutală.

Îl îndepărtă apoi, lovindu-l cu piciorul. Tras în jos de greutatea tubului de oxigen şi a centurii, trupul i se cufunda în adâncuri.

După ce termină, Kat trase scuterul spre Rachel şi Monk. Arată spre suprafaţă şi făcu un semn spre maşina subacvatică.

Ca să poată ieşi mai repede.

Rachel habar nu avea cum funcţionează un astfel de vehicul – noroc că ştia Monk. Încăleca pe jumătatea de scândura şi înşfacă ghidonul pe care erau comenzile. Îi făcu semn lui Rachel să urce în spatele lui.

Fata îl asculta, aruncându-şi braţele în jurul umerilor bărbatului. Privirea începuse deja să i se tulbure.

Kat înotă spre celălalt scuter, cu un harpon în mână.

Monk răsuci acceleraţia şi scuterul se puse în mişcare, spre suprafaţă, spre loc sigur, spre aer proaspăt.

Ţâşniră din valuri asemenea unei balene care iese să ia aer, apoi se prăbuşiră la loc. Rachel era ameţită, dar se ţinea strâns.

Monk îi conduse în viteza pe deasupra valurilor line, făcând slalom printre bucăţile rămase din şalupă, unele încă în flăcări. Benzina plutea în strat gros deasupra apei.

Rachel riscă şi-şi desprinse o mâna, ca să poată să-şi ridice masca. Trase cu nesaţ aer în piept.

Îi ridică şi masca lui Monk.

— Au! făcu acesta. Ai grijă la nas.

Trecură pe lângă fundul răsturnat al şalupei lor – doar ca să dea peste forma prelungă a bărcii cu aripi portante aşteptându-i în partea stângă.

— Poate nu ne-au văzut, şopti Monk.

Îi răspunse un ropot de împuşcături. Gloanţele loviră apa din jurul lor.

— Ţin-te bine! strigă Monk.

Vârful harponului lui Raoul îl scoase pe Gray din ascunzătoare. Un alt scufundător îi ridică o a doua suliţă în dreptul gâtului.

În timp ce se mişca, Gray văzu lama unui cuţit apropiindu-se de el, ghidat de mâna lui Raoul.

Înţepeni, însă lama nu tăie decât curelele tubului de oxigen. Cilindrul greu căzu pe fundul apei. Raoul făcu semn să-şi deconecteze tubul de la cască. Voiau să-l înece?

Raoul arătă spre intrarea tunelului din apropiere.

Se pare că intenţionau să-l interogheze mai întâi.

Nu avea de ales.

Gray înotă înspre intrare, flancat de cei doi bărbaţi. Se strecură în tunel, încercând să alcătuiască un plan. Înainta spre bazinul cu apă şi găsi în încăpere alţi câţiva bărbaţi în costume de scafandru. Minirezervoarele lor erau suficient de mici încât să le permită să traverseze tunelul. Unii începuseră să-şi dea jos vestele şi tuburile de oxigen. Alţii, alertaţi de Raoul, întinseră harpoanele spre el.

Gray ieşi din bazin şi-şi scoase masca. La flecare mişcare a lui, cineva apropia o suliţă.

O observă pe Seichan sprijinită de un perete. Părea surprinzător de relaxată. Nu făcu decât să ridice un deget.

„Salut."

Lângă Gray, o altă siluetă ţâşni în bazinul cu apă. Raoul. Într-o clipită şi sprijinindu-se într-un singur braţ, bărbatul masiv ieşi din apă şi se ridică în picioare. O adevărată demonstraţie de gimnastică şi forţă. La cât era de mare, probabil că abia încăpuse prin tunel. Îşi lăsase afară tuburile de oxigen.

Îşi scoase masca şi-şi dădu cagula pe spate, apoi se apropie de Gray.

Era pentru prima dată când Gray putea să-l vadă bine pe uriaşul bărbat. Avea trăsături ascuţite, nasul lung, subţire şi acvilin. Părul negru ca tăciunele îi ajungea până la umeri. Avea braţe foarte musculoase, groase cât pulpele lui Gray – evident de la steroizi şi de la mult prea mult tras de fiare. Nu erau rezultatul unui antrenament făcut cu cap.

„Filfizon european”, îşi zise Gray.

Raoul veni lângă el, acoperindu-l cu statura lui masivă, încercând să-l intimideze.

Gray se mulţumi să ridice, întrebător, o sprânceană.

— Ce?

— O să ne spui tot ce ştii, zise Raoul. Vorbea fluent engleza, însă în tonul lui dispreţuitor se resimţea un uşor accent german.

— Şi dacă nu vreau?

Raoul ridică un braţ în clipa în care un alt scafandru apăru în bazinul de la intrare. Gray îl recunoscu numaidecât pe Vigor. Îl găsiseră pe monsenior.

— Puţine sunt lucrurile pe care nu le poate detecta un radar performant, zise Raoul.

Vigor fu târât cu brutalitate afară din bazin.

Sângele din rana de la cap i se scurgea pe o parte a feţei. Fu împins înspre ei, însă se împiedica, din cauza epuizării şi căzu în genunchi.

Gray se aplecă să-l ajute, însă vârful unei suliţe îl făcu să se ridice la loc.

Un alt scafandru îşi făcu apariţia. Era evident că aducea ceva greu. Raoul se apropie şi-i luă povara. Forma îi era deja bine cunoscuta. Era o grenada incendiara.

Raoul îşi aruncă dispozitivul pe un umăr şi se întoarse lângă ei. Îşi ridica propriul harpon şi-l puse între picioarele lui Vigor.

— De vreme ce monseniorul oricum a jurat să nu-şi folosească vreodată aceasta parte a trupului, vom începe de aici. Dacă încerci să mă minţi, monseniorul vostru o să poată cânta în corul bisericesc ariile de soprana.

Gray îşi îndrepta spatele.

— Ce vrei să ştii?

— Totul… dar mai întâi, arată-ne ce ai găsit.

Gray ridică braţul înspre tunelul care ducea la mormântul lui Alexandru, apoi se răsuci şi indică celălalt tunel, cel mai scurt din cele două, cel în care era nevoie să te apleci, pentru a putea

intra.

— Ăsta e drumul, spuse el.

Ochii lui Vigor se lărgiră.

Raoul rânji şi ridica suliţa. Făcu semn unui grup de bărbaţi să intre în tunel.

— Verificaţi!

Cinci oameni dispărură. Râmaseră numai trei cu Raoul.

Seichan, sprijinita de zid, lângă intrare, îi privi pe cei cinci dispărând. Făcu un pas, ca pentru a-i urma.

— Tu nu! spuse Raoul.

Seichan îi aruncă o privire peste umăr.

— Mai vrei să ieşi din portul ăsta, împreuna cu oamenii tăi?

Faţa lui Raoul deveni stacojie.

— Barca este a noastră, îi aminti femeia, apoi se aplecă şi intră în tunel.

Raoul încleşta pumnul, dar nu spuse nimic.

Probleme în paradis…

Gray se întoarse. Vigor îl privirea insistent. Gray îi făcu semn cu ochii. „Sari în apă cu prima ocazie!”

Se întoarse iar cu faţa spre tunel. Se ruga să nu se fi înşelat cu privire la ghicitoarea Sfinxului. Să o fi interpretat greşit ar fi însemnat moarte sigură. Oricum ar fi fost, avea să afle în cel mai scurt timp.

Nu le mai rămânea decât un singur mister de dezlegat.

Cine avea să moară?

Monk se luase la întrecere cu gloanţele. Scuterul său acvatic gonea deasupra apei, împins de propulsoarele cu reacţie. Rachel îl ţinea strâns din spate, aproape sufocându-l.

Portul era cuprins de panică. Celelalte ambarcaţiuni fugeau din calea lor, împrăştiindu-se asemenea unui banc de peşti speriaţi.

Monk lovi marginea unei bărci de pescuit şi se simţi aruncat în aer.

Gloanţele muşcară valurile de dedesubt.

— Ţin-te bine! striga el.

Înclina scuterul pe o parte chiar în momentul în care loveau apa. Valurile se închiseră deasupra. Reveniră în poziţie normala şi se cufundară şi mai adânc, accelerând pe sub apă, la o adâncime de un metru.

Cel puţin, asta spera că făcea.

Monk închisese ochii şi ţinea pleoapele cât putea mai strânse.

Oricum, n-ar fi văzut mare lucru fără mască. Înainte să se scufunde însă, zărise un iaht cu pânze ancorat chiar în faţa lor.

Dacă ar fi reuşit să treacă pe sub el… să îl pună între ei şi atacatori…

Numără în gând, estimând, rugându-se.

Totul se întunecă preţ de câteva clipe. Erau sub iaht. Mai numără până la patru şi ţâşni în sus, spre suprafaţa.

Ieşiră din nou sub razele soarelui, la aer.

Monk privi în spate. Trecuseră cu mult de iaht.

— La dracu', am reuşit!

Ambarcaţiunea cu aripi portante trebuia să ocolească obstacolul, pierzând teren.

— Monk! îi urla Rachel în ureche.

Întoarse capul şi zări o ambarcaţiune, chiar în faţa lui. Barca perechii de nudişti. La naiba! Se îndreptau direct spre marginea de acostare. Nu aveau cum s-o mai ocolească.

Monk îşi împinse întreaga greutate în faţă şi înclina în jos botul scuterului. Se scufundară aproape vertical… Era oare suficient cât să treacă pe sub barca turiştilor, aşa cum trecuseră pe sub iaht?

Răspunsul era nu.

Monk izbi carena cu vârful scuterului. Se răsuciră cu fundul în sus. Monk îşi încleşta cu putere mâinile pe ghidon. Scuterul se frecă de peretele de lemn al carenei. Câteva aşchii îi străpunseră umărul. Accelera motorul şi se cufunda şi mai jos.

În sfârşit, ieşi de sub barcă şi ţâşni de cealaltă parte a acesteia.

Urcă în viteză spre suprafaţa, ştiind că nu avea prea mult timp.

Rachel nu mai era în spatele lui. Căzuse la prima ciocnire.

Gray îşi ţinu respiraţia.

Zgomote şi strigate răsunară numaidecât dinspre tunel. Primii bărbaţi ajunseseră probabil la capătul pasajului. Se pare ca fusese scurt.

— *Eine Goldtur!* strigau bărbaţii. *O uşă de aur!*

Raoul înainta grăbit, trăgându-l pe Gray după el. Vigor era ţintuit lângă marginea piscinei de harponul unui scufundător.

Tunelul, luminat de lanternele exploratorilor, nu se întindea decât pe vreo treizeci de metri şi era uşor curbat. Capătul nu putea fi văzut, însă ultimii doi bărbaţi şi Seichan se zăreau încadraţi în lumină. Întreaga atenţie le era îndreptată în faţă.

Dintr-odată, Gray se temu că poate se înşelaseră cu privire la cheia de aur pe care o găsiseră. Poate că era pentru aceasta uşa.

— *Es wird entriegelt!* răsună un strigăt. *Nu e încuiată!*

Din locul în care stătea, Gray auzi clichetul uşii deschizându-se.

Era prea tare.

Probabil că şi Seichan remarcase lucrul ăsta. Se răsuci pe călcâie şi făcu un salt în spate, înspre ei. Prea târziu!

Din toţi pereţii, ţăruşi ascuţiţi, de oţel, ţâşniră din firidele şi crevasele ascunse în umbră. Împânziră întreg pasajul, străpungând carne şi oase, cuibărindu-se apoi în găuri special săpate în peretele opus. Aceasta încâlceală mortală începu din spate şi se întinse spre ieşirea din tunel în numai două secunde.

Luminile clipiră. Bărbaţii urlară, traşi în ţepe.

Seichan ajunse până la doi paşi de ieşire, însă ultima ţepuşă a capcanei o prinse. Un singur ţăruş ascuţit ţâşni din zid şi îi străpunse umărul. Femeia se opri, simţindu-şi picioarele alunecându-i sub ea.

Nu scoase decât un singur geamăt. Rămăsese suspendata în aer, ca prinsa pe proţap.

Şocat, Raoul îşi slabi strânsoarea asupra lui Gray.

Profitând de acest avantaj, Gray se eliberă şi se arunca înspre bazin.

— Fugi! îi strigă el monseniorului.

Înainte să apuce să facă al doilea pas, ceva îl lovi în moalele capului. Cu putere. Se prăbuşi într-un genunchi. Fu lovit din nou, într-o parte, cu patul unui harpon.

Subestimase viteza uriaşului.

O greşeală.

Raoul îl lovi pe Gray cu piciorul în faţa şi-şi puse bocancul pe gâtul lui, apăsând cu toată greutatea.

Chinuindu-se să respire, Gray văzu cum ceilalţi bărbaţi îl pescuiau pe Vigor din piscina. Monseniorul fusese prins de glezna şi nu reuşise să scape.

Raoul se apleca. Gray îl văzu ca prin ceaţă.

— Urât din partea ta! zise el.

— N-am ştiut…

Gheata apăsă şi mai tare, împiedicându-l să-şi termine fraza.

— Însă tot m-ai ajutat cu ceva, continua uriaşul. M-ai scăpat de căţeaua aia. Acum însă, noi doi avem o problema de rezolvat.

Rachel se ridica spre suprafaţa apei, lovindu-se din nou cu

capul de marginea bărcii. Se înecă şi înghiţi o gură de apă, apoi ieşi în sfârşit la aer. Tuşi şi inspiră de câteva ori adânc, din reflex, incapabila să se stăpânească. Mâinile şi picioarele îi zvâcneau necontrolat.

Un colac de salvare căzu dintr-odată lângă ea şi Rachel văzu un bărbat de vârsta mijlocie, gol puşcă, expunându-şi fără jenă părţile intime.

— *Tudo bem, Menina?*

Portugheza. O întreba dacă era bine.

Dădu din cap, încă tuşind.

Bărbatul se aplecă şi-i întinse braţul. Rachel îl apucă şi-i permise să o tragă la bordul bărcii. Se ridică în picioare, încă tremurând. Unde era Monk?

Văzu barca cu aripi portante îndepărtându-se de ţărm, în larg. Motivul fu repede evident. Două şalupe ale poliţiei egiptene ţâşniră din debarcader, avântându-se în viteză spre larg. În sfârşit, sosiseră! Agitaţia din port îi întârziase, probabil, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Simţi un puternic sentiment de uşurare.

Rachel se întoarse şi o văzu pe soţia, sau însoţitoarea bărbatului, la fel de dezbrăcată.

Doar că aceasta avea o puşcă.

Monk ocoli pupa ambarcaţiunii, uitându-se după Rachel. În depărtare, înspre port, se auzea sirena unei şalupe de poliţie. Vasul cu aripi portante se îndepărta în viteză, lăsând în spate o urmă groasa de spună.

Fugeau.

Poliţia nu avea nici o şansă să-i prindă. Ambarcaţiunea gonea în depărtare… spre apele internaţionale sau spre cine ştie ce alt loc secret de ancorare.

Monk îşi concentră întreaga atenţie asupra căutării lui Rachel. Se temea să nu o găsească plutind cu faţa în jos, înecată în apa poluata. Înconjură pupa, fără a se îndepărta de barcă.

Zări agitaţie în spatele punţii.

Rachel… stătea cu spatele la el, însă nu părea să se ţină prea bine pe picioare. Bărbatul gol, de vârstă mijlocie, o susţinea cu un braţ.

Înghiţi în sec.

— Rachel, eşti…?

Fata întoarse capul, aruncându-i o privire cuprinsă de panică. Bărbatul ridică şi celălalt braţ. Ţinea în mână o puşcă scurtă,

semiautomată, îndreptată spre Monk.
— Oh… presupun că nu, mormăi Monk.

*

Gâtul lui Gray mai avea un pic şi se rupea.

Raoul se aplecă deasupra lui, cu un genunchi în mijlocul spatelui, cu celalalt pe gâtul lui Gray. Îşi răsuci o mână în părul prăzii sale şi-i smuci capul pe spate. Cu cealaltă mână, ţinea harponul întins spre ochiul stâng al lui Vigor.

Monseniorul era în genunchi, păzit, de ambele părţi, de alţi doi scufundători înarmaţi. Un al treilea îi privea încruntat, cu un cuţit în mână. Toate privirile erau încărcate de ură. Păcăleala lui Gray îi costase cinci oameni, cinci camarazi de arme.

Gemetele se mai auzeau încă din tunelul însângerat, însă nimeni nu avea să le sară în ajutor. Nu-şi doreau decât să-i răzbune.

Raoul se aplecă şi mai aproape.

— Gata cu joaca. Ce ai aflat în…?

Un şuierat strident îl făcu să se oprească.

Harponul alunecă din mâna lui Raoul. Uriaşul scoase un geamăt asemănător unui muget şi căzu de pe spatele lui Gray.

Eliberat din strânsoare, Gray se rostogoli pe jos, înşfăcă harponul căzut şi trase într-unul din bărbaţii care-l ţineau pe Vigor.

Săgeata îi străpunse gâtul şi omul căzu pe spate.

Cel de-al doilea bărbat se întoarse cu arma spre Gray, dar, înainte să apuce să tragă, o săgeată ţâşni din piscină, spintecă aerul şi i se înfipse direct în abdomen.

Arma i se descarcă în timp ce omul se prăbuşea, dar săgeata nimeri aiurea.

Vigor îi aruncă lui Gray un harpon încărcat, apoi se trânti la pământ.

Gray înşfăcă arma şi o îndrepta spre Raoul.

Uriaşul alerga spre cel de-al doilea tunel, cel care ducea la mormântul lui Alexandru. Îşi strângea cu mâna cealaltă încheietură. Palma îi fusese străpunsă de o săgeată de oţel.

Lovitura lui Kat fusese extrem de precisă. Îl dezarmase şi-l rânise.

Ultimul soldat rămas din Curtea Dragonului, cel cu pumnalul, intrase primul în tunel şi deschidea drumul. Raoul venea în urma lui.

Gray sări în picioare, ţinti spre spatele lui Raoul şi trase.

Săgeata zbură în tunel. Raoul nu avea cum să ajungă la timp la cotitură. Lovi cu zgomot spatele masiv al bărbatului. Căzu apoi la pământ, fără să-i fi produs vreo rană.

Gray îşi blestemă ghinionul. Nimerise grenada incendiară, care mai atârna încă pe umărul lui Raoul. Fusese salvat de propria bombă.

Uriaşul dispăru după prima cotitură a pasajului.

— Trebuie să plecăm! spuse Kat. I-am omorât pe cei doi gardieni de afară. M-am apropiat pe unul din scuterele lor şi i am luat prin surprindere. Dar nu ştiu câţi mai sunt.

Gray privi spre tunel, ezitând.

Vigor era deja în apă.

— Rachel…?

— Am trimis-o la suprafaţă, cu Monk, pe alt scuter. Ar trebui să fi ajuns deja la mal.

Vigor o îmbrăţişa rapid pe Kat. Ochii îi străluceau de lacrimi de uşurare. Îşi trase masca.

— Comandante?

Gray se gândi o clipă să se ducă după Raoul, însă un câine este cel mai periculos atunci când este încolţit. Nu ştia dacă nu cumva Raoul mai avea un pistol sau vreo altă armă ascunsa cine ştie pe unde, însă era cert că avea o bombă. Nu trebuia decât să o aprindă, cu un fitil scurt şi ar fi fost cu toţii pierduţi.

Se întoarse spre ceilalţi.

Obţinuseră ceea ce căutaseră.

Se lovi cu mâna peste buzunarul de la coapsă, unde ascunsese cheia de aur.

Era timpul să plece.

Gray îşi trase masca şi se duse lângă ceilalţi. Pe podeaua de piatră, bărbatul pe care-l nimerise cu harponul în gât era deja mort. Celălalt gemea, cu suliţa înfiptă direct în stomac. Sângele se strânsese într-o baltă în jurul lui. Avea rinichiul perforat. Sau poate că suliţa îi atinsese aorta. Avea să moară în câteva minute.

Gray nu simţi nici un pic de milă. Îşi aminti atrocităţile de la Koln şi din Milano.

— Să ieşim dracului de-aici!

Raoul îşi smulse suliţa din mână. Oţelul se frecă de os. Simţi o arsură cumplită săgetându-l din braţ înspre piept. Scoase un scrâşnet de durere. Sângele îi curgea şuvoi. Îşi scoase mănuşa şi-şi legă neoprenul în jurul palmei, punând presiune asupra rănii.

Bine că nu avea nici un os rupt.

Doctorul Alberto Menardi avea suficienta pregătire medicală cât să-l facă bine.

Raoul privi încăperea luminată de lanterna care-i căzuse pe jos. Ce mai era şi locul ăsta?

Piramida de sticlă, apa, bolta cu stelele…

Ultimul supravieţuitor dintre oamenii lui, Kurt, se întoarse din tunel. Fusese să vadă ce se întâmplase la piscină.

— Au plecat, raportă el. Bernard şi Piez sunt morţi.

Raoul îşi termină de bandajat rana şi se gândi la următoarea mişcare.

Trebuiau să plece urgent. Americanii puteau să trimită poliţia egipteană direct aici. Planul iniţial fusese să ademenească poliţia locală cu ambarcaţiunea cu aripi portante, lăsându-i astfel pe Raoul şi pe echipa lui să inspecteze locul în secret, după care să se retragă în barca prea puţin suspecta a celor doi nudişti de vârsta mijlocie.

Acum, situaţia se schimbase.

Raoul înjura şi-şi dădu rucsacul jos din spate. Avea o cameră digitală. Intenţiona să înregistreze imaginea, să i-o dea lui Alberto şi să pornească pe urmele americanilor.

Nu se terminase încă.

În timp ce-şi căuta camera, lovi cu piciorul chinga în care era prinsa grenada incendiara. Un ghem de câlți căzu pe jos. Nu-l luă în seamă până când nu observa o strălucire roşiatica pe peretele de lângă el.

„La dracu'!”

Căzu într-un genunchi şi răsuci bomba cu ceasul înspre el.

00.33.

Observa o zgârietură chiar lângă cronometru. Unde lovise harponul nenorocitului de american.

00.32.

Probabil că impactul provocase vreun scurtcircuit şi activase cronometrul.

Cu degetele tremurânde, Raoul introduse codul de anulare. Nimic.

Sari în picioare. Mişcarea bruscă îi produse o durere ascuţită în mână.

— Pleacă! îi ordonă el lui Kurt.

Ochii bărbatului rămăseseră fixaţi pe bombă. Ridică însă privirea, dădu din cap şi o luă la fugă înspre tunel.

Raoul îşi scoase camera digitală, făcu rapid câteva fotografii,

îndesă aparatul în buzunar şi se îndepărta în fugă.

00.19.

Se întoarse în prima cameră. Kurt deja dispăruse.

— Raoul! îl strigă o voce.

Se întoarse speriat, însă era doar Seichan. Căţeaua era încă prinsă în celalalt tunel.

Raoul flutura din mână.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine.

Îşi trase masca şi se aruncă în bazin. Se cufunda în tunel şi îl găsi pe Kurt aşteptându-l la intrare. Examina alte două cadavre, tot dintre oamenii lor.

O furie sălbatică puse stăpânire pe Raoul.

În clipa următoare însă, o vibraţie puternică se simţi prin apă, ca trecerea unui tren. În tunelul din spatele lui, străluci o lumină portocalie. Raoul o privi cum păleşte rapid. Zguduiturile se potoliră.

Totul dispăruse.

Raoul închise ochii. Nu avea ce să arate. Curtea avea să-şi iasă din fire… poate chiar mai rău. Se gândi să plece pur şi simplu înot, să dispară din peisaj. Avea destui bani, în mai multe conturi secrete din Elveţia.

Însă ar fi fost hăituit toată viaţa.

Staţia îi bâzâi în ureche.

— Foca, aici Melcul.

Deschise ochii. Era barca în care trebuia să se retragă.

— Aici Foca, răspunse el apăsat.

— Raportăm prezenţa a încă doi pasageri la bord.

Raoul se încrunta.

— Te rog, fi mai clar.

— O femeie pe care o cunoşti şi un american.

Raoul îşi încleşta pumnul rănit. Apa sărată îl ardea, provocându-i o durere insuportabila. Focul se răspândi prin el.

Perfect.

3.22 P.M.

Gray se plimba nervos prin apartamentul lor de hotel, cel pe care Monk îl rezervase încă din avion. Stăteau la ultimul etaj al hotelului Comiche. Sosieră cu douăzeci şi cinci de minute în urmă. Ferestrele balconului dădeau înspre structura de sticlă şi

oţel a noii Biblioteci din Alexandria. Portul din spatele acesteia străluceau ca o nestemată albastră. Bărcile şi iahturile împânzeau suprafaţa apei. Calmul se lăsase din nou peste port.

Vigor urmărise ştirile locale şi ascultase un jurnalist egiptean care raporta o confruntare între două grupări traficante de droguri. Poliţia nu reuşise să-i prindă. Curtea Dragonului scăpase.

Gray mai ştia şi că mormântul fusese distrus. El şi ceilalţi folosiseră tuburile de oxigen şi două scutere abandonate ca să ajungă în cealaltă parte a portului, unde îşi ascunseseră echipamentul sub un ponton. În timp ce traversau însă, Gray auzise o bufnitura înăbuşită prin apă, în spatele lor.

Grenada incendiara.

Probabil că Raoul o activase în timp ce fugea.

După ce Gray, Kat şi Vigor ieşiseră în port, îşi scoseseră tuburile de oxigen şi costumele de scafandru şi se amestecaseră în mulţimea de turişti care stăteau la soare. Merseseră apoi pe plajă până la hotel. Gray sperase să-i găsească pe Monk şi pe Rachel acolo.

Însă nici urmă de cei doi.

Nici un mesaj, nici un telefon.

— Unde ar putea fi? întreba Vigor.

Gray se întoarse spre Kat.

— I-ai văzut tu plecând pe un scuter acvatic?

Fata dădu din cap, cu o expresie chinuită de remuşcări.

— Ar fi trebuit sa mă asigur…

— Atunci, noi doi am fi fost morţi, o întrerupse Gray. A trebuit să alegi.

Nu era vina ei.

Gray se freca la ochi.

— Şi apoi, e Monk cu ea.

Ideea asta îl mai liniştea cât de cât.

— Ce facem acum? întrebă Vigor.

Gray îşi coborî braţele şi privi pe fereastra.

— Trebuie să presupunem că au fost capturaţi. Şi nici poziţia noastră nu va mai fi prea mult timp sigură. Trebuie să plecăm.

— Să plecăm? repeta Vigor ridicându-se în picioare.

Gray simţea întreaga greutatea a răspunderii pe care o purta. Se uită fix la Vigor, fără a-şi feri privirea.

— Nu avem de ales.

4.05 P.M.

Rachel îmbrăcă un halat flauşat. Îl înfăşură strâns în jurul trupului gol, în timp ce o privea fix pe cealaltă ocupantă a cabinei.

Femeia blondă, înaltă şi musculoasă, o ignoră şi se îndreptă spre uşa cabinei.

— Gata aici! strigă ea, din prag.

Uşa se deschise şi apăru o a doua femeie, geamăna cu prima, însă cu părul roşcat. Intra şi-i ţinu uşa deschisa lui Raoul. Bărbatul masiv se aplecă şi păşi în încăpere.

— E curată, raportă blonda, scoţându-şi o pereche de mânuşi de cauciuc; o controlase pe Rachel în toate cavităţile. N-are nimic ascuns.

„Da, nu mai am acum!” gândi Rachel, nervoasa. Se întoarse uşor cu spatele şi îşi strânse şi mai tare cordonul halatului sub sâni. Degetele îi tremurau. Încleşta pumnul. Simţea că o podidesc lacrimile, însă rezistă, refuzând să-i dea satisfacţie lui Raoul.

Privea atenta prin hublou, încercând să zărească vreo imagine care să-i indice unde anume erau. Dar nu vedea decât valurile marii.

Şi ea şi Monk fuseseră transferaţi de pe barca nudiştilor. Ambarcaţiunea se depărtase de port, se întâlnise cu o şalupa, apoi cei doi fuseseră legaţi fedeleş de patru bărbaţi cu gâturile groase. Fuseseră mutaţi pe barca mai mică, apoi plecaseră în viteza, tăind valurile ca o săgeata. Lui Rachel i se părea că mergeau de mai bine de jumătate de zi, însă, în realitate, nu trecuse mai mult de o oră. Când gluga îi fusese scoasă de pe cap, Rachel observase că soarele abia dacă se mişcase pe cer.

Într-un golf micuţ, ascunsă în spatele stâncilor, ambarcaţiunea cu aripi portante, acum deja cunoscuta, îi aştepta asemenea unui rechin gata să atace. Bărbaţii începură să tragă de parâme, pregătindu-se să iasă în larg. Rachel îl zărise pe Raoul la pupa, cu mâinile încrucişate la piept.

După ce fuseseră azvârliţi la bord, Rachel şi Monk fuseseră despărţiţi.

Raoul îl luase în primire pe Monk.

Rachel nu ştia ce se întâmplase apoi cu tovarăşul ei. Ea fusese împinsă sub punte, într-o cabina păzită de amazoanele astea două. Vasul ieşise numaidecât din ascunzătoarea golfului şi

plecase în viteză, îndreptându-se spre largul Mediteranei.

De atunci, trecuse mai bine de jumătate de oră.

Raoul se apropie şi o înşfăcă de braţ. Cealaltă mână îi era bandajată.

— Vino cu mine!

Degetele o strângeau tare, până la os.

Rachel se lăsă condusa în holul cu lambriuri de lemn, luminat de felinare montate în perete. Era un culoar care unea prora cu pupa. Pe dreapta şi pe stânga, erau cabinele private. Nu exista decât o singura scară abrupta, ca o scară de pod, care dădea pe puntea principală.

În loc să urce, Raoul o împinse înspre prora.

Bărbatul bătu la uşa ultimei cabine.

— *Entri!* se auzi o voce înfundată.

Raoul deschise uşa şi o târî pe Rachel înăuntru. Era o cabină mai lungă decât celula ei. Înăuntru, nu erau doar un pat şi un scaun, ci şi un birou, o noptieră şi o etajeră. Pe fiecare centimetru de suprafaţă plană erau întinse texte, reviste, chiar şi pergamente. Într-un colţ al biroului, se afla un laptop.

Ocupantul cabinei îşi îndreptă spatele şi se întoarse spre ei. Stătuse aplecat deasupra biroului, cu ochelarii cocoţaţi pe vârful nasului.

— Rachel! spuse bărbatul cu căldură, de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni.

Fata îl recunoscu pe bărbatul în vârsta din vremea când îl însoţise pe unchiul Vigor în Biblioteca Vaticanului. Fusese Prefectul-şef al Arhivelor, doctor Alberto Menardi. Trădătorul era cu vreo câţiva centimetri mai înalt decât ea, însă stătea în permanenţa cocoşat, ceea ce-l făcea să pară mai scund.

Bătu cu degetul în foaia de pe birou.

— Judecând după scrisul acesta recent – de femeie, dacă nu mă înşel – aş spune că harta asta a fost, aproape sigur, desenata de mâna ta.

Îi făcu semn să se apropie.

Rachel se împiedică de un teanc de cărţi şi trebui să se prindă de muchia biroului ca să nu cadă. Se uita în jos, la harta Marii Mediterane. Chiar în mijloc, era desenată clepsidra, unind numele celor şapte minuni.

Nu-şi lăsă faţa să-i trădeze nici o emoţie.

Găsiseră harta. O îndesase într-un buzunar al costumului. Acum, îi părea rău că n-o distrusese.

Alberto se aplecă lângă ea. Respiraţia îi duhnea a măsline şi a

vin acru. Îşi plimba degetul de-a lungul axei pe care o trasase Gray. Se oprea la Roma.

— Spune-mi ce-i cu asta.

— Este următoarea destinaţie, minţi Rachel.

Era uşurată acum că unchiul nu trasase şi el linia în cerneală. O indicase doar cu degetul, de-a lungul muchiei cuţitului lui Gray.

Alberto întoarse capul.

— Ei şi de ce tocmai asta? Vreau să-mi povesteşti absolut tot ce s-a petrecut în mormânt. În detaliu. Raoul a avut amabilitatea să ne ofere nişte fotografii digitale, dar eu cred că povestirea unui martor prezent la evenimente este mai valoroasă.

Rachel nu spuse nimic.

Degetul lui Raoul îi pătrunse şi mai adânc în carnea de pe braţ. Scânci.

Alberto îi făcu semn lui Raoul sa înceteze.

— Nu-i nevoie de aşa ceva!

Presiunea scăzu, însă Raoul nu-i dădu drumul.

— Doar îl ai pe american pentru asta, nu? zise Alberto. Poate că n-ar strica să-i araţi şi ei. Cred că tuturor ne-ar prinde bine o gura de aer.

Raoul rânji.

Rachel simţi ca i se strânge inima în piept de groază.

Fu condusa afară din cabina şi împinsă în sus, pe scări. În timp ce urca, Raoul întinse mâna şi-şi strecura palma sub halatul ei, căutând cu degetele. Urcă grăbita, împiedicându-se.

Scările dădeau în pupa deschisă a ambarcaţiunii. Soarele făcea puntea alba să strălucească. Trei bărbaţi stăteau lungiţi pe banchete, ţinând leneş câte o puşcă.

Se uitară la ea.

Rachel îşi strânse mai tare halatul, tresărind. Încă mai simţea degetele lui Raoul pe ea. Bărbatul uriaş urcă şi el, urmat de Alberto.

Rachel ieşi în spatele unui perete scund, care separa scările de punte. Îl văzu pe Monk.

Zăcea întins pe burta, gol, cu excepţia unei perechi de boxeri, cu mâinile legate la spate şi picioarele strânse între ele, la glezne. Părea că doua degete de la mâna stângă îi fuseseră rupte – erau îndoite în spate în nişte unghiuri imposibile. Puntea era mânjită de sânge. Deschise un ochi umflat când o auzi urcând.

De data asta, n-o mai întâmpina cu nici o glumă usturătoare.

Lucrul asta o sperie mai mult decât orice altceva.

Probabil că Raoul şi oamenii lui îşi vărsaseră nervii pe Monk, singura lor ţintă.

— Dezlegaţi-i braţele! ordonă Raoul. Şi întoarceţi-l pe spate.

Bărbaţii acţionară numaidecât. Monk gemu în clipa când îi eliberară braţele. Îl întoarseră pe spate. Un gardian îi puse o puşcă în dreptul urechii.

Raoul luă o secure de pe un stâlp.

— Ce faci?

Rachel se aruncă între bărbatul uriaş şi Monk.

— Asta depinde doar de tine, spuse Raoul.

Îşi sprijini securea pe umăr.

Un bărbat răspunse unui semnal discret. Rachel îşi simţi coatele înşfăcate şi strânse la spate. Fu trasă la o parte.

Raoul făcu semn cu securea spre cel de-al treilea bărbat.

— Aşază-te pe pieptul lui şi ţine-i mâna stângă jos, de la cot.

Raoul se apropie, în vreme ce bărbatul făcea ce i se spusese. Privi spre Rachel.

— Cred că dragul nostru *professore* ţi-a pus o întrebare.

Alberto făcu un pas în faţă.

— Şi să nu omiţi vreun detaliu.

Rachel era prea îngrozită ca să mai poată răspunde.

— Are cinci degete numai la mâna asta, adăugă Raoul. Vom începe cu cele rupte. Oricum, nu prea-i mai folosesc la mare lucru.

Ridică securea.

— Nu! îngăimă Rachel.

— Nu face asta… gemu Monk.

Gardianul cu puşca îl lovi pe Monk cu bocancul în cap.

— Vă spun, bolborosi Rachel.

Vorbi repede, povestindu-le tot ce se petrecuse, de la descoperirea mormântului lui Alexandru până la activarea bateriilor. Nu omise nimic, cu excepţia adevărului.

— Ne-a luat ceva timp, dar am dezlegat ghicitoarea… harta… cele şapte minuni… Totul ne duce înapoi de unde am început. Un cerc complet. Ne întoarcem la Roma.

Ochii lui Alberto scânteiau pe măsura ce povestea. Îi punea din când în când câte o întrebarea, apoi dădea din cap.

— Da, da…

Rachel termină.

— Asta e tot ce ştim.

Alberto se întoarse spre Raoul.

— Minte!

— Aşa mă gândeam şi eu.
Prăbuşi securea spre pământ.

4.16 P.M.

Ţipătul femeii îl amuză pe Raoul.
Scoase capul securii din scândura de pe punte, unde se înfipsese. Ratase degetul americanului la o distanţă cât un fir de păr. Îşi puse securea pe umăr şi se întoarse spre femeie. Faţa îi era lividă, aproape translucidă.
— Data viitoare, nu mă mai joc, o avertiză el.
Doctorul Alberto făcu un pas în faţă.
— Dragul nostru de Raoul a avut amabilitatea să fotografieze din mai multe unghiuri piramida centrală. Pe suprafaţa, se vede o gaură de forma pătrată. Un detaliu despre care ai uitat să ne povesteşti. Să ascunzi cu intenţie ceva este un păcat la fel de mare ca minciuna. Nu-i aşa, Raoul?
Bărbatul ridică securea.
— Mai încercăm o dată?
Alberto se apropie de Rachel.
— Nu e cazul ca prietenul tău să aibă de suferit. Sunt convins că aţi luat ceva din mormânt. Nu are nici o logică să ne trimită înapoi la Roma, fără nici un indiciu suplimentar. Ce aţi luat din piramidă?
Lacrimile se rostogoleau pe faţa lui Rachel.
Raoul îi citea agonia în fiecare trăsătura a feţei. Avu erecţie gândindu-se la cele petrecute cu câteva clipe în urmă. Printr-un geam cu oglinda privise cum una din târfele căpitanului îşi băgase degetele prin toate locurile intime ale femeii. Şi-ar fi dorit să facă el însuşi percheziţia, însă căpitanul îl refuzase. Era barca lui, el făcea regulile. Raoul nu insistase. Şi aşa, căpitanul era destul de prost dispus de când aflase de moartea lui Seichan, împreună cu atâţia oameni ai lui Raoul.
Şi, în afară de asta, urma să aibă cât de curând ocazia de a-i face o inspecţie privată femeii… însă el nu avea de gând să fie atât de delicat.
— Ce aţi luat? insista Alberto.
Raoul depărta picioarele şi ridică securea deasupra capului. Rana proaspăt cusută îl durea, însă nu luă în seama lucrul ăsta. Poate că n-o să spună… poate că o să aibă ocazia să se mai

distreze niţel.

Însă femeia clacă.

— O cheie... o cheie de aur, scânci ea, apoi se prăbuşi în genunchi pe punte.

— Gray... Comandantul Pierce a luat-o.

În spatele lacrimilor, Raoul detecta o urmă de speranţă în vocea femeii.

Ştia el cum să i-o risipească.

Coborî cu forţa securea. Lama reteză mâna bărbatului, de la încheietura.

4.34 P.M.

— E timpul să mergem, spuse Gray.

Îi mai lăsase pe Vigor şi pe Kat încă patruzeci şi cinci de minute ca să sune la toate spitalele şi centrele medicale din zonă. Dăduseră chiar şi câteva telefoane discrete la poliţia municipala. Poate că erau răniţi şi nu aveau cum sa ia legătura cu ei. Sau poate că erau la puşcărie.

Gray se ridică în clipa în care îşi auzi celularul sunând.

Toate privirile se îndreptară spre rucsac.

— Slavă Domnului! exclamă Vigor.

Puţini oameni ştiau acest număr de telefon: directorul Crowe şi oamenii lui.

Gray înşfăcă telefonul şi întinse antena. Se apropie de fereastră.

— Comandantul Pierce, spuse el.

— Voi fi scurt, ca să nu existe nici o confuzie.

Gray înţepeni. Era Raoul. Asta nu putea însemna decât că...

— Femeia şi colegul tău sunt la noi. Veţi face exact cum vă spunem, altfel o să le trimitem capetele prin poştă, la Washington şi la Roma... după ce o să ne săturăm să ne jucam cu ei, desigur.

— De unde ştiu că mai sunt încă...?

Se auziră zgomote la celalalt capăt al firului. Apoi, o voce nouă. Gray simţi lacrimile din spatele cuvintelor.

— Ei... Eu... I-au tăiat mâna lui Monk. A...

Telefonul îi fu smuls.

Gray încercă să nu reacţioneze. Nu era momentul. Totuşi, degetele i se încleştară în jurul telefonului. Inima i se urcă în gât,

blocându-i cuvintele.

— Ce vreţi?

— Cheia de aur pe care ai luat-o din mormânt, spuse Raoul.

Aşadar, aflaseră. Gray înţelegea de ce Rachel le dezvăluise secretul. Cum ar fi putut să n-o facă? Probabil că le spusese ca să-i cruţe viaţa lui Monk. Erau în siguranţa atâta vreme cât Curtea Dragonului ştia că preţioasa cheie se afla la Gray. Dar asta nu însemna că nu i-ar fi torturat şi mai groaznic dacă el ar fi refuzat să coopereze. Îşi aminti de starea în care îl găsiseră pe preotul torturat din Milano.

— Vreţi să facem schimb, spuse el rece.

— Un avion al companiei EgyptAir pleacă din Alexandria la ora 21.00 spre Geneva, Elveţia. Vei fi în avionul ăla. Singur. Vei găsi documente false şi bilete într-un seif, în aşa fel încât nimeni să nu îţi poată lua urma.

Îi explica apoi unde se afla seiful.

— Nu vă veţi contacta superiorii… nici pe cei din Washington, nici pe cei de la Roma. Dacă încercaţi să faceţi asta, vom afla. Aţi înţeles?

— Da, spuse Gray printre dinţi. Dar ce garanţie am că o să-ţi respecţi şi tu partea din înţelegere?

— Nu ai. Dar, în semn de bună-credinţă, te voi contacta din nou, când vei ajunge la Geneva. Dacă îndeplineşti cu stricteţe toate ordinele, o să-ţi eliberez omul. Va fi trimis la un spital elveţian din partea locului. Vă vom transmite o confirmare satisfăcătoare a acestui fapt. Femeia însă va rămâne la noi până când ne daţi cheia de aur.

Gray ştia că oferta de a-l elibera pe Monk era, probabil, sinceră, dar nu ca semn de bună-credinţă. Monk era un fel de avans la înţelegerea lor, menit să-l ademenească pe Gray spre cooperare. Încerca să-şi alunge din minte cuvintele lui Rachel. Îi tăiaseră mâna lui Monk!

Nu avea de ales.

— Voi fi în avion, spuse el.

Raoul nu terminase.

— Ceilalţi din echipa ta… târfa aia şi monseniorul… pot să plece câtă vreme îşi ţin gura şi nu se amestecă în povestea asta. Dacă vreunul din ei pune piciorul în Italia sau în Elveţia, înţelegerea cade.

Gray se încruntă. Înţelegea motivul pentru care ceilalţi nu trebuiau să vină în Elveţia. Dar Italia? Apoi, îşi dădu seama! Îşi aminti de harta lui Rachel. Linia pe care o trasase el. Ducea la

Roma. Rachel le spuse multe… dar nu tot.

Bravo ei!

— De acord, spuse Gray.

Mai multe scenarii începuseră deja să prindă viaţă în mintea lui.

— Încearcă până şi cea mai mică şmecherie şi n-o să-i mai vezi niciodată nici pe femeie, nici pe colegul tău de echipă… doar bucăţi din ei, pe care le vei primi prin poştă.

Legătura se întrerupse.

Gray lăsă telefonul şi se întoarse spre ceilalţi. Repetă conversaţia cuvânt cu cuvânt, ca să priceapă cât mai bine.

— Mă duc acolo.

Faţa lui Vigor era albă ca varul. Cel mai cumplit coşmar al lui devenise realitate.

— Ţi-ar putea aranja o ambuscadă în orice clipă, zise Kat.

Gray dădu din cap.

— Cred însă că mă vor lăsa în pace, câtă vreme mă îndrept spre ei. N-ar risca să piardă cheia, într-o tentativă eşuată.

— Şi noi ce facem? întrebă Vigor.

— Vreau să mergeţi amândoi la Avignon. Încercaţi să descifraţi misterul de acolo.

— Eu… nu pot, zise Vigor. Rachel…

Se prăbuşi pe pat.

Gray vorbi cu fermitate:

— Rachel a oferit o mica şansa în Avignon. Un fel de deriva. Plătită cu sângele şi trupul lui Monk. Nu permit ca eforturile lor să fie zădărnicite.

Vigor ridică privirea.

— Trebuie să ai încredere în mine, spuse Gray cu hotărâre. O să ţi-o aduc pe Rachel. Ai cuvântul meu.

Vigor îl privi fix, încercând parcă să citească ceva pe faţa lui. Indiferent ce găsi, păru să-i ofere o oarecare împăcare. Gray spera că era de-ajuns.

— Şi cum o să…? începu Kat.

Gray clătină din cap, îndepărtându-se.

— De acum încolo, cu cât ştim mai puţin unii despre alţii, cu atât mai bine.

Traversă camera şi îşi luă rucsacul.

— Vă voi contacta eu în clipa când o s-o găsesc pe Rachel. Ieşi din camera.

Cu o singura speranţa.

5.55 P.M.

Seichan stătea pe întuneric, ţinând în mână lama rupta a unui cuţit.

Ţăruşul din umăr încă o mai ţinea ţintuită de perete. Lancea groasă de trei centimetri îi pătrunsese pe sub claviculă şi îi ieşise prin partea de sus a umărului, ratând vasele majore de sânge şi omoplaţii. Însă rămăsese ţintuita în loc. Sângele care curgea întruna îi umpluse costumul de scufundare.

Fiecare mişcare îi provoca o durere agonizanta.

Dar era în viaţa!

Ultimii dintre oamenii lui Raoul încetaseră să mai geamă după ce se stinsese şi cea din urma lanternă. Bomba incendiară pe care Raoul o lăsase să distrugă încăperea de dincolo abia dacă ajunsese până la ea. Totuşi, căldură fusese la un pas să o mistuie, însă acum tânjea după acea căldură.

Un fior de gheaţa pusese stăpânire pe ea, chiar şi acolo unde era acoperită de costum. Piatra de care era lipită îi absorbea toată căldură din corp. Şi cantitatea mare de sânge pierdut nu o ajuta deloc.

Dar Seichan refuza să se predea. Strânse între degete lama cuţitului pe care o ţinea în mână. Lovise cu el blocul de piatră, acolo unde intra vârful ascuţit al ţepuşei. Dacă ar fi putut să lărgească locul, să elibereze ţăruşul…

Aşchii de piatră căzuseră sub ea. Tot jos era şi mânerul rupt al pumnalului ei. Se rupsese la scurt timp după ce începuse operaţiunea.

Nu-i mai rămăsese decât o bucata de lamă, de zece centimetri. Degetele îi sângerau. Se tăiase în lama cuţitului şi în stânca ascuţită. Era un efort zadarnic.

O transpiraţie rece îi acoperise faţa.

Într-o parte, zări o lumina. Crezu mai întâi că îşi imaginează. Întoarse capul. Intrarea în bazin strălucea. Lumina deveni şi mai intensă.

Apa se tulbură. Venea cineva.

Seichan înşfăcă lama cuţitului – se temea, în acelaşi timp îndrăznea să spere.

Cine era?

O silueta întunecata ieşi din apă. Un scufundător. Lumina

lanternei o orbi. Silueta urcă pe mal.

Îşi duse mâna la ochi, ca să umbrească lumina bruscă şi puternica.

Scufundătorul coborî lanterna.

Seichan recunoscu un chip familiar în momentul în care bărbatul îşi scoase masca şi se apropie. Comandantul Gray Eierce.

Se apropie de ea şi ridica un fierăstrău.

— Să stăm de vorbă.

ZIUA A PATRA

14
GOTIC

27 IULIE, 6.02 P.M.
WASHINGTON, D.C.

Directorul Painter Crowe ştia că îl aştepta încă o noapte de nesomn. Tocmai primise din Egipt rapoartele despre atacul din Portul de Est, din Alexandria. Fusese oare implicată echipa lui Gray? Nu avuseseră nici un satelit în zonă la acea ora, aşa că nu putuseră să-şi dea seama ce se petrecuse.

Şi încă nu primise nici o informaţie de pe teren. Ultimele mesaje le schimbaseră cu douăsprezece ore în urmă.

Lui Painter îi părea acum rău că nu-i împărtăşise bănuielile lui Gray Pierce. La acel moment însă, nu fuseseră decât atât – bănuieli.

Painter avusese nevoie de timp ca să facă rost de nişte informaţii suplimentare. Şi tot nu era sigur. Dacă ar fi acţionat mai direct, conspiratorul şi-ar fi dat seama că fusese descoperit. În cazul ăsta, Gray şi oamenii lui ar fi fost în mare pericol.

Aşa că Painter preferase să acţioneze singur.

O bătaie în uşa biroului îl făcu să-şi ridice ochii de pe ecranul computerului.

Întoarse monitorul, ca să nu se poată vedea la ce lucra. Apăsă butonul care deschidea, cu un bâzâit, încuietoarea. Secretara îşi terminase programul.

Logan Gregory intră în încăpere.

— Avionul cu reacţie mai are puţin şi ajunge la destinaţie.

— Tot spre Marsilia se îndreaptă? întrebă Painter.

Logan dădu din cap.

— Trebuie să aterizeze în opt minute. Chiar după miezul nopţii, ora locală.

— De ce tocmai în Franţa? spuse Painter, frecându-şi ochii obosiţi. Şi refuză în continuare să comunice?

— Pilotul ne-a confirmat destinaţia, dar n-a vrut să ne spună mai mult. Am reuşit să obţin o informaţie de la oficiul vamal francez. Sunt doi pasageri la bord.

— Doar doi?
Painter îşi îndrepta spatele, încruntându-se.
— Zboară cu documente diplomatice. În anonimat. Pot încerca să aflu despre ce e vorba.
Painter trebuia să fie extrem de atent de acum înainte.
— Nu, spuse el. S-ar putea să le trezească suspiciuni. E clar ca oamenii noştri vor sa acţioneze din umbra. Să-i lăsam în pace. Momentan.
— Da, domnule. Am primit şi alerte de la Roma. Nici Vaticanul, nici serviciul de Carabinieri nu au primit nici o veste şi au început să-şi facă griji.
Painter era nevoit să le ofere ceva, altfel risca sa întâmpine dificultăţi din partea autorităţilor europene. Îşi cântări în gând variantele. Nu putea dura prea mult până când autorităţile europene aveau să stabilească destinaţia avionului. Trebuia să fie îndeajuns.
— Fi cooperant, zise el în cele din urmă. Spune-le că avionul se îndreaptă spre Marsilia şi că le vom mai trimite şi alte informaţii de îndată ce aflăm mai multe.
— Da, domnule.
Painter privi ecranul negru al computerului. I se ivea o şansa. Slaba, ce-i drept, dar tentanta.
— După ce-i contactezi, vreau să-mi faci un serviciu şi să duci ceva la DARPA.
Logan se încrunta.
— Am ceva ce aş vrea să-i fie înmânat personal doctorului Sean McKnight.
Painter îi întinse o scrisoare sigilată, într-un plic mare şi roşu.
— Dar nimeni un trebuie să ştie că te duci acolo.
Logan păru mirat, însă dădu din cap.
— O sa mă ocup.
Luă plicul, îl prinse sub braţ şi se răsuci pe călcâie.
Painter îi strigă din spate:
— Discreţie totală!
— Puteţi avea încredere în mine, zise Logan cu fermitate.
Apoi uşa se închise cu un clichet.
Painter îşi porni la loc monitorul. Era o hartă a Bazinului mediteranean, traversat în toate direcţiile de linii galbene şi albastre. Traiectorii de satelit. Puse vârful pixului pe una dintre ele. Cel mai nou satelit de la NRO, poreclit Ochi de Şoim. Apăsă de două ori butonul mouse-ului. Apărură detaliile traiectoriei şi parametrii de căutare.

Introduse cuvântul Marsilia. Apărură timpii. Îi confrunta cu harta meteorologică de la NOAA. O furtuna se îndrepta spre sudul Franţei. Norii groşi ar fi putut bloca imaginea. Şansa care i se oferise era foarte mică.

Painter se uită la ceas. Ridică telefonul şi vorbi cu oamenii de la paza.

— Informaţi-mă în clipa în care Logan Gregory părăseşte centrul de comandă.

— Da, domnule.

Painter puse la loc receptorul. Momentul avea sa fie critic. Mai aşteptă alte cincisprezece minute, privind furtuna traversând Europa de Vest.

— Haide… mormăi el.

Telefonul sună în sfârşit. După ce primi confirmarea că Logan plecase, Painter se ridică şi ieşi din birou. Transmisiile prin satelit erau un etaj mai jos, lângă biroul lui Logan. Painter pătrunse în fugă în încăpere. Găsi un singur tehnician cu un registru de note, ascuns printre monitoare şi computere.

Bărbatul fu atât de surprins de apariţia bruscă a superiorului său, încât sări ca ars în picioare.

— Domnule Director Crowe… cu ce vă pot ajuta?

— Adu-mi în imagine satelitul HE4 de la NRO.

— Ochi de Şoim?

Painter dădu din cap.

— Nu mi s-a dat acordul pentru acest…

Painter îi puse în faţă o parolă lungă, din multe cifre. Nu era valabila decât pentru următoarea jumătate de oră. O obţinuse de la Sean McKnight.

Tehnicianul căscă ochii şi se apucă de treabă.

— Nu era cazul să veniţi personal aici. Doctor Gregory ar fi putut să vă transmită informaţia direct în birou.

— Logan a plecat, spuse Painter, punându-şi mâna pe spatele tehnicianului. Şi mai vreau să ştergi toate înregistrările pe care o să le faci. Să nu rămână nimic. Ca şi când această activitate nici nu ar fi avut loc. Să nu se ştie nimic, nici măcar în interiorul Sigma.

— Am înţeles, domnule.

Tehnicianul arătă spre un ecran.

— O să apară pe monitorul ăsta. Îmi trebuie nişte coordonate GPS.

Painter i le dădu.

După un lung moment de aşteptare, suprafaţa întunecată a

aeroportului apăru în imagine.

Aeroportul din Marsilia.

Painter mări imaginea uneia dintre porţi. Peste câteva clipe, se văzu clar. Era un avion micuţ, un Citation X. Staţiona chiar lângă poartă, cu uşa deschisă. Painter se aplecă, blocându-i vederea tehnicianului.

„Era prea târziu?”

Zări o mişcare. Apăru o siluetă, apoi o alta. Coborau în grabă scările. Painter nu avu nevoie să mărească şi mai mult imaginea ca să îi recunoască.

Erau Monseniorul Verona şi Kat Bryant.

Painter aşteptă. Poate că informaţia fusese greşită. Poate ca erau totuşi cu toţii la bord.

Imaginea de pe ecran deveni brusc neclară.

— Se apropie o furtună, spuse tehnicianul.

Painter privea în continuare. Nici un alt pasager nu mai coborî din avion. Kat şi monseniorul dispărură prin poarta aeroportului. Cu o expresie încruntată, Painter îi făcu semn tehnicianului să întrerupă legătura. Îi mulţumi, apoi ieşi din cameră.

„Unde dracu’ era Gray?”

1.04 A.M.
GENEVA, ELVEŢIA

Gray stătea în cabina de clasa întâi a avionului companiei EgyptAir. Măcar atâta lucru era nevoit să recunoască – Curtea Dragonului nu se uita la bani. Privi în jurul cabinei micuţe. Opt locuri. Şase pasageri. Cel puţin unul, dacă nu chiar mai mulţi dintre ei, erau cu siguranţă spioni ai Curţii, trimişi să stea cu ochii pe el.

Nu conta. Coopera în totalitate… pentru moment.

Îşi luase biletele de avion şi actele false dintr-un seif de autogara, apoi se dusese direct la aeroport. Zborul de patru ore părea să nu se mai sfârşească. Mânca specialităţile culinare care i se serviră, bău două pahare de vin roşu, se uită la un film cu Julia Roberts, reuşi chiar să doarmă patruzeci şi două de minute.

Se întoarse spre fereastră. Cheia de aur îl apăsa pe piept. O pusese pe un lanţ, în jurul gâtului. Temperatura corpului încălzise metalul, însă o simţea în continuare rece şi grea. Atârna cu greutatea vieţilor a doi oameni. Se gândi la Monk – nonşalant,

ager, sufletist. Şi la Rachel. Un amestec de oţel şi mătase, intrigant şi complicat. Însă ultimele cuvinte pe care i le rostise femeia îi răsunau neîncetat în minte. Păreau încărcate de durere şi panică. Ceea ce-l tulbura cel mai tare însă era ideea că fata fusese prinsă în timp ce se afla în grija lui.

Gray privi pe fereastră. Avionul coborî într-un unghi destul de înclinat, necesar însă pentru a putea ateriza în oraşul din Alpi.

Luminile Genevei apărură strălucitoare. În lumina lunii, crestele şi lacul păreau argintii.

Avionul trecu peste Rhon, fluviul care împărţea oraşul în două. Dispozitivele de aterizare începură să iasă cu zgomot. Peste câteva clipe, erau pe Aeroportul Internaţional din Geneva.

Merseră până la poartă şi Gray aşteptă să se golească toată cabina înainte să îşi ia bagajul de mână pe care şi-l făcuse cu atâta grijă. Spera că luase tot ce-i trebuia. Îşi aruncă rucsacul pe umeri şi se îndreptă spre ieşire.

În timp ce ieşea din cabina de clasa întâi, privi în toate direcţiile, căutând din ochi orice posibil pericol.

Şi încă un lucru. Pe tovarăşa sa de drum.

Femeia călătorise la clasa a doua. Purta o perucă lungă şi blondă, un costum de afaceri bleumarin, cu croială clasică şi ochelari groşi de soare. Stătea uşor aplecată, cu braţul stâng susţinut de o eşarfă, pe jumătate ascuns sub haina. Deghizarea nu ar fi trecut de nici o inspecţie cât de cât atentă. Însă nimeni nu se aştepta să o mai vadă.

Seichan era moartă pentru întreaga lume.

Ieşi în faţa lui, fără să-i arunce măcar o privire.

Gray o urmă, lăsând câţiva pasageri între ei. Odată ajuns pe terminal, se aşeză la coada de la vamă, îşi arătă actele false pe care îi puseră ştampila, apoi pleca mai departe. Nu avea alt bagaj în afară de rucsac.

Ieşi în strada puternic luminata. Era încă destul de aglomerată. Călătorii se îndreptară spre maşini şi taxiuri.

Gray nu avea nici cea mai vagă idee ce trebuia să facă acum. Aştepta să îl contacteze unul din oamenii lui Raoul. Se îndreptă spre staţia de taxiuri.

Seichan dispăruse, însă Gray o simţea pe aproape.

Avusese nevoie de un aliat. Forţat să rupă orice legătură cu Washingtonul şi cu propriii colegi de echipă, trebuise să cadă la învoiala cu diavolul. O eliberase cu ajutorul ferăstrăului, după ce îi smulsese o promisiune. Aveau să lucreze împreună. Gray o elibera, însă doar cu promisiunea ca femeia să îl ajute, la rândul

ei, să o elibereze pe Rachel. După asta, îşi vedea fiecare de drumul lui. Nu şi-ar mai fi datorat nimic unul altuia, ar fi fost chit.

Seichan fusese de acord.

În timp ce-şi trata şi-şi bandaja rana, îl privise într-un mod extrem de ciudat, dezbrăcata până la brâu, cu sânii goi, fără pic de jena. Îl studia concentrată, cu intensitate, ca pe o curiozitate, un element ciudat. Nu spusese prea multe. Era epuizata, poate chiar în stare de şoc. Îşi revenise însă destul de repede şi îşi recăpătase mersul agil, de leoaică şi sclipirea vicleana şi totodată amuzata a ochilor.

Gray ştia că nu îl ajuta atât din obligaţie, cât din furie faţa de Raoul. Era şi în avantajul ei să coopereze. Bărbatul o lăsase pradă unei morţi în chinuri. De-abia aştepta să-l facă să plătească. Indiferent ce înţelegere ar fi existat între Curte şi Breasla, nu mai avea nici o valoare pentru ea. Nu-şi mai dorea decât să se răzbune.

Dar să fi fost numai atât?

Gray nu putea uita privirea ei intensă, încărcată de curiozitate. Îşi aminti însă şi că Painter îl prevenise în legătură cu ea. Probabil că neîncrederea i se citea pe faţă.

„Da, aşa este, o să te trădez, îi spusese Seichan cât se poate de nonşalant în timp ce-şi îmbrăcă bluza. Dar numai după ce terminam povestea asta. Şi tu vei încerca acelaşi lucru. Amândoi ştim asta. Neîncredere reciproca. Cea mai sigura formă de sinceritate."

Celularul lui Gray sună în cele din urmă. Îl scoase din rucsac.

— Comandantul Pierce, zise el sec.

— Bun venit în Elveţia, îl întâmpină vocea lui Raoul. Te așteaptă nişte bilete de tren pentru Lausanne la gara din centrul oraşului, pe numele tău fals. Trenul pleacă în treizeci de minute. Să nu îl pierzi.

— Şi colegul meu? întrebă Gray.

— După cum ţi-am promis, e deja în drum spre un spital din Geneva. Vei primi confirmarea înainte să te sui în tren.

Gray se îndrepta spre staţia de taxiuri.

— Locotenent Verona? întrebă el.

— Femeia este cazată în cele mai bune condiţii. Momentan. Să nu pierzi trenul!

Legătura se întrerupse.

Gray urca în taxi. Nu se obosi să se uite după Seichan. Introdusese un cip în telefonul lui, care făcea legătura cu mobilul ei. Auzise întreaga conversaţie. Gray era convins că nu-i va fi

prea greu sa ţină pasul.
— Gara centrala, îi spuse şoferului.
Dând scurt din cap, taximetristul ieşi pe arterele principale şi o lua spre centrul Genevei. Gray se cufunda în scaun. Seichan avusese dreptate. După ce aflase că fusese chemat în Elveţia, femeia îi spusese unde bănuia ea că era ţinuta Rachel. Într-un castel din Alpii Savoy.
După zece minute, taxiul înainta pe malul lacului. O fântâna arteziană uriaşă arunca apa la peste o suta de metri înălţime. Renumita Jet d'Eau. Era luminata de fasciculele unor proiectoare, ca într-o poveste. Un festival era în plină desfăşurare.
Gray auzi cântece şi râsete.
Parcă ar fi venit din altă lume.
Peste câteva minute, taxiul opri în faţa gării. Gray se duse la ghişeul de bilete, îşi spuse numele fals şi arătă actele. I se dădură bilete către Lausanne, oraşul de pe malul lacului.
Se îndreptă spre intrarea pe peron, privind cu băgare de seamă în jur. Nu o văzu pe Seichan. Pentru o clipă îi îngheţa inima de spaimă. Dacă plecase, pur şi simplu? Dacă îl păcălise şi lucrase mână-n mână cu Raoul? Gray îşi alunga aceste gânduri. Făcuse o alegere. Era un risc calculat.
Telefonul suna din nou.
Îl scoase şi-i ridică antena.
— Comandantul Pierce, zise el.
— Ai două minute să te bucuri!
Era tot Raoul. Se auzi un clinchet, apoi un bâzâit, semn că se făcea un transfer de legătură. Următoarea voce se auzi mai îndepărtat, cu un uşor ecou. Era însă încântător de familiară.
— Comandante?
— Sunt aici, Monk. Tu unde eşti?
Gray era convins că nu doar Seichan trăgea cu urechea la conversaţia lor. Trebuia să fie atent.
— M-au lăsat la un spital cu telefonul ăsta. Mi-au spus că o să mă suni. Sunt în camera de urgenţe. Toţi afurisiţii ăştia de doctori nu vorbesc decât în franceză.
— Eşti în Geneva, îi spuse Gray. Cum te simţi?
Urmă o pauză lungă.
— Ştiu că ţi-au tăiat mâna, spuse Gray.
— Nenorociţii dracului! zise Monk furios. Aveau un doctor cu ei la bord. Mi-au dat medicamente şi mi-au dezinfectat… ciotul! Doctorii de aici vor radiografii şi tot felul de prostii de-astea, însă par mulţumiţi de… hmm… *mâna* de lucru a celuilalt, dacă putem

spune aşa.

Gray aprecie faptul că Monk încerca să glumească. Însă vocea îi suna trist.

— Rachel?

Durerea îi accentua cuvintele.

— N-am mai văzut-o de când mi-au dat medicamentele. Nu am nici cea mai vagă idee unde este. Dar… dar, Gray…

— Ce este?

— Trebuie s-o scapi din mâinile lor.

— Asta încerc să fac. Dar cum rămâne cu tine? Eşti în siguranţă?

— Aşa s-ar părea, zise Monk. Mi s-a spus să-mi ţin gura. I-am ascultat, am făcut pe prostul. Totuşi, doctorii au chemat poliţia. Sunt ţinut sub pază.

— Deocamdată, fă aşa cum îţi spun ei, zise Gray. Te scot eu de-acolo cât pot mai repede.

— Gray! zise Monk cu vocea încordată.

Gray îi recunoscu tonul. Încerca să-i comunice ceva, însă ştia că şi alţii le ascultau conversaţia.

— Mie… mie mi-au dat drumul.

Legătura fâşâi din nou. Raoul reveni pe fir.

— Timpul a expirat. După cum vezi, suntem oameni de cuvânt. Dacă vrei s-o eliberam şi pe femeie, adu-ne cheia.

— Am înţeles. Ce trebuie să fac?

— O maşină o să te aştepte în gara din Lausanne.

— Nu, spuse Gray. Nu mă dau pe mâna voastră până când Rachel nu e în siguranţă. Când ajung în Lausanne, vreau să-mi confirmaţi că este în viaţa. Facem atunci aranjamentele.

— Nu-ţi forţa norocul, mârâi Raoul. N-aş vrea să te văd cu mâna retezată, la fel ca prietenul tău. Ne vom continua conversaţia după ce ajungi.

Legătură se întrerupse.

Gray coborî telefonul de la ureche. „Aşadar, Raoul era în Lausanne.”

Aştepta trenul. Era ultima plecare în acea noapte. Peronul era destul de aglomerat. Îşi cercetă din priviri tovarăşii de drum. Nici urmă de Seichan. Oare şi aici erau spioni de-ai Curţii?

În cele din urma, trenul sosi. Se opri cu o pufnitură surdă. Gray urcă în vagonul din mijloc, apoi trecu în viteză din vagon în vagon până când ajunse la ultimul. Spera să scape în felul ăsta de orice posibili urmăritori.

La trecerea dintre ultimele două vagoane, îl aştepta Seichan.

Nu-i adresă nici un cuvânt. Îi întinse doar o bucata veche de piele. Se răsuci pe călcâie şi dispăru pe o ieşire de urgenţă care se deschidea pe partea opusa a şinelor, la distanţa de peron.

Gray o urmă, aruncându-se la pământ. Îşi strânse haina şi ridica gulerul.

Seichan traversa în grabă cealaltă şină şi urcă pe un peron din apropiere.

Ieşiră din gară şi Gray se trezi la marginea unei parcări.

O motocicletă BMW, negru cu galben, îi aştepta la un pas distanţa.

— Urcă! spuse Seichan. Va trebui să conduci tu. Umărul meu…

Îşi scosese eşarfa şi condusese până aici de la centrul de închiriere, însă până la Lausanne erau optzeci de kilometri.

Gray urcă pe locul din faţă, îşi ridică sacoul la spate. Locul încă mai era cald.

Seichan se sui în spatele lui şi-i cuprinse talia cu braţul sănătos.

Gray ambală motorul. Memorase deja drumul spre Lausanne. Ieşi repede din parcare şi acceleră de îndată ce se văzu în strada. O luă pe autostrada care ducea din Geneva spre munţi.

Farurile luminau în faţă.

Alerga după lumină, din ce în ce mai repede. Vântul îi umplea marginile hainei. Seichan se apropie şi mai mult de el, cu braţul în jurul lui, cu mâna sub haină. Degetele ei îi strângeau centura.

Rezistă tentaţiei de a-i îndepărta mâna. Fie că fusese o idee bună sau nu, îşi aşternuse patul şi acum trebuia să doarmă-n el. Gonea ca vântul pe autostrada îngustă. Trebuia să ajungă în Lausanne cu jumătate de oră înaintea trenului. Oare era îndeajuns?

Pe măsură ce urca munţii de pe marginea lacului, mintea lui Gray se întoarse la conversaţia pe care o avusese cu Monk. Oare ce încercase prietenul lui să-i spună? „Mie mi-au dat drumul." Asta era deja evident. Cu siguranţă, Monk ascunsese un mesaj în cuvintele astea.

Se gândi la modul în care analizase situaţia în Egipt. Ştiuse că oamenii Curţii îi vor da drumul lui Monk. Cu siguranţă, nu făceau asta decât ca să se asigure de cooperarea lui Gray. Şi oricum, lui Raoul îi rămânea Rachel, ca miză de negociere.

„Mie mi-au dat drumul."

Să fi fost oare mai mult de atât? Curtea era nemiloasă. Cu siguranţă, nu ar fi renunţat prea uşor la un bun pe care îl considerau valoros. Îl torturaseră pe Monk ca să o facă pe Rachel

sa vorbească. Erau oare dispuşi sa renunţe cu atâta uşurinţă la un asemenea avantaj? Monk avea dreptate. Asta însemna că o mai aveau pe Rachel la mână cu încă ceva, ceva cu şi mai mare greutate.

Dar ce?

2.02 A.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

Rachel stătea în celula ei, amorţită şi epuizată.

Ori de câte ori închidea ochii, revedea imaginile de groază. Vedea securea prăbuşindu-se. Trupul lui Monk zvâcnind. Mâna retezată sărindu-i pe punte, asemenea unui peşte aruncat de valuri. Sângele ţâşnind.

Alberto ţipase la Raoul, condamnând această acţiune – nu pentru brutalitatea gestului, ci pentru că dorea să-l păstreze pe bărbat în viaţă. Raoul dăduse nepăsător din mână. Îi legaseră un bandaj. Alberto îi pusese pe oamenii lui Raoul să-l târască pe Monk sub punte.

Ceva mai târziu, unul din oamenii Breslei o informase că Monk era încă în viaţă. Două ore mai târziu, acostaseră lângă o insulă din Marea Mediterană. Fuseseră transferaţi într-un avion mic, particular.

Rachel îl zărise pe Monk – ameţit, cu mâna retezată bandajată până la cot, legat de o targă. Fusese apoi închisă într-o cabină din fundul avionului. Singură. Fără ferestre. Pe parcursul următoarelor cinci ore, aterizaseră de două ori. Apoi, în sfârşit, o scoseseră din cabină.

Monk nu mai era.

Raoul o legase la ochi şi-i pusese căluş la gură. Fusese mutată din avion într-un camion. După încă o jumătate de drum cu multe serpentine, ajunseseră la destinaţia finală. Auzise roţile scârţâind pe nişte scânduri de lemn. Un pod. Camionul se oprise.

Când o târâseră afară din maşină, auzise un adevărat vacarm de lătrături şi mârâituri, puternice şi furioase. Probabil erau într-un fel de adăpost de animale…

Fusese condusă printr-o deschizătură, apoi coborâse nişte trepte. O uşă se închisese în urma ei, estompând lătrăturile. Simţise miros de piatră rece şi umezeală. Mai simţise şi o presiune de altitudine, în timp ce camionul o aducea aici.

Munţi!

În cele din urmă, fusese împinsă înainte şi se împiedicase de un prag. Căzuse în patru labe.

Raoul o înşfăcase de fund cu ambele mâini şi râsese.

— Ia te uită la ea! Deja nu mai are răbdare!

Rachel sărise ca arsă şi se izbise cu umărul în ceva tare. În sfârşit, îi scoseseră căluşul şi gluga de pe ochi.

Îşi freca umărul şi privi în jur. Se afla într-o celulă mică, de piatră. Nici aici nu erau ferestre. Începuse să piardă noţiunea timpului. Singura mobilă din celulă era un pătuţ de fier, cu o saltea subţire răsucită la un capăt. O pernă deasupra. Nu erau cearşafuri.

Celula nu avea gratii. Un perete era în întregime făcut din sticla. În ea se deschideau o uşă etanşată cu cauciuc şi câteva găuri de ventilaţie de mărimea unui pumn. Dar până şi acestea erau prevăzute cu un fel de capace care puteau fi închise – pentru izolare fonică sau pentru a provoca sufocarea lentă a prizonierului.

Trecuse o jumătate de oră de când o lăsaseră acolo.

Nu erau nici măcar paznici. Distinse totuşi nişte voci în fundul coridorului, probabil din capul scărilor.

Se iscă zarvă. Rachel îşi înălţă capul şi se ridică în picioare.

Vocea răguşită a lui Raoul împărţea ordine. Se îndepărtă de peretele de sticlă. Îi înapoiaseră hainele pe barcă, dar nu mai avea nici o armă.

Raoul apăru încadrat de doi bărbaţi.

Nu părea prea fericit.

— Scoateţi-o de aici! mârâi el.

O cheie deschise uşa şi unul din cei doi bărbaţi o târî afară.

— Pe aici! spuse Raoul.

O împinse în josul coridorului.

Rachel văzu şi alte celule, unele sigilate, ca a ei, altele deschise şi pline cu sticle de vin.

Raoul o împinse până în dreptul unor scări pe care o forţă sa le urce. Ieşiră într-o curte întunecată. Era înconjurată de ziduri înalte, de piatră. Sub o arcadă, era o poartă, acum bine închisă, care dădea spre un pod îngust, ce se întindea peste un defileu.

Era într-un castel.

Un şir de camioane erau aliniate de-a lungul zidului de lângă poartă.

Lângă alt zid, se aflau douăzeci de cuşti, legate cu lanţuri între ele. Mârâituri înfundate se auzeau din acea direcţie. Nişte umbre

masive se mişcau prin întuneric, musculoase şi puternice.

Probabil ca Raoul îi observase interesul.

— Perro de Presa Canario, zise el cu mândrie. Câini de lupta. O rasă veche, de la 1800. Specimenul perfect, creat exclusiv pentru luptă. Un pachet de muşchi, fălci şi colţi.

Rachel se întrebă dacă nu cumva se descria pe el însuşi.

Raoul o conduse departe de poarta, spre construcţia centrală. Două şiruri de trepte urcau spre o uşă masivă, de stejar. Era luminata puternic de nişte felinare. Părea aproape primitoare. Însă nu o luară într-acolo. O uşă laterală conducea spre un nivel de sub scări.

Raoul descuie uşa de jos.

Când aceasta se deschise, Rachel simţi miros de antiseptic şi o duhoare grea, apăsătoare. Fu împinsă într-o cameră pătrată, luminată puternic cu neoane. Ziduri de piatră, podea acoperită cu linoleum. Un gardian stătea în faţa singurei uşi care ducea mai departe.

Raoul traversă încăperea şi o deschise.

În spatele uşii, se întindea un coridor lung şi pustiu. O serie de camere se deschideau din el. Rachel aruncă o privire în câteva, în timp ce străbăteau pasajul. Una era plină cu nişte cuşti de oţel inoxidabil. O alta era ocupata de câteva şiruri de computere. „Electromagneţi, se gândi Rachel, folosiţi pentru experimente cu compuşii în stare M.” într-o a treia cameră era o singură masă, de oţel, aproximativ în forma unui X. Curelele de piele indicau că masa era folosită pentru a ţine un bărbat sau o femeie cu membrele depărtate. O lampă chirurgicală atârna deasupra.

Imaginea îi provocă fiori până în măduva oaselor.

Încă şase încăperi se deschideau mai încolo. Văzuse destul şi fu fericită când se opriră în dreptul unei uşi de pe perele opus.

Raoul ciocăni, apoi o deschise.

Rachel fu surprinsă de contrastul dintre restul încăperilor şi camera ce se deschidea în faţa ei. Parcă ar fi păşit în salonul unui distins învăţat al Societăţii Regale, de la începutul secolului al XX-lea. Întreaga încăpere era îmbrăcată în lambriuri de abanos şi nuc. Pe podea era întins un covor turcesc, foarte gros, lucrat în culori de verde şi roşu-cărămiziu.

Rafturi şi dulapuri acopereau în întregime pereţii, încărcate cu texte şi cărţi frumos aranjate. În spatele unei vitrine de sticla, Rachel remarca o ediţie princeps a *Principia,* de Isaac Newton şi, lângă ea, *Originea speciilor* a lui Darwin. Un manuscris egiptean stătea întins într-o casetă de sticla, scăldat în lumină. Rachel se

întrebă dacă nu cumva era chiar pergamentul care fusese furat de la muzeul din Cairo, textul falsificai ce conţinea strofele de la care pornise toată aceasta aventură însângerata.

Oriunde se uita, vedea obiecte de arta. Statuete etrusce şi romane decorau etajerele, alături de un cal persan de aproape un metru, cu capul spart, o capodoperă furată din Iran cu zece ani în urmă. Se presupunea că era o reprezentare a renumitului cal al lui Alexandru cel Mare, Bucefal. Tablouri impresionante decorau pereţii. Rachel recunoscu un Rembrandt şi un Rafael.

În centrul încăperii, se afla un birou masiv, din mahon sculptat. Era aşezat lângă un şemineu de piatră, ce se întindea din podea până în tavan. Câteva flăcări micuţe pâlpâiau în vatră.

— *Professore!* striga Raoul, închizând uşa în urma lor.

Doctorul Alberto Menardi intră printr-o uşă laterala, care conducea în încăperile private. Bărbatul purta o haină neagra, îi vită cu vişiniu. Avea tupeul să mai poarte încă gulerul preoţesc romano-catolic, peste o cămaşă neagră.

Ducea o carte sub un braţ şi clătina cu degetul arătător spre Rachel.

— Nu ai fost complet sinceră cu noi.

Rachel simţi că inima i se opreşte în piept. Începu să respire întretăiat.

Alberto se întoarse spre Raoul.

— Şi dacă nu m-ai fi încurcat tu, punându-mă să-i doftoricesc mâna americanului, mi-aş fi dat seama mai devreme. Veniţi încoace amândoi!

Le făcu semn spre biroul încărcat de texte.

Rachel observa o harta a Mării Mediterane întinsă peste restul hârtiilor. Fuseseră adăugate linii noi, cercuri, meridiane, grade geografice. O serie de numere micuţe erau inscripţionate pe marginile hărţii. Un compas, un teu şi un sextant erau puse alături. Era clar că Alberto studiase enigma, fie fiindcă nu avusese încredere în Rachel, fie din teamă că ea şi unchiul ei nu fuseseră suficient de pricepuţi.

Prefectul lovi cu degetul în hartă.

— Nu Roma este următoarea destinaţie.

Rachel se forţa să nu tresară.

Alberto continuă:

— Toate subtextele acestui model geometric simbolizează mişcare înainte în timp. Chiar şi clepsidra asta! Segmentează timpul, înaintând, grăunte cu grăunte, spre sfârşitul inevitabil. Din acest motiv, simbolul clepsidrei a reprezentat întotdeauna

moartea, sfârşitul timpului. Apariţia clepsidrei în acest context nu poate însemna decât un singur lucru.

Cuta de pe fruntea lui Raoul se adânci, semn că nu înţelegea.

Alberto oftă.

— În mod evident, simbolizează sfârşitul călătoriei. Sunt convins că, oricare ar fi el, locul spre care trimite acest indiciu marchează ultima noastră oprire.

Rachel îl simţi pe Raoul tresărind lângă ea. Se apropiau de ţelul final. Dar încă nu aveau cheia de aur şi, oricât de inteligent ar fi fost Alberto, nu dezlegase încă în întregime ghicitoarea. Dar avea să o facă.

— Nu poate fi Roma. Asta ar însemna să ne mişcăm înapoi, nu înainte. Mai există aici un mister care trebuie dezlegat.

Rachel clătină din cap, prefăcându-se epuizată şi dezinteresată.

— E tot ce am putut descifra înainte de a fi atacaţi, zise ea, apoi făcu un gest larg, arătând în jur. Noi nu aveam atâtea resurse.

Alberto o privea fix. Îi susţinu privirea fără să clipească.

— Da… te cred, zise el încet. Monseniorul Vigor are o minte destul de ascuţită, însă ghicitoarea asta e compusa dintr-o sumedenie de straturi enigmatice.

Rachel îşi controla toate trăsăturile, mimând o oarecare teamă, prefăcându-se laşă. Alberto lucra singur. Era evident ca se retrăsese aici pentru a dezlega misterele Curţii. Nu avea încredere în nimeni altcineva, se baza doar pe propria superioritate. Nu înţelegea valoarea unei perspective mai ample, a unui punct de vedere diversificat. În cazul lor, fusese nevoie de experienţa întregii echipe pentru a elucida misterul. Un singur om nu putea face totul.

Însă prefectul nu era prost.

— Totuşi, zise el, trebuie să fim siguri. Ne-ai ascuns faptul ea aţi găsit cheia de aur. Poate că ne mai ascunzi şi altceva.

Teama de pe chipul fetei se transforma în groază.

— V-am spus totul, strigă ea cu o convingere impecabil jucată.

„O s-o creadă? O s-o tortureze?”

Înghiţi în sec, încercând să-şi ascundă neliniştea. N-ar fi vorbit niciodată. Erau prea multe în joc. Văzuse forţa acestei puteri în demonstraţiile din Roma şi Alexandria. Curtea Dragonului nu trebuia să ajungă vreodată în posesia ei. Trebuia să împiedice asta, cu orice preţ.

Nici măcar viaţa lui Monk nu o mai putea îndupleca de acum

încolo. Erau amândoi soldaţi. Pe barcă, le spusese despre cheie nu doar ca să-l salveze pe Monk, dar şi ca să ia legătura cu Gray, să-i dea şansa de a face ceva. I se păruse un risc rezonabil. Şi, în continuare, Curţii îi lipsea o informaţie vitala. Nu le spusese nimic despre Avignon, sediul papalităţii franceze.

Altfel, totul ar fi fost pierdut.

Alberto ridica din umeri.

— Există o singura metoda de a afla dacă nu cumva ştii mai multe. E vremea să ne asigurăm că am obţinut întreg adevărul din partea ta. Du-o alături. Vom fi pregătiţi.

Respiraţia lui Rachel se accelera. Parcă nu-i mai ajungea aerul în plămâni. Raoul o trase cu brutalitate înapoi pe uşă. Alberto veni după ei. Îşi scoase haina, pregătindu-se de treabă.

Imaginea mâinii lui Monk zburând de-a lungul punţii reveni în mintea lui Rachel. Trebuia să se pregătească pentru ce era mai rău. Nu trebuiau să afle. Niciodată. Nici un motiv nu ar fi putut fi într-atât de puternic încât s-o facă să divulge adevărul.

Când ieşi pe coridor, Rachel observă că încăperea din capăt, cea cu masa în formă de X, era luminata mult mai puternic. Cineva aprinsese lampa chirurgicala de deasupra mesei.

Raoul îi bloca parţial vederea. Zări o perfuzie pe un raft. O tavă cu instrumente chirurgicale lungi, ascuţite, în forma de şurub, cu dinţi de fierăstrău. Un om era întins pe masă.

Dumnezeule… Monk?

— Putem să ne întindem cu interogatoriul toată noaptea, îi promise Alberto, trecând pe lângă ei pentru a intra primul în încăpere.

Se duse şi îşi puse o pereche de mânuşi de cauciuc.

Raoul o împinse şi pe ea în încăperea ticsita cu instrumentele groazei.

Rachel văzu în sfârşit cine era ţintuit de masă, cu cele patru membre întinse şi prinse în chingi, cu sângele deja curgându-i din nas.

— Cineva a încercat să-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala, zise Raoul cu un rânjet flămând.

Faţa prizonierului se întoarse spre ea. Ochii li se întâlniră când se recunoscură. În acea clipă, Rachel simţi că întreaga voinţă o părăseşte.

Se aruncă spre masă.

— Nu!

Raoul o înşfăca de păr şi o trânti în genunchi.

— O să te uiţi de aici.

Alberto ridică un bisturiu de argint.

Vom începe cu urechea stângă.

— Nu! urlă Rachel. Vă spun. Vă spun tot!

Alberto lăsă lama şi se întoarse spre ea.

— Avignon, zise fata printre sughiţuri. Trebuie să ajungeţi la Avignon.

Nu simţea nici un pic de vină. Din clipa asta, trebuia să-şi pună încrederea în Gray. Toate speranţele erau la el. Rachel privi în ochii îngroziţi ai prizonierei legate de masă.

— *Norma...* gemu ea.

Era bunica ei.

2.22 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Oraşul Avignon strălucea. Toată lumea striga, cânta şi dansa.

Festivalul Teatrului de Vară se desfăşura în luna iulie a fiecărui an, cel mai mare spectacol mondial de muzică, dramaturgie şi artă. Tinerii invadau oraşul, aşezaţi pe iarba din parcuri, ocupând toate hotelurile şi căminele de tineret. Era petrecere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nici măcar norii grei şi ameninţători nu-i descurajau pe participanţii la festival.

Vigor îşi întoarse faţa de la un cuplu care făcea sex oral pe o bancă mai retrasa, din parc. Parul lung al femeii îi ascundea cea mai mare parte a eforturilor pe care le depunea pentru a-şi satisface partenerul. Vigor trecu repede pe lângă ei, alături de Kat. Aleseseră să traverseze parcul pentru a ajunge la Place du Palais, Piaţa Palatului. Castelul papal se înălţa pe un deal stâncos, deasupra râului.

Deîndată ce trecură de un punct de belvedere, zăriră dedesubt un cot al râului. Peste acesta se arcuia celebrul pod din cântecelul franţuzesc, Le Pont d'Avignon, sau Podul Sfântului Benezet. Construit la sfârşitul secolului al XII-lea, era singurul pod cu arcade care traversa Ronul... deşi, după atâtea secole, doar patru arcade mai rămăseseră, din cele douăzeci şi două iniţiale. Podul era luminat feeric. Petrecăreţii dansau pe el – dansuri tradiţionale folclorice, după toate aparenţele. Muzica răsuna până la ei.

În Avignon, trecutul şi prezentul se amestecau într-o feerie pe care în puţine alte oraşe o mai puteai vedea.

— De unde începem? întrebă Kat.

Cât ţinuse zborul până aici, Vigor nu făcuse altceva decât să caute informaţii care să-l ajute să găsească răspunsul la această întrebare. Vorbi, în timp ce se îndepărtau de Ron, îndreptându-se spre centrul oraşului.

— Avignon este unul dintre cele mai vechi oraşe din Europa. Îşi are începuturile chiar în epoca neolitica. A fost întemeiat de celţi, apoi cucerit de romani. Dar motivul pentru care Avignon este cel mai cunoscut în ziua de astăzi este moştenirea sa gotica, care a înflorit în timpul secolului de papalitate franceză. În Avignon se află unul dintre cele mai mari ansambluri de arhitectură gotică din Europa. Este un oraş gotic în adevăratul sens al cuvântului.

— Şi semnificaţia acestui fapt este că…? întreba Kat.

Vigor recunoscu asprimea din vocea ei. Îşi făcea griji pentru colegii ei. Nu-i convenea că fusese data la o parte, trimisa aici. Se simţea direct responsabila pentru capturarea lui Monk şi a nepoatei lui. Nu putea scăpa de această povară, în ciuda faptul că propriul comandant o asigurase că făcuse ceea ce trebuia.

Vigor, la rândul său, îi împărtăşea îngrijorarea. El o târâse pe Rachel în aventura asta. Acum, fata era în mâinile Curţii Dragonului. Ştia însă că nu avea nimic de câştigat dacă se lăsa pradă sentimentelor de vinovăţie. Crescuse în spiritul credinţei. Era piatra de temelie a fiinţei lui. Găsea o oarecare alinare în ideea ca Rachel era în grija Domnului – şi a lui Gray.

Dar asta nu însemna ca nu putea face şi el ceva. „Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri.” El şi Kat aveau o datorie de îndeplinit aici.

Vigor îi răspunse la întrebare:

— Cuvântul „gotic” vine din grecescul *goetic,* care se traduce prin „magic”. Acest stil de arhitectură era considerat magic. Era ceva nemaivăzut la acea vreme: bolţile subţiri, stâlpii de susţinere ce păreau să zboare, înălţimile imposibile… Totul crea impresia unei *lipse de greutate.*

Când Vigor accentuă ultimele cuvinte, Kat înţelese.

— Levitaţie! zise ea.

Vigor dădu din cap.

— Catedralele şi alte edificii gotice au fost aproape în exclusivitate construite de un grup de masoni care se autointitulau Copiii lui Solomon, o combinaţie între Cavalerii Templieri şi călugării din ordinul Cistercian. Au păstrat pentru ei misterele matematice aplicate la înălţarea acestor structuri,

mistere pe care se spune că le-au aflat în timpul cruciadelor când templierii au descoperit Templul lui Solomon. Cavalerii au ajuns bogaţi… mai bine zis *şi mai bogaţi,* fiindcă s-a zvonit în acele vremuri că, odată cu templul, descoperiseră şi vasta comoară a regelui Solomon, posibil chiar Chivotul Legământului, despre care legenda spunea că se afla ascuns acolo.

— Şi se mai spune şi ca Graalul este locul în care Moise a ascuns mana, zise Kat. Reţeta pentru obţinerea metalelor în stare M.

— Nu excludem această posibilitate, spuse Vigor. Biblia face multe referiri la tot felul de puteri ciudate degajate de Graal. Referiri la levitaţie. Însuşi cuvântul *levitaţie* este derivat din numele gardienilor Graalului, preoţii leviţi. Şi e lucru ştiut că Graalul putea ucide, trimiţând fulgere de lumina. Un gardian pe nume Uzzah a încercat să îndrepte potirul, când acesta se înclinase un pic. L-a atins cu mâna şi a fost doborât la pământ. L-a speriat în asemenea măsură pe bietul David, încât, la început, regele a refuzat să îl primească în cetatea sa. Însă preoţii leviţi i-au arătat cum să se apropie de el în siguranţă. Cu mânuşi, şorţuri şi fără să aibă asupra sa nici un fel de obiect metalic.

— Ca să nu fie electrocutat!

Vocea lui Kat îşi mai pierduse din asprime, misterul o intriga.

— Poate că Graalul, cu pulberea în stare M înăuntru, acţiona asemenea unui condensator electric. Materialul superconductor absorbea energia din jur şi apoi o stoca, la fel ca în cazul piramidei de aur. Până când cineva se găsea să umble la ea.

— Şi atunci, era electrocutat.

Vigor dădu din cap.

— Bine, spuse Kat. Să presupunem că aceşti Cavaleri Templieri au redescoperit Graalul şi, odată cu el şi superconductorii în stare M. Dar avem vreo dovada că înţelegeau toate aceste secrete?

— S-ar putea să am un răspuns. Comandantul Gray mi-a dat iniţial sarcina de a găsi referiri istorice cu privire la aceste ciudate prafuri monoatomice.

— Din Egipt, până la Magii din Biblie, spuse Kat.

Vigor dădu din cap.

— Însă eu m-am întrebat dacă nu cumva povestea se întindea chiar mai departe. Dincolo de vremea lui Hristos. Nu cumva mai fuseseră lăsate şi alte indicii?

— Şi le-ai găsit! zise Kat, interpretându-i entuziasmul.

— Prafurile noastre în stare M purtau multe nume: pâine albă,

Piatra Paradisului, Piatra Magilor. Spre surprinderea mea, când am căutat dincolo de vremurile biblice, am găsit o nouă piatră misterioasă în istoria alchimiei. Celebra Piatră Filosofala.

Kat se încruntă.

— Piatra care transforma plumbul în aur?

— Este o interpretare greşita, deşi foarte răspândita. Un filosof din secolul al XVI-lea, Eiranaeus Philalethes, un membru respectat al Societăţii Regale, a explicat lucrurile în tratatele sale. După cum spunea el, Piatra Filosofala era „nimic altceva decât aur, deghizat în cel mai înalt grad de puritate… i se spune *piatra* doar datorită naturii sale fixe… aur, mai pur decât cel mai pur… însă apare sub forma unui praf foarte fin”.

— Din nou, praful de aur! zise Kat, surprinsa.

— Crezi că ar putea exista o referire mai clară? Şi nu a fost doar Eiranaeus. Un chimist francez din secolul al XV-lea, Nicolas Flamei, a descris un proces asemănător culminând cu cuvintele şi citez: „S-a transformat într-o pudra fină, de aur, care este Piatra Filosofală”. Vigor se opri şi trase aer în piept. Este, aşadar, evident, că unii savanţi ai vremii făceau experimente cu o formă ciudata de aur. De fapt, întreaga Societate Regală era de-a dreptul fascinata de ea. Inclusiv Sir Isaac Newton. Puţini ştiu ca Newton era un alchimist pasionat şi coleg cu Eiranaeus.

— Atunci, ce s-a ales de toată munca lor? întreba Kat.

— Asta nu ştiu. În cele mai multe cazuri, probabil că s-au împotmolit. Însă a mai fost un coleg de-al lui Newton, Robert Boyle, care a studiat şi el aurul alchimiştilor. Însă acesta a făcut o descoperire care l-a tulburat profund. Şi-a întrerupt cercetările şi a declarat că astfel de studii erau periculoase. Ba chiar atât de periculoase, încât, a spus el, proasta întrebuinţare a substanţelor ar fi putut „da peste cap legile omenirii, întorcând întreaga lume cu susul în jos”. Te face să te întrebi oare ce l-o fi speriat într-atât. Să fi dat peste ceva îngropat cu secole în urmă de societatea noastră de alchimişti?

Kat clătină din cap.

— Dar ce legătură are Piatra Filosofală cu arhitectura gotică?

— Mai multă legătura decât crezi. Un francez de la începutul secolului XX-lea, pe nume Fulcanelli, a scris o teză de mare succes intitulată *Le Mystere des Cathedrales.* Dezvolta ideea potrivit căreia marea majoritate a catedralelor gotice din Europa sunt de fapt mesaje codate ale unor arcane secrete, indicând spre o cunoaştere pierdută, ascunzând în tainele lor, spunea el, inclusiv modul de preparare a Pietrei Filosofale şi alte secrete

alchimiste.

— Un cod săpat în piatră?

— Nu fi aşa mirata. Biserica făcea deja treaba asta. Marea majoritate a populaţiei de la acea vreme nu ştia să citească. Decoraţiunile catedralelor erau atât instructive, cât şi informative. Înfăţişau, în piatră, poveştile biblice. Şi nu uita cine a construit toate aceste clădiri impunătoare.

— Cavalerii templieri, spuse Kat.

— O grupare despre care se spune că ar fi descoperit cunoaşterea secretă din Templul lui Solomon. Aşa că, cine ştie? Poate că, pe lângă poveştile biblice, au introdus şi câteva mesaje codate, adresate colegilor lor alchimişti, din rândul masonilor.

Pe chipul lui Kat se citea îndoiala.

— E de-ajuns să priveşti cu atenţie o serie de reprezentări ale artei gotice ca să începi să-ţi pui întrebări. Iconografia e plina de simboluri zodiacale, ghicitori matematice, labirinturi geometrice scoase direct din textele alchimiste ale vremii. Chiar şi autorul *Cocoşatului de la Notre Dame,* Victor Hugo, a scris un întreg capitol despre cum reprezentările artistice de la Notre Dame erau în contradicţie cu dogmele Bisericii Catolice. A descris arta gotică drept „pagini de erezie” săpate în piatră.

Vigor arătă în faţă, printre copaci. Parcul se termina şi se apropiau de Piaţa Palatului.

— Iar Fulcanelli şi Hugo nu au fost singurii care erau de părere că arta Templierilor ascundea ceva eretic. Ştii de ce vineri 13 este considerată o zi aducătoare de ghinion?

Kat îl privi şi clătină din cap.

— 13 octombrie, 1307. O zi de vineri. Regele Franţei împreună cu papa i-au declarat eretici pe Cavalerii Templieri, condamnându-i la moarte. Pe conducătorul lor l-au răstignit şi l-au ars de viu. Multă lume a fost de părere că adevăratul motiv pentru care regalitatea şi biserica i-au scos pe templieri în afara legii a fost ca să le ia puterea şi să pună mâna pe avuţiile acestora, inclusiv pe arcanele secrete aflate în posesia lor. Regele Franţei a torturat mii de cavaleri, însă depozitul lor secret nu a fost niciodată găsit. Totuşi, acesta a fost sfârşitul Ordinului Templierilor.

— Într-adevăr, o zi cu ghinion pentru ei.

— Am putea spune, sfârşitul unui întreg *secol* cu ghinion.

Vigor ieşi din parc, luând-o pe o alee străjuită de tei, care ducea spre centrul oraşului.

— Separarea dintre Biserică şi templieri a început cu o sută de

ani mai devreme, când papa Inocenţiu al III-lea i-a măcelărit pe catari, o sectă de creştini adepţi ai credinţei gnostice, în strânsă legătură cu cavalerii templieri. A fost, de fapt, un război de un secol între ortodoxism şi credinţa gnostică.

— Şi ştim cine a câştigat, spuse Kat.

— Ştim oare? Mă întreb dacă nu cumva a fost nu atât o victorie, cât o asimilare. Dacă nu-i poţi înfrânge, alătură-te lor. O lucrare interesanta a fost publicată în septembrie 2001, *Pergamentul de la Chinon.* Este vorba despre un document datând de la un an după acea însângerată zi de vineri 13, semnat de papa Clement al V-lea, prin care cavalerii templieri erau absolviţi de orice vină şi exoneraţi. Din nefericire, regele Filip al Franţei nu a ţinut seama de acest act şi a continuat să-i vâneze şi să-i masacreze pe templieri în întreaga ţară. Dar de ce oare s-a răzgândit Biserica? De ce şi-a construit Clement palatul papal tocmai aici, în Avignon, un oraş al tradiţiei gnostice, construit chiar de masonii pe care Biserica îi declarase eretici? Şi de ce a ajuns Avignonul centrul gotic al Europei?

— Vrei să spui că Biserica a făcut o schimbare radicală şi că i-a primit pe templieri în rândurile ei?

— Aminteşte-ţi că am ajuns mai demult la concluzia că o serie de adepţi ai Creştinilor lui Toma, creştini ai învăţăturilor gnostice, se ascunseseră deja în sânul Bisericii. Poate că aceştia au fost cei care l-au convins pe papa Clement să intervină spre a-i cruţa pe templieri de măcelul lui Filip.

— În ce scop?

— Ca să ascundă ceva de mare valoare – pentru Biserică, pentru întreaga lume. În timpul secolului în care papalitatea şi-a avut sediul în Avignon, s-au înălţat numeroase clădiri în acest oraş. Multe dintre ele sub supravegherea Copiilor lui Solomon. Nu le-ar fi fost deloc greu să îngroape ceva de dimensiuni considerabile.

— Dar de unde să începem să căutam? întrebă Kat.

— De la o lucrare comandata de papă şi construită de mâinile templierilor, una dintre cele mai mari capodopere ale arhitecturii gotice.

Vigor arătă în faţă, acolo unde strada se deschidea într-o piaţă mare, înţesata de gură-cască şi de participanţi la festival. O serie de lumini colorate încadrau o zona de dans, o formaţie rock de pe o scenă improvizata făcea un zgomot asurzitor, iar tinerii săreau, râdeau şi ţipau. Pe margini, fuseseră montate mese, la care stăteau înghesuiţi alţi petrecăreţi. Un jongler arunca torţe

aprinse spre cerul întunecat. Spectatorii îl încurajau, aplaudându-l. Berea curgea în valuri, alături de cafeaua servita în pahare de carton. Nori de fum de ţigară se ridicau spre cer, amestecându-se cu aroma speciala a trabucurilor.

În spatele acestei agitaţii însă, se contura o structura imensă şi întunecată, străjuită de turnuri pătrate, cu o arcada masivă, de piatră, la intrare, încadrata de două spirale conice. Structura de piatra rece făcea un ciudat contrast cu veselia de dedesubt. Greutatea istoriei apăsa pe umerii ei… alături de un secret străvechi.

Palatul Papal.

— Undeva, în acest castel, se ascunde o pagina de erezie săpată în piatra, spuse Vigor, apropiindu-se de Kat. Sunt sigur de asta. Noi trebuie să o găsim şi sa o decodam.

— Dar de unde începem căutarea?

Vigor clătină din cap.

— Oricare ar fi fost descoperirea care l-a îngrozit pe Robert Boyle, oricare ar fi fost teribilul secret care a condus la crearea unei alianţe între templierii eretici şi Biserica canonică, oricine ar fi misterul pentru a cărui elucidare a fost nevoie de o adevărată vânătoare în zona Mediteranei… răspunsul se ascunde aici.

Vigor simţi o adiere tăioasă venind dinspre râu. Avignon îşi luase numele de la aceste brize, însă Vigor simţea că, de data asta, se apropia adevărata furtuna. Stelele de deasupra lor dispăruseră, ascunse de stratul jos de nori negri.

Cât timp mai aveau?

2.48 A.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

— Ăsta a fost calculul prin care am ajuns la Avignon, termină Rachel. Vaticanul francez. Aici e următoarea şi cea din urma oprire.

Stătea în continuare în genunchi, pe linoleum. Bunica ei rămăsese pe masă, legată în chingi. Rachel le spusese totul, fără să omită nici un detaliu. Răspunsese la toate întrebările lui Alberto. Nici măcar nu încercase să mintă. Nu-şi putea asuma riscul ca prefectul să-i testeze veridicitatea pe trupul bunicii.

Monk şi Rachel erau soldaţi. *Nonna* nu era.

Rachel nu putea să permită ca bătrânei să i se întâmple vreun

rău. Acum, depindea numai de Gray să împiedice Curtea Dragonului să pună mâna pe cheia de aur. Îşi pusese toate speranţele şi toată încrederea în el. Nu avea altă variantă…

În timpul disertaţiei ei, Alberto îşi luase notiţe. Se întorsese la el în birou ca să aducă hârtie şi-un pix, împreuna cu harta lui Rachel. Dădu din cap când fata termină. Evident, îl convinsese.

— Desigur, zise el. Atât de simplu. Atât de elegant. Mi-aş fi dat şi singur seama în cele din urmă, însă acum pot să-mi concentrez eforturile spre elucidarea următorului mister… din Avignon.

Alberto se întoarse spre Raoul.

Rachel înţepeni. Îşi aminti ce se întâmplase ultima dată. Deşi le spusese adevărul despre cheia de aur, Raoul tot îi retezase mâna lui Monk.

— Unde sunt acum monseniorul Verona şi americanca? întrebă Alberto.

— Ultima oară când am auzit ceva despre ei, se duceau la Marsilia, spuse Raoul. Cu avionul lor particular. Am crezut că-mi urmau ordinele. Rămâneau aproape, dar nu intrau în Italia.

— Marsilia e la doar douăzeci de minute distanţă de Avignon, spuse Alberto, încruntându-se. Probabil că monseniorul Verona lucrează deja la dezlegarea misterului. Află dacă a aterizat avionul.

Raoul dădu din cap şi transmise ordinul unuia dintre oamenii lui, care plecă în fugă pe coridor.

Rachel se ridică încet în picioare.

— Bunica mea… zise ea. Îi puteţi da drumul acum?

Alberto flutura din mână, ca şi când ar fi uitat de bătrână.

În mod evident, avea lucruri mai importante la care să se gândească.

Un alt bărbat se apropie şi tăie cureluşele de piele cu care era legată bunica. Cu faţa scăldată de lacrimi, Rachel o ajută pe *nonna* să coboare de pe masă.

Trimise, în gând, o rugăciune către Gray. Nu doar pentru ea şi pentru Monk. Acum şi pentru bunica ei.

Nonna se ridică tremurând în picioare, sprijinindu-se cu o mână de masă. Se întinse şi-i şterse lacrimile lui Rachel.

— Gata, gata, fata mea… nu mai plânge. N-a fost chiar aşa de groaznic. Am trecut eu prin situaţii şi mai rele.

Pe Rachel mai că o pufni râsul. Bunica încerca să o consoleze.

Dând-o la o parte pe Rachel, bătrâna se îndreptă spre prefect.

— Alberto, ar trebui să-ţi fie ruşine! îl dojeni ea, de parcă ar fi avut în faţă un copil.

— *Nonna,* nu… o avertiză Rachel, întinzând un braţ.

— Nu m-ai crezut când ţi-am spus că nepoata mea e în stare să păstreze un secret, chiar şi faţă de tine.

Se aplecă şi-l sărută pe Alberto pe obraz.

— Ţi-am spus eu că Rachel a mea e foarte isteaţă.

Braţul lui Rachel rămase încremenit în aer. Sângele îi îngheţă în vene.

— Din când în când, e bine să mai asculţi şi de bătrâni.

— Ca întotdeauna, ai avut dreptate, Camila.

Rachel nu mai putea să respire.

Bunica îi făcu semn lui Raoul să-i ofere braţul.

— Iar tu, tinere, poate înţelegi acum de ce un sânge de Dragon atât de puternic merită protejat. Întinse mâna şi-l bătu părinteşte pe nenorocit pe obraz. Tu şi nepoata mea… o să aveţi *bellissimo bambini.* Mulţi copii frumoşi.

Raoul se întoarse şi o privi pe Rachel cu ochii lui reci ca gheaţa.

— Mă voi strădui, îi promise el.

15
VÂNĂTOAREA

27 IULIE, 3.00 A.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

Gray o urma pe Seichan pe versantul acoperit de pini. Îşi abandonaseră motocicleta la gura unui defileu îngust. O ascunseseră în spatele unui rug de trandafiri sălbatici, înainte de asta, merseseră mai bine de jumătate de kilometru pe întuneric, cu farurile stinse. Această precauţie suplimentară îi întârziase, însă fusese absolut necesară.

Seichan mergea acum înaintea lui, pe jos, fără nici un fel de lumină, urcând o pantă acoperită de grohotiş înspre un perete de stâncă goală. Gray încercă să zărească ceva printre ramurile dese de pin. Puţin mai devreme, zărise, preţ de o clipă, castelul, atunci când ieşiseră din Lausanne şi se îndreptaseră spre munte. Construcţia pândea parcă de la înălţime, asemenea unui vultur pleşuv, cu faţa pătrăţoasă, cu felinarele strălucind ca nişte ochi. Apoi însă dispăruse, după ce trecuseră pe sub un pod care se întindea în faţă.

Gray grăbi pasul şi ajunse lângă Seichan. Femeia ţinea în mână un dispozitiv GPS, în timp ce urca.

— Eşti sigură că poţi să găseşti intrarea asta din spate?

— Mi-au pus o gluga pe cap prima dată când m-au adus aici. Însă aveam la mine un GPS, pe care-l ascunsesem – se uită fix la Gray – într-un loc intim. Am înregistrat distanţa şi înălţimea. Ar trebui să putem găsi intrarea.

Continuau să înainteze spre peretele de stâncă din faţa lor.

Gray o studie pe Seichan. Ce-o fi fost în mintea lui de avea încredere în femeia asta? Pădurea întunecată din jur îi stârnea fel şi fel de griji. Şi nu doar în legătură cu partenera pe care şi-o alesese. Începu să-şi pună la îndoială propria judecată. Aşa acţiona oare un bun lider? Risca totul în această operaţiune de salvare. Orice profesionist ar fi cântărit şansele şi ar fi plecat direct spre Avignon, cu tot cu cheie. Punea în pericol întreaga misiune.

Şi dacă ar fi câştigat Curtea Dragonului…

Gray îşi aminti de morţii de la Koln, de preotul torturat din Milano. Multe alte morţi aveau să urmeze, dacă ar fi eşuat.

Şi pentru ce?

Cel puţin, răspunsul la întrebarea asta îl ştia.

Gray continua să urce panta, pierdut în propriile gânduri.

Seichan se uită la unitatea GPS, apoi coti spre stânga. Apăru o crăpătură în stâncă, pe jumătate ascunsa de o placă de granit, acoperita cu muşchi şi cu clopoţei micuţi, albi.

Femeia se aplecă pe sub piatră şi descoperi intrarea într-un tunel. Aprinse o lanternă micuţă. La doar câţiva metri în faţă, o poartă veche le bloca accesul. Lui Seichan nu-i trebui prea mult să deschidă lacătul.

— Nu exista nici un sistem de alarma? întrebă Gray.

— Vom afla cât de curând, răspunse Seichan, ridicând din umeri şi deschizând poarta.

Gray cercetă zidurile, în timp ce intrau. Granit solid. Nici un fir electric.

La zece metri în spatele porţii, un şir de trepte rudimentare urca spre suprafaţă.

Gray trecu în faţă. Se uită la ceas. Peste câteva minute, trenul din Geneva avea să intre în gara din Lausanne. Aveau să afle că el nu era acolo. Timpul se scurgea cu repeziciune, începu să urce mai repede treptele, căutând din ochi eventuale sisteme de alarmă. Urcă echivalentul a cincisprezece etaje. Tensiunea creştea cu fiecare pas.

În cele din urmă, tunelul se deschise într-o cameră largă, o grotă boltită, săpată în stâncă. Din peretele din spate ţâşnea un izvor natural, care curgea printr-o albie săpată în stâncă, coborând spre poalele muntelui. În faţa izvorului însă, se înălţa o lespede mare, de piatră tăiată. Un altar. Pe plafon, erau pictate stele. Era templul roman pe care i-l descrisese Seichan. Până acum, informaţiile ei se dovediseră extrem de precise.

Seichan intră în urma lui.

— Scările care urcă în castel sunt acolo, zise ea întinzând braţul, arătând spre alt tunel, de cealaltă parte a încăperii.

Gray făcu un pas înainte, însă chiar în acea clipă întunericul din tunel se lumină vag. O siluetă păşi în lumina slabă.

Raoul.

Avea o mitralieră în mână.

O lumină se aprinse la stânga lui. Alţi doi bărbaţi înarmaţi apărură din spatele dalei de piatră. În spatele lui Gray, o uşă de

oţel se trânti cu zgomot, blocându-le retragerea prin tunelul din spate.

Şi mai rău însă, simţi ţeava rece a unui pistol la baza craniului.

— Are cheia de aur la gât, spuse Seichan.

Raoul făcu un pas spre ei. Se opri în faţa lui Gray.

— Ar fi trebuit să-ţi alegi cu mai multă grijă aliaţii.

Înainte sa apuce să răspundă, Gray simţi un pumn ca de oţel izbindu-l în stomac.

Tuşi, rămânând fără aer şi se prăbuşi în genunchi.

Raoul întinse mâna spre gâtul lui şi înşfăca lanţul. Smulse cheia, rupând pandantivul de la gâtul bărbatului dintr-o singura mişcare. Îl ridică în lumina.

— Îţi mulţumesc că ai avut amabilitatea să ne aduci cheia, zise Raoul. Odată cu persoana ta. Avem să-ţi punem câteva întrebări, înainte de a pleca spre Avignon.

Gray îl privi fix pe Raoul. Nu-şi putu ascunde şocul. Aflaseră de Avignon. Cum…?

Dar ştia.

— Rachel… murmura el.

— Oh, nu-ţi face griji. Trăieşte şi e bine sănătoasă. Momentan, este la o reuniune de familie.

Gray nu înţelegea.

— Nu uitaţi de prietenul lui din spital. Nu vrem să lăsăm vreun fir liber.

Raoul dădu din cap.

— Deja mă ocup de problema asta.

3.07 A.M.
GENEVA, ELVEŢIA

Nereuşind să adoarmă, Monk se uita la televizor. Era în franceza. Nu ştia franceză, aşa că nu-i acorda cine ştie ce atenţie. Era doar un zgomot de fond pe fundalul gândurilor lui. Morfina îi înceţoşa judecata.

Îşi ţinea ochii fixaţi pe ciotul bandajat.

Furia nu lăsa tranchilizantele să-şi facă efectul. Nu era furios doar fiindcă-i tăiaseră mâna, ci mai mult din cauza că el fusese cel care eşuase în aceasta misiune. Fusese scos din luptă. Îl folosiseră ca instrument de negociere. Colegii lui erau în pericol, iar el era închis într-o rezerva particulara, păzită de gardienii

spitalului.

Totuşi, nu putea ignora o durere surdă în adâncul lui, o durere ce nu putea fi amorţită de nici un fel de morfină. Nu avea nici un drept să se autocompătimească. El cel puţin era în viaţă. Era soldat. Văzuse trupuri scoase de pe câmpul de luptă într-o stare mult mai jalnică decât a lui. Însă durerea persista. Se simţea violat, abuzat… lezat în orgoliul lui de bărbat şi, cu siguranţă, în cel de soldat.

Argumentele logice nu reuşeau să-i aducă vreo alinare.

Televizorul bâzâia mai departe.

O zarvă iscata în dreptul uşii lui îi atrase atenţia. O cearta. Voci ridicate. Se ridică în capul oaselor. Ce se petrecea?

Uşa se trânti de perete.

Privi şocat un bărbat care trecea peste gardienii de pază.

O figură cunoscută.

Monk nu-şi putu ascunde şocul din voce.

— Cardinalul Spera?

3.08 A.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

Rachel fusese trimisă înapoi în celula, însă nu mai era singura.

Un gardian stătea în spatele peretelui de sticlă.

Înăuntru, bunica se lăsă să cadă pe pat, oftând.

— Poate că acum nu pricepi, dar, cu timpul, vei ajunge să înţelegi.

Rachel scutură din cap. Stătea sprijinită de perete, bulversată, ameţită.

— Cum… cum ai putut?

Bunica îşi ridică spre ea privirea ascuţită.

— Am fost şi eu ca tine. Avem doar şaisprezece ani când am fost adusă din Austria în castelul ăsta. Am fugit, la sfârşitul războiului.

Rachel îşi aminti că bunica îi povestise de nenumărate ori cum familia ei fugise în Elveţia şi, în cele din urmă, în Italia. Ea şi tatăl ei fuseseră singurii membri ai familiei care supravieţuiseră.

— Fugeaţi de frica naziştilor…

— Nu, copilă, noi *eram* nazişti, o corecta *norma.*

Rachel închise ochii. „Dumnezeule mare!”

Bunica îşi continua povestea:

— Tata era lider de partid în Salzburg, dar avea şi legături cu mai-marii Curţii Imperiale a Dragonului din Austria. Era un bărbat foarte puternic. Doar cu ajutorul acestei fraternităţi am reuşit să părăsim ţara şi să ne refugiem în Elveţia, prin generozitatea baronului de Sauvage, bunicul lui Raoul.

Pe măsură ce asculta, Rachel era din ce în ce mai îngrozită. Ar fi vrut să-şi astupe urechile, să se trezească şi să afle că totul nu era decât un vis urât.

— Însă o asemenea favoare avea un preţ. Tata a fost de acord. Virginitatea mea… baronului. Ca şi tine, m-am opus, nu am înţeles. Chiar tata a fost cel care m-a ţinut prima dată, spre binele meu. Dar nu a fost şi ultima. Am stat ascunşi în castelul ăsta timp de patru luni. Baronul m-a vizitat multe nopţi la rând, până când am rămas însărcinată cu copilul lui.

Rachel simţi că aluneca în josul peretelui, până când atinse podeaua rece, de piatră.

— Deşi bastard, copilul era o încrucişare bună între sângele nobil al familiei austriece de Habsburg şi gena bearneză, elveţiană. Am ajuns sa înţeleg asta, pe măsură ce pruncul creştea în mine. Era legea Curţii. Puritatea sângelui trebuia perpetuată. Legăturile trebuiau întărite. Tata mi-a explicat iar şi iar. Am ajuns să înţeleg că purtam în mine un sânge nobil, sânge de regi şi împăraţi.

Aşezata pe podea, Rachel încerca să înţeleagă brutalitatea la care fusese supusă tânăra fată de odinioară. Propria bunica ajunsese să accepte şi să aprobe asemenea acte de brutalitate şi abuz, integrându-le într-o schemă grandioasă a unor minţi bolnave? La acea vârstă fragedă, tatăl ei reuşise să o îndoctrineze. Rachel încerca din răsputeri să o înţeleagă pe bătrână, să-i găsească o justificare, însă nu reuşi.

— Tatăl meu m-a dus în Italia, la Castelul Gondolfo, palatul de vară al papei. Acolo am născut-o pe mama ta. O ruşine. Am fost bătută pentru asta. Toată lumea sperase să fie băiat.

Nonna clătină încet şi trist din cap. Continuă cu o altă poveste a familiei lor. Cum, tot în castelul Gondolfo, fusese obligată să se mărite cu un alt membru al Curţii Dragonului, un bărbat care avea legături strânse cu Biserica. Fusese o căsnicie de convenienţă, bazată pe minciună. Primiseră ordinul să-şi dedice copiii şi nepoţii bisericii, să facă din ei spioni, cârtiţe oarbe pentru Curtea Dragonului. Pentru a păstra secretul, nici mama lui Rachel, nici unchiul Vigor nu aflaseră vreodată adevărul despre originea lor nobilă.

— Ţie însă ţi-a fost hărăzit un destin mult mai strălucit, spuse *nonna* cu vădită mândrie. Tu ai demonstrat puterea sângelui care-ţi curge în vine. Ai fost remarcată şi aleasă pentru a fi primită înapoi în sânul Curţii. Sângele tău e prea valoros pentru a fi risipit. Imperatorul te-a ales personal pentru a încrucişa din nou familia noastră cu vechea şi nobila linie de Sauvage. Copiii voştri vor fi regi printre regi. Ochii bunicii străluceau de încântare. *Molti bellissimo bambini.* Toţi regi ai Curţii.

Rachel nu mai avea putere nici să ridice capul. Îşi acoperi faţa cu mâinile. Fiecare secundă a vieţii ei îi trecu prin faţă. Era oare adevărat? Cine era ea? Îşi aminti de nenumăratele ocazii în care-i luase partea bunicii în faţa mamei, îşi aminti sfaturile pe care *nonna* i le dăduse necontenit cu privire la viaţa ei amoroasă. Aproape că o venerase pe bătrâna asta, îi respectase stilul dur şi întotdeauna direct. Însă acum nu mai putea spune dacă această voinţă de fier provenea din tărie de caracter sau din psihoză. Şi ce însemna asta pentru ea? Avea şi ea acelaşi sânge ca şi bunica ei şi… Dumnezeule… ca şi nenorocitul ăla de Raoul!

Cine era ea?

Un alt gând o neliniştea. Frica o îndemnă să vorbească.

— Dar… dar unchiul Vigor… fiul tău?

Bunica oftă.

— Şi-a făcut datoria în cadrul Bisericii. Celibatul îl împiedică să poată avea urmaşi. Acum, nu mai este util Curţii. Devotamentul familiei noastre faţă de cauză va fi împlinit prin tine, care ne vei conduce spre un viitor glorios.

Rachel remarcă un tremur de durere în spatele acestor ultime cuvinte şi ridică privirea. Ştia că bunica îl iubea pe Vigor… chiar mai mult decât îşi iubea fiica, pe mama lui Rachel. Se întrebă dacă nu cumva bunica îşi respinsese fiica, născută în urma unui viol. Şi oare aceeaşi traumă se transmisese şi următoarei generaţii? Rachel şi mama ei avuseseră întotdeauna o relaţie încordată, un fel de durere nearticulată pe care nici una din ele nu reuşise să o depăşească sau să o înţeleagă.

Şi unde avea să se oprească?

Un strigăt îi atrase atenţia spre uşă. Veneau nişte bărbaţi. Rachel sări în picioare. Bunica, la fel. Cât semănau…

Un grup de gardieni trecură pe coridor, prin faţa lor. Rachel îl privi disperată pe cel de-al doilea bărbat din şir. Era Gray, cu mâinile legate la spate. Privi în celula ei. Când o văzu, făcu ochii mari de mirare. Se împiedică.

— Rachel…

Gray fu împins în faţă de Raoul, care se uită, la rândul lui, în celulă, ridicând deasupra capului ceva prins pe un lanţ.

O cheie de aur.

Disperarea puse cu desăvârşire stăpânire pe Rachel.

Nimic nu mai putea ţine acum Curtea Dragonului departe de comoara din Avignon. După secole de intrigi şi manipulări, Curtea Dragonului câştigase.

Totul se sfârşise.

3.12 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Lui Kat nu-i plăcea câtuşi de puţin situaţia. Erau prea mulţi civili în jur. Sui treptele spre intrarea principală în Palatul Papal. Puhoaie de oameni intrau şi ieşeau pe uşă.

— Prin tradiţie, piesa se ţine înăuntrul palatului, spuse Vigor. Anul trecut, s-a jucat *Viaţa şi moartea regelui Ioan* de Shakespeare. Anul acesta, este o producţie de patru ore după *Hamlet.* Piesa şi petrecerea durează până dimineaţa. Se desfăşoară în Curtea de Onoare.

Arătă în faţă.

Îşi făcură loc printr-un grup de turişti germani, ieşiră din palat şi trecură pe sub arcada de la intrare. Din faţa lor, ecourile unor voci sporovăind într-o mulţime de limbi reverberau între pereţii de piatră.

— O să ne fie greu să întreprindem o cercetare eficientă cu atâţia oameni aici, zise Kat încruntându-se.

Vigor dădu din cap. De afară se auzi un tunet asurzitor.

I se răspunse cu râsete şi aplauze.

— Piesa ar trebui să fie aproape de sfârşit, spuse Vigor.

Pasajul lung din dreptul porţii se sfârşea într-o curte în aer liber. Era cufundată în întuneric, cu excepţia scenei mari din capăt, încadrate de cortine şi decorate ca o sală a tronului dintr-un castel impunător. Zidul castelului era chiar zidul din spate al curţii. De ambele părţi se aflau reflectoare, care-i luminau pe actori şi staţii de amplificare.

O mulţime de oameni stăteau adunaţi în faţa scenei, unii pe scaune, alţii pe pături întinse pe piatră. Pe scenă, câteva siluete se ridicau printre oamenii strânşi în jur. Un actor vorbea în franceză, însă Kat cunoştea foarte bine această limba.

— „Sunt mort, Horatio. Nevrednica regina, adio!”

Kat recunoscu unul dintre ultimele versete din Hamlet. Într-adevăr, piesa se apropia de final.

Vigor o trase într-o parte.

— Curtea de aici separă două secţiuni diferite ale palatului – partea nouă şi partea veche. Zidul din spate şi cel din stânga fac parte din Palais Vieux, palatul vechi. Locul unde ne aflam noi şi partea din dreapta ţin de Palais Neuf, aripa construita mai târziu.

Kat se aplecă spre Vigor.

— Şi de unde începem?

Vigor arăta spre aripa veche.

— Există o legenda misterioasă legată de Palatul Papal. Mulţi istorici ai vremii au povestit că, în dimineaţa zilei de 20 septembrie 1348, o coloană uriaşă de foc a apărut deasupra părţii vechi a palatului. Întreg oraşul a văzut-o. Superstiţioşii au spus că a fost un semn prevestitor al ciumei bubonice, molimă care s-a declanşat aproximativ în aceeaşi perioadă. Dar dacă n-a fost aşa? Dacă a fost o manifestare a câmpului Meissner, un flux de energie eliberat în momentul în care cineva a ascuns aici un secret? Apariţia flăcării ar putea indica exact data la care a fost îngropată comoara.

Kat dădu din cap. Era o pistă pe care merita s-o urmeze.

— Am scos o harta detaliată de pe internet, spuse Vigor. Există o intrare în palatul vechi lângă Poarta Maicii Domnului. O intrare foarte rar folosită.

Vigor o conduse spre stânga. Un pasaj arcuit li se deschise în faţă. Se aplecară şi intrară, chiar în clipa când lumina unui fulger despica cerul. Tunetul răsună asurzitor. Actorul de pe scena se opri în mijlocul monologului. Râsete nervoase se auziră din public. Era posibil ca furtuna să pună capăt piesei mai curând decât fusese prevăzut.

Vigor făcu semn spre o uşă joasă, într-o laterală.

Kat se lăsă în genunchi şi începu să lucreze la încuietoare, în vreme ce Vigor o ascundea cu trupul lui. Nu dură mult până când încuietoarea cedă. Kat o deschise cu un clinchet.

Un nou fulger o făcu pe Kat să-şi întoarcă privirea spre curte. Trăsnetul lovi, despicând cerurile. Din norii joşi, începu sa toarne cu găleata. Strigăte şi chiote răsunară în mulţime, începu un exod în masă.

Kat propti uşa cu umărul, aşteptă să intre Vigor, apoi o închise în urma lor.

Uşa se trânti cu zgomot şi Kat o încuie la loc.

— Trebuie să ne facem griji pentru măsurile de siguranţa? întrebă Kat.

— Din nefericire, nu. După cum vei vedea, nu prea e mare lucru de furat. Vandalismul este problema mai gravă. S-ar putea să existe totuşi un paznic de noapte. N-ar strica să fim atenţi.

Kat dădu din cap şi nu aprinse lanterna. Prin ferestrele înalte pătrundea suficientă lumină cât să poată vedea o rampă care suia spre următorul etaj al castelului.

Vigor o luă înainte.

— Apartamentele private ale papei sunt în Turnul îngerilor. A fost întotdeauna cea mai bine păzită zonă a palatului. Dacă ar fi vrut cineva să ascundă ceva, acolo ar fi fost cel mai nimerit loc să o facă.

Kat scoase o busola şi o ţinu fixată în poziţie în faţa ei. Un indicator magnetic îi condusese la mormântul lui Alexandru. Poate că şi aici…

Traversară câteva saloane şi coridoare. Ecourile paşilor le răsunau fantomatic în interiorul spaţiului boltit. Kat înţelegea acum de ce nu existau măsuri de siguranţă mai sofisticate.

Locul ăsta era o piatra de mormânt. Lipsit aproape în întregime de orice fel de decoraţiuni sau piese de mobilier. Nu mai rămăsese nici o dovadă a opulenţei ce trebuie să fi găzduit odinioară aceste ziduri. Încercă să-şi imagineze valurile de catifea şi blănuri, tapiseriile bogate, banchetele extravagante, aurul şi argintul. Nu mai rămăseseră decât pietrele şi grinzile de lemn.

— După plecarea papilor, şopti Vigor, locul a căzut în paragină. A fost devastat în timpul Revoluţiei Franceze, ajungând în cele din urmă să servească drept garnizoană trupelor lui Napoleon. O mare parte a palatului a fost distrusă. Puţine zone mai păstrează frescele originale. Printre acestea şi apartamentele papale.

Pe măsură ce mergea, Kat remarcă un fel de structură specifică a locului: coridoarele se terminau prea abrupt, încăperile păreau ciudat de mici, scările coborau câte doua niveluri fără alte uşi. Grosimea zidurilor varia de la câteva zeci de centimetri până la aproape şase metri. Palatul era o veritabilă fortăreaţă, însă Kat simţea prezenta spaţiilor ascunse, a pasajelor şi a încăperilor secrete – trăsături comune castelelor medievale.

Bănuielile i se confirmară în clipa în care intrară într-o încăpere pe care Vigor o identifică drept fosta trezorerie. Arătă în patru direcţii.

— Îşi îngropau aurul sub podea. În încăperi subterane. A existat întotdeauna zvonul că nu au fost încă descoperite toate aceste ascunzători.

Traversară şi alte camere: o garderobă spaţioasă, o fostă bibliotecă, o bucătărie goală ai cărei pereţi pătraţi se îngustau într-un coş octogonal deasupra unui şemineu central.

Ajunseră în sfârşit şi în Turnul îngerilor.

Acul busolei lui Kat nu se mişcase deloc, însă fata se concentra şi mai tare.

Începu să se îngrijoreze. Dacă nu găseau intrarea? Dacă dădea greş? Din nou…

Mâna în care ţinea busola începu să-i tremure. Mai întâi, greşise şi-i prinseseră pe Monk şi pe Rachel…

Acum asta!

Strânse şi mai tare busola şi se forţă să se oprească din tremurat. O să rezolve problema asta, împreună cu Vigor. Trebuia s-o rezolve. Altfel, toate sacrificiile celorlalţi ar fi fost în zadar.

Hotărâtă, urcă la următorul nivel al apartamentelor papale. Fiindcă nu părea să mai fie nimeni prin preajmă, Rachel riscă să aprindă o lanternă de buzunar.

— Salonul papei, spuse Vigor la intrarea într-o încăpere.

Kat o străbătu în toate direcţiile, cu ochii pe busolă. Aici, pereţii erau zugrăviţi cu vopsea care însă începuse demult să se cojească. Un şemineu mare, într-un colţ, domina întreaga cameră. Bubuitul tunetului răsună prin zidurile groase.

După ce termină, Kat dădu din cap.

Nimic.

Merseră mai departe. Urma una dintre cele mai spectaculoase încăperi: Camera Cerbului. Frescele redau în detaliu scene de vânătoare, de la şoimi şi păsări în cuib, la ogari agitaţi. Apărea chiar şi un iaz dreptunghiular, pentru creşterea peştilor.

— Un *piscarium,* spuse Vigor. Din nou, peşte.

Kat dădu din cap, amintindu-şi semnificaţia celorlalţi peşti pe care-i întâlniseră de-a lungul vânătorii lor. Cercetă şi această încăpere, cu şi mai multă concentrare. Acul busolei refuza să se mişte. Fără a fi găsit nici un indiciu, îi făcu semn lui Vigor să meargă mai departe.

Suiră la un alt etaj.

— Dormitorul papei, o informă Vigor.

Şi vocea lui părea dezamăgită şi îngrijorată.

— Este ultima cameră din apartamentele papale.

Kat păşi înăuntru. Încăperea nu era mobilată. Pereţii erau zugrăviţi în albastru aprins.

— Lapislazuli[19], spuse Vigor. Venerată pentru frumuseţea ei.

Decoraţiunile bogate înfăţişau o pădure pe timp de noapte, împânzită cu colivii de toate formele şi mărimile. Câteva veveriţe se iveau la poalele copacilor.

Kat cercetă încăperea dintr-un capăt în celălalt.

Tot nimic.

Coborî mâna în care ţinea busola. Se întoarse şi citi aceeaşi dezamăgire în ochii lui Vigor.

Eşuaseră.

3.36 A.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

Gray fu îmbrâncit într-o celulă de piatră. Era sigilată cu sticlă Lexan, antiglonţ, groasă de treizeci de centimetri. Uşa fu trântită cu putere. O zărise pe Rachel cu două celule mai în faţă… împreună cu bunica ei.

N-avea nici o logică.

Raoul le mârâi ceva oamenilor lui şi plecă triumfător, cu cheia de aur în mână.

Seichan stătea lângă uşă şi-i zâmbea. Cu mâinile încă strânse la spate în legături de plastic, Gray se aruncă nervos înspre ea, lovindu-se de peretele de sticlă.

— Căţea afurisită!

Femeia zâmbi, îşi sărută vârful degetelor şi le lipi de sticlă.

— Pa, iubiţel! Mersi că m-ai adus până aici.

Gray căzu lângă uşă. Se întoarse cu spatele înjurând pe sub barbă, calculând. Raoul îi confiscase rucsacul şi îl dăduse unuia dintre oamenii lui. Îl percheziţionaseră şi-i luaseră armele de la umăr şi de la buzunarele de la glezne.

Auzi glasuri în celula lui Rachel. O uşă se deschise.

Raoul mârâi ceva unuia dintre gardieni.

— Duceţi-o pe Madame Camilla la camioane. Spune-le oamenilor să fie pregătiţi. Plecăm spre aeroport în câteva minute.

— *Ciao, Rachel, mia bambina.*

---

[19] Piatră opacă, intens albastră, cu o istorie foarte veche, preţuita de unele culturi străvechi chiar mai mult decât aurul (n. tr.).

Fata nu-i răspunse bunicii. Ce se petrecea?

Se auziră paşi îndepărtându-se.

Gray simţea în continuare o prezenţa în spatele celeilalte uşi.

Vocea lui Raoul se auzi din nou:

— De-aş avea mai mult timp, şuiera bărbatul. Dar ordinele sunt ordine. Totul o să se termine în Avignon. Imperatorul se va întoarce împreună cu mine. Vrea să privească atunci când o să te iau prima oară. După care, rămânem numai noi doi… pentru tot restul vieţii.

— Du-te dracului! îi scuipă Rachel.

— Ce pătimaşă! râse Raoul. O să te învăţ eu cum să ţipi şi cum să-ţi satisfaci superiorul. Şi dacă nu te supui întocmai dorinţelor mele, n-o să fi tu prima târfă căreia Alberto îi face lobotomie pentru Curte. N-am nevoie de mintea ta ca să ţi-o trag. Se îndepărtă, cu un ultim ordin către gardian.

— Fi cu ochii în patru! Te anunţ eu când am nevoie de american. O să ne distrăm puţin, înainte să plecăm.

Gray ascultă paşii lui Raoul îndepărtându-se.

Nu mai aşteptă. Lovi cu putere cu vârful bocancului în peretele de stâncă. O lamă de zece centimetri ţâşni din călcâi. Se aplecă şi reteză legăturile din jurul încheieturilor. Se mişca repede. Timpul era vital.

Bagă mâna în pantaloni. Seichan îi strecurase un mic recipient în centura în clipa în care se izbise de peretele de sticlă. Îşi vârâse mâna stângă printr-o gură de ventilaţie în timp ce cu cealaltă le distrage atenţia celor care o priveau, prefăcându-se că îi trimite un sărut de adio.

Gray deschise spray-ul, se apropie de uşă şi pulveriza conţinutul asupra balamalelor. Mecanismele din oţel începură să se dizolve. Trebuia să-şi scoată pălăria în faţa Breslei. Cei drept, aveau jucării frumoase. Deşi Gray nu putea lua legătura cu superiorii lui, nimic n-o oprise pe Seichan să ceară organizaţiei ei să le furnizeze echipamente.

Gray aşteptă un minut întreg, apoi îi strigă gardianului rămas pe coridor, la câţiva metri mai încolo:

— Hei! Tu! Ceva nu-i în regulă aici.

Auzi paşii apropiindu-se.

Gray se depărtă de uşă.

Gardianul apăru.

Gray arătă spre dârele de fum care ieşeau pe lângă uşă.

— Ce dracu’? urlă el. Încercaţi să mă gazaţi, nenorociţilor?

Încruntându-se, gardianul se apropie de uşă.

Era suficient.

Gray făcu un salt în faţa şi se izbi în uşă, smulgând-o din balamale. Placa groasă, de sticlă, se prăvăli peste gardian. Acesta se izbi de peretele opus, lovindu-se rău la cap. În cădere, încerca să-şi scoată pistolul.

Gray dădu la o parte uşa şi se răsuci dintr-un salt. Înfipse lama scoasă din călcâiul bocancului în gâtul bărbatului, apoi o scoase. Îi retezase gâtul aproape în întregime.

Se apleca şi scoase pistolul de la centura gardianului, împreună cu un set de chei. Alergă spre celula lui Rachel.

Fata era deja în picioare, lângă uşă.

— Gray…!

Trânti uşa de perete – şi era în braţele lui. Se lipi strâns de el, cu buzele la urechile lui, respirându-i pe gât.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! şopti ea.

— Mai bine mulţumeşte-i lui Seichan, zise el.

În ciuda grabei care îi presa, o mai ţinu o clipă lipită de el. Simţea că avea nevoie de asta.

Şi poate că nu numai ea…

În cele din urmă însă, se dezlipiră din îmbrăţişare. Gray arată cu pistolul spre capătul coridorului. Se uita la ceas. Două minute.

3.42 A.M.

Seichan stătea în capul scărilor care duceau spre castelul principal. Ştia ca singura scăpare era prin uşa din faţa. Intrarea de sub castel fusese sigilată de uşa de oţel care se închisese în urma lor.

În curtea puternic luminata se vedea o caravană de cinci SUV-uri. Mai mulţi bărbaţi încărcau ceva în maşini. Ordinele răsunau din toate părţile. Nişte lăzi erau îndesate în remorci. Câinii lătrau în cuşti.

Seichan studie scena cu coada ochiului, urmărind cu precădere un bărbat printre ceilalţi. Avea nevoie să provoace un haos total. Confiscase deja cheile ultimului Mercedes. Un SUV argintiu. Culoarea ei preferată.

În spatele ei, se deschise o uşă. Ieşi Raoul, alături de o bătrână.

— Te conducem până la aeroport. De acolo, un avion o să te ducă la Roma.

— Nepoata mea…

— O să am grijă de ea. Îţi promit.

Ultimele cuvinte fură însoţite de un zâmbet de gheaţă.

Raoul o observă pe Seichan.

— Nu cred că mai avem nevoie de serviciile Breslei de acum înainte.

Seichan ridica din umeri.

— Atunci, plec cu voi după care-mi vad de drum.

Arăta cu un gest al capului spre SUV-ul argintiu.

Raoul o ajută pe bătrână să coboare treptele, apoi se îndrepta spre vehiculul din faţă, unde îl aştepta doctorul Alberto Menardi. Seichan continua să-şi urmărească ţinta. O mişcare de-a lungul unui zid al curţii îi atrase atenţia.

O uşă se deschise: îl zări pe Gray. Avea un pistol. Bun.

De cealaltă parte a curţii, Raoul ridică o staţie în dreptul gurii. Mai mult ca sigur, îl suna pe gardianul lăsat sa păzească celulele. Nu mai putea aştepta. Bărbatul pe care-l urmărea nu era atât de aproape de Raoul pe cât sperase – dar era totuşi în mijlocul acţiunii.

Îşi fixa privirea asupra soldatului care mai ducea încă pe umeri rucsacul confiscat de la Gray. Se putea baza întotdeauna pe lăcomia mercenarilor. Individul nu voia să-şi scape prada din ochi. Rucsacul era plin de arme şi de aparatura electronică scumpă.

Din nefericire pentru soldat însă, în partea de jos a rucsacului fusese ascuns şi un sfert de kilogram de C4, cusut într-un compartiment secret. Seichan apăsă transmiţătorul din buzunar, sărind totodată peste balustrada scărilor de la intrare.

Explozia bubui chiar în centrul caravanei. Bucăţi de trupuri sfârtecate zburară spre cerul întunecat. Rezervoarele a două maşini luară foc. O minge de foc se ridica în sus. Sfărâmături aprinse se împrăştiau în toate colţurile curţii.

Seichan se mişcă repede. Îi făcu semn lui Gray şi-i arătă cu pistolul înspre SUV-ul argintiu. Avea parbrizul crăpat, dar altfel rămăsese intact. Gray şi femeia se repeziră în acea direcţie. Toţi trei ţâşniră spre vehicul.

Doi soldaţi încercară să-i oprească. Gray îl elimină pe unul, Seichan pe celălalt. Ajunseră lângă maşină.

Huruitul unui motor îi atrase privirea spre poarta castelului. Maşina din faţă ţâşni înainte. Raoul încerca să scape. O ploaie de gloanţe se abătu asupra lor, în timp ce soldaţii se îngrămădeau să urce în cel de-al doilea vehicul. Motorul era deja pornit.

Raoul apăru prin trapa primei maşini, cu faţa întoarsă spre ei. Ridică un pistol masiv.

— Jos! strigă Seichan, aruncându-se pe burtă.

Împuşcătura răsună ca o lovitură de tun. Auzi parbrizul cedând, iar geamul din spate exploda. Glonţul masiv trecuse dintr-o parte în cealaltă a vehiculului. Expusă, Seichan se rostogoli înspre partea din spate, păstrând maşina între ea şi Raoul.

Sunet de împuşcături răsună din cealaltă parte. Gray, întins pe burtă, într-o poziţie mai avantajoasă, trase înspre Raoul chiar în clipa în care maşina acestuia trecea prin poarta principală. Al doilea vehicul îl urmă.

Raoul continua să tragă, ignorând împuşcăturile adversarului.

Un glonţ se înfipse în grilajul din faţă al SUV-ului.

La dracu'!

Nenorocitul voia să le distrugă maşina.

Farul din faţă exploda. De unde se afla, Seichan văzu un firicel de benzină scurgându-se din rezervor şi adunându-se într-o baltă, pe pietre.

Pistolul lui Gray se deschise. Nu mai avea muniţie.

Seichan o luă în patru labe înspre el, însă era prea târziu.

O maşină, apoi alta, dispărură prin poartă. Râsul lui Raoul răsună până la ei. Poarta coborî în urma ultimei maşini, muşcând cu dinţii nişele din piatră, închizându-le drumul.

Un huruit îi răsună în urechi.

Se ridică într-o mână. Obloane de oţel se lăsau peste toate ferestrele şi uşile castelului. Fortificaţii moderne. Ăştia nu glumeau când venea vorba de măsuri de siguranţă. Erau prinşi în curtea castelului.

Se auzi un al doilea sunet.

Clinchetul unor încuietori grele.

Seichan se întoarse, odată cu Gray şi cu Rachel. Înţelegea acum de ce nenorocitul răsese cu atâta poftă.

Porţile celor douăzeci de cuşti în care erau închişi câinii se ridicară, telecomandate.

Monştri de muşchi, piele şi colţi ieşiră prevăzători, mârâind, spumegând, înnebuniţi de tunete şi sânge. Fiecare câine ajungea până la nivelul pieptului unui bărbat matur şi avea o greutate de aproximativ o suta de kilograme.

Iar clopoţelul care anunţa ora mesei tocmai sunase.

3.38 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Kat refuza să accepte înfrângerea. Luptându-se cu disperarea, se plimba în lungul şi-n latul dormitorului albastru din vârful Turnului îngerilor.

— Nu privim problema cum trebuie, zise ea.

Spre deosebire de ea, Vigor rămăsese încremenit în mijlocul încăperii. Ochii îi păreau pierduţi, ca şi când ar fi calculat ceva în minte. Sau era doar îngrijorat pentru nepoata lui? Cât de mult se concentra asupra problemei pe care trebuiau s-o rezolve?

— Ce vrei să spui? îngăimă el.

— Poate că nu există nici un indicator magnetic.

Kat ridică busola atrăgându-i privirea, sperând să-i capteze întreaga atenţie.

— Atunci ce?

— Cum rămâne cu tot ce mi-ai povestit mai devreme? Despre istoria gotică a oraşului şi a acestui loc?

Vigor dădu din cap.

— Este ceva integrat în structura clădirii. Dar, dacă nu are indicator magnetic, cum să-l găsim? Palatul ăsta e uriaş! Şi, având în vedere în ce stare se găseşte, e foarte posibil ca indiciul nostru să fi fost distrus sau mutat.

— Nu crezi nici tu asta, spuse Kat cu fermitate. Societatea noastră secretă de alchimişti ar fi găsit, cu siguranţă, o metodă de a-l proteja.

— Şi totuşi, cum îl găsim? întrebă Vigor.

Un fulger brăzdă rama unei ferestre din apropiere. Lumină grădinile de sub turn şi oraşul care se întindea la poalele dealului. Ploua şi mai tare acum. Furca unui nou fulger despică norii cei negri.

Kat privi spectacolul şi se întoarse încet spre Vigor, cu chipul luminat de o bruscă revelaţie. Băgă busola în buzunar, dându-şi seama că nu mai avea ce face cu ea.

— *Magnetismul* a deschis mormântul Sfântului Petru, zise ea, apropiindu-se din nou de Vigor. Şi tot magnetismul ne-a condus la mormântul lui Alexandru. Odată ajunşi acolo însă, *electricitatea* a fost cea care a activat piramida. Poate că tot electricitatea o să ne conducă la comoara ascunsă aici.

Întinse braţul, arătând spre furtuna dezlănţuită.

— Fulgerele! Palatul a fost construit pe cea mai înaltă colină, *Rocherdes Doms,* Domul de Stâncă.

— Care atrage fulgerele! O săgeată care luminează întunericul.

— Am trecut oare pe lângă reprezentarea vreunui fulger?

— Din câte-mi amintesc eu, nu, zise Vigor, frecându-şi bărbia. Cred însă că ai atins un punct sensibil. Lumina simbolizează cunoaşterea. Iluminismul. Era ţelul suprem al credinţei gnostice – să caute lumina primordială menţionata în Geneză, să atingă acest nivel de cunoaştere şi putere care se găseşte pretutindeni în jurul nostru.

Vigor pocni din degete.

— Electricitate, fulgere, lumină, cunoaştere, putere. Toate se leagă între ele. Şi undeva există un simbol pentru toate astea, ascuns chiar în construcţia acestui palat.

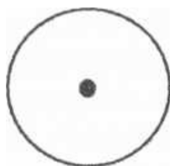
Kat clătină din cap, pierdută.

Vigor încremeni dintr-odată.

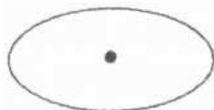
— Ce este? întrebă Kat, apropiindu-se.

Vigor îngenunche repede şi desenă în praful de pe jos.

— Mormântul lui Alexandru a fost în Egipt. Nu trebuie să uităm că, întotdeauna, o ghicitoare se continuă în următoarea. Simbolul egiptean pentru lumină este un cerc, cu un punct în centru. Reprezintă soarele.

— Uneori însă, apare turtit, ca un oval, sub forma unui ochi. Nu reprezintă doar soarele şi lumina, ci şi cunoaşterea. Ochiul care arde în interior. *Ochiul atotvăzător* din iconografia masonică şi templieră.

Kat privi încruntata desenul. Nu văzuse nici unul din aceste doua însemne.

— Bine, dar unde trebuie să le căutăm?

— Nu trebuie să le găsim, ci să le *formăm!* spuse Vigor ridicându-se. Cum de nu m-am gândit mai devreme la asta? Una dintre trăsăturile de bază ale arhitecturii gotice este jocul realizat între lumini şi umbre. Arhitecţii templieri erau adevăraţi maeştri ai acestui gen de manipulare.

— Dar de unde să...?

Vigor o întrerupse. Deja se îndrepta spre uşă.

— Trebuie să ne întoarcem la primul nivel. Acolo unde am văzut deja potenţialul pentru formarea unui ochi de foc, într-un cerc de lumină.

Kat îl urmă pe Vigor. Nu-şi amintea nimic de acest gen. Coborâră în grabă scările şi ieşiră din Turnul îngerilor. Vigor traversă sala de bal şi se opri într-o încăpere pe care deja o cercetaseră.

— Bucătăria?! exclama Kat, surprinsă.

Privi din nou pereţii pătraţi, vatra înălţata în mijloc şi, deasupra acesteia, coşul octogonal. Nu înţelegea şi tocmai se pregătea s-o spună.

Vigor întinse o mână cu care îi acoperi lanterna.

— Aşteaptă.

Bolta strălucitoare a unui fulger despică cerul de afară. Prin coşul deschis pătrunse suficienta lumină cât să formeze pe plita un oval perfect. Lumina argintie pâlpâi, apoi se stinse.

— „Cum e sus, la fel e şi jos”, spuse Vigor cu voce răguşită. Efectul este probabil şi mai vizibil la amiază, atunci când soarele ajunge direct deasupra deschiderii.

Kat îşi imagină plita aprinsa, strălucind în bătaia flăcărilor. Un foc în jurul căruia lumina soarelui forma un cerc.

— Dar cum putem fi siguri că ăsta e locul? întrebă Kat, dând ocol plitei.

Vigor se încruntă.

— Nu sunt pe deplin sigur, însă mormântul lui Alexandru se afla sub un far în vârful căruia ardea un foc. Şi, ţinând cont de utilitatea unui far sau a unei bucătării, pare logic să îngropi un secret sub o altfel de locaţie, despre care eşti sigur că generaţii la rând vor avea nevoie.

Nu prea convinsă, Kat se aplecă şi scoase un cuţit ca să examineze vatra centrală. Săpa în jurul căminului, scoţând la iveală o piatră de culoare portocalie de la baza acestuia.

— Nu e nici hematit, nici magnetit.

Dacă ar fi fost vreuna din ele, poate ca ar fi fost convinsă.

— E doar bauxită, un aliaj de aluminiu. Un bun conducător termic. Foarte normal la un cuptor. Nu-i nimic neobişnuit.

Ridică privirea spre Vigor. Monseniorul zâmbea cu gura până la urechi.

— Ce e?

— Am trecut chiar pe lângă ea, zise el, venind lângă Kat. Ar fi trebuit să mă gândesc că tot o piatra ne va indica drumul. Mai întâi hematit, apoi magnetit şi acum bauxită.

Kat se ridică nedumerită.

— Bauxita se exploatează chiar aici, în această zonă. Ba chiar şi-a luat numele după seniorii de Baux, al căror castel se află la doar cincisprezece kilometri de aici. A fost construit chiar pe un deal de bauxită. Piatra asta e ca un deget îndreptat într-acolo înspre acest loc.

— Şi?

— Seniorii de Baux au avut o relaţie cam tensionată cu papii francezi, noii lor vecini. Însă au rămas cunoscuţi pentru o revendicare ciudată, pe care au susţinut-o cu multă vehemenţă. Pretindeau că sunt descendenţi ai unui bine-cunoscut personaj biblic.

— Cine? întreba Kat.

— Baltazar. Unul dintre Magi.

Kat făcu ochii cât cepele. Se întoarse din nou spre vatra.

— Au sigilat deschiderea cu pietre luate de la descendenţii Magului.

— Încă mai ai îndoieli ca ăsta e locul? întrebă Vigor.

Kat clătina din cap.

— Dar cum îl deschidem? Nu văd nici o broască.

— Deja ai dat singura răspunsul. Cu electricitate.

Ca şi când ar fi vrut să întărească această idee, un tunet bubui prin zidurile groase.

Kat îşi dădu rucsacul jos din spate. Merita să încerce.

— Aici nu mai există nici un fel de baterii antice, zise ea, scoţând o lanternă mai mare. Dar am eu unele moderne, marca Duracell.

Desfăcu lanterna şi folosi vârful cuţitului ca sa elibereze firul pozitiv şi pe cel negativ, apoi le răsuci între ele. Când termină îşi ridică, triumfătoare, lucrarea.

— Dă-te mai în spate, îl preveni ea pe Vigor.

Se întinse şi puse firele din lanternă în contact cu piatra de bauxita, un minereu slab conductor. Apăsă butonul lanternei.

Un arc de electricitate înţepă piatra. Îi răspunse un ton adânc,

de bas, ca şi când cineva ar fi lovit o toba uriaşă.

Kat făcu un salt în spate. Se duse lângă perete, alături de Vigor.

Pe lângă marginile vetrei de piatra apăru o strălucire ca de foc, care cuprinse întreg căminul.

— Cred că au cimentat pietrele între ele cu sticla în stare M, topită, murmura Kat.

— Aşa cum constructorii egipteni din Antichitate au folosit plumbul topit pentru a cimenta blocurile din care au făcut Farul din Alexandria.

— Şi acum, electricitatea eliberează energia stocata în sticlă.

Flăcările se întinseră deasupra vetrei, conturând fiecare piatră în parte. Străluceau tot mai puternic, aproape orbindu-i. Se simţiră izbiţi de un val de căldură.

Kat îşi acoperi ochii. Însă efectul nu dura prea mult. După ce lumina pali, blocurile de bauxita, fără să mai aibă acum nimic care să le ţină lipite, începură să cadă, rostogolindu-se într-un fel de puţ ascuns în spatele vetrei.

Kat auzi sunetul pietrei lovite de piatră. Zgomotul continuă, pe măsură ce dalele se rostogoleau tot mai adânc. Fără să-şi mai poată stăpâni curiozitatea, Kat făcu un pas în faţa şi aprinse lanterna. Muchiile vetrei mărgineau acum nişte trepte întunecate, care coborau.

Se întoarse spre Vigor.

— Am reuşit!

— Dumnezeu să ne-ajute! zise monseniorul.

3.52 A.M.
LAUSANNE, ELVEŢIA

La aproape jumătate de kilometru de castel, Raoul îşi coborî telefonul de la ureche şi se îndepărtă de maşină. Furia aproape că îl orbea. Sângele îi curgea dintr-o rană de la cap. Căţeaua aia asiatică îl trădase. Însă avea să se răzbune. Câinii lui o să-i facă bucăţi pe toţi trei.

Şi dacă nu…

Se duse lângă cel de-al doilea vehicul. Făcu semn către doi bărbaţi.

— Tu şi tu! Întoarceţi-vă la *chateau.* Pe jos. Rămâneţi de pază la poarta. Trageţi în orice mişcă. Nimeni să nu iasă viu din curte.

Cei doi săriră jos din camionetă şi o luară grăbiţi înapoi spre castel.

Raoul se întoarse la maşina din faţă.

Alberto îl aştepta.

— Ce a spus Imperatorul? îl întrebă el pe Raoul, care se urca în scaunul din faţa.

Bărbatul îşi băgă celularul în buzunar. Trădarea Breslei îl surprinsese pe liderul lor la fel de mult ca şi pe Raoul. Însă Raoul omisese să-şi informeze superiorul de propriul act de trădare din Alexandria. Nu-i spuse că o lăsase pe căţea în ghearele morţi, apoi îi minţise pe tovarăşii ei că pierise în luptă. Ar fi trebuit să se aştepte la asta. Se lovi cu pumnul în genunchi. Când i-l adusese pe tavă pe american, lăsase garda jos.

Ce prost fusese!

Însă situaţia avea să fie îndreptată.

În Avignon.

Raoul îi răspunse lui Alberto:

— Imperatorul ni se va alătura în Franţa şi ne va aduce întăriri. Mergem mai departe, cum am planificat.

— Şi ceilalţi? întrebă Alberto, aruncând o privire în urmă, spre *chateau.*

— Nu mai sunt importanţi. Nu mai pot face nimic ca să ne oprească.

Raoul îi făcu semn şoferului să plece mai departe. Maşina se îndreptă spre aeroportul Yverdon. Clătină din cap gândindu-se la ce pierduse aici. Nu la oamenii lui. La târfa de Rachel Verona. Ce planuri avusese pentru ea…

Cel puţin, îi lăsase un mic cadou, înainte de plecare.

3.55 A.M.

Rachel se alătură lui Gray şi Seichan pe treptele de la intrarea principală a castelului, cu spatele lipit de obloanele de metal trase deasupra uşii. Cu mişcări încete, se retrăseseră din faţa haitei de câini în acest adăpost relativ.

Nu aveau decât o singură armă. Şase gloanţe.

Gray încercase să mai facă rost de o armă, căutând prin curtea în flăcări, dar nu găsise decât nişte puşti rupte. Avea acum arma lui Seichan. Femeia îşi făcea de lucru cu unitatea GPS, concentrata la maximum, bazându-se pe Gray să-i

păzească spatele.

Ce făcea?

Rachel se ţinea la un pas distanţă de femeie, aproape de Gray. O mână îi rămăsese încleştată pe partea din spate a cămăşii bărbatului. Nu-şi amintea când o apucase, însă nu-i mai dădea drumul. Era singurul lucru care o mai ţinea în picioare.

Un pitbull trecu în tăcere prin faţa treptelor. Târa după el un braţ smuls de la un soldat rănit. Douăzeci de astfel de monştri se plimbau prin curte, sfâşiind cadavrele, mârâind şi arătându-şi unul altuia colţii. Izbucniră chiar şi câteva lupte, sălbatice, fulgerătoare.

Nu putea să dureze prea mult până când atenţia fiarelor avea să se îndrepte asupra lor.

Orice zgomot le atrăgea privirile. Răniţii care încă mai gemeau fuseseră primii care muriseră. Ştiau cu toţii că de îndată ce trăgeau primul foc întreaga haită avea să se năpustească asupra lor.

Şase gloanţe. Douăzeci de câini.

Într-o parte, o mişcare…

Prin fumul care înceţoşa imaginea, o siluetă firavă se ridică cu greu, clătinându-se pe picioare. O rafală de vânt risipi ceaţa şi Rachel recunoscu persoana din faţa ei.

— *Norma*… şopti ea.

Într-o parte a capului, părul femeii era năclăit de sânge.

Rachel crezuse că bunica ei plecase împreuna cu Raoul.

S-o fi doborât oare explozia? Să fi căzut din maşină?

Dar Rachel nu credea asta. Probabil că Raoul îi făcuse vânt. O lăsase în urmă, ca pe un bagaj incomod şi nefolositor.

Un geamăt răsună dinspre bătrână. Îşi duse o mână în partea lovită a capului.

— *Papa!* strigă ea cu voce slabă.

Lovitura, confuzia, umbra castelului probabil că o ameţiseră pe bătrână, trăgând-o înapoi, în trecut.

— *Papa…*

Durerea provocată de rana de la cap îi răzbătea prin voce.

Însă Rachel nu fu singura care îi auzi durerea.

La câţiva metri distanţă, o formă întunecată apăru din spatele unui cauciuc în flăcări, pândind din ascunzişul fumului, atrasă de strigătul sugrumat.

Rachel dădu drumul cămăşii lui Gray şi coborî, aproape împiedicându-se, o treaptă.

— Am văzut, spuse Gray, oprind-o cu o mână.

Ridică arma, ţinti şi apăsă trăgaciul. Bubuitura răsună ca o explozie în curtea învăluită în tăcere, însă scheunatul ţintei atinse răsună şi mai tare. Câinele se prăbuşi pe-o parte. Animalul începu să urle. Se repezi cu colţii asupra piciorului rănit, atacând durerea. Ceilalţi câini năvăliră pe el. Atraşi de sânge. Ca leii asupra unei gazele rănite.

Bunica lui Rachel, speriată de apariţia fiarei, căzuse pe spate. Gura îi rămăsese deschisă, amuţită în urma şocului.

— Trebuie să ajung la ea, şopti Rachel.

Era o reacţie instinctivă. În ciuda faptului că o trădase, *norma* încă mai păstra un loc în inima ei. Nu merita o astfel de moarte.

— Merg cu tine, zise Gray.

— E ca şi moartă, spuse Seichan suspinând, lăsând în jos mâna în care ţinea unitatea GPS.

Coborî însă în urma lor, rămânând aproape de singura armă pe care o aveau.

Traversară curtea lipiţi unul de celălalt. Băltoace de ulei aprins le luminau drumul.

Rachel ar fi vrut să fuga, însă una dintre fiarele masive stătea cu ochii pe ei, aplecată asupra unui cadavru decapitat, cu gingiile ridicate, cu colţii dezgoliţi, păzindu-şi prada. Rachel ştia că, dacă ar fi fugit, bestia ar fi fost la gâtul ei în doar câteva clipe.

Gray ţinea pistolul îndreptat spre câine.

Bunica se retrase de lângă grupul celor trei dulăi care se băteau pe confratele lor rănit, muşcându-se şi sfâşiindu-se până în punctul în care nu-ţi mai puteai da seama pe care dintre ei îl împuşcase Gray. Mişcarea îi fusese observată de alţi doi câini care se apropiau acum de ea din două părţi diferite.

Ar fi ajuns prea târziu.

Încă două împuşcături şi una din bestii se prăbuşi, alunecând în bot. Celalalt glonţ abia dacă-l zgârie pe al doilea câine. Rana păru că-i aţâţă setea de sânge. Se năpusti asupra femeii căzute.

Rachel alerga în faţă.

Împuşcătură lui Gray atrăsese şi mai mulţi câini. Acum însă, nu mai puteau da înapoi. Trăgea în timp ce alerga. Încă doi câini căzură la pământ, unul la doar un metru distanţa.

Înainte ca Rachel să ajungă lângă bătrână, câinele lansat în atac îşi atinse ţinta. Înhaţă braţul femeii, ridicat în apărare. Colţii îi trecură uşor prin oasele subţiri şi carnea uscată şi o trântiră pe bătrână la pământ.

Nu se auzi nici un ţipat.

Câinele sări deasupra femeii, pregătit să o muşte de beregata.

Gray trase din nou. Arma se descărcă chiar lângă urechea lui Rachel, aproape asurzind-o. Impactul doborî fiara de pe pieptul bătrânei. Trupul câinelui se zvârcolea şi zvâcnea. Fusese o împuşcătura perfecta, direct în cap... dar şi ultima.

Încărcătorul pistolului din mâna lui Gray se deschise. Era gol.

Rachel căzu în genunchi, lângă bunica ei. Sângele ţâşnea şuvoi din braţul sfârtecat al bătrânei.

Rachel o luă în braţe.

Gray se lăsă pe vine, lângă ea. Seichan se aplecă şi ea. Nu voia să rămână singura în picioare şi să atragă atenţia.

Câinii se luptau cu sălbăticie în jurul lor, iar ei nu mai aveau nici un glonţ.

Bunica o privi ca prin ceaţă şi rosti cu glas slab, în italiană:

— Mamă... îmi pare rău... ia-mă în braţe...

Sunetul unei împuşcături şi corpul bunicii îi zvâcni în braţe, împuşcat în piept. Rachel simţi glonţul ieşind din trup chiar pe lângă mâna ei.

Ridică privirea.

La treizeci de metri distanţă, doi bărbaţi stăteau lângă poarta de fier.

Noua împuşcătură alungă o parte din câini.

Gray se folosi de această diversiune pentru a se retrage înapoi lângă zidul castelului. Rachel îl urmă. Nu abandonase trupul bunicii, îl târa după ea.

— Las-o! îi spuse Gray.

Rachel nu-l băgă în seamă. Lacrimi de furie îi curgeau pe obraji. Încă o împuşcătură şi glonţul ricoşa în piatră, la doar câţiva paşi distanţă. Seichan se aplecă şi o ajută să-şi care bunica. Împreună, se mişcau mai repede.

Lângă poartă, doi câini se izbiră de barele de metal, mârâindu-i pe cei doi bărbaţi, blocându-le ţinta. Dar asta nu avea să dureze prea mult.

Odată ajunşi la adăpostul relativ pe care îl oferea zidul castelului, Rachel se prăbuşi peste trupul bunicii. Erau în continuare ţinte perfecte pentru cei doi bărbaţi... dar întreaga curte era expusa. Un câine împuşcat se prăbuşi lângă poartă. Un alt glonţ ricoşa în oblonul de metal al unei ferestre de deasupra.

Rachel, aplecată asupra bunicii, reuşi în sfârşit sa elibereze poşeta prinsă de umărul *nonnei,* o fixaţie permanenta a bătrânei. O deschise repede, băgă mâna înăuntru şi simţi ţeava rece, de oţel.

Scoase dinăuntru moştenirea atât de preţioasa a bunicii.

Revolverul nazist Luger P-08.

— *Grazie, Nonna.*

Rachel ţinti spre poarta. Îşi fixă poziţia şi lăsă furia rece să o ghideze. Apasă trăgaciul… urmă reculul, apoi trase din nou.

Amândoi bărbaţii căzură la pământ.

Câmpul de atenţie i se lărgi – prea târziu însă pentru a mai putea opri bestia care ţâşnea din fum, cu botul încreţit, cu coţii dezgoliţi, năpustindu-se direct spre gâtul ei.

4.00 A.M.

Braţul lui Gray o împinse pe Rachel într-o parte, doborând-o la pământ. Bărbatul se întoarse cu faţa spre monstru şi ridică mâna. Degetele îi erau încleştate în jurul unui recipient mic, argintiu.

— Câine rău…

Pulveriza conţinutul flaconului direct în ochii şi în nasul fiarei.

Greutatea câinelui îl doborî, trântindu-l pe spate.

Animalul urla. Nu era sete de sânge, era agonie. Se rostogoli jos de pe Gray şi se răsuci în spasme pe pietre, frecându-şi botul de dalele reci, încercând să-şi acopere ochii cu labele.

Însă orbitele erau deja goale, mâncate de acid.

Se mai rostogoli de câteva ori, urlând de durere.

Gray simţi o strângere de inima. Câinii ăştia fuseseră torturaţi. Nu era vina lor. Pe de altă parte, poate că moartea era de preferat unei vieţi supuse la nesfârşit torturii lui Raoul.

Câinele se potoli în sfârşit şi se prăbuşi pe dalele de piatră.

Însă chelălăiturile lui atrăseseră atenţia celorlalţi.

Gray se uită la Rachel.

— Încă şase gloanţe, răspunse ea.

Gray agită spray-ul. Nu mai rămăsese prea mult.

Ochii lui Seichan erau aţintiţi spre cer. Apoi, auzi şi Gray.

Sunetul inconfundabil al unui elicopter.

Se opri în aer, chiar deasupra zidurilor castelului. Reflectoarele îi scăldau în lumină. Elicea se învârtea cu zgomot.

Câinii se împrăştiară speriaţi.

Seichan vorbi, acoperind zgomotul:

— Ne-a sosit taxiul!

O scară de nailon căzu printr-o uşă deschisă şi lovi dalele de

piatră la doar câţiva metri depărtare.

Lui Gray puţin îi păsa cine erau, atâta vreme cât îi scoteau din această gură de iad. Alergă cât putu de repede şi-i făcu semn lui Rachel să urce. Cu o mână ţinea scara în poziţie, cu cealaltă îi luă revolverul.

— Suie! îi ordonă aplecându-se spre ea. Îi ţin eu la distanţă.

Degetele lui Rachel tremurau în clipa în care dădu drumul armei. Privirile li se întâlniră. Gray citi o groază şi o durere care trecea dincolo de evenimentele însângerate petrecute aici.

— O să fie bine, îi spuse el.

Era o promisiune pe care avea de gând să o respecte.

Rachel încuviinţa. Părea ca vorbele lui Gray îi dăduseră putere. Urca scara.

Seichan o urma, căţărându-se pe funii ca o adevărata trapezistă, chiar şi aşa, cu umărul rănit.

Gray urcă ultimul. Nu fusese nevoie să mai folosească arma. Îşi vârî revolverul în centura şi urca în viteza scara. Peste câteva clipe, intra în cabina elicopterului.

În tip ce uşa se închidea în urma lui, Gray se ridică să-i mulţumească bărbatului care-i întinsese mâna şi-l ajutase să urce.

Îşi îndrepta spatele doar ca să dea nas în nas cu o mutră al cărei rânjet se întindea până la urechi.

— Salutare, şefu'!

— Monk!

Îl înşfăca şi-l strânse cu putere la piept.

— Ai grijă la mână, spuse partenerul lui.

Gray îi dădu drumul. Braţul stâng al lui Monk îi era legat de trup cu o eşarfă şi o proteza de piele îi acoperea ciotul pansat de la încheietură. Arăta destul de bine, doar ceva mai palid. Avea cearcăne adânci în jurul ochilor.

— Sunt bine, zise Monk, făcându-i semn să se aşeze şi să-şi pună centura de siguranţă în vreme ce elicopterul lua viteza. Încearcă numai să mă mai scoţi din acţiune.

— Cum…?

— Am reperat semnalul de urgenţa al GPS-ului vostru, explică Monk.

Gray îşi trase centura de siguranţă peste umeri şi o închise cu grijă.

Apoi, privirea îi căzu asupra celuilalt ocupant al cabinei.

— Cardinalul Spera? zise Gray, fără a-şi putea ascunde nedumerirea.

Seichan se aşeză lângă el şi-i răspunse:
— Cine credeai că m-a angajat?

16
LABIRINTUL LUI DEDAL

27 IULIE, 4.38 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

În timp ce afară continua să tune, Kat îl aştepta pe Vigor. Trecuseră cincisprezece minute de când monseniorul coborâse scările întunecate ce se deschideau în spatele şemineului.

„Să arunc o privire”, spusese.

Kat lumina cu lanterna în jos.

„De ce nu mai venea?”

Se gândi să se ducă după el, însă precauţia o făcu să rămână pe loc. Dacă ar fi dat de vreun pericol, cu siguranţă că l ar fi auzit strigând. Îşi aminti de trapa care se închisese deasupra lor şi-i prinsese sub mormântul Sfântului Petru. Dacă se întâmpla la fel şi aici? Cine ar fi ştiut unde să-i caute?

Rămase pe poziţie, însă se lăsă într-un genunchi şi striga în josul scărilor, încercând, totodată, să nu facă prea mult zgomot.

— Vigor!

Îi răspunseră nişte paşi apropiindu-se în grabă de dedesubt. Întunericul se mai risipi, apoi apăru fasciculul luminos al unei lanterne. Vigor urcă până aproape de ea. Îi făcu semn.

— Trebuie să vezi asta!

Kat trase aer în piept.

— Ar trebui să aşteptăm până ne sună Gray şi ceilalţi.

Vigor mai sui o treaptă, încruntându-se.

— Şi eu sunt la fel de îngrijorat ca tine, însă, cu siguranţă, mai sunt şi alte mistere de dezlegat aici. Asta e misiunea noastră, pentru asta am fost trimişi înainte. Numai aşa îi putem ajuta pe ceilalţi. Curtea Dragonului, Gray şi toţi ceilalţi sunt în Elveţia. O să mai dureze câteva ore până ajung aici. Ar fi mai bine să folosim timpul ăsta, nu să-l risipim.

Kat se gândi o clipă. Se uită din nou la ceas. Îşi aminti cum Gray o criticase în repetate rânduri că era *prea* prudentă. Şi mai era şi al naibii de curioasă.

Dădu din cap.

— Dar ne întoarcem din sfert în sfert de oră, ca să încercăm să luăm legătura cu Gray.

— Desigur.

Kat îşi puse rucsacul în spate şi coborî în urma monseniorului. Îşi lăsă un telefon lângă vatră, ca să înregistreze vreun eventual apel – şi ca să lase cel puţin o firimitură de pâine în urmă, în caz că ar fi rămas prinşi dedesubt.

Deşi renunţase la precauţie, nu putea fi complet nesăbuită.

Ăsta era stilul lui Gray.

Kat se aplecă şi intră în pasaj, în urma lui Vigor. Treptele coborau în linie dreaptă o bună bucată, apoi se răsuceau brusc şi duceau şi mai jos. În mod ciudat, aerul era uscat şi nu umed, cum s-ar fi aşteptat.

Treptele se terminară în faţa unui tunel.

Vigor grăbi pasul.

Judecând după ecoul pe care-l scoteau paşii monseniorului, Kat deduse că, în capăt, se deschidea o grotă mai mare. Avu confirmarea o clipă mai târziu.

Ieşiră pe o lespede de piatră de trei metri. Cele două lanterne ale lor îşi aruncau razele de-a lungul spaţiului boltit, întinzându-se în sus şi în jos. Probabil că fusese, cândva, o grotă naturală în granit, însă mâna omului intervenise.

Kat îngenunche şi-şi plimbă mâna pe pardoseala rece, blocuri de marmură neprelucrată, frumos îmbinate între ele.

Se ridică şi lumină cu lanterna în laterale şi în jos.

Ingineri şi meşteşugari talentaţi construiseră o serie de douăsprezece terase de cărămidă, care coborau din vârful încăperii până la podea. Spaţiul avea o formă aproximativ circulară. Fiecare nivel de jos era mai mic decât următorul, asemenea unui vast amfiteatru… sau ca o piramidă în trepte, aşezată cu fundul în sus.

Lumină cu lanterna spaţiul îngust ce se forma în centrul acestor terase. Nu era gol.

Arcade groase de granit se întindeau de la baza teraselor de cărămida, răsucite asemenea unui tirbuşon, sprijinite pe coloane uriaşe. Kat recunoscu modelul. Semănau cu cele folosite la construcţia catedralelor gotice. De fapt, întregul spaţiu crea o senzaţie de plutire, de lipsă de greutate, ca interiorul unei biserici.

— Nu încape îndoiala că acest loc a fost construit de Cavalerii Templieri, zise Vigor, înaintând de-a lungul lespezii pe care se aflau. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. O adevărată sonată de

geometrie şi inginerie. Un poem în piatră. Arhitectura gotică dusă la perfecţiune.

— O catedrală gotică subterană, murmură Kat uluită, căzută în admiraţie.

Vigor dădu din cap.

— Însă o catedrală construita pentru a venera istoria, arta şi cunoaşterea.

Făcu un gest larg cu braţul, arătând în jur.

Dar nu era nevoie.

Cadrul de piatra nu avea decât un singur scop – acela de a susţine labirintul spiralat al unei ample construcţii de lemn. Rafturi, firide, scări şi trepte. Sticla sclipea. Aurul străluceau. Totul fusese gândit pentru a adăposti cărţi, manuscrise, texte, obiecte de cult, grupuri statuare şi nişte mecanisme ciudate, de alamă. Fiecare pas părea să dezvăluie perspective noi, ca într-un imens tablou de M.C. Escher, unghiuri imposibile, contradicţii dimensionale susţinute de piatră şi lemn.

— E o biblioteca uriaşă! spuse Kat.

— Şi un muzeu şi un depozit şi o galerie, o completa Vigor.

Se duse, grăbit, într-o parte a încăperii.

O masa de piatra, ca un fel de altar, era poziţionată nu prea departe de intrarea în tunel.

O carte legata în piele stătea deschise sub o vitrina de sticlă… sticla de aur.

— Mi-a fost teamă să o ating, spuse Vigor. Dar se vede destul de bine prin ea.

Lumină cu lanterna paginile deschise.

Kat privi cu atenţie. Cartea era plină de ilustraţii.

Un manuscris iluminat. Pagina era acoperită de un scris mărunt. Părea să fie o listă.

— Cred că este codicele întregii biblioteci, spuse Vigor. Un fel de registru de inventariere. Dar nu pot fi sigur.

Palmele monseniorului se plimbau pe deasupra casetei de sticla. Era clar ca se temea să o atingă. Văzuseră de suficiente ori efectele pe care le putea avea un asemenea material superconductor. Kat făcu un pas în spate. Observa acum ca întreg complexul străluceau, îmbrăcat în aceeaşi sticla de aur. Până şi terasele de cărămidă pe care le remarcase mai devreme erau placate, ici-colo, cu bucăţi din aceasta sticlă, încrustate ca nişte oglinzi sau ca nişte nestemate pe o bijuterie.

Ce însemna asta?

Vigor rămăsese aplecat asupra cărţii.

— Listează, în latină, *Cartea Sacră a Sfântului Trophimus.*

Kat îl privi, aşteptând o explicaţie.

— A fost primul sfânt care a adus creştinismul în această parte a Franţei. Legenda spune că însuşi Hristos l-a vizitat odată, în timpul unei întruniri secrete ale primilor creştini, într-o necropolă. Hristos a îngenuncheat pe un sarcofag şi urma Lui a rămas întipărită în piatră. Capacul sicriului a devenit o comoară. S-a spus că pogora harul lui Hristos asupra celor care îl priveau.

Vigor se uită în jur, prin aceasta catedrală a istoriei.

— S-a crezut că a fost pierduta pentru totdeauna. Dar este aici. Împreuna cu multe altele.

Făcu semn din nou spre carte.

— Texte complete ale evangheliilor interzise, nu doar fragmente dispersate, precum cele găsite lângă Marea Moartă. Am văzut enumerate patru evanghelii. De una din ele nici măcar nu am auzit până acum. *Evanghelia brună a dealurilor de aur.* Ce ar putea să conţină? Dar cel mai important… Vigor ridică lanterna. Conform acestui codice, pe undeva, pe aici, este depozitat Mandilionul.

Kat se încruntă.

— Ce-i asta?

— Adevăratul giulgiu în care a fost îngropat Hristos, datând dinaintea controversatului giulgiu de la Torino. A fost dus de la Edessa la Constantinopol în secolul al zecelea, însă a dispărut în timpul unei perioade de jafuri. Mulţi au bănuit încă de pe atunci că a ajuns în tezaurul Cavalerilor Templieri.

Vigor dădu din cap, apoi continua: Adevărul este acolo. Şi, posibil şi adevăratul chip al lui Isus Hristos.

Kat simţea greutatea veacurilor… suspendate într-o geometrie perfectă.

— Doar într-o pagina, murmura Vigor.

Kat ştia că monseniorul se minuna de faptul că toate aceste comori nepreţuite erau enumerate doar pe o singura pagină a cărţii legate în piele, ce părea să conţină aproape o mie de file.

— Cine ştie ce altceva se mai găseşte aici? zise Vigor, cu vocea răguşită de emoţie.

— Te-ai dus până jos? îl întrebă Kat.

— Nu încă. M-am întors să te chem şi pe tine.

Kat începu să coboare treptele înguste care conduceau de la o terasa la următoarea.

— Ar trebui să ne facem o imagine de ansamblu asupra locului, apoi să ne întoarcem sus.

Vigor dădu din cap, însă nu părea să se poată dezlipi de cartea din racla.

În cele din urmă, veni după Kat care cobora pe rând treptele ce uneau terasele din încăperea uriaşă. La un moment dat, privi în sus. Întregul edificiu părea sa atârne deasupra lor, suspendat în timp şi spaţiu.

În sfârşit, ajunseră pe ultima terasa. Un ultim şir de trepte cobora pe o podea plană, rotunda. Biblioteca nu se întindea mai jos. Toate comorile erau adunate deasupra, ţinute parcă suspendate de o pereche de arcade gigantice, care porneau din terasa cea mai de jos.

Kat recunoscu piatra din care erau făcute arcadele.

Nu era nici granit, nici marmura.

Din nou, magnetit.

Şi, chiar sub punctul unde se îmbinau cele două arcade, din centrul podelei, se înălţa până la nivelul taliei unui om o coloana de magnetit. Semăna cu un deget de piatră care arata în sus.

Kat coborî cu mai mare băgare de seamă. O bordură naturala, de granit, înconjura o podea groasă, de sticlă. Sticlă de aur. Nu păşi pe ea. Pereţii de cărămidă din jur erau, la rândul lor, încrustaţi cu plăci de sticla de aur, ca nişte oglinzi. Numără douăsprezece. Tot atâtea câte erau şi terasele.

Vigor veni lângă ea.

Remarcase, la fel ca şi Kat, toate aceste detalii, însă privirile amândurora se îndreptară acum spre liniile argintii – probabil platină pură – care brăzdau podeaua. Păreau un sfârşit potrivit al acestei îndelungate căutări. Descriau un labirint spiralat, care conducea spre o rozetă centrala. Stâlpul de magnetit se înălţa chiar în centrul acesteia.

Kat studie spaţiul: labirintul, arcadele de magnetit, podeaua

de sticlă. Toate îi aminteau de mormântul lui Alexandru, în care găsiseră piramida şi bazinul care reflecta bolta.

— Pare să fie vorba de încă un mister ce trebuie dezlegat, zise Kat, privind comorile suspendate deasupra ei. Dar, dacă am deschis deja acest străvechi depozit al Magilor, ce ne-a mai rămas de găsit?

Vigor se apropie.

— Nu uita de cheia de aur a lui Alexandru. Încă nu am avut nevoie sa deschidem nimic aici.

— Asta înseamnă…

— Că exista ceva mai mult decât biblioteca asta.

— Dar ce?

— Nu ştiu, zise Vigor. Dar recunosc labirintul ăsta.

Kat se întoarse spre el.

— Labirintul lui Dedal.

5.02 A.M.
DEASUPRA FRANŢEI

Gray aştepta cu întrebările până când se aflară din nou în avion. Elicopterul îi lăsase la Aeroportul Internaţional din Geneva, unde cardinalul Spera avea un avion Gulfstream care urma să-i ducă la Avignon, fără alte formalităţi. Era surprinzător câtă greutate avea cuvântul unui oficial de vază al Vaticanului.

Fapt care ridică prima întrebare a lui Gray.

— De ce a angajat Vaticanul un agent al Breslei? întrebă el.

Toţi cinci erau aşezaţi unul în faţa celuilalt.

Cardinalul Spera răspunse la întrebare dând din cap.

— Sfântul Scaun nu a angajat-o în mod direct pe Seichan, zise el, arătând cu un gest al capului spre femeia care stătea lângă el. A fost contactată de o grupare de mai mică importanţa, care a acţionat pe cont propriu. Am aflat de interesul şi activitatea Curţii Dragonului. Apelaserăm la Breasla şi cu alte ocazii, pentru a obţine mai multe informaţii despre aceasta organizaţie.

— I-aţi angajat ca mercenari? întrebă Gray, acuzator.

— Pentru ceea ce voiam noi să protejam era nevoie de măsuri nu tocmai oficiale. Trebuia să răspundem la foc cu foc. E adevărat că toţi cei din Breaslă au o reputaţie de oameni duri, dar sunt foarte eficienţi, îşi onorează contractele şi-şi îndeplinesc misiunile cu orice preţ.

— Nu au oprit masacrul de la Koln!

— Mă tem că acolo a fost greşeala mea. Nu cunoşteam semnificaţia textului pe care l-au furat din Cairo. Şi nici nu bănuiam ca vor acţiona atât de repede.

Cardinalul ofta şi-şi răsuci mai întâi unul, apoi cel de-al doilea inel de aur de pe deget. Un gest nervos.

— Atâta vărsare de sânge… După ce au avut loc crimele, am apelat din nou la Breasla, pentru a planta un agent în rândurile lor. Nu a fost deloc greu, odată ce Sigma a intrat şi ea în joc. Breasla şi-a oferit serviciile şi, ţinând cont că Seichan avusese deja o răfuială cu tine, Curtea a muşcat momeala.

Seichan vorbi:

— Ordinele mele au fost să descopăr ce informaţii deţinea Curtea, cât de mult progresase operaţiunea lor şi să încerc să le pun beţe-n roate cât mai mult posibil.

— De-aia ai stat şi te-ai uitat cum l-au torturat pe preot? zise Rachel.

Seichan ridică din umeri.

— În cazul ăla, am ajuns prea târziu. Şi, odată pornit, nimic nu-l mai poate opri pe Raoul.

Gray dădu din cap. Mai avea încă bănuţul pe care femeia i-l lăsase la Milano.

— Şi tu ai fost cea care ne-a ajutat atunci să scăpăm.

— Îndeplineam ordinele. Salvându-vă pe voi, aveam grijă sa pun obstacole în calea Curţii.

Gray o studia pe Seichan în timp ce femeia vorbea. De partea cui era ea cu adevărat? Făcea joc dublu, ba chiar triplu, prin urmare, cine putea şti câte alte secrete mai avea? Explicaţia ei părea plauzibilă, dar putea fi doar un simplu vicleşug pentru a sluji interesele Breslei.

Vaticanul era naiv dacă avea încredere în Breasla… sau în Seichan.

Oricare ar fi fost realitatea, Gray îi era din nou îndatorat lui Seichan.

Aşa cum plănuiseră împreuna, aranjase ca Monk să fie scos din spital înainte ca oamenii lui Raoul să apuce să atace. Gray crezuse că femeia trimisese nişte colegi de-ai ei, agenţi ai Breslei. Nu şi-ar fi imaginat că-l contactase pe cardinalul Spera, care se mai dovedea a fi şi angajatorul ei. Însă cardinalul rezolvase treaba, declarându-l pe Monk ambasador al Vaticanului şi scoţându-l la timp din spital.

Şi acum, erau în drum spre Avignon.

Totuşi, un gând nu-i dădea pace lui Gray.

— Gruparea asta din Vatican, zise el, privindu-l fix pe Spera. Ce interes are în toată povestea noastră?

Spera îşi pusese mâinile împreunate pe masă. Era evident că nu voia să spună mai multe, însă Rachel veni lângă el. Îi lua palmele şi le întinse. Se apleca şi le studie cu atenţie.

— Aveţi două inele cu sigiliul papal, zise ea.

Cardinalul îşi trase mâinile, acoperindu-şi o palma cu cealaltă.

— Unul atestă faptul că sunt cardinal, explică el. Iar celălalt, funcţia de secretar de stat. Doua inele la fel. Aşa e tradiţia.

— Dar nu sunt la fel, zise fata. Nu am băgat de seamă până nu v-am văzut mâinile împreunate pe masa, cu cele două inele puse unul lângă celalalt. Nu sunt la fel. Sunt imagini în oglinda. Copii identice, reflectate.

Gray se încrunta.

— Sunt *gemene!* exclamă Rachel.

Gray îi ceru să vadă şi el inelele. Rachel avea dreptate. Erau imagini în oglinda ale sigiliului papal.

— Iar „Toma” înseamnă „geamăn”, murmura Gray, ridicând privirea înspre cardinal.

Îşi aminti comentariul lui Spera, cum că doar o grupare mică din Vatican apelase la serviciile Breslei. Gray ştia acum despre cine era vorba.

— Faceţi parte din Biserica lui Toma! zise el. De-asta încercaţi sa opriţi Curtea, în secret.

Spera îl privi lung, preţ de câteva clipe, apoi dădu din cap.

— Gruparea noastră a fost o parte acceptată, dacă nu chiar promovata, a Bisericii Apostolice. În ciuda părerilor contrare, Biserica nu respinge ştiinţa şi cercetarea. Universităţile, spitalele şi instituţiile de cercetare catolice, toate promovează ideea de progres, de îmbrăţişare a noilor concepte şi idei. Şi da, o anumită parte este mai refractară şi răspunde mai greu, dar există şi membri care lansează provocări şi păstrează Biserica maleabilă. Este un rol pe care noi încă îl servim.

— Şi ce s-a întâmplat în trecut? întrebă Gray. Această străveche societate de alchimişti pe ale cărei urme mergem acum? Indiciile după care ne-am ghidat?

Cardinalul Spera clatină din cap.

— Biserica lui Toma din ziua de azi nu mai e aceeaşi cu cea de odinioară. Cea de demult a dispărut în timpul papalităţii franceze, odată cu Cavalerii Templieri. Moartea, conflictele şi secretele au separat-o chiar şi mai mult, lăsând în urmă numai

umbre şi zvonuri. Adevărata soartă a bisericii gnostice şi descendenţa ei străveche ne sunt necunoscute.

— Aşadar, ştiţi tot atât de puţin ca şi noi, zise Monk.

— Mă tem că da. Doar că noi ştiam de existenţa vechii biserici. Pentru noi, nu era un mit.

— Şi cei din Curtea Dragonului ştiau, zise Gray.

— Da. Dar am căutat să păstrăm misterul, încrezându-ne în înţelepciunea străbunilor noştri, convinşi că nu degeaba a fost întotdeauna ţinută în secret. Adevărul avea să iasă la lumină la momentul potrivit. Curtea Dragonului, pe de altă parte, a încercat să-i descopere secretele prin vărsare de sânge, corupţie şi tortură, fără să-şi dorească altceva decât puterea de a domina şi conduce lumea. Stăm în calea lor de generaţii întregi.

— Şi acum, sunt atât de aproape! zise Gray.

— Iar cheia de aur e la ei, le reaminti Rachel, clătinând din cap.

Gray îşi frecă faţa, epuizat. Le-o adusese chiar el pe tavă. Avusese nevoie de cheie pentru a-l convinge pe Raoul de loialitatea lui Seichan. Riscase, desigur, dar riscul făcuse parte din planul operaţiunii de salvare. Raoul ar fi trebuit să fie capturat sau ucis în castel – însă nenorocitul reuşise să scape!

Gray o privi pe Rachel. Se simţea vinovat. Ar fi vrut să spună ceva, să-i explice totul, însă fu salvat de vocea pilotului, care se auzi prin staţie.

— Ar fi bine să vă puneţi centurile de siguranţă. Avem în faţă o furtună de toată frumuseţea.

Fulgerele se vedeau despicând norii de dedesubt.

Norii grei se întindeau şi în faţă, luminaţi din când în când de descărcările de energie, cufundându-se apoi din nou în întuneric. Zburau spre o furtuna în toată regula.

5.12 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Vigor păși de-a lungul pragului de piatră care înconjura podeaua de sticlă, pe care era gravat labirintul. Îl studia de un minut întreg, în tăcere, fascinat de misterul din faţa lui.

— Observa că nu este, cu adevărat, un labirint, zise el în cele din urmă. Nu are colţuri, nu are înfundături. Este doar o singură cărare lungă, şerpuită. Exact acelaşi labirint, lucrat din pietre

albastre şi albe, se găseşte la Catedrala Chartres, de lângă Paris.

— Dar ce caută tocmai acolo, jos? întrebă Kat. Şi de ce i-ai spus Labirintul lui Dedal?

— Labirintul de la Chartres a fost cunoscut sub multe nume. Unul dintre ele era *le Dedale.* Altfel spus, Dedalul! După numele arhitectului mitologic care a construit labirintul regelui Minos, din Creta. În acest labirint trăia Minotaurul, o fiara cu trup de taur pe care, în cele din urma, l-a învins eroul Tezeu.

— Dar de ce au pus un astfel de labirint în Catedrala Chartres?

— Nu doar la Chartres. În secolul al XIII-lea, perioada de glorie a construcţiilor de biserici, când arhitectura gotica şi-a atins punctul culminant, au fost puse labirinturi în mai multe catedrale. Amiens, Rheims, Arras, Auxerre… toate aveau câte un labirint la intrarea în naos. Secole mai târziu, însă, biserica le-a distrus pe toate, sub motivaţia că erau reprezentări păgâne. Cu excepţia celui de la Chartres.

— Pe acela de ce l-au lăsat?

Vigor clătină din cap.

— Catedrala Chartres a făcut întotdeauna excepţie de la regulă. Într-adevăr, are rădăcini păgâne. A fost construită deasupra grotei druizilor, *Grotte des Druides,* un celebru loc păgân de pelerinaj. Şi, până în ziua de azi, spre deosebire de orice altă catedrala, nici un rege, papă sau alt personaj celebru nu este îngropat între zidurile ei.

— Dar asta tot nu explica de ce găsim labirintul reprodus aici, zise Kat.

— Eu pot găsi mai multe explicaţii. În primul rând, labirintul de la Chartres a fost construit după un desen extras dintr-un text alchimist grecesc, din secolul al II-lea. Un simbol potrivit, pentru gruparea pe ale cărei urme mergem noi. Însă labirintul de la Chartres mai simbolizează şi călătoria din această lume spre Paradis. Cei care veneau să se roage la Chartres se târau în mâini şi-n genunchi de-a lungul cărării şerpuitoare, până când ajungeau la rozeta din centru. Procesiunea simboliza pelerinajul la Ierusalim sau trecerea din această lume în cealaltă. De aici vin şi celelalte denumiri ale labirintului: Le *Chemin de Jerusalem.* „Drumul spre Ierusalim”. Sau *Le Chemin du Pardis.* „Drumul spre Paradis”. Era o călătorie spirituală.

— Crezi că sugerează că trebuie să facem şi noi o astfel de călătorie? Să o luăm pe urma alchimiştilor pentru a elucida acest ultim mare mister?

— Exact.

— Păi şi cum facem asta?

Vigor clătină din cap. Avea o idee, dar îi trebuia mai mult timp să o analizeze. Kat păru să-şi dea seama că monseniorul avea nişte gânduri pe care nu i le împărtăşea şi ei, dar îl respecta suficient încât să nu insiste.

În loc de asta, se uită la ceas.

— Ar trebui să ne întoarcem. Să vedem dacă Gray a încercat să ia legătura cu noi.

Vigor dădu din cap. Privi o ultimă dată în urmă, luminând încăperea cu lanterna. Se reflecta în suprafaţa de sticlă: în duşumea şi în plăcile de pe perete.

Ridică lanterna. Apărură alte puncte strălucitoare, ca nişte giuvaiere ce decorau un uriaş arbore al cunoaşterii.

Aici era un răspuns.

Trebuia să-l găsească, înainte de a fi prea târziu.

5.28 A.M.
DEASUPRA FRANŢEI

„De ce nu răspundeau?"

Gray ţinea telefonul avionului lipit de ureche. Încerca să ia legătura cu Kat. Până acum însă, nu avusese noroc. Poate că era din cauza furtunii, poate că îi bruia semnalul... Avionul se zgâlţâia şi se răsucea printre fulgere scânteietoare şi bubuituri asurzitoare de tunet.

Gray se dusese în fundul cabinei, ca să nu fie deranjat. Ceilalţi, cu centurile legate, purtau conversaţie aprinsă.

Doar Rachel mai privea din când în când spre el, îngrijorată, aşteptând veşti de la unchiul ei. Sau poate era ceva mai mult... Din momentul în care o salvase, la Lausanne, nu se depărtase nici o clipa cu mai mult de un pas de el. Încă refuza să-i povestească în detaliu ce se petrecuse la castel. Din când în când, se cufunda în gânduri, cu o privire pierdută, îngrozită... Şi Gray avea senzaţia că fata căuta ceva solid. Nu ceva de care să se agaţe – nu era genul ei. Avea nevoie de siguranţă, care să-i permită să se mai liniştească o clipă. Nu de cuvinte.

Şi, deşi şi Monk fusese puternic traumatizat, Gray ştia că bărbatul avea să-i vorbească, în cele din urmă. Erau soldaţi, camarazi de arme, cei mai buni prieteni. Împreună, puteau să depăşească momentul.

Însă Gray nu avea aceeaşi răbdare când venea vorba de Rachel. O parte din el voia o soluţie imediată, un răspuns la problemele care o frământau. Orice încercare de a discuta despre cele petrecute în Lausanne fusese, cel puţin până acum, respinsă. Cu blândeţe, cei drept, dar cu neclintita fermitate. Totuşi, Gray citea durerea din ochii ei. Şi, oricât l-ar fi durut sufletul, tot ce putea face era să-i stea alături şi să aştepte până când ea avea să fie pregătită să vorbească.

Ţârâitul neîncetat din urechea lui se opri, în cele din urmă şi cineva răspunse, la celălalt capăt.

— Aici Bryant.

Slavă Domului! Gray se ridică în capul oaselor.

— Kat, sunt Gray.

Ceilalţi ocupanţi ai cabinei se întoarseră spre el.

— I-am recuperat pe Rachel şi pe Monk, zise Gray. Cum merge treaba la voi?

Vocea lui Kat, de obicei atât de sceptică, răsună uşurată:

— Totul e bine. Am găsit intrarea secretă.

Îi povesti pe scurt tot ce descoperiseră. Din când în când, transmisia se întrerupea şi Gray mai pierdea câte un cuvânt ici şi colo, din cauza furtunii.

Gray observă privirea intensă a lui Rachel şi-i făcu semn din cap. Unchiul ei era bine.

Fata închise ochii, recunoscătoare şi se lăsă pe spate în fotoliu.

După ce Kat termina de povestit, Gray îi relată, pe scurt, evenimentele petrecute în Lausanne.

— Presupunând că nu avem întârzieri din cauza vremii, vom ateriza pe aeroportul Caumont, din Avignon, în aproximativ treizeci de minute. Dar nu avem prea mult avans în faţa Curţii. Cel mult o jumătate de oră, dacă avem noroc.

Seichan îi informase cu privire la mijloacele de transport ale Curţii. Raoul avea două avioane într-un aeroport micuţ, la jumătate de oră distanţă de Lausanne. Calculând viteza de zbor a avioanelor Curţii, Gray îşi dăduse seama că aveau un oarecare avans în faţa lor. Un avans pe care trebuiau să-l păstreze.

— Dacă toată lumea e din nou în siguranţă, îi spuse Gray lui Kat, voi lua legătura cu centrul de comandă. Îl voi contacta pe directorul Crowe. O să-l rog să ne aranjeze cooperarea autorităţilor locale. Te mai sun de îndată ce aterizăm. Între timp, aveţi grijă de voi.

— Înţeles, comandante! Te aşteptăm.

Gray închise. Formă numărul de acces la comandamentul Sigma. Trecu de o serie de coduri, apoi legătura se formă.

— Logan Gregory.

— Doctor Gregory, aici comandantul Pierce.

— Comandante…

Se simţea iritarea din spatele acestui singur cuvânt.

Gray îl întrerupse, nedorind să i se facă morală că nu dăduse nici un semn de viaţă de ceva timp.

— Trebuie să vorbesc imediat cu Painter Crowe.

— Mă tem că nu este posibil, comandante. Aici, e aproape miezul nopţii. Domnul comandant a plecat acum aproape cinci ore. Nimeni nu ştie însă unde s-a dus.

Din nou, o tentă de nervozitate se resimţi în glasul bărbatului, chiar mai puternică decât iritarea cu care îl întâmpinase pe Gray.

Cel puţin, Gray îi înţelegea frustrarea. Ce era în capul directorului de părăsise centrul de comandă într-un astfel de moment?

— E posibil sa se fi dus la DARPA, ca să discute cu doctor McKnight, continuă Logan. În lipsa lui însă, eu coordonez această operaţiune. Vreau imediat un raport detaliat.

Dintr-odată, Gray nu se mai simţi în largul lui. Oare unde se dusese Painter Crowe? Dacă, într-adevăr, plecase. Simţi un fior ca de gheaţa. Oare Gregory încerca să-l împiedice să ia legătură cu directorul? Ştia că exista o scurgere în interiorul Sigma. În cine putea avea încredere?

Cântări şansele – şi făcu singurul lucru care-mi veni în minte. Poate că se grăbea, dar Gray era un om al instinctului.

Închise telefonul, întrerupând legătura.

Nu putea risca.

Avea un avans în faţa Curţii. Nu voia să se dea de gol.

5.35 A.M.

La o sută treizeci de kilometri distanţa, Raoul asculta raportul omului său prin staţia avionului. Un rânjet i se întinse încet, pe toată faţa.

— Aşadar, sunt încă în Palatul Papal?

— Da, domnule, spuse spionul.

— Şi zici că ştii unde anume sunt, înăuntru.

— Da, domnule.

Raoul sunase de la castel imediat ce aflase de Avignon. Ţinuse legătura cu nişte oameni de la sol, din Marsilia. Fuseseră trimişi în Avignon, pe urma celorlalţi doi agenţi: monseniorul şi căţeaua aia de la Sigma care-i înfipsese cuţitul în mână. Îi găsiseră.

Raoul se uită la ceasul avionului. Aterizau peste patruzeci şi cinci de minute.

— Îi putem elimina în orice moment, spuse spionul.

Raoul nu vedea nici un motiv de amânare.

— Daţi-i drumul!

5.39 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Viaţa lui Kat fu salvată de un bănuţ de un penny.

În picioare, lângă vatră, folosea moneda pentru a încerca să deschidă compartimentul de baterii al lanternei. Bănuţul îi căzuse din mână, rostogolindu-i-se la picioare. Se aplecase să-l ridice.

Zgomotul împuşcăturii coincise cu sfărâmarea unei pietre din zidul de deasupra capului ei.

Un lunetist!

Fără să se mai ridice, Kat se răsuci spre podea, scoţându-şi totodată Glock-ul. Ateriză pe spate şi trase printre genunchi înspre uşa întunecată, de unde se auziseră împuşcăturile.

Trase de patru ori, încercând să acopere toate unghiurile.

Auzi un geamăt satisfăcător şi zgomotul unei arme lovindu-se de piatră, urmat de o bufnitură surdă a unui corp solid prăbuşit la podea.

Kat se rostogoli până în dreptul lui Vigor. Monseniorul se ghemuise lângă intrarea în tunel. Femeia îi întinse arma.

— Jos! ordonă ea. Trage în tot ce mişcă!

— Şi tu?

— Nu, în mine să nu tragi.

— Te întrebam unde te duci?

— La vânătoare!

Kat îşi stinsese deja lanterna. Îşi scoase ochelarii de vedere nocturnă şi îi puse la ochi.

— S-ar putea să fie mai mulţi.

Scoase o lamă lungă de la curea.

Lăsându-l pe Vigor ascuns în gura tunelului de sub vatră, Kat

înainta spre uşă şi cercetă coridorul. Întreg spaţiul vizual era umplut de umbre verzi. Chiar şi sângele... Era singura mişcare din coridor. Curgea din trupul bărbatului prăbuşit, strângându-se într-o băltoacă.

Păşi în dreptul bărbatului îmbrăcat în echipament de camuflaj.

Mercenar!

Avusese noroc. Glonţul intrase direct în gâtul omului. Nu se mai obosi să-i ia pulsul. Îi luă arma şi o îndesă în propriul toc.

Rămânând aplecată, trecu prin coridoare şi încăperi, încercuind bucătăria. Dacă mai erau şi alţii, cu siguranţă erau pe aproape. Probabil ca se ascunseseră, în urma schimbului de focuri. O prostie! Îşi puseseră prea multă încredere în armele de foc, convinşi că lunetistul va rezolva treaba.

Kat opera eficient. Nu găsi pe nimeni.

Bun.

Băgă mâna în buzunarul lateral al rucsacului şi scoase un pachet greu, înfăşurat în plastic. Rupse sigiliul cu degetul mare şi îşi coborî mâna pe şold.

Se întoarse în jurul unul colţ şi păşi într-un coridor care ducea înapoi spre bucătărie. Mergea cu spatele drept, încrezătoare, direct înainte.

Momeală.

Balansa pumnalul în mâna dreaptă. Cu stânga, golea conţinutul pachetului pe podea, în urma ei.

Bile de cauciuc, acoperite cu NPL Super Black.

Invizibile pentru aparatele de vedere nocturnă.

Se răspândiră pe podea, în spatele ei, săltând şi rostogolindu-se fără nici un zgomot.

Se îndreptă spre bucătărie, cu spatele spre restul palatului. Nu-l simţi pe cel de-al doilea bărbat apropiindu-se, însă îl auzi când se împiedică.

Se lăsă brusc în jos şi se răsuci într-un genunchi. Aruncă pumnalul cu toată forţa, din umăr şi ghidându-l din încheietură. Tăişul zbură cu o precizie mortală, pătrunzând direct prin gura deschisă de uimire a bărbatului în timp ce călcâiul drept îi aluneca pe una dintre bilele de cauciuc. Arma se descarcă. Glonţul nimeri undeva sus, înfigându-se într-una din grinzile de lemn.

În secunda următoare, se prăbuşi pe spate, cu trupul zguduit de convulsii. Vârful pumnalului îi ieşise prin spatele craniului.

Kat veni lângă el, mergând cât mai jos, făcându-şi loc printre mingile de cauciuc.

Când ajunse la el, deja nu mai mişca. Smulse pumnalul, confiscă arma mercenarului şi se retrase înapoi în bucătărie. Aşteptă încă două minute întregi pentru a fi sigură că nu mai exista un al treilea, poate chiar un al patrulea asasin.

Locul rămase învăluit în tăcere.

Tunetele răsunau şi mai puternic în spatele zidurilor. O succesiune de fulgere orbitoare pătrunse prin ferestrele înalte. Furtuna se dezlănţuia deasupra dealului înalt.

În cele din urmă, convinsă că erau singuri, Kat îi strigă lui Vigor că drumul era liber. Monseniorul ieşi din tunel.

— Rămâi acolo! îl avertiză Kat, de teamă că s-ar fi putut înşela.

Se întoarse la primul cadavru şi îl percheziţiona. După cum se aştepta, găsi un telefon mobil.

„La dracu'!"

Râmase aşa preţ de-o clipă, cu celularul în mână. Dacă cineva le ordonase asasinilor să-i omoare, puteau fi acum siguri că poziţia lor în palat fusese deja comunicată.

Kat se întoarse lângă Vigor. Se uita la ceas.

— Curtea ştie unde suntem, spuse Vigor, cântărind la rândul lui situaţia.

Kat nu considera că mai era cazul să comenteze asupra unui lucru atât de evident. Îşi scoase, la rândul ei, celularul. Formă ultimul număr apelat, însă legătura nu putu fi stabilită. Se apropie de fereastră şi încercă din nou. Nu avu noroc nici de data asta.

Furtuna bruia semnalul.

Cel puţin, al celor aflaţi în avion.

Băgă telefonul în buzunar.

— Poate că după ce aterizează… spuse Vigor, văzând că nu a reuşit. Dar, dacă cei din Curtea Dragonului ştiu deja ca suntem aici, avantajul pe care-l avem se reduce considerabil.

— Şi ce propui? întrebă Kat.

— Să-l recâştigăm.

— Cum?

Vigor arătă spre treptele întunecate.

— Mai avem încă douăzeci de minute până când Gray şi ceilalţi ajung aici. Hai să le folosim. Trebuie să dezlegăm ghicitoarea de jos astfel încât, de îndată ce sosesc, să fim gata de acţiune.

Kat dădu din cap. Ce spunea monseniorul era prefect logic. În plus, era singurul mod de a-şi îndrepta greşeala. N-ar fi trebuit să

permită unor spioni să se apropie atât de mult.

— Să mergem!

6.02 A.M.

Gray şi ceilalţi străbătură în goană asfaltul biciuit de ploaie. Aterizaseră în aeroportul Caumont, din Avignon, doar cu cinci minute în urmă. Trebuia să-i fie recunoscător cardinalului Spera… sau, cel puţin, influenţei Vaticanului. Formalităţile vamale fuseseră rezolvate chiar dinainte să aterizeze şi un BMW Sedan aştepta, gata să-i ducă la Palatul Papal. Cardinalul intrase în terminal ca să alerteze autorităţile locale. Palatul Papal trebuia închis.

Asta, după ce ajungeau ei acolo, desigur.

Gray alerga cu celularul în mână, încercând să dea de Kat şi de Vigor.

Nici un răspuns.

Verifică semnalul. După ce coborâseră din avion, semnalul era cu o linie mai puternic. Atunci, care era problema?

Îl lăsă să sune iar şi iar…

În cele din urma, renunţa. Nu puteau afla răspunsul decât la palat. Uzi până la piele, urcară cu toţii în Sedanul care îi aştepta. Un fulger strălucitor despică cerul, luminând oraşul Avignon, cuibărit într-un cot al Ronului argintiu. Palatul Papal era vizibil, fiind cel mai înalt loc din oraş.

— Ai avut noroc? întreba Monk, făcând semn spre telefonul mobil.

— Nu.

— Ar putea fi din cauza furtunii, spuse Seichan.

Nimeni nu credea asta.

Gray încercase să o convingă pe Seichan să rămână la aeroport. Nu-i voia lângă el decât pe cei în care putea avea deplină încredere. Cardinalul Spera insistase însă să vină şi ea, exprimându-şi întreaga încredere în legătura sa cu Breasla. Iar Seichan îi reamintise lui Gray că aveau o înţelegere. Fusese de acord să-l ajute să-i salveze pe Monk şi pe Rachel, doar ca să aibă ocazia să se răzbune pe Raoul. Ea îşi respectase partea din înţelegere. Trebuia să şi-o respecte şi Gray.

Rachel se aşeză în scaunul şoferului.

Nici măcar Monk nu avu ceva de comentat.

Îşi ţinea însă arma semiautomata pe genunchi, îndreptată spre Seichan. Nici el nu voia să-şi asume vreun risc. Arma fusese recuperată de cardinalul Spera din *Scavi.* Monk părea mai bucuros să o aibă decât ar fi fost dacă şi-ar fi recuperat propria mână.

După ce toată lumea se aşeză, Rachel întoarse maşina dintr-o mişcare şi ţâşni ca o săgeată afară din aeroport, îndreptându-se spre oraş. Străbătea în viteză nebună străzile înguste. La acea oră şi cu furtuna dezlănţuită, nu mai era nimeni pe drum. Zburau peste alei transformate în râuri şi luau curbele aproape pe două roţi.

Câteva minute mai târziu, Rachel frâna în piaţa din faţa palatului, oprindu-se într-o grămada de scaune. Felinare palide luminau piaţa. Arăta ca scena abandonată a unei petreceri, inundată de apă şi pustie.

Ieşiră cu toţii din maşină.

Rachel îi conduse spre intrarea principală. Mai fusese aici. Intrară zoriţi printr-o poartă, traversară o curte, apoi ajunseră la uşa laterală despre care le vorbise Kat.

Gray găsi lacătul tăiat şi mecanismul de închidere distrus.

Nu era mâna fină a unui fost ofiţer din serviciile speciale.

Mai intrase cineva pe aici.

Gray le făcu semn celorlalţi sa rămână pe loc.

— Staţi aici! Mă duc să verific.

— Nu vreau să par insubordonat, zise Monk, dar eu unul nu prea am chef să ne despărţim din nou. Ultima dată când am făcut asta, nu ne-a ieşit prea bine.

— Vin şi eu, spuse Rachel.

— Şi nu cred că ai autoritate asupra acţiunilor mele, zise şi Seichan.

Gray nu avea timp de discuţii – mai ales că ştia că nu avea şanse de succes.

Intrară în palat. Gray memorase schiţa interiorului clădirii. Înaintă repede, dar precaut. Când găsi primul cadavru, înghiţi în sec. Mort. Începuse deja să se răcească.

Îl cercetă. Ei da, asta era, într-adevăr, mâna unui fost ofiţer din serviciile speciale. Merse mai departe şi fu cât pe-aici să cada în nas în clipa când călcâiul îi alunecă pe o bila de cauciuc. Se sprijini cu o mâna de perete.

Cu siguranţa, jucării de-ale lui Kat.

Continuară sa înainteze, atenţi să nu alunece pe bile.

Un al doilea cadavru zăcea întins la intrarea în bucătărie. Fură

nevoiţi să calce în balta de sânge ca să intre în încăpere.

Nişte voci răzbătură până la ei. Le făcu semn celorlalţi să rămână pe coridor şi ciuli urechea.

— Deja am întârziat, spunea o voce.

— Îmi pare rău, trebuia să fiu sigur. Şi trebuia să verific toate cotloanele.

Kat şi Vigor. În toiul unei discuţii. Vocile li se auzeau dintr-o groapă din mijlocul bucătăriei. O lumină crescu în intensitate.

— Kat! o strigă Gray precaut, ca să nu-şi sperie colega. Văzuse de ce era în stare atunci când era luată prin surprindere. Sunt eu, Gray!

Lumina se stinse.

Kat apăru o clipă mai târziu, cu arma pregătită, îndreptată spre el.

— Nu-i nici un pericol, spuse Gray.

Kat ieşi din tunel şi Gray le făcu semn celorlalţi să intre.

Vigor îşi făcu la rândul lui, apariţia.

Rachel se năpusti spre el. Monseniorul deschise braţele şi o strânse cu putere la piept.

Kat vorbi prima, făcând semn cu capul spre holul plin de sânge.

— Curtea Dragonului a aflat de această locaţie.

Gray era de acord.

— Cardinalul Spera alertează chiar acum autorităţile locale. Vor sosi cât de curând.

Vigor rămăsese cu un braţ în jurul nepoatei sale.

— Atunci, poate că avem timp să facem ce trebuie.

— Adică? întrebă Gray.

— Să descuiem comoara de dedesubt.

Kat dădu din cap.

— Am dezlegat ghicitoarea de aici.

— Şi care e răspunsul? întrebă Gray.

Ochii lui Vigor scânteiară.

— Lumina!

6.14 A.M.

Nu mai putea aştepta.

De pe terminalul micuţului aeroport, cardinalul Spera îi privise pe ceilalţi îndepărtându-se în BMW-ul Sedan. Aşteptă încă cinci

minute, aşa cum îi ceruse comandantul, pentru a le lăsa timp să ajungă la palat. Se ridică şi se îndreptă spre unul dintre gardienii înarmaţi ai personalului de pază, un tânăr blond, în uniformă.

În franceză, îi ceru să-l ducă la superiorul de gardă. Îşi arătă documentele de la Vatican.

— Este o chestiune extrem de urgentă.

Gardianul făcu ochii mari în clipa în care-şi dădu seama pe cine avea în faţa lui.

— Desigur, monsenior Spera. Numaidecât.

Tânărul îl conduse printr-o poartă de securitate, care se deschidea cu o cartelă. În capătul unui coridor era biroul şefului securităţii aeroportului. Gardianul bătu şi o voce groasă îi spuse sa între.

Tânărul împinse uşa şi o ţinu deschisă. Privind spre cardinal, nu văzu pistolul cu amortizor îndreptat spre capul lui.

Cardinalul Spera ridica o mână.

— Nu…

Împuşcătura nu răsună mai tare ca un strănut. Gardianul se prăbuşi la pământ. Sângele se întinse pe coridor.

Se deschise o uşă laterală.

Apăru încă un bărbat înarmat. Pistolul era îndreptat spre stomacul cardinalului Spera. Îl forţă să intre în birou. Trupul tânărului gardian fu târât înăuntru, în urma lui. Un alt bărbat ştergea cu un prosop pardoseala de pe coridor.

Uşa se închise.

Un alt cadavru, căzut într-o parte, se afla deja în încăpere.

Fostul şef al securităţii.

În spatele biroului, stătea o figură bine cunoscută.

Cardinalul Spera clătină neîncrezător din cap.

— Dumneata… faci parte din Curtea Dragonului?

— Sincer, sunt chiar liderul organizaţiei.

Un pistol i se ridică în faţă.

— Am eliberat drumul pentru oamenii mei, care trebuie sa ajungă.

Arma se ridică şi mai sus.

O străfulgerare de lumină.

Cardinalul Spera simţi o izbitură în frunte – apoi nimic.

6.18 A.M.

Rachel stătea, alături de ceilalţi, în jurul podelei de sticlă.

Kat rămăsese de pază sus, echipată cu o staţie.

Coborâseră terasele până la nivelul de jos, într-o tăcere aproape reverenţioasă. Unchiul se oferise să le dea explicaţii despre vastul muzeu adăpostit de această catedrală subterană, însă nimeni nu puse prea multe întrebări.

Te simţeai cu adevărat ca într-o biserică, unde nu îndrăzneai decât să şopteşti şi să priveşti.

Pe măsura ce coborau, Rachel se uita uluită la miile de minuni ascunse aici. Îşi petrecuse întreaga ei viaţă de adult de până acum apărând şi recuperând obiectele de artă furate. Colecţia de aici însă era cu mult mai mare decât cea a oricărui muzeu. Doar pentru a o cataloga ar fi fost nevoie de zeci de ani şi de o întreagă armată de specialişti. Tot ce se afla în acest spaţiu o făcea să se simtă mică şi neînsemnata.

Până şi trauma recenta, descoperirea trecutului întunecat al familiei sale, părea acum trivială, un vârf de ac printre mărturiile istorice din jurul ei.

Pe măsura ce cobora, se simţea mai uşoară. Gheara care-i strângea inima îşi mai slabi încleştarea. Parcă plutea.

Gray se lăsă într-un genunchi pentru a examina podeaua de sticlă şi labirintul de platina desenat pe aceasta.

— E Labirintul lui Dedal, spuse unchiul, relatându-le, pe scurt, povestea şi legătură cu Catedrala Chartres.

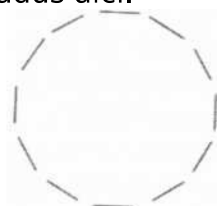
— Şi ce trebuie să facem noi aici? întreba Gray.

Vigor păşi în jurul podelei circulare. Îi avertizase sa rămână pe bordura de granit ce înconjura labirintul de sticla.

— În mod clar, este o nouă ghicitoare, spuse el. Pe lângă labirint, mai avem deasupra şi o arcadă dublă, de piatră puternic conductoare. Un stâlp de acelaşi fel în centru. Şi aceste douăsprezece plăci de aur în stare M.

Arătă spre dreptunghiurile de sticlă, încrustate în zidul din jurul lor, format de ultima terasă.

— Sunt poziţionate chiar la limita, asemenea cifrelor de pe cadranul unui ceas, zise Vigor. Încă un indicator de timp. La fel ca şi clepsidra care ne-a adus aici.

— Aşa s-ar părea, spuse Gray. Dar ai zis ceva de lumina…

Vigor dădu din cap.

— Lumina a fost întotdeauna esenţa. O căutare a luminii biblice primordiale, lumina din care s-a format universul, cu tot ce e în el. Asta trebuie să dovedim noi aici. Cum am făcut cu magnetismul şi cu electricitatea mai devreme, trebuie să dovedim acum că înţelegem lumina… şi nu orice fel de lumină. Lumina cu *putere.* Sau, aşa cum a descris-o Kat, lumina „coerenta”.

Gray se încruntă şi se ridică în picioare.

— Adică un laser.

Vigor dădu din cap. Scoase un obiect din buzunar. Rachel recunoscu un dispozitiv de ochire cu laser, de pe una din armele de la Sigma.

— Cu puterea acestor amalgame superconductoare, asociată cu pietre preţioase cum ar fi diamantele sau rubinele, e posibil ca savanţii din Antichitate să fi descoperit o formă rudimentară de proiectare a luminii, un fel de laser antic. Părerea mea este că trebuie să cunoaştem această metodă pentru a putea ajunge la ultimul nivel.

— Dar cum poţi fi sigur? întrebă Gray.

— Eu şi Kat am măsurat cele douăsprezece plăci de sticlă. Sunt înclinate foarte uşor în aşa fel încât să reflecte şi să trimită lumina de la una la cealaltă, într-un tipar bine definit, însă, pentru a activa întreg circuitul, este nevoie de o lumină foarte puternică.

— Cum ar fi un laser, zise Monk, privind îngrijorat plăcuţele.

— Nu cred că e nevoie de o cantitate mare de lumină „coerentă”, spuse Vigor. Ca şi în cazul bateriilor improvizate folosite pentru a activa piramida de aur din Alexandria, nu este necesară decât o cantitate mică de energie, atât cât să demonstreze că avem cunoştinţe despre crearea respectivului fenomen. După părerea mea, energia stocată în plăcuţe va face restul.

— Şi s-ar putea nici să nu fie *energie,* spuse Gray. Dacă ai dreptate şi lumina e cea care se află la baza misterului nostru, să nu uităm că superconductorii nu au doar capacitatea de a stoca energie pe o perioadă infinită de timp. Pot să stocheze şi *lumina.*

Ochii lui Vigor se lărgiră.

— Aşadar, o singură rază de lumină „coerentă” ar putea elibera restul?

— Posibil. Dar cum să facem să pornim această reacţie în lanţ? întrebă Gray. Ţintim laserul spre una dintre plăcuţele de sticla?

Vigor înconjură podeaua şi făcu semn spre stâlpul de magnetit, gros cam de şaizeci de centimetri, care se înălţa exact în mijlocul podelei.

— Piedestalul de acolo se ridică la aceeaşi înălţime cu plăcuţele de sticlă. Oricare ar fi fost dispozitivul pe care savanţii noştri din Antichitate l-au avut în vedere, cred că trebuia aşezat pe coloana aceea şi îndreptat spre o plăcuţă anume. Cea care ar fi trebuit să marcheze ora douăsprezece.

— Şi care dintre ele e asta? întrebă Monk.

Vigor se opri lângă o placă din partea opusă.

— Nordul! zise el. N-a fost deloc uşor de găsit, cu toate pietrele astea magnetizate din jur. Dar, cu siguranţă, aceasta este. Cred că pui laserul pe stâlp, îl îndrepţi spre plăcuţa asta, apoi tragi.

— Pare destul de simplu, spuse Monk.

Gray începuse să se îndrepte spre piedestalul din mijloc, când staţia bâzâi. Îşi duse o mână la ureche, ascultând. Toţi ceilalţi erau cu privirile aţintite asupra lui.

— Kat, ai grijă! spuse Gray în staţie. Apropie-te încet. Dă-le de înţeles că nu eşti ostilă. Nu pomeni nimic despre noi, până nu eşti sigură.

Transmisia se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Monk.

— Kat a văzut o patrulă de poliţişti francezi. Au intrat în palat. S-a dus să investigheze.

Gray făcu semn spre scări.

— Va trebui să lăsăm asta pe mai târziu. Acum, ar fi mai bine să ne întoarcem.

Se îndepărtară de podeaua de sticlă. Rachel îşi aşteptă unchiul. Monseniorul privi în urmă, nevrând parcă să plece.

— Poate că e mai bine aşa, zise Rachel. Poate că n-ar trebui să ne jucam cu o forţă pe care de-abia o înţelegem. Dacă greşim?

Rachel făcu semn spre masiva bibliotecă de cunoştinţe antice ce se deschidea deja în jurul lor.

— Dacă suntem prea lacomi, am putea pierde toate astea.

Unchiul dădu din cap, o cuprinse cu braţul şi începu să urce, uitându-se din când în când în urmă.

Urcaseră patru terase, când o voce poruncitoare tună înspre ei, venind de deasupra.

— *TOUT LE MONDE EN LE BAS LA! SORTEZ AVEC VOS MAINS*

SUR LA TETE!

Toţi înlemniră.

Rachel le traduse.

— Ne-a spus să ieşim cu mâinile pe cap.

O nouă voce se auzi, de data asta în engleză.

— COMANDANTE! MI-AU CONFISCAT STAŢIA, DAR E POLIŢIA FRANCEZA. AM VERIFICAT ACTELE ŞEFULUI LOR.

— Probabil că sunt jandarmii trimişi de cardinalul Spera, spuse Monk.

— Sau o fi anunţat cineva un jaf, observând luminile de aici, adăugă Rachel. Sau lacătul spart de la uşa.

— *SORTEZ TOUT DE SUITE! C'EST VOTRE DERNIER AVERTISSEMNET!*

— Nu par prea veseli, zise Monk.

— La ce te aşteptai, după ce au găsit cadavrele de sus? zise Seichan.

— Bine, ordonă Gray. Mergem sus. Trebuie să-i pregătim pentru sosirea lui Raoul şi a amicilor lui.

Urcară cu toţii terasele care mai rămăseseră. Gray le ordonă să-şi lase armele deoparte sau să le bage în tocuri. Nu voia să-i sperie pe poliţişti. Ascultară ordinul şi urcară cu mâinile deasupra capului.

Bucătăria, mai devreme goală, era acum plină de bărbaţi în uniformă. Rachel o zări pe Kat lângă un perete. Şi ea îşi ţinea mâinile pe cap. Poliţiştii francezi nu-şi asumau nici un risc. Îi aşteptau cu armele ridicate.

Gray încercă să le explice situaţia în franceză, însă fură separaţi şi puşi să stea lipiţi de perete. Şeful lumina pasajul cu lanterna, cu nasul încreţit într-o strâmbătura.

O zarvă iscată în capătul coridorului anunţă sosirea unei persoane cu autoritate. Rachel văzu un vechi prieten de familie intrând în bucătărie. Nu avea ce căuta aici, dar prezenţa lui era bine-venită. Oare îl chemase cardinalul Spera?

Şi chipul unchiului se lumină.

— Generale Rende! Slavă Domnului!

Era şeful lui Rachel, comandantul unităţii de Carabinieri. Figura lui era absolut impozantă, chiar şi acum, când nu purta uniforma.

Unchiul Vigor încercă să facă un pas în faţă, dar fu forţat să rămână pe loc.

— Trebuie să-i faci pe jandarmi să asculte. Până nu-i prea târziu.

Generalul Rende îi aruncă unchiului o privire încărcată de dispreţ, deloc obişnuită având în vedere relaţia lor de prietenie de-o viaţă.

— Deja e prea târziu.

Raoul ieşi din spatele lui.

17
CHEIA DE AUR

27 IULIE, 7.00 A.M.
AVIGNON, FRANŢA

Gray spumega de furie. Îşi simţi mâinile trase la spate şi încheieturile strânse cu legături rapide, de plastic. Restul mercenarilor, deghizaţi în poliţişti francezi, le luară armele şi-i legară pe ceilalţi. Până şi nenorocitul de Raoul purta o uniforma de poliţist.

Uriaşul păşi în faţa lui Gray.

— Eşti al dracului de greu de ucis, zise Raoul. De data asta însă, e sfârşitul. Şi să nu speri că o să vină cardinalul să te salveze. S-a întâlnit cu un vechi prieten, la aeroport.

Făcu semn cu capul spre generalul Rende.

— Se pare că onoratul nostru conducător a hotărât că Sfinţia Sa nu mai era de folos Curţii.

Gray simţi inima strângându-i-se.

Raoul rânji, într-o expresie sălbatică şi crudă.

Generalul Rende se apropie de ei. Era îmbrăcat în haine civile, la costum negru şi cravată, cu pantofi italieneşti foarte bine lustruiţi. Discutase ceva cu un alt bărbat, care avea guler preoţesc. Mai mult ca sigur, era Alberto Menardi, Rasputinul Curţii. Strângea o carte sub un braţ şi avea un săculeţ în mâna.

Generalul se apropie de Raoul.

— Ajunge!

— Da, Imperatore, zise Raoul, retrăgându-se un pas.

Rende arătă în jos, spre tunel.

— Nu avem timp să ne bucurăm. Duceţi-i jos. Aflaţi tot ce ştiu. Apoi omorâţi-i.

Rende privi în jur. Avea ochii albaştri, reci ca gheaţa şi parul argintiu, gelat şi dat pe spate.

— Nu vă amăgesc că o să vă las în viaţă. Tot ce puteţi face este să alegeţi o moarte înceată sau una rapida. Asta depinde numai de voi.

Vigor vorbi de lângă perete.

— Cum ai putut?

Rende se duse lângă el.

— Nu te teme, prietene, pe nepoata ta o s-o cruţăm, zise el. Asta, pot să ţi-o promit. Amândoi v-aţi făcut datoria şi aţi informat Curtea despre toate descoperirile arheologice şi comorile istorice. Ne-aţi slujit bine, timp de mulţi ani.

Faţa lui Vigor deveni albă ca varul. Îşi dădea seama că fusese folosit şi manipulat.

— Acum, rolul vostru a luat sfârşit, spuse Rende. Însă prin venele nepoatei tale curge sângele regilor şi menirea ei este să producă mai departe regi.

— Vreţi să mă împerecheaţi cu nenorocitul ăsta? strigă Rachel.

— Nici bărbatul, nici femeia nu au vreo importanţă, răspunse Raoul. Tot ce contează e sângele şi viitorul. Puritatea spiţei noastre este o comoară la fel de preţioasă ca şi cea pe care o căutăm.

Gray îi aruncă o privire lui Rachel, care stătea lipită de zid, lângă unchiul ei. Chipul îi era livid însă ochii-i aruncau fulgere de furie. Mai ales în clipa în care Raoul o înşfăca de cot. Îl scuipă în faţă.

Bărbatul o lovi cu putere peste gură, zvârlindu-i capul pe spate şi despicându-i buza.

Gray se aruncă în faţă, însă două carabine îl împinseră înapoi.

Raoul se apropie şi mai mult de ea.

— Îmi plac scânteile în pat, zise, trăgând-o înspre el. Şi, de data asta, nu te mai scap din ochi.

— Hai să ne terminăm treaba aici, zise Rende, deloc perturbat de violenţa lui Raoul. După care începem să încărcăm cât putem mai mult, până nu se termina furtuna. Camioanele trebuie să sosească peste cincisprezece minute.

Gray înţelegea acum ce era cu uniformele. Mascarada avea să le câştige timp pentru a încărca o mare parte din comoara de dedesubt. Remarcase un cărucior plin cu grenade incendiare pe care oamenii Curţii îl aduseseră în încăpere în timp ce îi legau. Intenţionau să distrugă tot ce nu puteau lua cu ei.

Alberto veni lângă Raoul.

— Aduceţi securile, burghiele electrice şi acidul, spuse Raoul, făcându-le semn oamenilor lui.

Gray ştia prea bine la ce îi trebuiau toate astea.

Erau instrumentele unui adevărat sadic.

Împinşi cu armele şi înconjuraţi de soldaţi, fură cu toţii conduşi înapoi în tunel. Odată ajunşi jos, până şi soldaţii, cu atitudinea lor

ţanţoşa şi rânjetele îngâmfate, amuţiră şi căscară, uluiţi, ochii.

Raoul privi arcadele gotice care adăposteau comoara.

— Ne trebuie mai multe camioane.

Alberto apăru şi el, ameţit.

— Fantastic… absolut fantastic! Şi, după cum scrie în *Arcadium,* astea sunt doar câteva rămăşiţe, anticamera spre o comoară şi mai mare.

În ciuda pericolului, Vigor îi arunca prefectului o privire şocata.

— Ai testamentul lui Jacques de Molay?

Alberto strânse şi mai tare cartea la piept.

— O copie din secolul al XVII-lea. Singura care mai exista.

Gray îl privi întrebător pe Vigor.

— Jacques de Molay a fost Marele Maestru al Cavalerilor Templieri. A murit torturat de Inchiziţie, fiindcă a refuzat să le spună unde se află comoara. A fost ars pe rug. Au circulat însă zvonuri despre existenţa unui text templier, a unui ultim tratat scris de Molay înainte de fi prins.

— *Arcadium*-ul, spuse Alberto. Se află de secole în posesia Curţii Dragonului. Făcea aluzii la o comoară. O comoară ce nu avea legătură cu munţii de aur şi giuvaiere ai Cavalerilor Templieri. O comoară şi mai de preţ. Se spunea că acela care ar fi deţinut-o ar fi avut în mână cheile lumii.

— Secretul pierdut al Magilor, înţelese Vigor.

— Este aici, spuse Alberto cu ochii strălucindu-i.

Coborâră terasele până la podeaua de sticla.

Soldaţii se răspândiră pe ultima treapta, ocupându-şi poziţiile de-a lungul bordurii de granit. Gray şi ceilalţi fură îmbrânciţi în genunchi. Alberto coborî singur lângă podeaua de sticla şi studie labirintul.

— O ultimă ghicitoare, murmura el.

Raoul o ţinea pe Rachel în capul treptelor care coborau spre ultima terasă. Se întoarse spre prizonierii aşezaţi în genunchi.

— Cred că începem cu o femeie, zise el. Dar cu care?

Se răsuci într-o parte şi o înşfăca pe Rachel de păr, trăgându-i capul pe spate. Se aplecă şi o săruta pe gură. Rachel ţipă şi se strâmbă dezgustată, dar era legată. Nu putea face mare lucru.

Gray simţi că i se întuneca privirea. Se aplecă şi izbi cu vârful bocancului în piatră. Simţi lama ascunsa ieşind din călcâi, aceeaşi lamă pe care o folosise ca să iasă din celula castelului. Ascunse cuţitul în spatele încheieturilor legate. Mişcându-se cât putu mai puţin, reuşi să-şi taie legăturile. Deşi liber acum, rămase cu mâinile la spate.

Raoul se îndrepta. Buza de jos îi sângera.

Rachel îl muşcase, dar gestul femeii nu-i adusese decât un rânjet. O izbi cu putere în mijlocul pieptului. Fata îşi pierdu echilibrul şi căzu cu greutate pe dalele de piatra.

— Stai aici! îi ordonă Raoul cu palma ridicata, de parcă ar Fi poruncit unui câine.

Ţeava unei puşti îndreptate spre capul lui Rachel îi întări comanda.

Raoul se întoarse spre ceilalţi.

— Cu ea, o să mă distrez mai târziu. Ceea ce înseamnă că avem nevoie de altă femeie cu care să începem.

Se apropie de Seichan, o măsură cu privirea de sus în jos, apoi clătină din cap.

— Ţie cred că ţi-ar plăcea prea mult.

Se întoarse apoi spre Kat şi le făcu semn soldaţilor, care o înşfăcară şi o târâră până în faţa celorlalţi.

Raoul se aplecă şi luă de jos o secure şi o bormaşină electrică. Le privi indecis, apoi coborî securea.

— Cu asta m-am mai jucat.

Ridică bormaşina şi apasă butonul. Bâzâitul motorului răsună între zidurile încăperii, prevestind o durere sfâşietoare.

— Începem cu un ochi, zise Raoul.

Un soldat îi smuci capul pe spate. Kat încercă să se împotrivească, însă ceilalţi o loviră cu putere în stomac, tăindu-i răsuflarea. În timp ce o ţineau imobilizată, Gray văzu o lacrima rostogolindu-se în colţul ochiului lui Kat. Nu era speriată. Era furioasă.

Raoul îi apropie freza de faţă.

— Nu! strigă Gray. Nu e nevoie de asta. Îţi spun tot ce ştim.

— Nu! zise Kat, dar unul dintre soldaţi o pocni în faţa.

Gray înţelesese ce voia să spună. Dacă blestemaţii din Curtea Dragonului puneau mâna pe puterea ascunsa aici, pe „cheile lumii”, s-ar fi declanşat Armaghedonul. Vieţilor lor, sângele lor nu însemnau nimic în comparaţie cu asta.

— O să vă spun, repetă Gray.

Raoul îşi îndreptă uşor spatele.

Gray spera să-l ademenească mai aproape.

Însă bărbatul rămase pe loc.

— Nu-mi amintesc să fi pus încă vreo întrebare, zise el, aplecându-se la loc. Asta e doar o demonstraţie. Când ajungem la partea cu întrebări şi răspunsuri, treaba o să fie mai serioasă.

Bâzâitul bormaşinii se auzi şi mai tare.

Gray nu mai putea aştepta. Nu putea privi pasiv cum colega lui era mutilata de nebunul ăsta. Mai bine murea luptându-se. Sări în picioare, izbind cu cotul în gâtul gardianului care îl păzea. Cum atenţia bărbatului era îndreptată spre procesiunea de tortura, Gray îi înşfăcă puşca, o îndreptă spre Raoul şi trase.

Clic!

Nu se întâmpla nimic.

7.22 A.M.

Rachel privi cum Gray era lovit cu patul unei puşti şi trântit la pământ de un soldat din spatele lui.

Raoul râse, apăsând şi mai tare butonul burghiului.

— Scoateţi-i ghetele! ordonă Raoul şi se apropie de Gray, care era ţinut în loc de câţiva bărbaţi. Doar nu credeai că nu m-am uitat pe casetele de supraveghere după ce aţi scăpat! Când am văzut că nu primesc nici o veste de la cei doi bărbaţi pe care-i trimisesem înapoi la castel ca să vă omoare, am trimis o nouă echipă să investigheze. Nu mai erau decât câini în curte. Dar au aflat cum aţi scăpat şi m-au informat numaidecât.

Şireturile lui Gray fură retezate şi ghetele trase din picioare.

— Aşa că ţi-am lăsat o mică speranţă, zise Raoul. Întotdeauna e bine să cunoşti secretele duşmanului. În felul ăsta, surprizele sunt minime. Mi-am imaginat că, în cele din urma, vei încerca să pui mâna pe-o armă. Dar te credeam ceva mai tare. Speram să aştepţi până când situaţia devenea cu adevărat sângeroasă.

Raoul ridica burghiul şi se întoarse cu spatele.

— Deci, unde rămăsesem?

Rachel privi cum Gray era legat din nou. Avea o expresie sfârşită, lipsită de speranţă. Asta o speria mai mult decât ameninţarea torturii.

— Lasă-i în pace pe ceilalţi, zise Gray, chinuindu-se să se ridice în picioare. Pierzi timpul. Ştim cum să deschidem poarta. Dacă faci cel mai mic rău vreunuia dintre noi, nu veţi mai afla nimic.

Raoul întoarse capul spre el.

— Explică-mi şi poate o să iau în consideraţie oferta ta.

Gray se uita spre ceilalţi, cu o expresie de disperare.

— Lumina, zise el.

Kat scoase un geamăt, Vigor îşi lăsă capul că-i cadă în piept.

— Are dreptate, răsună o voce de dedesubt.

Alberto sui câteva trepte.

— Oglinzile de pe pereţi sunt făcute să reflecte lumina. Sunt înclinate în unghiuri specifice.

— Trebuie să fie lumină de laser, continuă Gray, spunându-le tot.

Vorbi mai departe, explicându-le teoria lui Vigor.

Alberto veni lângă ei.

— Da, da… e perfect logic.

— Rămâne de văzut, spuse Raoul. Dacă n-are dreptate, începem să-i măcelărim.

Gray se întoarse spre Rachel şi spre ceilalţi.

— Şi-ar fi dat seama în cele din urmă. Şi au deja cheia de aur.

Raoul le ordonă soldaţilor:

— Aduceţi prizonierii jos! Nu vreau să-mi asum nici un risc. Puneţi-i să stea lângă zid. Voi, ceilalţi – se uită la soldaţii care se aliniaseră în cerc pe terasa de deasupra – fiţi în permanenţă cu ochii pe ei. Trageţi cum îi vedeţi că mişcă.

Rachel şi ceilalţi cinci fură duşi jos şi împrăştiaţi de-a lungul zidului. Gray era la doar trei paşi distanţă de ea. Ar fi vrut să se întindă spre el, să-l ia de mână, însă bărbatul părea să fi căzut pradă disperării.

Iar Rachel nu îndrăznea să se mişte.

Soldaţii stăteau înşiraţi pe terasa de deasupra, cu puştile aţintite spre ei.

Gray murmură ceva, privind în jos, spre podeaua de sticlă. Cuvintele ajunseră până la urechile ei.

— Labirintul Minotaurului.

Sprâncenele fetei se încruntară. Fără să se mişte, Gray se uită la ea, apoi din nou la podea. Ce voia să-i spună?

„Labirintul Minotaurului!”

Gray se referea la unul din numele sub care era cunoscut labirintul. Labirintul lui Dedal. Labirintul mitologic în care trăia Minotaurul, un monstru ucigaş într-un labirint ucigaş.

„Ucigaş!”

Rachel îşi aminti de capcana de la mormântul lui Alexandru. Tunelul mortal. Pentru a rezolva aceste ghicitori, nu aveai nevoie doar de tehnologie. Trebuia să ştii istorie şi mitologie. Gray încerca să o avertizeze. Ce-i drept, rezolvaseră partea cu tehnologia, dar nu dezlegaseră întregul mister.

Înţelegea acum spre ce ţintea Gray. Îi spusese lui Raoul doar atât cât să poată spera că-l va ucide.

Raoul scoase un dispozitiv cu laser şi paşi spre piedestalul din centru. Apoi, păru ca se gândeşte mai bine. Îndreptă laserul spre Gray.

— Tu! zise el, evident neîncrezător. Du-l tu acolo.

Gray fu silit să se dezlipească de zid şi să plece de lângă ea. Îi tăiară legăturile de la mâini. Dar nu era nici pe departe liber. Zece puşti îl urmăreau la fiecare pas.

Raoul puse laserul în mâna lui Gray.

— Montează-l! Aşa cum ne-ai descris.

Gray îi aruncă o privire lui Rachel, apoi păşi pe podeaua de sticlă în şosete.

Nu avea de ales.

Trebuia să intre în Labirintul Minotaurului.

7.32 A.M.

Generalul Rende se uită la ceas. Tunetele bubuiau dincolo de zidurile castelului. Visul pe care-l urmărise atâta vreme era la un pas de a deveni realitate. Chiar dacă nu reuşeau să deschidă încăperea secretă de dedesubt, apucase să arunce o privire în jur. Numai depozitul ăsta era o comoară pe lângă care toate celelalte păleau.

Ar fi plecat cu cât puteau mai mult şi ar fi distrus restul.

Expertul în demolări începuse deja să monteze grenadele incendiare.

Nu mai trebuia decât sa aştepte camioanele.

Făcuse rost de o caravana de trei camioane Peugeot de mare tonaj. Aveau să facă mai multe transporturi până la un depozit imens de la periferia oraşului, lângă râu, unde şi-ar fi lăsat încărcătură, ar fi luat un container gol şi s-ar fi întors.

Intenţiona să continue acest du-te vino cât timp ar fi putut.

Generalul îşi privi încruntat ceasul. Întârziau. Şeful caravanei îl sunase cu cinci minute în urmă. Se circula greu, din cauza furtunii şi, chiar dacă începuse deja să se crape de ziuă, ploaia torenţiala îngreuna foarte mult vizibilitatea.

Dar, deşi îi întârzia, furtuna le era şi de folos. Îi acoperea şi îi ţinea la distanţa pe eventualii curioşi. Gardienii lăsaţi la poarta aveau ordin să elimine pe oricine se apropia prea mult. Fuseseră mituiţi.

Aveau cam jumătate de zi la dispoziţie.

Un apel se auzi prin staţie. Răspunse.

— Primul camion urcă acum dealul, raportă şoferul.

Tunetele bubuiau în depărtare.

7.33 A.M.

Cu laserul în mână, Gray se îndrepta spre stâlpul de magnetit. Deasupra lui, se întindea arcada dubla, din acelaşi tip de piatră. Chiar şi fără să atingă nimic, Gray simţea puterea latentă.

— Grăbeşte-te! îi strigă Raoul de pe margine.

Gray păşi pe piedestal. Puse laserul pe stâlpul scund, îl echilibra şi îl îndrepta spre plăcuţa de sticla pe care o calculaseră ca fiind ora douăsprezece. Se opri şi trase aer în piept.

Încercase să o prevină pe Rachel să fie pregătită pentru orice. Odată mecanismul activat, toţi erau în pericol.

— Porneşte laserul! urlă Raoul. Altfel, începem să tragem în rotule.

Gray întinse mâna şi apăsă butonul de pornire.

O rază subţire de lumină roşie ţâşni din laser şi lovi placa de sticlă de aur.

Gray se gândi la bateriile de la mormântul lui Alexandru. Durase un pic până se formase încărcătura electrică. Abia apoi izbucniseră artificiile.

Nu avea nici cea mai mică intenţie să rămână acolo în clipa când se declanşa sistemul.

Se răsuci pe călcâie şi se întoarse repede lângă zid. Nu fugi, nu făcu nici o mişcare bruscă. Ştia că ar fi fost împuşcat în spate. Se aşeză la locul lui de lângă perete.

Raoul şi Alberto stăteau la baza scărilor.

Toate privirile erau aţintite asupra firului roşu de lumină care conecta dispozitivul laser de oglinda improvizată.

— Nu se-ntâmplă nimic, mârâi Raoul.

Vigor vorbi din cealaltă parte.

— Ar putea dura câteva secunde până se adună suficientă energie pentru a activa oglinda.

Raoul ridică pistolul.

— Dacă nu se-ntâmplă aşa…

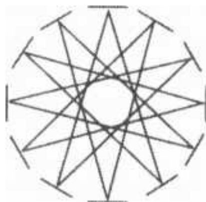
Dar se-ntâmplă.

Se auzi un dangăt profund, ca de gong şi o rază nouă de lumină ţâşni din plăcuţa de ora douăsprezece, lovind-o pe cea de

ora cinci. Urmă o jumătate de secundă de uimire.

Nimeni nu vorbea.

Apoi, se lansă un nou fascicol de lumină roşie, lovind placa de la ora zece. Se reflectă imediat, începând să sară din oglindă-n oglindă.

Gray privi desenul de lumină din faţa lui. Forma o stea, la nivelul taliei. El şi ceilalţi stăteau chiar între oglinzi, conştienţi că le-ar fi fost fatal să se mişte.

Simbolul era evident.

Steaua Betleemului.

Lumina care îi călăuzise pe Magi.

Bâzâitul de gong se auzea tot mai tare. Steaua strălucea tot mai puternic.

Gray întoarse capul, privind printre gene.

Apoi simţi cum se depăşeşte pragul. Presiunea îl împinse din faţă, lipindu-l de zid.

Din nou, un câmp Meissner.

Steaua părea să urce dinspre centru, ca şi când ceva ar fi ridicat-o de jos. Ajunse în punctul în care se intersectau cele două coloane de magnetit.

Energia se dezlănţui cu zgomot de-a lungul arcadelor boltite.

Gray simţi o presiune asupra nasturilor de metal de la cămaşă.

Încărcătură magnetica a arcadelor crescuse de zece ori.

Energia stelei fu respinsă de un nou câmp şi împinsă cu forţă înapoi în jos. Lovi podeaua de sticla cu un sunet metalic puternic, ca şi cum cineva ar fi bătut un clopot uriaş.

Stâlpul din centru ţâşni în sus, de parcă ar fi fost azvârlit în urma unui impact. Lovi locul de îmbinare a arcadelor – şi ramase lipit acolo. Doi electromagneţi strâns uniţi.

Când intensitatea sunetului se mai potoli, Gray simţi un păcănit în urechi. Câmpul dispărea. Steaua se stinse, deşi fantoma liniilor ei strălucitoare mai plutea încă în faţa lor, întipărită pe retină. Gray clipi, ca să-şi revină.

Deasupra lor, coloana rămase lipita la locul de îmbinare al

arcadelor, arătând, acum, în jos. Gray urmări degetul de piatra.

În mijlocul podelei, acolo unde se aflase mai devreme coloana, era un cerc perfect, din aur solid. La fel ca şi cheia. În centrul lui – *centrul universului* – era o deschizătură neagră.

— Gaura cheii! spuse Alberto.

Lăsă jos cartea, deschise săculeţul şi scoase cheia de aur.

Gray surprinse privirea dojenitoare a lui Vigor. Gray le dăduse nu doar o cheie de aur, ci însăşi cheia universului.

Probabil că şi Alberto bănuia acelaşi lucru. Mânat de entuziasm, păşi pe podeaua de sticlă.

Fulgere de electricitate ţâşniră de la suprafaţă, străpungând trupul bărbatului, ridicându-l de pe picioare şi ţinându-l suspendat în aer. Ţipa şi se zvârcolea pe măsura ce focul pârjolea din interior. Pielea i se înnegrise. Părul şi hainele îi luară foc.

Raoul făcu un pas în spate, spre scări. Se împiedică şi ateriza pe spate.

Gray se întoarse spre Rachel.

— Pregăteşte-te să fugi!

Ar fi putut fi singura lor şansă.

Rachel însă nu părea să-l audă. Privea hipnotizată, ca şi ceilalţi.

Urletele lui Alberto încetară în cele din urmă. Ca şi când ar fi ştiut că prada lui era moarta, un ultim arc de energie azvârli trupul nefericitului pe banda de granit care încercuia podeaua de sticla.

Nimeni nu se mişca. Se simţea miros de carne arsă.

Priveau cu toţii fascinaţi spre labirintul morţii.

Minotaurul sosise.

7.35 A.M.

Generalul Rende urca treptele spre bucătărie. Un soldat îl chemase în clipa în care fusese activata steaua de lumină. Voise să vadă ce se petrecea, dar de la o oarecare distanţa.

Apoi, lumina se stinsese.

Dezamăgit, se întorsese cu spatele chiar în clipa în care izbucnea urletul agonizant.

Simţi cum i se zburlesc firele de păr de pe gât.

Se întoarse cât putu mai repede în bucătărie. Unul dintre

oamenii lui, îmbrăcat în uniforma de poliţist francez, se grăbi să-i vină în ajutor.

— A sosit primul camion, zise el impacientat.

Rende scutura din cap, pentru a alunga spaima care pusese stăpânire pe el.

Avea o treaba de făcut.

— Cheamă-i pe toţi care nu stau de garda. Trebuie să golim încăperea.

7.36 A.M.

Rachel ştia că o încurcaseră.

Raoul se ridica în picioare, asemenea unui taur la coridă şi se năpusti asupra lui Gray.

— Ştiai asta!

Gray se dădu un pas mai încolo, de-a lungul zidului.

— De unde sa ştiu eu c-o să-l prăjească?

Raoul ridică pistolul şi ţinti.

— E timpul să-ţi înveţi lecţia.

Însă arma nu era îndreptată spre Gray.

— Nu! gemu Rachel.

Arma se descărca. De cealaltă parte, unchiul Vigor se îndoi din mijloc, strângându-se de burtă cu mâinile, cu un geamăt de uimire. Picioarele îi alunecară de sub el şi se prăbuşi.

Seichan se apropie de el cu agilitatea unei pisici negre şi-l susţinu ca să nu atingă podeaua de sticlă cu picioarele.

Însă Raoul nu terminase încă. Îndreptă acum pistolul spre Kat. Femeia era la doar trei metri distanţă. Pistolul era aţintit direct spre capul ei.

— Nu! strigă Gray. N-aveam de unde să ştiu că se va întâmpla aşa. Ştiu însă ce greşeală a făcut Alberto.

Raoul se întoarse spre el, spumegând de furie. Toţi muşchii îi erau încordaţi. Rachel însă îşi dădu seama că furia nu se datora atât pierderii lui Alberto, cât faptului că moartea bruscă şi spectaculoasă a acestuia îl speriase. Şi lui Raoul nu-i plăcea să fie speriat.

— Ce? mârâi uriaşul.

Gray arăta spre labirint.

— Nu poţi să mergi pur şi simplu, cu cheia în mână. Trebuie să urmezi cărarea.

Arătă spre labirintul întortocheat.

Ochii lui Raoul se îngustară, focul se stinse. Înţelegerea potoli frica.

— Are logică, spuse Raoul.

Se duse lângă cadavru, se aplecă şi rupse degetele carbonizate, încă încleştate în jurul cheii. Eliberă bucata de aur şi şterse carnea arsă care se lipise de ea.

Îi făcu semn unui soldat să meargă spre centrul labirintului.

— Du asta acolo! îi ordonă el, întinzându-i cheia de aur.

Tânărul soldat se dădu înapoi. Văzuse şi el ce păţise Alberto.

Raoul lipi ţeava pistolului de fruntea bărbatului.

— Dacă nu, mori aici. Tu alegi.

Bărbatul întinse mâna şi luă cheia.

— Du-te! spuse Raoul. Suntem contratimp.

Îşi ţinea pistolul îndreptat spre spatele tânărului.

Soldatul se duse până în dreptul intrării în labirint. Trăgându-se în spate, atinse sticla cu vârful piciorului, apoi îl trase repede înapoi. Nu se întâmplă nimic. Mai încrezător, dar precaut, îşi puse de data asta tot piciorul pe suprafaţa lucioasa.

În continuare, nici o manifestare de electricitate.

Strângând din dinţi, soldatul paşi complet pe suprafaţa de sticlă.

— Să nu atingi firele de platina! îl avertiza Gray.

Soldatul dădu din cap, aruncându-i lui Gray o privire de mulţumire. Făcu încă un pas.

Fără nici un avertisment, un fascicul de lumină stacojie ţâşni dintre două oglinzi. Steaua pâlpâi din nou câteva clipe, apoi se stinse iar.

Soldatul îngheţase în loc. Picioarele i se înmuiară sub el. Căzu pe spate, ieşind din labirint. Când atinse podeaua, corpul i se despica în două, retezat de la jumătate de laser. Intestinele i se revărsară pe jos.

Raoul se dădu înapoi. Ochii îi aruncau fulgere. Ridică din nou pistolul.

— Mai ai şi altă idee genială?

Gray rămăsese înlemnit.

— Nu... n-am ştiut!

— Poate că-i o chestie de timp, strigă Monk. Poate ca nu trebuie să te opreşti. Aşa ca-n filmul ăla, *Speed.*

Gray se uita la colegul lui, apoi din nou spre Raoul. Nu era convins.

— M-am saturat să-mi sacrific oamenii, spuse Raoul, din ce în

ce mai furios. Şi m-am saturat să aştept până puneţi voi cap la cap bucăţile puzzle-ului ăstuia. Aşa că, ce-ar fi să-mi *arăţi* tu cum trebuie făcut?

Îi făcu semn lui Gray se înainteze.

Gray rămase pe loc, încercând, evident, să găsească o soluţie.

— Dacă n-ai chef, pot să-ncep iar să-ţi împuşc prietenii. Cu siguranţa, m-ar ajuta să mai scap de stres.

Raoul ridica din nou arma spre Kat.

Gray se mişcă în sfârşit, păşind peste cadavrul întins cu faţa la pământ.

— Nu uita cheia! spuse Raoul.

Gray se aplecă să o ridice.

În acea clipă, Rachel înţelese. „Asta era!”

Gray se ridică şi se îndrepta spre punctul de intrare în labirint. Se pregătea să păşească pe cărarea întortocheata, săltând un pic, ca să-şi facă elan, gata să asculte sfatul lui Monk.

— Nu! îi striga Rachel.

Detesta ideea că-l ajuta pe Raoul să-şi atingă ţelul. Era dispusă să moara înainte să lase Curtea să pună mâna pe ceea ce se ascundea aici. Dar nu putea să-l lase pe Gray să moară, electrocutat sau tăiat în două.

Îşi aminti ce-i şoptise Gray în legătură cu Minotaurul. Refuza să se dea bătut. Câta vreme erau în viaţă, mai exista o speranţa. Rachel îl credea. Şi, cel mai important, avea încredere în el.

Gray se întoarse spre ea.

Fata văzu aceeaşi încredere strălucind în ochii lui.

Încrederea aceasta neţărmurită o făcu să amuţească.

— Ce e? lătra Raoul.

— Nu e vorba de viteza, spuse Rachel. Alchimiştii preţuiau timpul. Indiciile lor au forma de clepsidră şi de cadran de ceas. Nu ar fi folosit timpul pentru a ucide.

— Atunci ce? întrebă Gray, privind-o în continuarea cu aceeaşi intensitate. Dar era o greutate pe care Rachel o suporta bucuroasă.

Vorbi repede.

— Labirinturile din toate catedralele... reprezintă călătorii simbolice. Din lumea aceasta înspre cealaltă. Spre iluminarea spirituală din centru.

Arată spre tânărul retezat în două de la mijloc, înălţimea la care erau montate oglinzile de sticlă.

— Ca sa ajungă acolo însă, pelerinii mergeau de-a buşilea. În patru labe.

Gray dădu din cap.

— Pe sub nivelul oglinzilor.

De cealaltă parte, unchiul gemu. Era întins pe jos, cu sângele scurgându-i-se printre degete. Seichan stătea lângă el. Rachel ştia că nu durerea îi provocase geamătul. Citi asta în ochii unchiului. Dezlegase şi el ghicitoarea. Însă nu spusese nimic.

Vorbind, Rachel riscase viitorul întregii lumi.

Privi spre Gray. Făcuse o alegere. Şi nu regreta.

Până şi Raoul o crezu.

Îi făcu semn lui Gray să-i dea cheia.

— O duc singur acolo – însă tu o să mergi înainte.

În mod evident, Raoul nu avea deplină încredere în ideea ei.

Gray îi dădu cheia.

— Şi, zise Raoul îndreptând arma spre Rachel, de vreme ce tot a fost ideea ta, ce-ar fi să vii şi tu cu noi? Ca să fiu sigur că nu încearcă vreo şmecherie.

Rachel se ridică. Îi tăiară legăturile de la mâini. Se lăsă pe vine lângă Gray. Bărbatul dădu din cap, transmiţându-i un mesaj fără cuvinte.

„O să fie bine."

Nu prea avea de ce să fie încrezătoare, dar dădu din cap la rândul ei.

— Să mergem! spuse Raoul.

Gray plecă primul, intrând în patru labe în labirint, fără nici o ezitare, încrezându-se pe deplin în teoria lui Rachel.

Raoul o ţinu pe fată până când Gray fu la o lungime de corp distanţă.

Podeaua de sticla rămase nemişcată.

— Bine, acum tu! îi ordonă el.

Rachel porni pe urmele lui Gray. Simţi o vibraţie prin palme. Suprafaţa sticlei era caldă. În timp ce se mişca, auzi un bâzâit îndepărtat, nu mecanic sau electric, ci mai degrabă zumzetul unei vaste mulţimi adunate undeva, în depărtare. Poate că era doar sângele care-i zvâcnea în urechi, pompat de inima ce-i bătea nebuneşte.

Raoul le strigă soldaţilor, în urma lui:

— Împuşcaţi-i pe ceilalţi, dacă mişcă. La fel şi pe ăştia doi de-aici. La ordinul meu, eliminaţi-i.

Deci, dacă scăpau din labirint, tot îi omora Raoul.

Rachel continuă să înainteze cu o singură speranţă în suflet.

Gray!

7.49 A.M.

Pe Gray îl dureau genunchii.

După ce parcursese trei sferturi din cărarea şerpuită a labirintului, drumul devenise o adevărată tortură pentru genunchii lui. Sticla netedă îl zgâria acum ca un beton aspru. Dar nu îndrăznea să se oprească. Nu înainte de a ajunge în mijloc.

Pe măsură ce se învârtea în jurul centrului, se intersecta, pe rând, cu Rachel şi cu Raoul, care înaintau pe culoare paralele ale spiralei, venind în urma lui. Un simplu brânci şi l-ar fi putut scoate pe Raoul de pe cărare. Uriaşul era şi el conştient de asta şi ridica arma în dreptul capului lui Gray ori de câte ori treceau unul pe lângă celalalt.

Dar aceasta măsură de prevedere nu era necesară. Gray ştia că, dacă ar fi atins câtuşi de puţin liniile de platina, cu şoldul sau cu vârful degetelor, ar fi fost ucis la fel de repede ca şi Raoul. Şi, cu suprafaţa de sticla activata, probabil ca şi Rachel ar fi fost electrocutata.

Aşa că îl lăsă în pace pe Raoul.

Când se întâlnea cu Rachel se priveau amândoi fix în ochi. Nici unul nu spunea nimic. Între ei se crease o puternica legătură, clădită pe încredere reciprocă într-o situaţie de maxim pericol. Ori de câte ori se intersectau, Gray simţea inima strângându-i-se. Ar fi vrut să o ia în braţe, să o aline. Dar nu se putea opri.

Parcurgeau cerc după cerc.

Auzea un bâzâit în cap, transmiţându-i o vibraţie de-a lungul oaselor de la mâini şi picioare. Auzi şi o încăierare deasupra, în catedrala. Soldaţii se implicaseră într-un fel de activitate...

Ignoră toate acestea şi se târî mai departe.

După ultimul cerc, o porţiune dreapta ducea în centrul rozetei. Gray înainta grăbit, bucuros să ajungă în sfârşit la capătul drumului. Simţind că-i iau foc genunchii, se arunca în faţă pe ultima porţiune, răsucindu-se pe spate.

Bâzâitul se transforma într-un murmur tot mai puternic. Se ridica în şezut. Zgomotul îi vibra în cap. „Ce dracu'...?"

Rachel apăru şi ea şi se târî alături de el. Fără să se ridice, Gray o ajută să ajungă în centru. Se cuibări în braţele lui.

— Gray... ce o să...?

Bărbatul îngenunche lângă ea şi o strânse de mână, făcându-i semn să tacă.

Nu aveau decât o singura speranţa.

Una foarte firavă.

Raoul apăru şi se târî alături de ei. Un ditamai rânjetul i se întindea de la o ureche la cealaltă.

— Curtea Dragonului vă rămâne îndatorata pentru serviciile aduse.

Ridica arma.

— Acum, în picioare!

— Ce? făcu Gray.

— M-ai auzit. În picioare! Amândoi!

Neavând de ales, Gray încercă să se desprindă din braţele lui Rachel, dar fata nu voia să-i dea drumul.

— Lasă-mă pe mine primul, şopti el.

— Împreuna, îi răspunse ea.

Gray îi întâlni privirea şi citi hotărârea din ochii ei.

— Ai încredere în mine, zise fata.

Gray trase aer în piept şi se ridicară împreuna în picioare. Se aştepta să fie retezaţi în două, însă nu se întâmpla nimic.

— O zonă sigura, zise Rachel. În centrul stelei. Laserele nu se intersectează în porţiunea asta.

Gray rămase cu braţul în jurul lui Rachel. Parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume să-l ţină acolo.

— Nu vă apropiaţi sau vă împuşc! le strigă Raoul.

Se ridică, îşi îndrepta spatele, apoi duse mâna la buzunar.

— Acum, să vedem ce comoara ne-ai adus.

Raoul scoase cheia, se apleca şi o strecură în gaura din mijlocul cercului.

— Se potriveşte perfect! mormăi el.

Gray o strânse şi mai tare pe Rachel în braţe, temându-se de ceea ce avea să se întâmple, sigur doar de un singur lucru.

În ureche, îi şopti secretul pe care îl păstrase faţă de toţi ceilalţi încă din Alexandria.

— Cheia e falsă!

7.54 A.M.

Generalul Rende coborâse ca să supravegheze încărcarea primei părţi din comoara. Nu puteau lua totul, aşa ca cineva trebuia să facă o triere, să aleagă cele mai preţioase texte antice şi obiecte de artă. Stătea în picioare, ţinând în mână nişte hârtii pe care făcea inventarul. Oamenii lui împânziseră terasa de sus a

masivei structuri.

Apoi, un bubuit ciudat vibră prin întreaga grotă.

Nu era cutremur.

Mai degrabă ceva ce îi zgâlţâia toate simţurile dintr-odată. Se dezechilibra uşor. Huruitul îl asurzea. Simţi un fior ca de gheaţă, ca şi când s-ar fi trezit prins în propriul mormânt. Dar, cel mai rău, imaginea începu să-i pâlpâie în faţa ochilor. Parcă întreaga lume devenise un televizor vechi, cu tub, a cărui imagine se dădea peste cap. Trei dimensiuni se reduseră la două, plane.

Rende căzu cu spatele pe trepte.

Se întâmpla ceva. Ceva ce nu prevestea nimic bun.

O simţea până-n măduva oaselor.

Urcă în fugă scările.

7.55 A.M.

Rachel îl strânse în braţe pe Gray simţind că pământul vibrează tot mai tare. În podeaua de sub picioarele lor pulsa o lumină albă. Cu fiecare bătaie, arcade de electricitate ţâşneau de-a lungul liniilor de platină, trosnind şi pârâind. În câteva clipe, întregul labirint strălucea, luminat de un foc interior.

Cuvintele lui Gray îi răsunau în urechi: „Cheia e falsă!”

Şi labirintul răspundea.

Un dangăt puternic se auzi în spatele lor, adânc, prevestitor de rău.

Presiunea crescu din nou, strângându-se în jurul lor, strivindu-i.

Se formă un nou câmp Meissner, care le îngusta, într-un mod ciudat, percepţia.

Deasupra lor, întreg complexul părea să vibreze, asemenea filamentului unui bec.

Realitatea se deforma.

La un metru distanţa, Raoul se ridica în faţa locului unde se aplecase pentru a introduce cheia, neînţelegând ce se petrecea. Probabil că şi el simţise că era pe cale să se întâmple ceva rău. Senzaţia de pericol era copleşitoare. Le ameţea toate simţurile.

Rachel se agăţă de Gray, bucuroasă că îl avea alături.

Raoul se înclină spre ei şi ridică pistolul. Înţelesese prea târziu adevărul.

— Acolo, la castel! Ne-ai dat altă cheie, nenorocitule!

Gray îi înfrunta privirea.

— Şi ai pierdut.

Raoul ţinti.

În jurul lor, steaua începea din nou să se aprindă. Razele de foc ţâşneau simultan din toate oglinzile. Raoul se apleca mai jos, temându-se să nu fie retezat în două.

Deasupra lor, pilonul de piatră se elibera din strânsoarea magnetică pe care o exercitau cele două coloane arcuite. Se prăvăli din nou spre pământ. Raoul ridică prea târziu privirea. Marginea pietrei îl izbi în umăr şi îl trânti la pământ.

Când stâlpul lovi, sticla se crăpă sub ei asemenea unei calote de gheaţă, formând un fel de pânză de păianjen ce se întindea, cu viteză, în toate direcţiile. Prin crăpături, ţâşni o lumină orbitoare.

Gray şi Rachel râmaseră în picioare.

— Ţine-te bine, îi şopti Gray.

Rachel simţea şi ea. O vibraţie tot mai puternică de energie sub ei, în jurul lor, prin ei. Voia să-l simtă mai aproape. Gray îi răspunse, întorcând-o cu faţa spre el, strângând-o cu braţele la piept, aproape strivind-o, fără să lase nici cel mai mic spaţiu între ei. Rachel se lipi cât putu mai strâns de el. Îi simţea inima bătându-i în piept.

Ceva urca în viteză de sub ei.

O bulină de energie neagra. Era pe punctul de a lovi.

Închise ochii în clipa în care o explozie de lumina invada lumea.

Pe podea, Raoul se zvârcolea, cu umărul cuprins de nişte flăcări albe. Oasele zdrobite i se frecau între ele. Se zbătea să scape, cuprins de panică.

Apoi, o supernova explodă sub el şi în jurul lui, atât de strălucitoare, încât lumina îi ajunse până în fundul craniului, împânzindu-i creierul. Se zbătu să se împotrivească, ştiind ca îl va ucide.

Se simţea violat, deschis ca o carte. Parcă fiecare gând, acţiune şi dorinţa îi fuseseră expuse.

Nu…

Nu putea s-o oprească. Era mai mare decât el, mai puternica, era copleşitoare. Simţi cum întreaga fiinţă îi era trasă de-a lungului unui fir alb, strălucitor. Întins până la punctul de a se rupe, chinuitor, însă fără a-i lăsa loc de furie, dispreţ faţă de sine, ruşine, silă, teamă sau remuşcări. Doar o senzaţie de puritate. O

esenţa neîntinată a fiinţei. Ceea ce ar fi putut el să fie, ceea ce se născuse să fie.

Nu…

Nu voia să vadă. Dar nu putea întoarce capul. Timpul se întindea spre infinit. Era prins, ţinut captiv într-o lumină purificatoare, de mii de ori mai chinuitoare decât orice torturi alte Iadului.

Se vedea pe el, îşi vedea viaţa, vedea posibilităţile, distrugerea, salvarea…

Vedea adevărul – şi îl ardea.

Gata…

Însă ce era mai rău abia avea să urmeze.

Seichan îl strânse pe bătrân la pieptul ei. Amândoi stăteau cu capetele plecate. Încercând să se ferească de explozia de lumina orbitoare, însă Seichan nu se putea abţine să nu tragă totuşi cu coada ochiului.

Steaua de foc ţâşnea înspre cer într-o fântâna de lumina, ridicându-se din centrul labirintului, răsucindu-se şi înălţându-se spre cupola catedralei întunecate. Alte oglinzi de sticla, montate de jur împrejurul vastei biblioteci, prindeau razele stelei şi le reflectau însutit înapoi, hrănind, la rândul lor, incandescenţa orbitoare. O reacţie în cascadă se împrăştie prin întregul complex. Într-o clipita, steaua bidimensională se preschimba într-o uriaşă sferă tridimensionala de lumina laser, care se învârtea înăuntrul şi în jurul catedralei subterane.

Scântei de energie săreau cu zgomot din ea de-a lungul teraselor.

Se auziră ţipete şi urlete.

Deasupra lor, un soldat se aruncă de pe terasa de sus, încercând să ajungă la cea de dedesubt. Însă aceasta nu reprezenta un adăpost. Câteva fulgere îl loviră încă din aer, carbonizându-l până la os chiar înainte de a atinge podeaua labirintului.

Dar lucrul cel mai îngrijorător era că părea să se fi întâmplat ceva cu însăşi bolta catedralei. Imaginea păru se să plieze, pierzând orice senzaţie de adâncime. Şi până şi aceasta pâlpâia ca şi cum ceea ce atârna acum deasupra lor era doar o reflecţie în apă, ca şi când nu ar fi fost ceva real, ci doar un miraj.

Seichan închise ochii temându-se se mai privească, îngrozita până în măduva oaselor.

Gray o ţinea în braţe pe Rachel. În jurul lor, lumea se transformase în lumină. Simţea haosul de dincolo de ei, însă aici, erau doar ei amândoi. Bâzâitul se auzi din nou, venind acum dinspre lumină, ca un prag pe care nu putea să-l treacă sau să-l înţeleagă.

Îşi aminti cuvintele lui Vigor.

„Lumina primordială.”

Rachel îşi ridică faţa. Lumina ce se reflecta în ochii ei era atât de strălucitoare, încât Gray aproape că-i putea citi gândurile.

Era ceva în această lumină, o percepţie ce nu putea fi negată, un fel de anihilare a spaţiului şi a timpului în comparaţie cu care totul părea mic, lipsit de importanţă.

În afară de un singur lucru.

Gray se aplecă, atingându-i buzele cu ale lui, respirând odată cu ea.

Nu era dragoste. Nu încă. Doar promisiunea ei.

Lumina străluci şi mai puternic atunci când Gray îşi adânci sărutul. Zumzetul se transformă acum în cântec. Închise ochii, dar continua să o vadă. Zâmbetul ei, scânteierea ochilor, unghiul gâtului, curba sânului. Simţi din nou acea permanenţă, acea prezenţă atemporală.

Era lumina? Erau ei doi?

Doar timpul avea să le răspundă.

Generalul Rende fugi la primele strigăte. Nu avea nevoie să mai investigheze. În timp ce urca spre puţul ce se deschidea în bucătărie, văzuse energiile strălucitoare reflectându-se de dedesubt.

Nu ajunsese să fie Imperatorul Curţii Dragonului prin gesturi nesăbuite.

Acestea erau apanajul subalternilor de genul lui Raoul.

Flancat de doi soldaţi, ieşi din palat, îndreptându-se spre curtea principală. Intenţiona să urce în camion, să se întoarcă la depozit, să se regrupeze acolo şi să facă un plan nou.

Trebuia să fie la Roma înainte de amiază.

În timp ce ieşea pe uşa, observă că gardienii pe care îi lăsase afară, în uniforma de poliţie, încă mai păzeau poarta. Mai observa şi că ploaia se transformase într-o burniţă deasă.

Bun.

Aşa, se puteau retrage mai repede.

Lângă camion, şoferul şi alţi patru bărbaţi în uniforma îl văzură apropiindu-se şi făcură un pas spre el.

— Trebuie să plecăm imediat, ordona Rende în italiană.

— Nu ştiu de ce, dar nu cred că asta o să se întâmple, îi răspunse şoferul în engleza, dându-şi gluga pe spate.

Cei patru bărbaţi în uniforma ridicară armele spre el şi oamenii lui.

Generalul Rende făcu un pas înapoi.

De data asta, chiar era poliţia franceza… cu excepţia şoferului. După accent, era american.

Rende privi înapoi, spre poarta. Alţi jandarmi din poliţia franceză stăteau de pază. Căzuse în propria capcană.

— Dacă te uiţi după oamenii *tăi,* zise americanul, sunt deja sub pază, în spatele camionului.

Generalul Rende îl privi intens pe şofer. Păr negru, ochi albaştri. Nu-l mai văzuse, însă îi recunoscu vocea din convorbirile telefonice.

— Painter Crowe! zise el.

Painter zări o luminiţa. De la o fereastra de la al doilea etaj al castelului. Un lunetist. Un mercenar pe care îl rataseră.

— Înapoi! strigă el patrulei din jurul lui.

Gloanţele muşcară din pavajul ud, exact între Painter şi general. Jandarmii se retraseră într-o parte.

Rende făcu un salt în spate şi-şi scoase pistolul.

Ignorând focul automat, Painter se lăsă într-un genunchi şi ridică două arme, câte una în fiecare mână. Ţintind instinctiv, îndrepta un pistol spre fereastra de la etaj.

Poc, poc, poc…

Generalul se trânti la pământ.

Un strigat se auzi de sus. Un trup se prăbuşi în gol.

Însă Painter îl observa doar cu coada ochiului. Întreaga atenţie îi era concentrată asupra generalului Rende. Stăteau amândoi cu arma îndreptată unul asupra celuilalt, amândoi în genunchi, cu pistoalele aproape atingându-li-se.

— Plecaţi de lângă camion! zise Rende. Toţi!

Painter îl privi intens, studiindu-l. Citi furia crudă din ochii bărbatului care-şi vedea întreaga lume prăbuşindu-se în jurul lui. Rende ar fi tras, chiar dacă asta ar fi însemnat să-şi piardă viaţa.

Nu-i oferea nici o alternativa.

Painter aruncă primul pistol, apoi coborî cea de-a doua arma din dreptul feţei lui Rende.

Generalul rânji triumfător.

Painter apăsă trăgaciul. Un arc strălucitor porni din ţeava celui

de-al doilea pistol. Lovi băltoaca de lângă genunchiul generalului. Şocul electric îl aruncă pe Rende pe spate, trântindu-l la pământ. Arma se descărcă.

Ţipă.

— Doare, nu-i aşa? zise Painter, ridicându-şi celălalt pistol şi îndreptându-l spre faţa generalului.

Poliţiştii se îngrămădiră în jurul bărbatului culcat la pământ.

— Sunteţi bine? îl întrebă un jandarm pe Painter.

— Da, zise el ridicându-se. Dar, la naiba! Tare-mi mai lipseşte munca de teren.

7.57 A.M.

Jos, în grota, artificiile duraseră doar un pic mai mult de un minut.

Vigor stătea întins pe spate, privind în sus. Ţipetele încetaseră. Deschisese ochii, simţind, mai mult instinctiv, că se terminase. Apuca să mai vadă ultima rotaţie a sferei de lumina, apoi o privi retrăgându-se în ea însăşi, asemenea unui soare muribund.

Doar un spaţiu pustiu se mai întindea acum deasupra.

Întreaga catedrala dispăruse odată cu steaua.

Seichan se mişca lângă el, de unde se adăpostise. Şi ochii ei rămăseseră fixaţi în sus.

— A dispărut totul!

— Presupunând ca a fost vreodată acolo, zise Vigor, slăbit în urma pierderii de sânge.

7.58 A.M.

Gray se desprinse din îmbrăţişarea cu Rachel, intensitatea senzaţiilor lui pălind, odată cu lumina. Dar încă mai păstra pe buze gustul ei. Şi era îndeajuns.

Deocamdată.

O parte din lumina strălucitoare mai rămăsese încă în ochii ei. Privea în jur. Ceilalţi se uitau şi ei de pe podea, unde se întinseseră pentru a se proteja. Rachel îl zări pe Vigor chinuindu-se să se ridice.

— Dumnezeule… zise ea.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui Gray şi alergă la unchiul ei.

Monk se îndrepta în aceeaşi direcţie, pregătit să-şi pună în practica cunoştinţele medicale.

Gray rămase de paza, privind înălţimile din jurul lui.

Nu se auzi nici o împuşcătură. Toţi soldaţii dispăruseră... împreuna cu biblioteca. Parcă ar fi scos ceva tot miezul din centru, lăsând doar semicercurile ascendente ale teraselor, asemenea unui amfiteatru.

Unde dispăruse totul?

Un geamăt îi atrase atenţia spre podea.

Raoul zăcea lângă el, chircit în jurul braţului strivit, prins sub stâlpul căzut din tavan. Gray făcu un pas spre el şi-i lovi pistolul cu piciorul. Alunecă pe podeaua de sticlă, acum crăpata şi semănând cu un puzzle gigantic.

Kat veni lângă ei.

— Lasă-l, deocamdată, spuse Gray. Nu pleacă nicăieri. Mai bine am încerca să strângem cât mai multe arme. N-avem de unde să ştim câţi alţii ne aşteaptă afara.

Kat dădu din cap.

Raoul se răsuci pe spate, speriat de vocea lui Gray.

Gray se aştepta la o înjurătură sau o ameninţare, însă chipul lui Raoul avea o expresie de agonie. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. Însă Gray bănui că nu braţul strivit îi provoca această durere. Ceva se schimbase la Raoul. Duritatea permanenta a expresiei lui şi grimasa dispreţuitoare dispăruseră, fiind înlocuite de ceva blând, mult mai uman.

— Nu am cerut să fiu iertat, gemu uriaşul chinuit de suferinţă.

Gray se încrunta. „Iertat de cine?” îşi aminti propria reacţie de mai devreme, când lumina îl învăluise. *Lumina primordială.* Ceva mai presus de înţelegere, ceva ce există încă dinainte de facerea lumii. Ceva îl transformase pe Raoul.

Îşi aminti cum cercetările efectuate asupra superconductorilor demonstraseră rolul conductivităţii sporite în funcţionarea creierului şi felul în care aceasta contribuie la menţinerea memoriei stocate sub forma de energie sau posibila lumină.

Gray privi podeaua spartă. Sa fi fost oare ceva mai mult decât lumină stocată în sticla superconductoare? Îşi aminti de ce simţise el însuşi în acele clipe. Conştientizarea a ceva mai măreţ...

Pe podea, Raoul îşi acoperi faţa cu o mână.

Reuşise ceva să-i atingă sufletul acestui om? Mai exista oare vreo speranţă pentru el?

O mişcare îi atrase atenţia lui Gray. Văzu imediat pericolul.

Îi făcu semn să se oprească.

Fără să-l ia în seamă, Seichan ridică de jos pistolul lui Raoul. Îl îndreptă spre bărbatul ţintuit de pământ.

Raoul se întoarse cu faţa spre ţeava. Avea aceeaşi expresie chinuita, însă acum un licăr de teamă îi strălucea în ochi. Gray recunoscu groaza care pusese stăpânire pe bărbat – nu-i era frică de armă, nici de moarte, ci de ceea ce îl aştepta după.

— Nu! striga Gray.

Seichan apăsă trăgaciul. Capul lui Raoul izbi sticla cu o bufnitura ce răsună la fel de tare ca şi împuşcătură.

Ceilalţi înlemniră, şocaţi.

— De ce? întreba Gray uluit, apropiindu-se de ea.

Seichan îşi frecă umărul rănit cu patul pistolului.

— Răzbunare. Uiţi c-am avut o înţelegere, Gray?

Făcu semn cu capul spre cadavrul lui Raoul.

— În plus, cum a spus şi el, nu căuta iertarea.

7.59 A.M.

Painter auzi ecoul împuşcăturilor din castel. Făcu semn patrulei franceze să se oprească. Cineva încă se mai lupta acolo.

Era echipa lui?

— Încet! îi atenţiona el, făcându-le semn să înainteze. Fiţi pregătiţi.

Intră în palat. Venise în Franţa pe cont propriu. Nici măcar Sean McKnight nu ştiuse că era aici, însă vechile lui legături cu Europolul îl ajutaseră să-şi asigure sprijinul celor din Marsilia. Fusese nevoie de o întreaga călătorie transatlantică pentru a-i lua urma generalului Rende, mai întâi într-un depozit de lângă Avignon, apoi la Palatul Papal. Painter îşi aminti că mentorul sau îl avertizase că locul unui director era la birou şi nu pe teren, în acţiune.

Dar aşa era Sean.

Nu Painter.

Sigma era acum organizaţia lui, iar el avea alte metode de a rezolva problemele. Înşfăca arma şi o luă în fruntea celorlalţi.

Din clipa în care Gray îl informase prima dată de posibila existenţă a unui turnător, Painter luase o hotărâre. Să aibă încredere în propria organizaţie. Chiar el construise noua Sigma, din temelii. Dacă exista o scurgere, cu siguranţă, era una

neintenţionata.

Aşa că făcuse singurul lucru logic: urmărise sistemul de informaţii.

De la Gray... la Sigma... la legătura lor cu Carabinierii din Roma.

Generalul Rende fusese ţinut la curent cu fiecare detaliu al acestei operaţiuni.

Nu fusese lucru uşor să-l spioneze pe bărbatul ăsta, care făcea prea des călătorii suspecte în Elveţia şi înapoi. În cele din urma, Painter descoperise o legătura infima, în trecut, cu organizaţia Curtea Dragonului. O rudă îndepărtată a lui Rende care fusese arestată cu doi ani în urmă pentru trafic cu obiecte de artă. Şi, dintre toate locurile din lume, tocmai în Oman. Hoţul fusese în cele din urmă eliberat, datorita presiunilor exercitate de Curtea Imperială a Dragonului.

Pe măsură ce investigaţia se adâncea, Painter îl ţinuse pe Logan Gregory afară din joc, pentru ca bărbatul să-şi continue rolul de legătură la Sigma. Nu voia să-l alerteze pe Rende, înainte de a fi sigur.

Acum că bănuielile lui fuseseră în sfârşit confirmate, Painter avea o altă grija.

Ajunsese prea târziu?

8.00 A.M.

Rachel şi Monk îi făcură unchiului un pansament provizoriu în jurul stomacului, folosind cămaşa lui Gray. Monseniorul pierduse o cantitate mare de sânge, însă glonţul ieşise pe partea cealaltă. După spusele lui Monk, nici un organ vital nu părea să fi fost atins, dar tot avea de urgenţă nevoie de îngrijiri medicale.

Unchiul Vigor îi mângâie mâna după ce Rachel termină, apoi Monk îl ajută să se ridice în picioare, cărându-l pe jumătate în braţe.

Rachel îi însoţea. Gray veni lângă ea, cuprinzând-o cu braţul pe după talie. Fata se sprijini uşor de el.

— Vigor o să fie bine, îi promise Gray. E rezistent. Doar a ajuns până aici!

Rachel ridică privirea şi-i zâmbi, dar era prea epuizată pentru a mai putea spune ceva.

Înainte de a ajunge la prima terasă, o voce puternică răsuna

din nou de sus, printr-o staţie de amplificare.

— *SORTES AVEC VOS MAINS SUR LA TETE!*

Li se comanda să iasă cu mâinile sus.

— *Deja vu,* oftă Monk. Uite că vorbesc franceza!

Rachel ridică puşca.

Urma o a doua comandă, în engleza.

— COMAND ANTE PIERCE, CARE E SITUAŢIA TA?

Gray se întoarse spre ceilalţi.

— Imposibil! zise Kat.

— Este directorul Crowe, confirmă Gray, uimit să-i audă vocea.

Îşi duse mâinile pâlnie la gură şi strigă, la rândul lui:

— TOTUL E ÎN REGULĂ AICI. VENIM SUS.

Gray se întoarse spre Rachel cu ochii strălucind.

— S-a terminat? întreba fata.

Drept răspuns, o trase la pieptul lui şi o sărută. De data asta, nu mai era nici o lumină misterioasă, doar puterea braţelor lui şi dulceaţa buzelor ei.

Era toată magia de care aveau nevoie.

8.02 A.M.

Gray îi conduse sus.

Monk îl ajuta pe Vigor, susţinându-l cu braţul sănătos. Gray rămăsese cu braţul în jurul lui Rachel. Fata se lăsa greu pe el, dar Gray susţinea cu plăcere aceasta greutate.

Deşi uşurat, Gray păstra armele de data asta. Nu avea chef să intre într-o nouă ambuscada. Cu puştile şi pistoalele în mâna, începură să urce spre bucătărie. Terasele erau pline de cadavre arse sau electrocutate.

— De ce n-am murit şi noi? întreba Monk.

— Poate că nivelul de jos ne-a servit drept adăpost, spuse Kat.

Gray nu o contrazise, însă el bănuia că fusese ceva mai mult de-atât. Îşi aminti lumina incandescenta. Simţise acolo ceva mai mult decât nişte fotoni adunaţi la întâmplare. Poate nu chiar o inteligenţă. Dar, cu siguranţa, ceva mai mult decât energie dezlănţuită.

— Şi ce s-a întâmplat cu toată comoara? întreba Seichan, privind spaţiul pustiu. A fost totul doar o holograma?

— Nu, îi răspunse Gray în timp ce urcau; avea o teorie. În condiţii de electricitate puternica, un câmp Meissner poate

genera un fel de corzi de energie. Acestea afectează nu doar gravitaţia, ca în cazul levitaţiei, pe care deja am văzut-o, ci distorsionează şi spaţiul. Einstein a demonstrat că gravitaţia poate chiar să *curbeze* spaţiul. Corzile de energie creează un vortex gravitaţional atât de puternic, încât spaţiul se *îndoaie,* ba chiar se pliază peste el însuşi, permiţând mişcarea dintr-o parte în alta.

Gray remarca privirea ei sceptica.

— NASA deja cercetează fenomenul, insista el.

— Fum şi oglinzi, mormăi Monk. Asta cred eu că a fost.

— Dar unde au dispărut toate? întreba Seichan.

Vigor tuşi. Rachel veni lângă el. Îi făcu semn că nu avea nimic, îşi curăţă doar gâtul.

— S-au dus acolo unde noi nu putem merge, zise el cu voce răguşită. Am fost judecaţi şi găsiţi vinovaţi de lăcomie.

Gray o simţi pe Rachel gata să vorbească, să le spună tuturor că fusese o cheie falsă. Îi strânse mâna şi făcu semn spre Vigor, îndemnând-o să-l lase să vorbească. Poate că nu fusese o cheie falsă. Să fi avut Vigor dreptate? Dăduseră peste ceva pentru care nu erau încă pregătiţi?

Monseniorul continuă:

— Savanţii lumii antice căutau sursa luminii primordiale, scânteia întregii existenţe. Poate că au găsit o poartă spre ea sau poate chiar un mod de a o transcende. Se spune că pâinea albă a faraonilor îi ajuta pe regii egipteni să părăsească trupul muritor şi să urce spre cer, sub forma unei raze de lumină. Poate că alchimiştii vechilor timpuri au reuşit, în cele din urmă, să descopere aceasta lumină şi au plecat din lumea noastră în cealaltă.

— Ca şi cum ar fi călătorit printr-un labirint, zise Kat.

— Exact. Labirintul ar putea fi simbolul ascensiunii lor. Au lăsat poarta aici, pentru ca alţii să-i poată urma, însă noi am venit…

— Prea devreme, îl întrerupse brusc Rachel.

— Sau prea târziu, adăugă Gray.

Cuvintele îi apăruseră pur şi simplu în minte, lăsându-l ameţit.

Rachel se uită la el. Ridică o mână şi-şi freca fruntea.

Gray recunoscu în ochii ei o confuzie asemănătoare cu a lui, ca şi cum şi ea ar fi vorbit fără să-şi dea seama. Se uită în jos, la podeaua crăpata de sticlă, apoi din nou la ea.

Poate că Raoul nu fusese singurul pe care lumina îl afectase.

Rămăsese oare un ecou şi înăuntrul lor? O înţelegere, un ultim mesaj?

— Prea târziu… sau prea devreme, continua Vigor clătinând din cap, atrăgându-i din nou atenţia lui Gray. Oriunde au fugit Magii cu comoara lor – în trecut sau în viitor – noua nu ne-au lăsat decât prezentul.

— În care ne putem crea propriul paradis sau infern, zise Monk.

Îşi continuară drumul în tăcere, urcând palier după palier. Odată ajunşi la ultimul nivel, găsiră un grup de poliţişti francezi aşteptându-i alături de o figura foarte familiara.

— Comandante, spuse Painter. Mă bucur sa te văd.

Gray îi strânse mâna.

— Nu ai idee cât mă bucur eu.

— Hai să vă ducem pe toţi la loc sigur.

Înainte sa se mişte, Vigor se dezlipi de braţul lui Monk.

— Staţi! strigă el brusc, împiedicându-se, sprijinindu-se cu o mână de zid.

Gray şi Rachel veniră după el.

— Unchiule… spuse fata, îngrijorata.

La câţiva paşi distanţa, se afla o masă de piatră. Se părea că nu dispăruse chiar totul din bibliotecă. Pe masă, era o carte legată în piele. Totuşi, caseta de sticlă care o proteja ceva mai devreme nu mai exista.

— Codicele! spuse Vigor, cu obrajii uzi de lacrimi. Au lăsat codicele!

Întinse mâna să ridice cartea, însă Rachel îl dădu la o parte şi o luă ea. O închise şi o puse sub braţ.

— De ce să-l fi lăsat? întreba Monk, ajutându-l pe monsenior.

Vigor răspunse.

— Ca să ne spună ce ne aşteaptă. Ca să ne dea să căutăm ceva.

— Da, cum s-ar spune: „Mănânci, calule, ovăz?” comentă Monk. Grozav! Nu puteau şi ei sa lase o ladă cu aur… bine, poate totuşi nu aur. M-am saturat până peste cap de aur. Diamante! Un cufăr cu diamante ar fi fost excelent.

Se îndreptară spre scări.

Gray arunca o ultima privire în urma. Acum, că spaţiul era gol, observă forma conică a grotei, o piramida cu vârful în jos. Sau partea de sus a unei clepsidre, arătând în jos, spre podeaua de sticla.

Dar unde era cealaltă jumătate?

În timp ce privea aşa, înţelese despre ce era vorba.

— „Cum e sus, la fel e şi jos…” murmura el.

Vigor îi arunca o privire pătrunzătoare. Gray citi înţelegerea din ochii bărbatului. Îşi dăduse şi el seama.

Cheia de aur trebuia să deschidă o poarta. Spre partea de jos a clepsidrei. Dar unde? Mai exista oare încă o grota, imediat sub aceasta? Gray era de părere ca nu. Undeva însă, aştepta catedrala cunoaşterii. Ce văzuseră ei aici nu fusese decât reflecţia altui loc.

Cum spusese Monk: „Fum şi oglinzi”.

Vigor îl privi fix în ochi. Gray îşi aminti misiunea cardinalului Spera: să păstreze secretul Magilor, să aibă încredere ca toată această cunoaştere suprema se va dezvălui oamenilor la timpul potrivit.

Poate că aceasta era menirea vieţii.

Căutarea.

Drumul spre adevăr.

Gray îşi puse o mână pe umărul lui Vigor.

— Sa mergem acasă!

Cu Rachel la braţ, Gray sui scările, urcând din întuneric înspre lumina.

EPILOG

18 AUGUST, 11.45 A.M.
TAKOMA PARK, MARYLAND

Gray pedala pe Cedar Street, pe lângă biblioteca din Takoma Park. Era plăcut să simtă pe faţă adierea vântului şi căldura razelor de soare. Ultimele trei săptămâni le petrecuse aproape numai în subteran, la comandamentul Sigma, în tot felul de şedinţe.

Tocmai plecase de la o ultimă întrevedere cu Painter Crowe. Discutaseră despre Seichan. Agenta Breslei dispăruse ca o fantoma de îndată ce ieşiseră din Palatul Papal, pierzându-se după un colţ întunecat. Însă Gray găsise în buzunar un suvenir de la ea.

Pandantivul cu dragon.

Din nou.

Şi, în vreme ce primul pandantiv, cel de la Fort Detrick, avusese, în mod evident, rolul de a-l ameninţa, Gray simţea că cel de acum avea o semnificaţie diferita. O promisiune. Aveau să se mai întâlnească.

Kat şi Monk participaseră şi ei la discuţie. Monk îşi sucise încontinuu noua proteza, o adevărată operă de artă, nu atât incomodat de mâna cea noua, cât mai degrabă emoţionat de seara ce avea să urmeze. Kat şi Monk aveau primul lor rendez-vous. Se apropiaseră foarte mult după ce se întorseseră în Statele Unite. Şi, în mod destul de ciudat, Kat fusese cea care luase iniţiativa şi îl invitase pe Monk la cină în acea seară.

Mai târziu, când rămăseseră singuri, Monk îl trăsese pe Gray deoparte, pe jumătate chicotind.

— Cu siguranţa, e de la mâna metalica. Are modul de vibraţii cu două viteze. Ce femeie n-ar vrea acum să iasă cu mine?

În ciuda glumei, Gray văzuse afecţiunea sincera şi speranţa din ochii prietenului sau. Şi mai remarcase şi o urma de teamă. Gray ştia că Monk nu depăşise încă în totalitate trauma mutilării, că încă se mai simţea oarecum nesigur pe el.

Gray spera ca Monk o să-l sune, ca să-i spună cum merseseră lucrurile.

Îşi lăsă greutatea pe o pedala, cu genunchiul scos în afară şi, aproape atingând pământul, coti pe Sixth Street. Mama lui îl invitase la masă.

Şi, deşi ar fi putut refuza, avea ceva important de făcut şi amânase prea mult momentul. Trecu pe lângă şirurile de case în stil Victorian şi Queen Anne, ascunse în spatele crengilor de ulmi şi arţari.

Făcu o ultima întoarcere pe Butternut Avenue, urcă bordura şi opri pe aleea din faţa casei părinţilor lui. Îşi scoase casca şi-şi duse bicicleta pe verandă.

Striga prin uşa de sticla:

— Mamă! Am venit!

Sprijini bicicleta de grilaj şi deschise uşa.

— Sunt în bucătărie! spuse mama.

Gray simţi miros de ars. Un fum uşor plutea pe coridor.

— E totul în regula? întreba el, traversând holul.

Mama purta blugi, o cămaşă în carouri şi un şorţ strâns în jurul taliei. Îşi redusese la jumătate norma de la universitate şi nu mai lucra acum decât doua zile pe săptămână. Ca să poată avea grijă de casă.

Bucătăria era învăluita în fum.

— Am vrut să fac nişte sandviciuri calde, zise ea, făcând vânt cu mâna. Dar a sunat telefonul şi am uitat de ele.

Gray văzu maldărul de sandviciuri pe o farfurie. Toate erau arse pe-o parte. Împunse unul cu degetul. Brânza nici măcar nu se topise. Cum reuşea mama să facă asta? Sa ardă pâinea, dar să rămână totuşi nefăcute? Cu siguranţă, era un talent.

— Arată bine, minţi Gray.

— Cheamă-l pe taică-tău, zise ea fluturând prosopul, în încercarea de a împrăştia fumul. E în spate.

— Iar face căsuţe de păsări?

Maică-sa îşi dădu ochii peste cap.

Gray se duse în dreptul uşii deschise şi se aplecă în afară.

— Tata! E gata masa!

Gray se întoarse în bucătărie. Mama punea nişte farfurii pe masă.

— Vrei să torni tu sucul în pahare? îl rugă ea. Ma duc după un ventilator.

Gray se duse la frigider, găsi cutia de Minute Maid şi începu să umple paharele. Când mama ieşi din camera, lăsă cutia din mână şi scoase o fiola micuţa, de sticlă, din buzunarul de la spate.

Era pe jumătate plină cu un praf gri. Tot ce mai rămăsese din amalgam.

Cu ajutorul lui Monk, făcuse nişte cercetări asupra prafurilor în stare M. Compuşii stimulau sistemul endocrin şi păreau să aibă un puternic efect ameliorant asupra creierului, intensificând percepţiile, acurateţea şi… *memoria!*

Gray goli conţinutul fiolei într-un pahar cu suc de portocale şi amesteca totul cu o linguriţă.

Taică-său intră prin uşa din spate. Avea rumeguş în păr. Îşi şterse ghetele pe covor, îl salută pe Gray cu un gest al capului şi se lasă să cadă într-un scaun.

— Maică-ta-mi spune că te duci iar în Italia.

— Doar pentru cinci zile, răspunse Gray, cuprinzând toate cele trei pahare în palme şi ducându-le pe masă. Altă călătorie de afaceri.

— Sigur… făcu taică-său privindu-l fix. Cine-i fata?

Gray tresări, auzind întrebarea şi sorbi din sucul de portocale. Nu-i spusese lui taică-său nimic despre Rachel. Nu ştia cum să răspundă. După ce fuseseră salvaţi, petrecuseră o noapte împreună în Avignon, până se lămuriseră lucrurile, cuibăriţi în faţa unui mic şemineu în timp ce furtuna se potolea. Nu făcuseră dragoste în acea noapte, doar vorbiseră. Rachel îi povestise istoria familiei ei şi câteva lacrimi i se rostogoliseră pe obraji. Încă nu reuşise să-şi lămurească sentimentele faţă de bunica ei.

În cele din urmă, adormiseră unul în braţele celuilalt.

A doua zi dimineaţă, circumstanţele şi datoria îi despărţiseră.

Mai era ceva între ei?

Se ducea la Roma tocmai ca sa afle.

O suna în fiecare zi, uneori chiar de două ori. Vigor se vindeca bine. După înmormântarea cardinalului Spera, fusese promovat în funcţia de prefect al arhivelor, pentru a supraveghea şi a repara daunele produse de Curtea Dragonului. Cu o săptămână în urmă, Gray primise o scrisoare de mulţumire de la Vigor, însă descoperise un mesaj ascuns în text. Sub semnătura monseniorului, erau două sigilii în cerneala, imagini în oglindă, simbolurile îngemănate ale Bisericii lui Toma.

După toate aparenţele, biserica secretă găsise un nou membru care să-i ia locul cardinalului Spera.

După ce aflase acest lucru, Gray îi trimisese lui Vigor cheia de aur a lui Alexandru, de data asta, pe cea adevărata, pe care o ascunsese într-un seif din Egipt. Ca să fie în siguranţă. Cine ar fi fost mai nimerit să o păstreze? Cheia falsă, cea pe care o folosise

ca să-l păcălească pe Raoul, fusese confecţionată la unul dintre nenumăratele ateliere de artizanat din Alexandria, renumite pentru măiestria cu care reproduceau obiecte de artă. Durase mai puţin de o oră, răstimp în care Gray o eliberase pe Seichan din mormântul lui Alexandru. Nu îndrăznise să ducă adevărata cheie în Franţa, de teamă să nu ajungă în mâinile Curţii Dragonului.

Mărturia pe care generalul Rende o dăduse poliţiei îi dovedise cât de periculos ar fi fost acest lucru. Şirul de atrocităţi şi crime se întindea pe durata a câteva decenii. Pe baza declaraţiilor lui Rende, Curtea Dragonului începuse să fie, încet, descoperită. În ce măsură însă, nu se putea şti niciodată.

Între timp, mai aproape de inima şi mintea lui Gray, Rachel continua să-şi facă ordine în viaţă. După moartea lui Raoul, ea şi familia ei moşteniseră Chateau Sauvage, o moştenire însângerată, cu siguranţă. Cel puţin însă, blestemul murise odată cu bunica lui Rachel. Nici un alt membru al familiei Verona nu cunoscuse secretul întunecat al bătrânei. Şi, pentru ca povestea să fie pe deplin încheiată, aranjaseră deja să vândă castelul. Câştigul avea să fie donat familiilor celor ucişi la Koln şi Milano.

Aşadar, începea să se vindece. Viaţa mergea mai departe.

Înspre speranţă.

Şi poate chiar mai mult…

Tatăl lui Gray oftă şi se lăsă pe spătarul scaunului de bucătărie.

— Fiule, ai fost extrem de binedispus în ultima vreme. De când te-ai întors din călătoria aia de afaceri de luna trecută. Doar o femeie poate să aducă un bărbat în starea asta.

Gray aşeza pe masa paharele cu suc de portocale.

— Poate că am început să-mi pierd memoria, continuă taică-său, dar de văzut, vad încă foarte bine. Hai, povesteşte-mi despre ea.

Gray se uită la tatăl lui. Auzea şi îndemnul nerostit.

„Cât pot încă să mai ţin minte.”

Atitudinea lui nonşalantă ascundea un sentiment mai profund. Nu de durere sau de pierdere. De data asta, încerca să afle ceva. În prezent. Un fel de legătură cu un fiu pe care poate că-l pierduse în trecut.

Gray încremeni lângă masă. Simţi flacăra unei vechi mânii, a unui resentiment nerezolvat.

Probabil că şi taică-său simţi ceva, fiindcă lăsă scaunul la loc pe podea şi schimbă subiectul.

— Ei, unde sunt sandviciurile alea?

Cuvintele răsunară în mintea lui Gray. „Prea devreme... prea târziu.” Un ultim mesaj, un îndemn de a trăi în prezent. De a accepta trecutul şi a nu grăbi viitorul.

Tatăl întinse mâna spre sucul în care Gray amestecase praful de aur.

Gray îl opri, acoperind paharul cu mâna. Îl luă de pe masă.

— Nu vrei mai bine o bere? Parc-am văzut un Bud în frigider.

Taică-său dădu din cap.

— De-asta te iubesc eu, fiule.

Gray se duse la chiuvetă, vărsă sucul de portocale şi-l privi cum se scurge.

„Prea devreme... prea târziu.”

Venise timpul să trăiască în prezent. Nu ştia cât timp îi mai rămăsese alături de taică-său, dar era dispus să accepte cât i se oferea şi să profite la maximum.

Se duse la frigider, luă două beri, le deschise, trase un scaun de bucătărie, se aşeză şi puse o sticla în faţa lui taică-său.

— O cheamă Rachel.

NOTA AUTORULUI

Va mulţumesc că m-aţi urmat în această călătorie. Ca şi la început, am vrut să folosesc acest moment pentru a separa realitatea de ficţiune. Mai sper şi ca aceste ultime rânduri să-l determine pe cititor să investigheze mai departe. Pentru a vă veni în ajutor, am enumerat câteva cărţi care au inspirat această poveste.

Să pornim de la început. Prologul. Moaştele magilor sunt, într-adevăr, păstrate într-un sarcofag de aur, în Catedrala din Koln, iar caravana care a transportat oasele de la Milano la Koln a fost şi în realitate atacata în secolul al XII-lea.

Trecând la primul capitol, Super Black este un compus real, produs de Laboratorul Naţional de Fizică din Marea Britanie. A Opta Bila este o structură care chiar există la Fort Detrick (îmi cer scuze că am dărâmat-o), iar armura corp lichid este, oricât de uimitor ar părea, *reală,* inventată de laboratoarele de cercetare ale armatei Statelor Unite.

Nu voi intra în detalii atât de specifice şi în ceea ce priveşte restul romanului. Am vrut doar să vă prezint exemplele de mai sus, pentru a vă demonstra cum lucruri din aceasta poveste, ce pot părea exagerări extreme, produsul unei imaginaţii foarte bogate, au, de fapt, o bază reală. Celor interesaţi de mai multe amănunte, le recomand pagina mea de web (jamesrollins.com).

Curtea Imperială a Dragonului este o organizaţie europeană reala, cu rădăcini încă din Evul Mediu. Este o societate benevolă şi ceremonială de aristocraţi cu mai mare sau mai mica influenţa. Latura sângeroasă descrisa în aceasta carte aparţine în întregime imaginaţiei mele, fără intenţia de a-l discredita pe vreun membru actual al Curţii.

Cât despre esenţa acestui roman, ar fi nevoie de volume întregi pentru a dezbate teoria metalelor în stare M şi lungul drum al acestora prin istorie. Din fericire, acest volum a fost deja scris, urmând, în detaliu, drumul început în epoca egiptenilor până în zilele noastre, inclusiv efectele stranii ale câmpurilor Meissner, conductivităţii sporite şi magnetismului. Îi încurajez pe toţi cei interesaţi cât de cât de acest subiect să citească *Lost Secrets of the Sacred Ark* de Sir Laurence Gardner. În ceea ce mă priveşte, a fost o adevărată biblie pentru acest roman.

Şi, dacă tot veni vorba de biblii, dacă vreţi sa aflaţi mai multe despre conflictul de la începuturile Bisericii creştine dintre adepţii apostolilor Ioan şi Toma, va recomand două cărţi extrem de interesante ale autoarei Elaine Pagels, câştigătoare a National Book Award: *Beyond Belief: The Secret Gospel of Thomas* şi *The Gnostic Gospels.*

Celor interesaţi de mai multe detalii în legătura cu Magii şi posibila lor organizaţie despre care se spune că încă ar mai exista, le recomand *Magi: the Quest for a Secret Tradition* de Adrian Gilbert.

Recomand, de asemenea, lucrarea lui Robert J. Hutchinson, faţă de care rămân îndatorat: *When în Rome, a Journal of Life în Vatican City.* Este o extraordinara sursă de informaţii referitoare la istoria Vaticanului.

În cele din urmă, sper că romanul meu a reuşit să-l bine-dispună pe cititor, dar şi să-i ridice o serie de întrebări. În acest scop, închei dezbaterea despre realitate şi ficţiune prin îndemnul ce stă la baza tradiţiei gnostice, acela de a căuta adevărul… mereu şi prin orice mijloace.

Pare un final potrivit pentru acest roman.

Aşadar, citându-l pe Matei 7:7,

„Caută şi vei afla.”

MULŢUMIRI

Pentru o carte de genul celei de faţă, am avut nevoie de o întreaga armata de susţinători: prieteni, familie, critici, bibliotecari, curatori, agenţi de voiaj, persoane care să-mi spele vasele şi să stea cu animalele. În primul rând, îi mulţumesc lui Carolyn McCray, care mi-a corectat cu cerneala roşie fiecare pagină înaintea oricui altcuiva şi lui Steve Prey, pentru părerile şi informaţiile lui, care s-au conturat în pagini de adevărată artă în aceasta carte. Apoi, desigur, sunt onorat să le mulţumesc nenumăraţilor mei prieteni, cu care mă întâlnesc o dată la două săptămâni la Coco's Restaurant: Judy Prey, Chris Crowe, Michael Gallowglass, David Murray, Dennis Grayson, Dave Meek, Royale Adams, Jane O'Riva, Dan Deedles, Zach Watkins şi Caroline Williams. Şi pentru ajutorul acordat în ceea ce priveşte limbile străine, îi mulţumesc din suflet prietenei mele de la Great White North, Diane Daigle. Mulţumiri speciale lui David Sylvian pentru neostoita lui energie, susţinere şi entuziasm şi lui Susan Tunis care a verificat toate informaţiile importante. În ceea ce priveşte inspiraţia acestei cărţi rămân îndatorat lui Sir Laurance Gardner şi cercetărilor de pionierat ale lui David Hudson. În cele din urma, mulţumesc celor patru oameni pe care îi respect pentru prietenia lor la fel de mult ca şi pentru sfaturile pe care mi le oferă: editoarei mele, Lyssa Keusch şi colegei ei, May Chen şi impresarilor mei Russ Galen şi Danny Baror. Şi, ca întotdeauna, subliniez faptul că orice greşeala în ceea ce priveşte faptele reale prezentate cade cu desăvârşire pe umerii mei.

CUPRINS

O NOUĂ ORDINE MONDIALĂ RĂSARE DIN CENUȘA CIVILIZAȚIEI MODERNE.

În timpul unei slujbe la catedrala din Köln, în Germania, un grup de intruși înarmați, deghizați în călugări, dezlănțuie un adevărat carnagiu, omorându-i fără milă pe toți participanții la ceremonia religioasă. Ucigașii au venit după o neprețuită comoară ce poate schimba lumea: moaștele celor trei Magi de la Răsărit. O societate străveche de alchimiști și de asasini, Curtea Dragonului, intenționează să folosească moaștele sfinte pentru a îngenunchea lumea după bunul lor plac.

Agentul Pierce de la Departamentul Apărării, locotenentul Rachel Verona și echipa SIGMA merg pe urma oaselor, ajungând până la suprema confruntare dintre întuneric și lumină – un loc pierdut al istoriei, unde știința se întâlnește cu religia pentru a dezlănțui o forță nemaivăzută de la începutul timpurilor.

rao international publishing company

ISBN 978-973-103-449-2

www.rao.ro
www.raobooks.com